

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

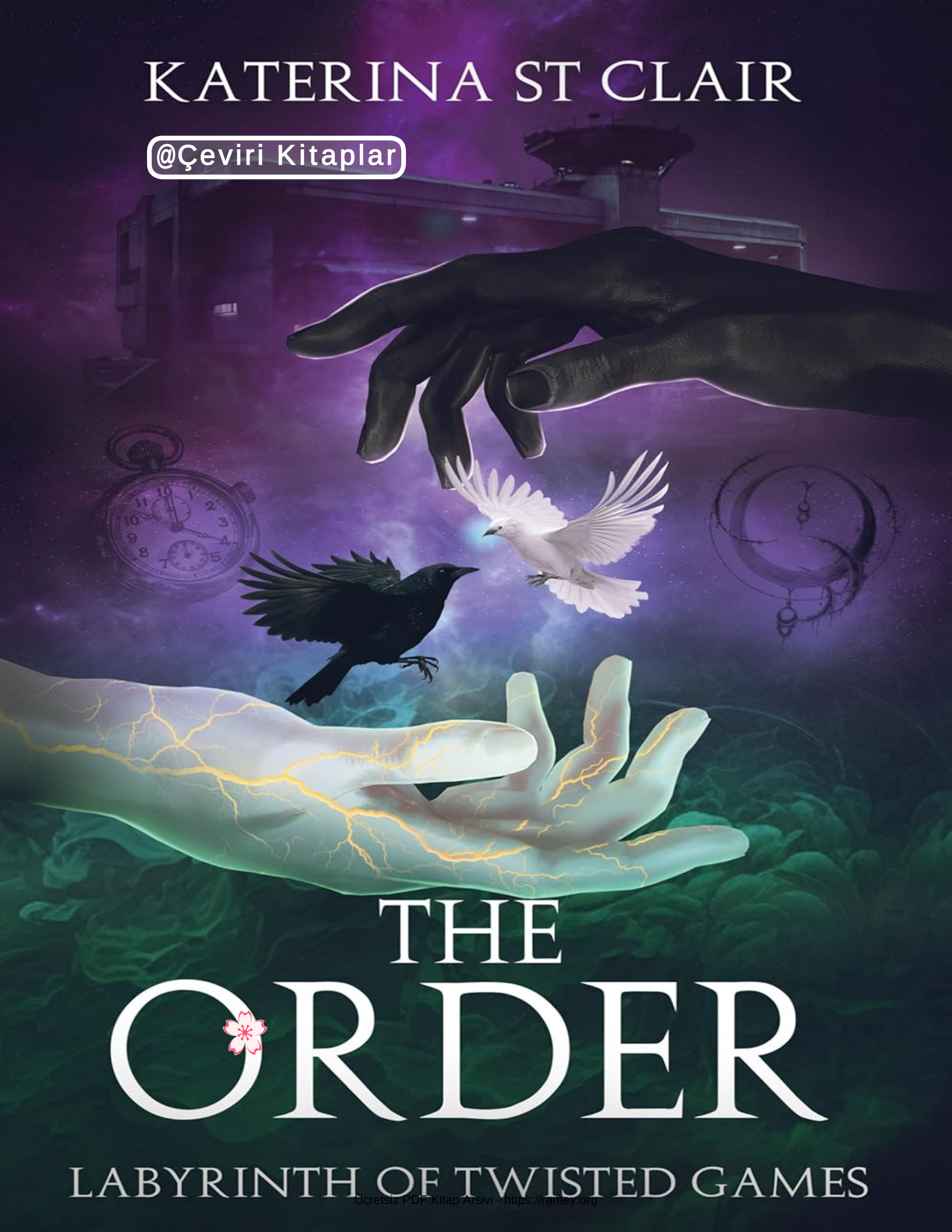
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATERINA ST CLAIR

@Çeviri Kitaplar

THE ORDER

LABYRINTH OF TWISTED GAMES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Düzen

Bükülmüş OYUNLAR LABİRENTİ

KATERİNA ST CLAIR

Telif Hakkı © [2024] [Katerina St Clair] tarafından

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar haricinde, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

Adanmışlık	
Çalma listesi	
Önsöz	
1. Bölüm 1	
2. Bölüm 2	
3. Bölüm 3	
4. Bölüm 4	
5. Bölüm 5	
6. Bölüm 6	
7. Bölüm 7	
8. Bölüm 8	
9. Bölüm 9	
10. Bölüm 10	
11. Bölüm 11	
12. Bölüm 12	

13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33
34. Bölüm 34
35. Bölüm 35
36. Bölüm 36
37. Bölüm 37
38. Bölüm 38
39. Bölüm 39

40. Bölüm 40

41. Bölüm 41

42. Bölüm 42

43. Bölüm 43

44. Bölüm 44

45. Bölüm 45

46. Bölüm 46

47. Bölüm 47

48. Bölüm 48

49. Bölüm 49

50. Bölüm 50

51. Bölüm 51

52. Bölüm 52

53. Bölüm 53

54. Bölüm 54

55. Bölüm 55

56. Bölüm 56

57. Bölüm 57

58. Bölüm 58

59. Bölüm 59

60. Bölüm 60

61. Bölüm 61

62. Bölüm 62

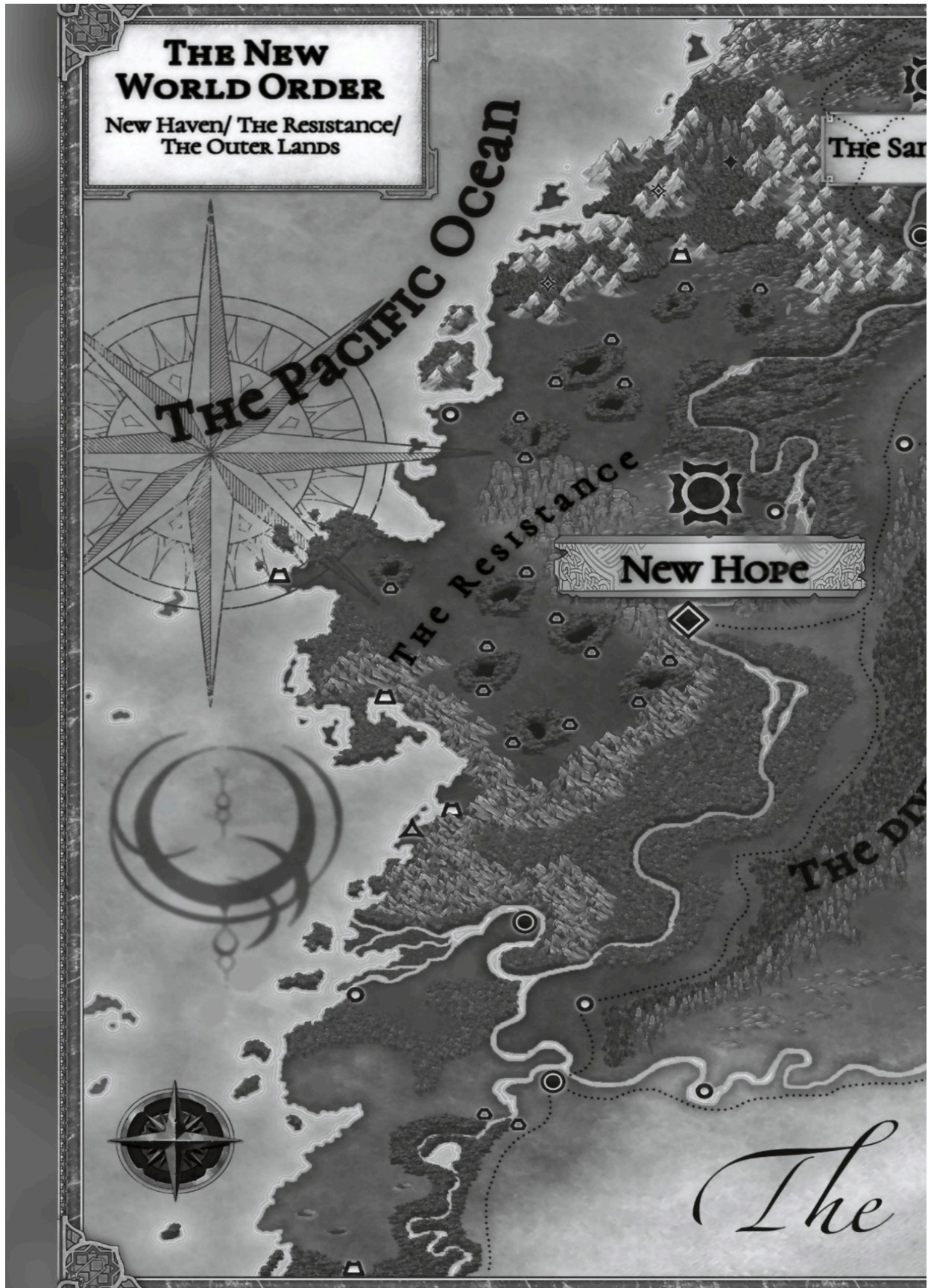
Teşekkürler

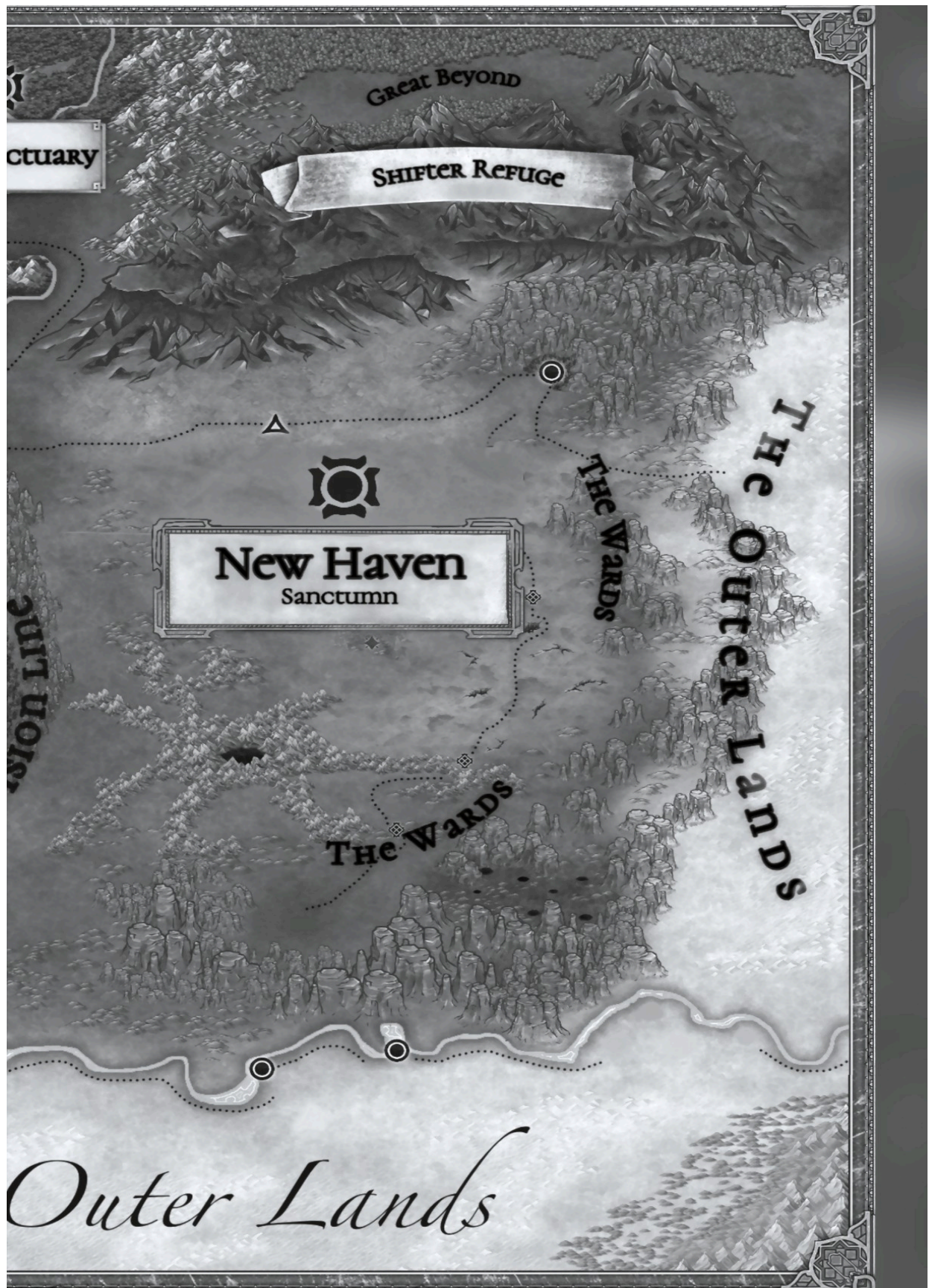
Yazar Hakkında

Ayrıca Tarafından

DEĞERLİ OKUYUCULARIMIZ,

*Etrafımızda yaşanan kaos ortamında, dünya size teselli getirsin.
Çünkü bu hikayede ne kahraman ne de kötü adam var.
Sadece galipler.
Oyunlar başlasın.*

ÇALMA LİSTESİ

Deri ve Kemik - David Kushner
Kollarında - Kasvetli
Ölü Adam - David Kushner
Güç- Isak Danielson
Korkmuş - Mahalle
Saklambaç - Klergy ve Mindy Jones
Biz ve Domuzlar - Sofia Isella
Deneyim - Ludovico Einaud, Daniel Hope & I Virtuosi Italiani
Gün Işığı - David Kushner
Nasıl - Mahalle

XAVIER - KARANLIK GÜNLER

Karşımızda uzanan ıssız manzara, ölümün ağırlığıyla ağırlaşmış. Savaşlardan beri hayat, kendini korumak için sürekli bir mücadele içinde. İlk başta hiçbir şey yoktu. İnsan insana, anne çocuğa saldırıyor. En azından, kampta öyle diyorlar. Savaş öncesi hayatlarına dair hikâyelerinin çoğu bana yabancı geliyor. Bütün bunlardan önce hayat basitti. Geçimini sağlamak için çalış, sevmek için yaşa. Annem, gördüğü tüm şiddete rağmen bu sözleri takip etmeyi seçti. Sanırım her senaryoda iyiyi bulabilirdi. Kız kardeşimin küle bulanmış elleri pelerininin aşındırıcı malzemesine yapışsa ve gaz maskesi her konuştuğunda buğulansa bile, annem hâlâ mide bulandırıcı bir iyimserliğe sahip.

Babam bir haritaya tutunuyor, halkımızın New Haven'ın tam olarak nerede olduğuna karar verdiği noktayı saptamak için elinden geleni yapıyor. Böyle anlarda, gerçekten de gurur duydukları araştırmacılar olup olmadıklarını sorguluyorum. Annem kambur yürüyor, dikkatsizlikten ara sıra sendeliyor. Babamın avuçları terliyor, atan kalbinin sesi kulaklarımı dolduruyor. Lily, üçlünün arkasından sürüklenirken beni izliyor, başını yana eğiyor. Kollarını bana doğru uzatıyor, annemin omzuna bindirdiği zorlanmaya pek aldırmaz etmiyor.

"Xavier, yapabilir misin-"

"Ben zaten yapıyorum," dedim iç çekerek. Lily'nin kolları boynumu kavıyor, böylece kollarımı onun küçük bedenine dolamam çok daha kolay oluyor.

Annem hamileyken, içimden bir ses ona bir ağabey gibi davranmayı ne kadar iyi becerebildiğimi, hele ki bu konuda yarı düzgün olabildiğimi sorguluyordu. Yerleşkedeki erkekler hayvandı. Lily'yi ilk gördüğümünden beri gözümde tam bir vahşiye dönüştüler. Lily yaşımin neden bu kadar sabit kaldığını hiç sorgulamadı ve ailem de beni hiç dürtmedi. Sanırım, bir şekilde, ailem velayeti üzerime almaya karar vermeden önce nereden geldiğimi kabul etmemek konusunda hepimizin karşılıklı bir anlaşması var. Annem beni biyolojik ailem konusunda dürtmeye çalıştığı birkaç seferde çıkmaz sokaklarla karşılaştım. Sessizce düşündüğüm anlarda, bir an yerleşkenin basamaklarına fırlatılıyorum, yaş grubumdaki diğer çocuklardan daha hızlı büyüyorum, bir sonraki an, tüm o çocuklar sırt sorunları yaşıyor ve evleniyorlar, benim yaşıma ise durağan kalıyor.

"Annemle babam çok uykulu," diye fısıldıyor Lily.

Küçük kafasını köprücük kemiğimle çenem arasına sokuyor, kocaman bir esneme sesi çıkarıyor.

"Şımarık, küçük bir kızı idare etmekle kucağına almak arasında gidip gelmek zorunda kalsaydın sen de aynı durumda olurdun," diye takıldım. Kalın maskesine rağmen yanakları utançtan kıpkırmızı oldu.

"Ama beni hâlâ seviyorsun?" diye soruyor, cevabımı merakla bekliyor.

Duraksadım ve onu küçük, narin eliyle bana vurmaya teşvik ettim. Bana utanmadan vurdu, tenimin altında yaşamaya zorlanan kötülüğün farkında bile değildi.

"Her zaman Zambak Çiçeği, başka kimi prenses gibi yanımda taşıyacaktım?" diye takıldım. Çocukça düşüncelerden oluşan uzun bir liste olduğunu varsaydığım bir soruyla bu soruyu düşünüyor.

"Umarım bir gün eş olurum," diyor annem. Ailem dışında herhangi birine gönüllü olarak sadakat göstermek zorunda kalma düşüncesi yüzümde bir asık surat ifadesi oluşturuyor.

"Elimdekilerle yetiniyorum. Hem, yaşlanıp güçsüzleştüğünüzde ikinize de kim bakacak? Hımm?" diye üsteliyorum, donmuş yaşıma yüzlerine

vurarak. İstemediğim bir konuşmayı durdurmalarını sağlamanın tek yolu bu.

"Buraya gelmemizin bir nedeni de bu," diyor babam sonunda, aniden gelen sessiz kalma ihtiyacını bastırarak.

"Benim için mi?" diye soruyorum.

Onun cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Diğer İşaretlilerin hiçbirisi senin... Gençliğini senin kadar engelleyemedi. New Haven ihtiyacımız olan cevaplara sahip olabilir."

Kandan bahsetmeye bile cesaret edemiyor. Şimdi bile, yaşım ile ilgili herhangi bir şeyden bahsedildiğinde duruşu kaskatı. Gençken ne yaptığımı biliyorlar, ancak aramızda havada asılı kalan o soruyu doğrudan bana sorduklarını sanmıyorum. Diğer İşaretlileri öldürmek gurur duyduğum bir şey değil. İlk başta, yeteneklerimizin güvencesiyle büyük bir sıçrama yapmak için birbirimizi çok zorlayan gürültücü gençlerin neden olduğu tuhaf bir kazaydı. O gün kanını tatmama neyin sebep olduğunu açıklamamanın iyi bir yolu yok. O gitmişti ve ruhum suçlulukla ağırlaşmıştı. Tek bir tadın bu kadar bağımlılık yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki de yaptıklarımın bir sebebinin olmaması, olaydan sonra gelişen öfkemi mantıklı bir şekilde açıklamamı zorlaştırıyor.

"New Haven bir fare kapanı," diye açıkladım.

New Haven, hepimizin asla içinde bulamadığımız bir gelişme. Kurucuları İşaretlilerden o kadar nefret ediyorlardı ki, soylarını temizlemek üzerine kurulu bir toplum kurmuşlardı. Duyduğuma göre, başlangıçta tam bir fiyaskoydu, ancak yıllar geçtikçe, doğru sosyal statü sağlandığında, kubbenin altında hayat mükemmellikten başka bir şey değil.

"New Haven, cevap bulmak için tek fırsatımız," diye yalvardı babam. "Kız kardeşinin önünde sesini alçak tutmaya çalışmanı takdir ederim-"

"Kıpırdamayı bırak!" diye bağılıyor bir ses kül tabakasının arasından.

Başka birinin varlığını duyduğumuzda hepimiz donup kalırız.

"Nereden-"

"Susun!" diye tekrar bağılıyor ses.

Babamın masaya yatırmak üzere olduğu her türlü gerekçe hemen suya düştü.

"Xavier?" diye başladı Lily. Elleri adrenalinden titriyordu.

"İyisin. Sadece gözlerini kapat ve evini düşün," diye fısıldıyorum, haklı gerginliğini azaltmak için elimden geleni yapıyorum.

Görüş alanımıza bir adam giriyor. Gözleri yeşil, saçları gençliğin verdiği açık kahverengi. Silahını tutarken elleri titriyor. Kalbinin atış hızına bakılırsa, kendini içinde bulunduğu konumda oldukça yeni olduğunu söyleyebilirim.

"Adın ne?" diye sordu adam. Konuşmaya hazırlanıyordum ki babam sözümü kesti.

"Biz Evermoore'larız. Araştırma adına geliyoruz-"

Adamın kolu uzandığında tepki verecek vakit yok. Elektrik yüklü bir dürtme babamın gövdesine değiyor ve yapılan saldırıyı algıladığında acıdan iki büklüm olmasına neden oluyor. Sonra anneme doğru ilerliyor, gözleri sonunda Lily'ye odaklandığında sadece kaç ya da dövüş diye bağılıyor. Onu yere yatırıp bir sonraki hamlemi dikkatlice hesaplıyorum. Başımı ailemi taciz eden adama doğru çeviriyorum. Gözlerimi kısarak ve başımı eğerek, karşımdaki korkak herifi görüyorum.

"Xavier. Yapma," diye yalvardı annem.

Keskin bir savurmayla, dürtme çubuğu annemin tenine değmeden önce kendimi onun önüne atıyorum. Çubuğun tüm gücünü kavrayarak adamı öne doğru çekiyorum. Bu sırada kendini yaralayan adam, silahı elimden çekmeye çalışıyor. Elektrikten kaynaklanan vücudumdaki acı, şu anda vücudumu dolduran öfkeyle kıyaslanamaz bile.

"Ne-"

Elimi adamın boğazına doladığımda, bir zamanlar sormuş olabileceği tüm soruları yuttu. Eliyle tenimi tırmalayınca, parmağına dolanmış alyansın parıltısını gördüm.

"Xavier," diye soludu babam. "Adamı bırak."

Tereddütle onu yere bırakıyorum. Silahını kapmak için çaballıyor, içgüdüsel olarak bir kez daha dövüşmeye hazır.

"Buna gerek kalmayacak, Andrew," diye fısıldadı yabancı bir ses.

Kül tabakasının arasından yaklaşırken, gümüş bir maske görüş alanıma giriyor. Kendimi bir kez daha Winnow'a hazırlıyorum. Hiçbir durumda Lily'nin veya ailemin, yeteneklerimi birine zarar vermek için kullanmamı izlemesini istemezdim. Winnow'un vereceği enerjiye karşı koymak için derin bir nefes alıyorum.

"Bana karşı böyle bir hamle yapmaktan kesinlikle kaçınmanı öneririm-"

Onun mantığına tüküreyim.

Etrafımdaki boşlukta hareket ederek, figürün önünü yakalamaya hazırlanıyorum. Tek yapmam gereken pelerinini sertçe çekmek. Yere indiklerinde, bunun adil bir dövüş olduğu pek söylenemezdi.

Düşüncelerim duruyor. Planladığımı sandığım her stratejik hamle yerle bir oluyor. Beni boynumdan tutan figür, beni yüksekte tutuyor. Sabit bir seviyede seyreden tüm yeteneklerim, yokmuş gibi geliyor. Figür beni gözlemliyor, az önce yaylarıyla vurdukları zayıf bir kuş gibi sergiliyor.

Bağırmaya çalışıyorum.

Sesim kısık.

"Lütfen onu yere bırakın. Geri dönüp burada gördüğümüz hiçbir şeyden bahsetmeyeceğiz," diye yalvarıyor babam. Vücudumu onların kavrayışında çırpınıyor, Kalelerinde bir boşluk bulmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Şekil bir an bile gevşemedi. Nefes yollarım daraldı. Şimdi ne yaparsam yapayım, bunlardan yara almadan kurtulacağımın garantisi yok.

"Halkımın koğuşuna yaklaşan dört bilinmeyen şahsın bana haber verilmesinden sonra ne kadar saldırgan olduğumu anlayabilirsiniz. Çoğu durumda, Şekil Değiştiren istilasını nedeniyle adamlarımdan gördükleri yerde ateş etmelerini isterdim," diye bana baktı, gözlerim kan akışı eksikliğinden buğulandı. "Yine de, durduğunuz yerde hepinizi öldürmeye bile layık olmadığımı söyleyemem; bu çocuğun Eleme'si sizi kurtarabilirdi."

Şekil beni yere bırakıyor. Hareket ettikçe maskeleri beni takip ediyor, sadece yere ara sıra tekmeler atarak kendimi geri çekmem için beni zorluyor. Annem ve kız kardeşim sormadan beni teselli etmeye başladılar. Anneme güven vererek onu kendime çekiyorum. Lily kucağıma tırmanıyor ve bu kadar kolay etkilenen bir kızın önünde

beni nasıl bu kadar vahşice sergilediklerini düşündükçe öfkem iki katına çıkıyor.

"Gideceğiz-"

"Artık sizin için böyle bir seçenek yok Bay Evermoore," diye çıkıştı maskeli adam. Babam, koğuş altındaki insanların nasıl olduğunu anlamadığımız için ne yapacağını bilemeyerek ağzını kapattı.

"Gördüğüm kadarıyla, artık hepiniz halkım için potansiyel tehlikesiniz," diyor figür, Andrew'a dik dik bakarak. "Bununla birlikte, Kovulma testlerimize başladığımızdan beri gerçekten canlı istediğim pek fazla İşaretliyle karşılaşmadım."

Maskeleri bana doğru dönüyor, beni izlerken kalkıyorlar.

"Üçünüzün evime girmesine izin vereceğim. Kurallara uyduğunuz sürece lükslerimizin ve hediyelerimizin tadını çıkarabilirsiniz-"

"Üç mü? Dördümüz varız," diye çıkıştı annem. Öfkesi gözlerinin arkasında toplanıyor. Bu diktatör akıllı olsaydı, ortaya çıkardıkları öfkenin benim bile karşı koyacağım bir şey olmadığını bilirdi.

"Dediğim gibi. Hayattayken pek fazla İşaretliyle karşılaşmıyorum. Oğlunuz benimle gelecek, Andrew ve adamlarım sizi geçici kalışınıza alıştırarak. Oğlunuzun öğrenebileceği daha çok şey olduğunu hissediyorum."

"Şimdi, bir dakika bekle-" diye söze başladı babam. Eli, figürün cübbesini kavradı ve var gücüyle çekmeye başladı.

Sessizce hareket eden figür, babamın önünde havadan kayboluyor. Kafamın üzerinde serin bir şeyin bastırıldığını fark edince vücudum geriliyor. Lily'yi daha sıkı tutuyorum. Gözlerim, annemin yavaşça yutkunurken boğazının yavaş hareketine kayıyor.

"Ben sorgulayabileceğiniz biri değilim. Eğer cömert teklifimi reddederseniz, tetiği çeker ve oğlunuzun yeteneklerini gerçekten test ederim. Teklifim isteğe bağlı değildi. Sonraki kelimelerinizi dikkatlice seçin."

Bu ifadeye gülmeden edemiyorum. Figür namluyu daha da sert bastırıyor. İşaret parmağı tetiğin üzerinde, sanki konuşmaya devam etmem için bana meydan okuyormuş gibi duruyor.

"Xavier, açıklamamdaki mizahı lütfen açıkla mısın?"

Başımı kaldırıp maskelerinin parlak metalinde yansımamı görüyorum. Yüzümde çarpık bir gülümseme beliriyor, bu pisliğin

boynuna geçirmekten çekinmeyeceğim bir çift köpek dişi sergileniyor.

"Kendini hesaba katılması zor bir güç sanıyorsun ama yüzünü bile gösteremiyorsun. Senin gibi Marked'ları gördüm. Küstah tavırlarla dolu, güç düşkünü pislikler. Sen bir korkaksın. Yoksa neden saklanasın ki?" diye sordum.

Şekil saçlarımı yakalayıp boynumun o zorlu pozisyonunu korumamı sağlıyor.

Kulağıma yaklaşıp alçak sesle konuşuyorlar.

"Bu maskenin altına bakarsan, memnun kalmayacağına söz veriyorum. Ayrıca," Başımı geriye doğru itiyorlar, alnım neredeyse toprağa değecekti, eğer kendimi çok fazla öne düşmekten korumak için elimi kullanmasaydım. Lily göğsüme yapışmış halde kalıyor. "Bu maskedeki yansımanın, tek başına yüzümden çok daha anlamlı olduğunu keşfettim."

Silahlı cübbesinin altına yerleştiren figür, sonunda Andrew'a doğru geri dönüyor.

"Onları geri götür. Başka bir yerde bana ihtiyaç var," diye fısıldadı figür, yalnızca benim duyabildiğim bir tonla Andrew'a.

"Neler oluyor?" diye sordu Lily, annemle babamın sonunda tekrar yanımıza gelmelerini sağladı. Birbirimize sımsıkı sarıldık, bu manyağın bir sonraki hamlesini sabırla bekledik.

"Bilmiyorum, Zambak Çiçeği. Sadece başını öne eğmeye çalış. Ben seni güvende tutacağım," diye fısıldıyorum, figürün keskin işitme duyusundan kaçınmak için elimden geleni yaparak.

"Harika bir söz, Xavier Hayes," diyor figür neşeyle. Topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başlıyorlar ve girdikleri yoldan çıkıyorlar. Başlarını geriye çevirip çenelerini kaldırarak bana bakıyorlar. "Bakalım sözlerini tutabilecek misin?"

"Soyadım Evermoore," diye çıktım.

"Şimdilik."

Bunun üzerine, figür incecik havaya karışır ve amirinin onu içinde bıraktığı bu karmaşık durumu temizlemek için Andrew'dan başka kimse kalmaz. Bu adamın boynunu ne kadar kolay kırabileceğimi anlamak için fazla uğraşmam gerekmedi. İşaretli olsun ya da olmasın, zayıf. Alnı ter içinde. Silahının şarjörü boş. Sert duruşundan

ve dehşete kapılmış ifadesinden, amirinin teninin bir yerinde beliren yara izinden habersiz olduğu anlaşılıyor.

"Beni öldürmenin yollarını mantıklı bir şekilde sıraladığını görebiliyorum," diyor Andrew, birkaç dakikalık sessiz gözlemimden sonra.

"Bize gitmemize izin verebilirsiniz-"

"Hayır. Yapamam. Söz veriyorum. Beni takip ederseniz hepiniz için çok daha kolay olur," diyor Andrew, annem daha başlamadan sözünü keserek.

Kararımı verdim. Bu adam, damarlarında akan güçle ateşimi körükleyebilir. Bu maskeli diktatörü, bu adamı tamamen boşalttıktan sonra bana dokunmaya davet ediyorum. Sadece şah damarını kesersem, ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım.

"Beni öldürürsen seni bulurlar. Geldiğin yere geri dönsen bile. Lütfen, parçalarımı tekrar söküp atmadan önce, sağlam zihnimle sahip olduğum birkaç anın tadını çıkarmama izin ver," diye yalvarıyor Andrew.

Eli grubumuza doğru uzanıyor. Kenara çekilerek yürüyüşümüze başlamamız için yer bırakıyor. Tereddütle ilerleyip Lily'yi anneme geri veriyorum ve Andrew'un arkasından gitmeme izin veriyorum. Babam yanımdan geçip yoğun küllerin arasına dalmaya hazırlanıyor. Elimi uzatıp babamın omzunu tutuyorum.

"Cevapları başka yerde bulabiliriz. İşaretlileri kampta toplayabiliriz-"

"Koşuşunuzdaki biri ailemi tehdit etti. Sizle veya sız siz içeri gireceğim. Halkımızın cevaplara ihtiyacı var. Bunun için geldik," diye çıkıştı.

Adama başımı sallıyorum, anneme dönüp destek arıyorum.

"Haklı, Xavier. Bu yüzden buradayız."

Bunun üzerine kadın, Andrew'un başlangıçta çizdiğimiz yolda yürümeye devam etmesi yönündeki çok basit talimatlarını dinleyerek babamın peşinden ilerliyor. Lily, uykunun onu ele geçirmesine izin vermek üzere. Büyük esnemelerle göz kapakları düşüyor. Grubun arkasında tereddütle ilerleyen Andrew, annemle babam geçene kadar durup yanıma yürüyor.

"Oraya geri dönmek için acele etmemeyi tercih ederim. O koşuşun içine girdiğim anda, cips menzili yeniden aktif hale geliyor ve ben

yine boş bir kabuktan ibaret kalıyorum," diyor Andrew. Konuşurken başını eğik tutuyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye çıktım. Adama karşı bir zamanlar beslediğim sempati, beni silahla tehdit etmesinin iyi bir fikir olduğuna karar verdiği anda yok oldu.

"Çipslerden haberin var, değil mi?" diye soruyor Andrew.

"İnsanlarınızın nasıl kontrol edildiğini mi? Elbette biliyorum. Görünüşe göre patronunuz sizin varlığınızdaki çok memnun. İma ettiğiniz şey, o bölgenin dışına çıktığınızda söz hakkınız olmadan kontrol edilmeye devam edeceğinizi bilerek onun işini gönüllü olarak yaptığınız anlamına geliyor."

Neden kaçmadığını anlamakta zorlanıyorum. Önündeki o kadar boşluk varken, neden böylesine kontrollü bir hayata bağlı kalsın ki?

"Eğer o yerleşkeyi kovalamaya karar verirsem ailemi tehdit ettiler. O koğuşa her girdiğimde, önemli olan her şeyi hatırlama yeteneğim kayboluyor. Oğlumu ve karımı çok seviyorum, ama Peygamber'in gerçek kimliğini bilmek, ölümümle sonuçlansa bile, kesin olarak belirlemem gereken bir şey."

"Peygamber mi?"

"Gümüşlü adam. Eğer o maskenin altına birinin girdiğini düşünüyorsan yanıyorsun. Zihnine kolayca girdiler ve buldukları şeyden çok hoşlandılar. Yoksa kim olduğunu nasıl bileceklerdi?"

En azından "korkak" yorumum çok da abartılı değilmiş. Listeye "sürüngen" kelimesini de ekleyebilirim.

"Ne olmuş yani? O koğuşa giriyorsun ve iplerinin senin elinde olduğunu unutuyorsun?"

Yenilgiyi kabul ederek başını sallayarak kıkırdadı.

"Ayrıca sizin ve ailenizin kim olduğuna dair anılarım da var."

Duraksadım ve adama sert bir ifadeyle baktım.

"Öyleyse neden bana söylüyorsun? Eğer sadece unutacaksan neden benimle konuşmaya çalışıyorsun?"

"Belki bir gün bana yardım edebilirsin, senin olduğunu bilmesem bile. Karım bir çocuk doğuruyor ve doğum yapacağı konusunda ne kadar iyimser olsam da, bebek hasta ve o farkında değil. Koğuştaki, ona çok istediği çocuğu verirken aynı zamanda ailemi de

koruyabileceğim bir fırsat buldum. Bunu yapmanın tek yolu, senin... yetenek seviyendeki birinin bana yardım etmesi."

Alaycı bir tavırla başımı sallıyorum.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"O kubbenin altında geçirdiğim onca yıl boyunca dünyamızı güç yönetti. Hiçbir İşaretli'nin yıkmaya yaklaşmadığı bir güç. Orada tüm bu sistemi yıkabilecek biri var. Bana güvenmiyorlar. Tam güvenlerini kazanmanın tek yolu, kim olduklarının hiç var olmadığını düşünmelerini sağlamak," diyor, her geçen saniye zihinsel olarak daha da dengesizleşerek.

"Ve yakında ölecek olan çocuğunuzun yerine onların geçmesini mi istiyorsunuz?"

"Bunu bu kadar korkunç bir şeymiş gibi gösterme. Her şeyin, hatta üzerinde uyuduğun çarşafın bile mükemmel olduğunu düşündüğün bir hayat yaşamak, ceza gerektiren bir hayat değildir."

"Hayatı çalmayı planlayan kişi bunu söylüyor."

Birkaç dakika daha sessizce yürüdük. Son sözümü söylediğim anda konuşma kesildi. Ara sıra bana bakan annemle babam, Andrew'un bana olan yakınlığından rahatsız olmuş gibi görünüyorlar. Görüşümü parıltıp bulanıklaştıran koğuş, tüm mantıklı düşüncelerimi korumalarının arkasında bırakarak perspektif kazanıyor.

Bir el bileğimi kavırıyor ve fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Senden benimle içki içmeni ve ailemle tanışmanı istemiyorum. Orada hepimizi kurtarabilecek biri var. Sen de dahil," diyor Andrew.

Kolumu sertçe çekip kurtarıyorum. Bu adamın boynunu kırmak en olası seçeneklerimden biri gibi görünüyor.

"Peki bu adam nasıl görünüyor?" diye soruyorum. Yapılacak en iyi şey, bu adamın blöfünü görmezden gelmek. Delilik gördüm ve o, bu kelimenin neredeyse simgesi.

Konuşurken yanımdan geçerken bana küçük bir gülümsemeyle baktı.

"Öğreneceksin," diye fısıldıyor.

"Ya yapmazsam?" diye soruyorum, sırtının koğuşa değmesini izlerken.

"O zaman senin bu olaydaki rolünün ne olduğunu düşündüğüm konusunda yanılıyorum."

Pusun ötesine geçmesine izin verdiğinde onu sorgulamaya vakit kalmıyor. İfadesinde bir an duraklama görüyorum. Bir zamanlar canlı bir ruh olan yerde, şimdi sadece soğuk bir bakış var. Ailemin yanından, sanki hepimiz şeffafmışız gibi bakarak başını sallıyor ve şakağına dokunuyor. Belirsizlikle geri çekilerek, evinin dış mahallelerinden uzaklaşma yolculuğuna başlıyor.

Annem ve babam, koğuşun eşiğinden geçtikten sonra tavrındaki değişiklik karşısında şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"Sanırım gitmemiz gerek-"

Sözlerim, bizi bu cehennem çukurunun perdesinin ötesine ve engereklerin çukuruna sürükleyen ani bir kuvvet tarafından susturuldu.

Gözlerimin ardında zonklayan bir baş ağrısı, en kötü halleriyle varlığını sürdürüyor. Üç gün uykusuz kalmak, kapalı gözlerimi açmaya çalıştığım her seferinde zihnimden yayılan acıdan daha iyi hissettiriyor. Derin bir nefes alarak nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Sedir ağacı ve çamın alışılmadık kokusunu içime çekerken bileklerimi oynatmaya çalışıyorum. Her hareket ettiğimde tatsız bir şaşkınlıkla kendimi kısıtlanmış hissediyorum. Bileklerimdeki bağların malzemesi zayıf, beni sadece kısa bir süre hareketsiz tutmak için tasarlanmış. Başımı eğik pozisyonundan kaldırıp sonunda gözlerimin açılmasına izin veriyorum.

Bir masada oturmuş, Peygamber beni izliyor, elleri kenetlenmiş halde. Bir maskenin altında kimin yaşadığını anlamak için kendimi hiç bu kadar zorlanmış hissettiğimi söyleyemem. Erkek mi kadın mı, bu kişinin benimsemeyi seçtiği imaj göz önüne alındığında bilinmiyor. Kıyafetlerime baktığımda, zorla giydirildiğim resmi kıyafeti görüyorum. Ailemin ve Lily'nin yokluğunu fark ettiğim anda bir an panikledim. Andrew'la etkileşimimi düşünürken, Peygamber'in Tutuklusu'nun bizi koğuşun ötesine ittiğini hissettikten sonraki her şey bulanık. Hızla bileğimi kulağıma götürüyorum ve bu sırada bağlardan birini koparıyorum. Hâlâ çipimin olmadığını doğrulayınca içime bir rahatlama çöküyor.

"Lütfen, kendini o kadar değersiz mi sanıyorsun ki, kafana bunlardan birini sokayım?" diye sorar Peygamber, içtenlikle bir cevap arayarak.

"Bence sen delisin. Yani evet, biraz öyle düşünüyorum," diyorum etrafa birkaç dakika baktıktan sonra.

Diğer bileğimi de bağlardan kurtarıp, dizginlenemeyen bir öfkeyle Peygamber'e doğru ilerliyorum.

"Bana dokunmaya çalışırsan, Lily'nin çiplerini aldıktan sonra ailenin çiplerinin sonuna kadar kullanılmasını sağlarım. Bu konuşmayı nasıl sürdürmek istediğine dikkatlice karar ver."

Duraksadım. Haklılar. Nerede olduğumu veya buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, daha da kötüsü, ailemin nerede olduğunu bilmiyorum.

"Nasıl... Ne düşündüğümü bildin?" diye soruyorum, cevaplarını isteyip istemediğimden emin değilim.

Peygamber, maskenin alnına vurarak derin bir iç çekti.

"Tek bir dokunuş yeter, zihnim oyun alanım olur. Kanında kalan enerjiyi göz önünde bulundurarak zihninin daha zorlu olacağını düşünmüştüm ama bu kadar umutlu olmamalıydım. Ne kadar güçlü olursan ol, şu anki halin acınası."

"Beni bayıltıp bağladın. Ben olsam, senin de aynısını yapacak kadar tehdit altında hissettiğin birine karşı böyle kaba sözler söylemezdim."

Maskenin arkasından küçük, neşeli bir alay sesi duyuluyor.

"Bu senin iyiliğin için değildi. Halkımın arasında sana dişlerini geçirmek isteyen bir fare var."

"Seninle konuşmaktan daha hoş geliyor kulağa."

Peygamber bu söze bir kez daha alaycı bir şekilde güldü ve sonunda uzak konumlarından uzaklaştı. Bana yaklaşıncaya, seçtikleri kıyafetler nedeniyle iyi gizlenmiş, adımlarında hafif bir sendelemeyi fark ettim.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordum, yıpranmış bileğimi işaret ederek.

"Dediğim gibi," diye mırıldanıyorlar, akbaba gibi sandalyemin etrafında dönerek. "Farem ısıyor."

"Neredeyim?" diye soruyorum.

Zemin mermer kaplı. Şık mobilyalar ve tekdüze bir dekorasyon her açık alanı kaplıyor.

"Evim, halkımın yaşadığı bölgenin derinliklerinde. Kaçmaya çalışmanı engellemeyeceğim. Heyecana ihtiyacım var ama benden hızlı kaçsan bile, ailen hâlâ benim kontrolümde."

Bu kadar büyük bir gücün anılması beni ürpertiyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, sonunda kelime oyunları oynama ihtiyaçlarını gideriyorum.

Önümde durup göz hizama kadar çömeldiler.

"Çıkarlarımızın bir dereceye kadar örtüştüğünü söyleyebilirim. İnsanlar, yaşlı Komutan'ın yerini kimin alacağı konusunda meraklanmaya başladı. Ben perde arkasından sahneleri yönetirken, aynı zamanda zamanımı ailenizin geldiği yerleşke gibi başka alanlarda da harcamam gerektiğini fark ettim-"

"O topraklara ayak bastığın için çok pişman olacaksın-"

"Farkındayım!" diye çıkıştı Peygamber. Elleri ağzımı kapatıyor, başka bir öfke patlamasının beni terk etmesini engelliyor. "Bu yüzden hamlemi hesaplı yapmam gerekiyor. Bulduğum pozisyonun yerine geçecek birine ihtiyacım var. Bu topluluğu tam potansiyeliyle yönetecek birine. Seçeneklerim arasından bir İşaretli bulmaya çalıştım ama her deneme sadece beyin kanamasıyla sonuçlanıyor. Yarım yamalak bir İşaretli'nin işimi yapmasına izin veremem."

Eldivenli ellerini yüzümden çekerek güldü Peygamber.

"Ciddi ciddi benden halefim olmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum.

"Xavier'e sormuyorum. Anlatıyorum. Bu tartışılacak bir teklif değildi. Kurallarına uyduğun sürece ailen burada huzurlu bir hayat yaşamaya devam edecek-"

"Bundan önce gayet güzel bir hayatları vardı!" diye bağıriyorum. Ayağa kalkıp beni deri koltuğa geri itiyorlar.

"Ve burada mükemmel bir hayatları olacak. Ailen buraya araştırma yapmak için geldi. Açlığın hakkında ihtiyacın olan tüm cevaplara sahibim."

Pelerinlerinin altına uzanıp tek bir bıçak görüş alanıma giriyor. Hareketlerini sorgulamama fırsat kalmadan, bıçak eldivenli ellerinde kayıyor ve güzel bir kırmızı kan birikintisi ortaya çıkıyor. Açlık zihnimi kemiriyor, mantığımı tutmayı imkânsız kılıyor. Ellerini burnuma götürüp, kanlarında biriken zengin güç kokusunu içime çekiyorum.

Başımı çevirip, ağzımda biriken tükürüğü görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ne kadar çok kan tüketirseniz, o kadar uzun ömürlü ve güçlü olursunuz."

Dudağımı ısırırken, tek düşüncem kan oluyor.

"Ailemi güvende tutacak mısın?" diye soruyorum. Özdenetimim sarsılıyor. Hiçbir zaman gerçekten bir şeyi arzulayan biri olmadım. Eğer bağımlılık hâlâ bir şey olsaydı, bu benim eroinim olurdu.

"Kurallarına uyduğunuz sürece. Kanımı tadın, anlaşılmayı sağlayın."

Avuçlarında biriken kan gölüne bakıp olumsuzlukları görmeye çalışıyorum.

"Kabul ediyor musun?" diye sorarlar ve ellerini daha da yakına getirirler.

Kahretsin.

Sonunda elimi bileklerine uzatıp kırmızı boyanın dudaklarıma değmesine izin verdim. Dilim avuçlarında gezinerek içimden bir enerji dalgası gönderdi. Bu açlığı kontrol edemeyerek ağzım hediye kucakladı, her zerresini içime çekti, ta ki daha fazlasını zorla dışarı atmaya zorlanana kadar. Peygamber, başımın arkasını kavrayarak beni devam etmeye zorladı. Kan vücuduma hücum etti ve etrafımdaki dünyanın gürültüsünü daha da artırdı.

"Bu, aç hayvanların arasına et atmak gibi bir şey," diyor Peygamber ve doyduğumda başımı itiyor.

Kendime izin verdiğim şeyi kaydederek, yüzümdeki kan izlerini siliyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, duyacağımdan emin olduğum saçma sapan isteklerin uzun listesini duymayı bekleyerek.

"Öncelikle, bugünden itibaren ailenizle olan etkileşimleriniz ortadan kalkacak."

Zengin kan hâlâ yemek borumdan aşağı doğru akmasına rağmen boğazım kuruyor.

"Güvenli olacaklarını söylemiştin-"

"Onlar güvende olacak. Sen değil. Bana olan sadakatin, onların nasıl bir hayat süreceğini belirler. Dokunulmazların hayatı, Talihsizlerin özlediği hayattır. Sen benim kurallarına uyduğün sürece, onlar barış içinde bir hayat yaşarlar."

Başımı sallıyorum. Hiçbir senaryoda, beni büyütüp besleyen ailemle son etkileşimimin bu olacağını düşünmemiştim.

"Buna katılamıyorum. Elimde olan tek şey onlar-"

"Aile bir zayıflıktır, Xavier. "Aşk" diye yaftaladığımız kötülük tarafından ekilir. Aşk erkekleri zayıflatır, kadınları ağlatır. Onlar için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan, var olarak onları her gün tehlikeye atmaktan başka bir şey yapmadığını bilirsin. Senin yaşı durgun kalırken onların yaşlanmasını ne kadar izleyebilirsin? Onlara bakıp seni yanlarına almalarının tek sebebinin seni bir deney gibi incelemek olduğunu ne zaman anlayacaksın-"

"Onlar yapmadılar-"

"Öyle yaptılar. Dediğim gibi, zihinler benim oyun alanım. Seni buraya, yanlarında götüremeyebileceğini bile bile getirdiler."

Titrek bir nefes alıyorum. Zihnimde dolaşan her duygu dayanılmaz. Göğsümde bir acı büyüyor, havayı inceltip hafifletiyor.

Hiperventilasyon mu yaşıyorum?

"Eğer bu kadar derinden sevmeseydin, belki de bu konuşma acıdan çok öfkeyle sonuçlanacaktı."

Bunların hepsi bir zihin oyunu. Beni istedikleri şeye dönüştürmek istiyorlar.

"Seninle bu oyunları oynamayacağım."

Peygamber başını yana eğerek derin bir iç çeker.

"Teklifimi çoktan kabul ettin Xavier," diye alay ediyorlar. Ellerini kaldırdıklarında, sözlerim bir homurtu sesi arasında kayboluyor. Boğazımı tutuyorum, her konuşmaya çalıştığımda yoğun bir acı hissediyorum.

"Nefes alıyorsun çünkü ben izin veriyorum," diye üsteliyorlar. Nefes yollarım kapanıyor, nefes nefese kalıyorum. "Konuşuyorsun çünkü ben istiyorum," diye devam ediyorlar, söylemek istediklerimin her düşüncesi acımı daha da artırıyor. "Şimdi söylediklerimi yapacaksın çünkü ben emrediyorum," diye bitiriyorlar ve sonunda vücudum üzerindeki baskılarını gevşetiyorlar.

Derin bir nefes alarak nefesimi tuttum.

"Kanınız bir kısıtlamaydı."

"Ben tahvil terimini tercih ediyorum. Amacınıza ulaştığınızı tespit ettiğimde özgürlüğünüze kavuşabilirsiniz."

Peygamber onların boğazına dokunur.

"Ben ne dersem o olur."

Buradan kaçabilirim. Bir yolunu bulabilirim.

Boğazımdan bir çığlık yükseldiğini hissederek gömleğimi kaldırdım, derin kesiklerin tenime karmaşık çizgilerle nasıl dokunduğunu, gövde mi nasıl kırmızıya boyadığını izledim.

"Kime ait olduğunu sana nazikçe hatırlatıyorum. Her meydan okurcasına düşünmeye veya konuşmaya çalıştığında, cildini yeni bir yara kaplayacak."

Yerime çömelip parmaklarını kesiğe sokuyorlar, yırtığı daha da açıyorlar. Yerimden kıpırdayamıyorum. Yapmaya çalıştığım her hareket, beni aşağıda tutan görünmez bir güç tarafından engelleniyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, etrafımdaki boşluk bulanıklaşıyor.

"Bu son ağlaman olacak. Adamı yaratmak için çocuğu kırmam gerek. Umarım çabuk anlarsın." diyor Peygamber, parmaklarını yaralarımından çekerken.

"Kendini temizle. Tamamlaman gereken bir işin var," diyor Peygamber. Beni aşağı çeken güç hafifliyor ve yaramı kavrama fırsatı veriyor.

"Peki bu hangi iş olacak?" diye soruyorum.

Dudağım dişlerimin arasında sıkışmış, neredeyse ısırılmış gibi.

Peygamber dönüyor, şüphesiz maskesinin altında gülümsüyor. Onları memnun etme dürtüsü hissediyorum, zihnim ihtiyaçlarını tahmin ediyor.

"Faremi öldürmeni istiyorum."

BİRİNCİ BÖLÜM

KATİANA

Duvardaki işaretler bulanık görünüyor. Satır satır, hepsi buraya geldiğimden beri zamanın nasıl geçtiğine dair yarım yamalak anlayışımın birer işareti. Muhafızların taktığı saatler olmasaydı, hangi gün olduğunu bilemezdim. Başlangıçta, duvara şömineden gelen kömürle işaret koymak tuhaf geldi. Bir şekilde, kızımın birkaç gün içinde benimle yüz yüze geleceğini varsaymışım. Duvara bakıp neden zamanı takip etme ihtiyacı hissettiğimi sorgulayacaktı. Bu cehennem çukurunun koridorundan geçmesini dilemem acınası. Bunu beklemem ise daha da acınası. Onu en son gördüğümde, arkasını dönüyor, New Haven'ı çevreleyen çorak araziye doğru hızla ilerliyordu. O anda çok farklı görünüyordu. Griye çalan saçları ve gözlerinde o anda etrafındaki hiç kimseye yakışmayan nefret dolu bir ifade. Kurtuluşumu beklediğim günler, iki haftalık bir esarete dönüştü. Şimdi onun ya da Kai'nin hayatta olup olmadığını sorguluyorum. Belki de tutunduğum şey budur. Öldüklerine inansaydım, her şeyi bitirmemi ne engellerdi? Andrew'dan sonra, beni ayakta tutacak tek şey çocuklarımın iyiliği fikriydi. Şimdi ise, tutunduğum şeyin çarpık bir cepheden başka bir şey olmadığından korkuyorum.

Beni hapse atan olaylar göz önüne alındığında, ihanetimin ardından yakında acı dolu cezaların geleceğini varsaymışım. Sıcak yemekler ve yeni kıyafetler hücreme girmekten hiç vazgeçmiyor gibi görünüyor. Sıcak duşlar ve gardiyanların kısa sohbetleri gerçek olamayacak kadar hoş geliyor. Bazen tüm bunları hayal mi ediyorum diye merak ediyorum. Araf fikrine hiç inanmadım, ama yine de daha tuhaf şeyler oldu.

Buradaki ilk haftamda, tecritten kaçmaya çalıştım. Girişimlerim sırasında birkaç gardiyan yaralandı, bu da benim için daha fazla yalnızlığa sebep oldu. Yetkililer eskiden benim için bir umut ve güvenlik ışığıydı. Şimdi ise hepsi benim için birer hain, tıpkı benim onları kadar.

Günlerce uğraştıktan sonra nihayet çipimi devre dışı bırakıp işe yaramaz hale getirmeyi başardılar. Hâlâ kafamın içinde olsa da, düşüncelerimi yönlendirme yeteneği neyse ki azaldı. Artık sadece bir takip cihazı ve özgür olmaktan çok uzak olduğumu hatırlatan bir şey.

Bu bekleme odalarında pencere yok, bu da güneş ışığı eksikliğinin enerji seviyemi düşürmesine neden oluyor. Kulağımın arkasındaki boşluğa dokunuyorum, sessiz etkileşimlerimizden birinde çipi çıkardığı için Peygamber'e teşekkür mü etmeliyim yoksa nefret mi etmeliyim emin olamıyorum. Peygamber sık sık beni ziyaret ediyor, avını takip eden bir karga gibi sessizce uyurken ve yemek yerken beni izliyor. Başlangıçta sohbet başlatmaya çalıştım, ancak kısa sürede sohbet etmek istemediklerini fark ettim. Bazen ellerinin tenime dokunmak için uzanacağını hissediyorum. Dokunuşu her zaman hızlı bir kalp atışıyla bekliyorum, içten içe elini ne kadar kolay kırıp çıkmaya çalışabileceğimi düşünüyorum. Tam bana dokunmak üzereyken dokunuşlarını geri çekiyor ve koridorun gölgelerine geri çekiliyorlar. Her gün böyle.

Hepsi, asla cevaplanamayacak soruların örtüsü altında sarılmış bir sessizlikten ibaret.

Peygamber, konuştuklarında Orman'ı soruyor, sanki başına ne geleceğini umursuyormuş gibi. "Nasıl bir çocuğu?" ve "Yeteneklerini ne kadar zamandır biliyordun?" gibi sorular soruyorlar ve ben de sadece sessiz kalabiliyorum. Zihinsel alanda gezinme yetenekleri göz önüne alındığında, sessizliğimin pek bir etkisi olmuyor. Her yanlarında

olduklarında düşüncelerimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yumuşak kahkahasını ve oğlumun geniş gülümsemesini ne kadar özlediğimi düşünürsek, son birkaç gündür bu daha da zorlaştı.

Sabah kahvaltımdan kalan yumurtaları tabağımda gezdiriyorum. Açlığımın rağmen, yemek yemek artık daha kolay ertelediğim bir görev haline geldi. Hücresinin şöminesinde küçük bir ateş canlanıyor. Alevleri, serin beton hücre odasını ısıtıyor.

"Eğer açlıktan ölmeye karar verirsiniz, sizi beslemeyi bırakacaklar."

Yemeğimi yeniden düzenlemeye odaklanmayı bırakıyorum. Xavier'in sesi sert. Şüphesiz, adamlarına kızımı bulmaları için sürekli bağırımları gerektiğinden. Hücreme girip, etraftaki gardiyanları savuşturarak, her ziyaretimde ihtiyaç duyduğu mahremiyeti bana ve kendisine sağlıyor.

Bir zamanlar parlak ve genç bir oğlanın olduğu yerde, şimdi derinlere dalmayı zerre umursamadığım, travmalarla hor görülen, bitkin ve tükenmiş bir adam var. Saçları dağınık ve sakalı belirgin. Gözlerinde uyku, fark edilmeyi bekliyor. Üniforması, henüz temizlemediği hafif bir kül tabakasıyla düzensiz bir şekilde kaplı. Adam ne kadar çok ziyaret ederse, o kadar bitkin düşüyor.

"Görünüşe göre onu hâlâ bulamamışsın, bu yüzden devam etme isteğim azalmaya başladıysa beni affet," diyorum. Sözümü duymazdan gelerek odanın köşesindeki tek kişilik karyolaya oturuyor.

"Onun burada, seninle birlikte perişan halde olmasını mı istiyorsun?"

"Evet, en azından hayatta olduğunu bilirdim," diye çıktım.

Bu açıklama karşısında gözleri yere indi, başlangıçtakinden daha fazla pişmanlıkla doldu. Ondan her bahsettiğimde, bu bakışı attı. Onu kaybettiği için ne kadar öfkeli olduğunu biliyorum. Bildiğim kadarıyla, tek görevi onu Peygamber'e götürmekti ve başaramadı.

"Bir zamanlar kolay bulduğumu sandığım şey, sayısız adamımın külün iğrenç doğası tarafından tuzağa düşürülmesine neden oldu," diye uzun süre sessiz kaldıktan sonra söylemeye karar verdi.

"Belki bunu bir işaret olarak almalısın."

"İkimiz de biliyoruz ki, bu iş artık böyle yürüyor."

"Peki, nasıl çalışıyor?" diye tısladım. Yumurta tabağımı küçük masanın üzerine fırlattım. Parmağımı sarışına doğrulttum.

"Onu bulup onlara geri getirirsen ne olacağını sanıyorsun? Kendin duydu. Onu öldürecekler."

Bu söz karşısında kaşlarını çatı. Duygularını gizlemek için elinden geleni yaparak, sürekli yanında taşıdığı cep saatiyle oynadı.

"Eğer Forest'ın kolayca ölebileceğini düşünüyorsan, ona pek güvenmiyorsun demektir."

"Bilirsin, onu öldürmeye çalıştın-"

Hızla hareket ederek, adam önümde duruyor, eliyle gömleğimin kumaşını kavıyor. Beni kendine doğru çekerek düşüncelerimi susturuyorum.

"Forest'ı öldürmeye hiç çalışmadım. Bunu sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor?" diye soğuk bir şekilde sordu.

"Nasıl söylendiği seni neden ilgilendiriyor? Zarar görmesinin sebebi sensin. Ölmesinin sebebi de sensin." diye tısladım. Beni sıkıca tutuyor, bana iyice bakabilmek için başını eğiyor.

"Ölmedi. Olsaydı bilirdim." diye tükürdü. Önümü bırakıp kendimi geriye doğru ittim. Ondan uzaklaşma ihtiyacımı küçümseyerek, karyolaya geri oturdu.

Açıklamasındaki ironiye gülmeden edemiyorum.

"Bunun sebebi sen olmalısın! Elbette bilirsin! Korkaklık maskesinin ardında ne kadar saklanmayı planlıyorsun?" diye sordum. Eli boğazına degecek şekilde uzandı; son zamanlarda fark ettiğim yaygın bir tuhafılık.

"Neden bunu yapıyorsun? Boğazına dokunma olayını mı?" diye sordum. Bu cümleyi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gömleğini yukarı kaldırıp hızla bakışlarımı kaçırdım. Gözlerimi koruma ihtiyacım karşısında boğazından alaycı bir ses çıktığını duyabiliyordum.

"Endişelenme, sen benim tipim değilsin... Sadece bak," diyor ve bakışlarımı çıplak tenine çevirmemi sağlıyor.

Cildinde, her biri bir diğlerinden daha derin, birden fazla yara izi var. Önünde yeni bir kırmızı çizgi oluşturarak, tenine yeni ve daha küçük bir kesik açılmış. Her yarayı hesaba kattığımda, yerleşimlerinde bir düzen göremiyorum. Bazıları yeni, bazıları ise yıllar öncesinin. En yenisinin salyangoz hızıyla iyileşmesini beklerken yüzünü buruşturuyor.

"Bütün bunları alabilmek için ne yaptın?" diye soruyorum.

"Bir adamın dilini çıkardığında, söyleyebileceği gerçeklerden çok, adına getirebileceği iftiralardan korkarsın. Gerçek berraklık getirir ve berraklık da meydan okumayı doğurur," diyor Xavier acıyla. Boğazına dokunduğu ve onu yeni yarasıyla eşleştirdiği an aklıma geliyor.

"Her yanlış söylediğinde, sana bir yara mı veriliyor?" diye soruyorum.

"Kendimi öldürmeden gerçek gerçeklerimi asla ortaya çıkaramayacağım, beni özgür kılacak tek eylemi yapmaktan bahsetmiyorum bile. Kesikler nazik bir hatırlatma. Solunum yollarımın kapanması bir uyarı. Daha fazla zorlarsam, kalbimi işe yaramaz hale getirebilirim. Tek bir yanlış dokunuşumla her şey ortaya çıkar."

"Bana sayısız kez dokundun," diye karşılık verdim. İçini çekip başını iki yana salladı.

"Öyle bir dokunuş değil... Ve seninle de değil."

Dudağını ısırdı, taze yara daha da yırtıldı, gömleği kırmızıya boyandı.

"Bir an için dikkatimi dağıtacak bir şey söyleyebilir misin?" diye sordu, cep saatini kavrayıp başparmağını metal kasanın üzerinde gezdirirken.

"Size bir anlık zihinsel rahatlama sağlamak, hak etmediğiniz bir cömertlik olacaktır."

"Farkındayım. Senden bana berbat çocukluğum hakkında soru sormanı ve bana tatlı cesaret verici sözler fısıldamanı istemiyorum," diye duraksıyor ve isteksizce nefes alıyor. "Lütfen, ikimizin de dikkatini dağıtacak bir şey söyle," diye yalvarıyor.

Onun, benim her gün hissettiğim acıyı hissetmeye devam etmesini istiyorum. Bir ömür boyu cezayı hak ediyor, ama görünen o ki Peygamber bunu benim için çoktan tamamlamış. Şu anda ikimize de huzur verebilecek tek bir konu var.

"Kardeşiyle atışmalarını duymayı özledim," diye tükürdüm. Yorumu duyunca bakışları yumuşadı.

"Onların kavgalarını duymayı özledin mi?" diye soruyor içten bir merakla.

"Kaiden'in argümanlarının arkasındaki lojistik üstünlüğe sahip olmasına rağmen, her zaman Kaiden'a söyleyecek bir şeyi vardı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, bir gülümseme hafifçe onunkiyle buluşuyor.

"Onunla konuşurken en sevdiğim şeylerden biri, sinirlendiğinde küçük elinin kıpırdaması. Bir de endişelendiğinde burnunu kırıştırması-"

Sözümü kesiyor.

"Kimsenin görmediğini sanıyor. Her seferinde, sanki büyük bir sır saklıymış gibi etrafına bakınıyor; oysa aslında, bu toplumun henüz açığa çıkarmadığı birkaç zaafından birini açığa çıkarıyor," diyor Xavier. Sözleri odayı yeni bir sessizliğe hapsediyor.

Parmaklarımı bacağımda gezdirerek doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Neden onun peşinden gittin?" diye soruyorum. Bu soru gözlerine yeni bir ışık getiriyor.

"Söylemeliyim ki, cevabım emirler yüzünden," diye başlıyor. Karyolada sürünerek başını duvara yaslıyor. Onu daha önce gördüğüm her seferinde, benden uzundu. Şimdi ise küçük, masum, bir çocuk gibi görünüyor.

"Emir değil miydi?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Bunlar belirli bir kişiye verilen emirlerdi. Sonunda kimin uymak zorunda kalacağına karar vermek için yazı tura atmaya dönüştü."

"Yaptıklarını yapmaya zorlandın mı?" diye soruyorum.

Rahat pozisyonundan başını kaldırarak gülümsüyor.

"Önemi var mı? Yaptım. İçimdeki suçluluk duygusunu temizlemenin bir yolu yok."

Bu konuşmanın amacı ona huzur vermek değildi. Ağzından çıkan her kelime, yaptıklarının ağırlığı yüzünden her gün taşıdığı kendine eziyete bir yenisini daha ekledi.

Aklıma bir düşünce geliyor. Kendimi bu düşünceden alıkoyamıyorum.

"Seni öldürmek için her türlü fırsatı vardı ama öldürmedi," diye patladım. Forest'ın Xavier ile yaşadığı her yakın etkileşimi hatırlayınca, şu gözlemi yapmadan edemiyorum.

"Ne?" diye soruyor. Duruşu katı ve duygularla gergin.

"Orman. Seni öldürmek için her türlü sebebi vardı ve yine de çekip gitti. Eğer sende merhamet gördüyse, belki de bir sebebi vardır."

Ne diyorum ben? Bu adam kocamı öldürdü, çocuklarıma eziyet etti. "Peygamber onu istiyor," diyor Xavier, bu ifadenin kendisine hissettirmiş olabileceği her türlü duyguyu görmezden gelmeye çalışarak.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyorum.

Duraksıyor, işaret parmağındaki cep saatini çeviriyor.

"Hiçbir şey istemediğimde hayat çok daha kolaydı," diye dönmeyi bırakıyor. "En nazik adamı bile zalim, en bilge adamı da aptala çeviriyor."

"İsteklerin seni zalim mi yaptı?" diye soruyorum. Acıdan iki büklüm olmasını izlemeden ondan alabildiğim en fazla şey bu.

"Daha da kötüsü," diye ayağa kalktı ve hücre kapılarına doğru baktı. "Beni umursadılar."

Hücre kapısına doğru ilerliyor, benimle ve bu konuşmayla açıkça işi bitmişti. Bir kez daha cep saatinin metal kaplamasını görüyorum.

"Cep saatin," Uzun adımlarını durdurdu. "Senin için ne ifade ediyor?"

Döndü. Gözleri, değersiz görünen eşyaya kaydı.

"Sözcüklere dökebileceğimden çok daha fazlası," diye gülümsedi bu söze. "Belki de en iyisi budur."

"İçinde ne var?"

Derin bir nefes alıp parayı cebine geri koyuyor.

"Yıllardır açmadım. Pandora'nın kutusu gibi düşün. Açarsam, asla kapatabileceğime söz veremem. Aklım bile çıldırabilir."

"İçeride olanın ne zararı olabilir ki?"

"Bu felaket olur."

Topuklarının üzerinde dönerek hücre kapısının koluna dokundu. Tekrar yalnız kalma düşüncesiyle içime derin bir yalnızlık çukuru doldu. Göğsüme sinsice sokuldu, pençelerini zihnimin derinliklerine sapladı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Xavier. Tereddüdünü sorgulamaya hazır bir şekilde başımı kaldırdım.

Daha tek kelime edemedi, bedeni benimkinin yanına çömeldi. Dikkatlice hareket ederek beni süzdü, elini yüzüme doğru uzattı. Yanağımın yanından geçip eli enseme kondu ve bedenimin zaten olduğundan daha fazla gerilmesine neden oldu.

"Geri döneceğim," diyor, yalnız düşüncelerimi üç kısa kelimeyle rahatlatarak. Ben dinlemediğini düşünürken bile, o zihnimi dinliyordu.

Sonunda yaptığı işe odaklandığımda, parmaklarının boynumda gezindiğini, cildimi nazik hareketlerle ovduğunu hissediyorum.

"Ben de Forest'ı sakinleştirmek için aynısını yapardım."

Tek yapabildiği gülümsemek.

"Ne tesadüf," diyor.

Parmaklarımı saate doğru uzattım. Bileğimi nazikçe kavradı ve bana sertçe baktı.

"Görebilir miyim?" diye soruyorum. Belki, sadece belki, bu adamda kurtuluş vardır.

Sorumu tartışıyor. Evet demeyi düşündüğü anı görmek için zihin okuyucu olmaya gerek yok.

Gözlerindeki insanlığı geri yansıtarak bileğimi sıkıca kavradı ve ayağa kalkarken beni yavaşça geriye itti.

"Kimse elimden kayıp giden hayatı görmeyi hak etmiyor. Bana bakanların yüzlerini küçümseyen yargı katmanlarına yenilerini eklememe gerek yok."

"Sanki yüreğin varmış gibi konuşuyorsun."

"Ve sanki içimde iyilik varmış gibi konuşuyorsun. Belki de ikimiz de yanılmışızdır."

Hücre kapısına doğru ilerliyor, daha önce yaptığı gibi duraksamadan. Hızla ona doğru ilerlerken, kapının çarpılmasıyla sözüm kesiliyor. Kollarımı parmaklıkların arasından ona doğru uzatırken, içimde yakıcı bir soru belirliyor.

"Maskenin altında kim var?"

Cevap dilenmek gibi bir niyetim yok.

"Yüzlerini görmedim," dedi gözleri benimkilerle buluştu. "Kimse görmedi." diye bitirdi sözlerini.

Konuşmamızdan uzaklaşıp, sessiz hıçkırıklarımı duymazdan gelerek uzaklaştı.

"Hayatta olduğunu nereden biliyorsun? Çocuklarımın güvende olduğunu nereden biliyorsun?" diye bağıriyorum. Ellerim parmaklıkları titretiyor. Hayal kırıklığı beni ele geçirmiş durumda.

Ellerini sevinçle birleştirerek gülümsüyor.

"Onun için endişelenmene gerek yok."

Gölümsemesi yükseliyor.

"Onu alma aptallığını gösteren kişi kim olursa olsun, sen onun için endişelenmelisin."

İKİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Küllerden önce ne vardı?

Sadece savaş ve iç karışıklık mı vardı? Toplum o kadar mı çökmüştü ki, insanlığı bir bütün olarak yok etmeyi en iyi çözüm olarak mı görüyorduk? Ölüm, çılgınlığın içinden bir umut ışığı sızana kadar dünyayı ne kadar süre ele geçirdi?

Yabancı bir şey ciğerlerime hava üflüyor. Burnumdaki nesne, zamanlanmış dalgalar halinde hava üflüyor ve hissettiklerimin gerçek mi yoksa zihnimin yarattığı bir rüya mı olduğunu anlamamı kolaylaştırıyor. Sanki ilk kezmiş gibi bedenimi yokluyor, gözlerim kapalı kalıyor. Bir hastane monitörünün sabit bip sesi yükselmeye başlıyor ve tüm bunların bir rüya olması isteğimi hızla yok ediyor. Etrafımda çözülen sesleri dinlerken, her şey kararmadan önce neler olduğunu hatırlıyorum.

Xavier, Piyango, Fallan'ın yaralanması ve ardından gaz maskeli figürler-

Vücudumu zorla doğrultup oturur pozisyona getirince, arkadaşımın kanlar içinde yattığı anıyı hatırlayıp gözlerimi açtım. Etrafımdaki ışıklara alışamadığım için, görüşümü elimle kapattım.

Yatağın yanında duran kalp monitörü, hızlanan kalp atış hızımı ölçüyor. Yanımdaki masanın yanındaki sehpanın üzerinde duran

çiçekler, lateksten başka bir kokuyu içime çekmemi sağlıyor. Üst kolumda süregelen bir ağrı, görüşümü seruma yönlendiriyor ve damarlarıma berrak bir sıvı veriyor. Güneş ışığı, tek bir pencereye bağlı ince perdelerden sızıyor. Etrafımdaki ekipmanlara bir göz atıyorum, her bir teknolojinin ne kadar modern olduğunu görünce çıkmaz sokaklara sapıyorum. New Haven'da gördüğüm her şeyin yıllar ötesinde. Çocukluğumda gördüğüm tıbbi üniteler buna hiç benzemiyordu. Dolaplar ve halılar renklerle süslenmiş, her duvarda çiçek ve hayvan resimleri var. Gözlerim, bir kameranın oyalanması gereken genel alana kayıyor. Kapının üzerindeki boş alanda belli bir ürkütücülük hissediyorum.

"Neredeyim lan ben?" diye fısıldıyorum. Bacaklarım benim için hareket ediyor, ne kadar güçsüz hissederlerse hissetsinler, kendilerini kullanmaya hazırlar.

Bileğimdeki bir çekiş düşüncelerimi durduruyor. Deri bağlar beni yatağa bağlı tutuyor. Ne giydiğimi algıladığımda nefesim düzensizleşiyor. Bir tıbbi önlük ayak bileklerime kadar uzanıyor. İncecik kumaşının altında iç çamaşırmıdan başka bir şey kalmıyor. Her hareket ettiğimde acı çekmeyi bekliyorum, vücudumdan bir bıçağı çıkarmanın hissini hatırlıyorum. Acı asla gelmiyor. Bağları çekiştirdiğimde kolayca çözülüyorlar. Kapımın dışından gelen hafif fısıltıları duyduğumda vücudum kasılıyor. Hızla kendimi aşağı doğru zorlayarak gözlerimi kapatıyorum. Tutuşumu bağlarıma odaklayarak tokaları çözüyorum, bileklerimi olması gerektiği yerde tutuyorum. Tutuş her kullanıldığında vücudumda bir yük gibi hissettiriyordu. Şimdi ise, sanki bütün bu binayı yıkabilirmişim gibi hissediyorum.

Odanın kapısı gıcırdarak açılıyor, ardından hafif ayak sesleri geliyor. Kalp atış hızını normal seviyede tutmak için vücudumu hareketsiz tutuyorum.

"Ne kadar zamandır komada?" diye sordu tanımadığı bir kadın sesi.

"Dün iki hafta oldu. Onun ve arkadaşının yaralarının boyutu göz önüne alındığında, herhangi birinin hayatta kalmış olmasına şaşırdım. Bir köpek gibi koruduğu çocuk, ölümle karşılaşmaktan dakikalar uzaktaydı," diye cevaplıyor bir erkek.

Fallan.

Derin bir nefes alıyorum, sakın kalmaya çalışıyorum. Gözlem için bana yaklaşan bedenleri hissediyorum, sıcaklıkları tıbbi önlüğün hafif kumaşından yansıyor.

Bir el bileğimi okşadı, gevşek bağları fark etti.

"Bunları kim çözdü?" diye panikle sorar erkek.

Ya şimdi ya asla.

Gözlerimi kocaman açıp bacağımı adamın karnına bastırdım. Adamın homurdandığını görünce. Sırtı arkasındaki dolap tezgahına çarptı ve sonunda ayağa kalkmak için durduğu yerden faydalanmam kolaylaştı. Gözlerimi kadına dikip ne giydiğini anladım. Mavi bir laboratuvar önlüğü ve beyaz önlük. Beni görünce yüzü korkuyla buruştu. Topuklarımın üzerinde dönüp, ayaklarımın dibinde sinmiş adamın gözleriyle karşılaştım. Adam bir doktordu, ya da en azından doktor gibi giyinmişti.

"Orman, açıklayalım-" diye söze başlıyor, bana bir savunma hattıyla saldırmaya hazırlanıyor.

"Arkadaşlarım nerede lan?" diye bağıryorum, ellerimi havaya kaldırarak. Arkamdaki kadın cebiyle oynuyor. Düşünceleri bir gelgit dalgası gibi benimkilere çarpıyor.

"Anestezi iğnesi nerede?" diye panikle soruyor.

Yavaşça dönüp elimi kaldırıyorum. Elini cebinden zorla çıkarınca, beni yere bastırarak bir şeyle dolu şeffaf şırıngayı görüyorum. İğneyi kendi uyluğuna saplaması için onu teşvik eden kadın, damarlarını sıvıyla doldururken bağıryor. Saniyeler sonra, vücudu yatağa doğru yığılıyor ve ancak birkaç saniye sonra yere iniyor.

"Orman-"

"Cevap ver!" diye bağırdım. Hareketsiz hemşiresine bakarken elleri titriyordu.

Tezgahı dikkatlice kullanarak kendine destek olurken, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Arkadaşlarının nerede olduğunu bilmiyorum. Herkes gibi onlar da kampta serbestçe dolaşıyorlar. Sakin olursan sana biraz açıklık getirebileceğime söz veriyorum. Bana güven."

Xavier'in güven dolu sözleri aklımdan çıkmıyor. Ailemi nefret dolu bir kan dökme arzusuyla öldürmek için kaç kez aynı sözleri söyledi?

Burnuma güçlü bir koku geliyor, havada aniden kalan koku ağzımı sulandırıyor. Adama odaklandığımda, içinde bir enerjinin yükseldiğini hissediyorum. Yan tarafına baktığımda, tezgahın kenarının giysisinin altındaki derisini sıyırdığı bölgeyi görüyorum. Kanı, laboratuvar önlüğünün kumaşını hafifçe lekeliyor. Daha da odaklandığımda, gözlerinde, sadece Xavier'de gördüğüm bir değişim var.

Hareketlerini sorgulamadan önce hareket ediyorum. Etrafımdaki boşluğun değiştiğini hayal ederek, elimi adamın boğazına doladığımı düşünüyorum. Onun kadar hızlı dağılıp, kenara çekiliyorum ve onu bir zamanlar durduğum yerde sendeleyerek bırakıyorum. Boynunu tutup başını yatağa çarpıyorum. Alev alev yanan uzuvlarını Tuttuğum gibi, kanının kokusu burnuma yapıyor.

"İşaretlendin," diye tısladım. Öksürdü, kavramamla konuşmaya çalıştı.

"Açıklamama izin verirsiniz-"

"Seni o mu gönderdi? Sen de onun kuklalarından biri misin?" diye dürttüm.

Bunların hepsi beni gardımı düşürmek için yapılmış incelikli bir plan mı? Arkadaşımın güvenliği hakkında yalan söylemediğini nereden bileceğim? Zihnini zorlayıp gerçeği bir kez daha ondan zorla almaya çalışıyorum.

"Neredeler?" diye fısıldıyorum kulağına. Düşünceleri hâlâ dağınık. Bu kadar korku dolu bir zihinde gezinmenin bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

Gözyaşları yatağın kumaşına değiyor. Başını bana bakmaya zorlayarak konuşuyor.

"Bilmiyorum," diyor. Bu düşünceleri destekleyen hiçbir şüphe yok.

Gözlerimi ona dikip elimi sayısız cebinden birine uzattım. Sonuncusuyla aynı sıvıyla dolu bir şırınganın hatlarını görünce iğneyi kavradım. Sabit bir el hareketiyle iğneyi boynuna doğru kaldırdım.

"Yanlış cevap." Öfkeyle kıvranıyorum. İğneyi derisine batırıp sıvıyı damarlarına batırıyorum.

Kadın kadar bitkin bir halde gidişini izlerken bir adım geri çekildim. Göğsüm adrenalinle kabardı. Kolumdaki serumu ve boynumdan sarkan oksijen tüplerini çekip çıkararak çevremi taramaya başladım. Perdeyi aralayıp, önümde uzanan uçsuz bucaksız alanı görmek için

durdum. Beton binalar ve arazide dolaşan yetkililer yoktu. Aşağıda farklı renklerde insanlar vardı, hatta bazıları sohbet etmek için duruyordu. Bir koğuşun en ufak bir parıltısını görünce, gözlerim koğuşun bittiği yerin ötesine ulaşabiliyordu. Havada hafif bir kül bulutu asılıydı, New Haven'ı çevreleyenlere hiç benzemiyordu. Metalden yapılmış binalar etrafımı sardı. New Haven'la tamamen zıt bir yerleşke önümde uzanıyordu.

Dikkatlice bakınca bir şey dikkatimi çekiyor.

Bu pencerenin dışındaki her müşteri bir bileklik takıyor. Hatta bazıları iki tane takıyor. Farklı bilekliklerin renklerini sayınca, dört tane kaldı. Yeşil, mavi, kırmızı ve mor.

Dört renk.

Çevremde bir renk parıltısı düşüncelerimi dağıtıyor. Bileğime baktığımda, bakışlarımla son bir renk buluşuyor.

Gri.

Boş ver. Beş renk yapalım.

Pencereden bir adım geri çekilip buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Aaron'ın kızıl bukleleri aklıma geliyor. Maskeli adam silahıyla bana vurmadan önce gördüğüm son insanlardan biriydi ve sonra...

Sonra hiçbir şey.

Doktora doğru sendeleyerek yaklaşırken, getirdiği panonun yere serildiğini fark ettim. Ön sayfasında adım yazıyor ve yaralarımın ciddiyetiyle ilgili sayısız notla dolu. Belgeyi incelerken, yaralarımın boyutu kafamda netleşiyor. Parçalanmış organlar ve iç kanama, hepsi aşırı kan kaybıyla bağlantılı. Normal bir insan dakikalar içinde kan kaybından ölürdü. Her kaydın üstündeki tarihleri takip edince, doktorun burada geçirdiğim süre hakkında ne kadar dürüst olduğunu şimdi görüyorum. Dün iki hafta olmuştu.

Fallan'ın veya Kai'nin adını görme umuduyla ilk geldiğim zamanki gazetelere bakıyorum.

Daha çok çıkmaz sokakla karşılaşıyorum.

"Bir tavsiyen var mı?" diye yüksek sesle soruyorum. Ne zaman zihnimin gölgelerinden çıkıp gerçekten faydalı olmayı seçecek?

Doktorun ön yüzündeki kimliği alıp ismini daha iyi görebiliyorum.

"Dr. Jonah Williams."

Doktorun fotoğrafındaki küstahça sırtışa gözlerimi deviriyorum. Mevcut durumunu fotoğraftakiyle karşılaştırmak neredeyse komik. Normalde New Haven'ın ambleminin olması gereken yerde hiçbir şey yok. Nerede olduğuma veya daha da kötüsü, her şeyi kimin yönettiğine dair hiçbir gösterge yok.

Doktorun laboratuvar önlüğünü üzerinden çekip çıkardıktan sonra, vücudumu beyaz örtüyle örtüyorum ve tıbbi önlüğümü gizlemek umuduyla ön düğmelerden herhangi birini iliklediğimden emin oluyorum. Çorapsız ayaklarıma baktığımda, yarı normal görünmek için hemşirenin ayakkabılarını çalmayı mantıklı kılmak kolay geliyor. Ayaklarımı onun küçük ayakkabı numarasına sokup, kimliği ön cebime yerleştiriyorum ve önünün göğsüme dönük olduğundan emin oluyorum. Ön kapıdan geçmeye hazırlanırken, gözlerim banyo aynasına ilişince, sadece odadan çıkarken görülen aynaya takılıp kalıyorum.

Baktığım şeyi algılamam birkaç göz kırpmamı alıyor. Elimi önümde sallayarak, alaycı sözlerini ve küçümseyici yorumlarını duymaya hazırlanıyorum. Yansıması benimkini taklit ettiğinde midem bulanıyor. Hiçbir gecikme yok, ağzım kıvrılmıyor. Yansımanın hareketleri benimkini takip ediyor, bir an bile geride kalmıyor.

Fısıltılarımdan kaçınıyor.

Artık aklımda değil.

Şu an tam önümde.

Saçlarım griye döndü. Annemin o zengin saç rengini artık taşımıyorum. Kahverengi soldu, bambaşka bir renge büründü. Bir zamanlar ismini aldığım orman gibi yeşil olan gözlerim şimdi altın beneklerle dolmaya başladı. Elimi lekemin üzerine deşdirdiğimde, mide bulandırıcı bir şey düşüncelerimi altüst etti.

Kapalı laboratuvar önlüğümü yırtarak açtım, ellerim önlüğümün alt kısmını yukarı doğru iterek gövdeyi aynada karşımda sergiledi. Tenimde sayısız yara izi var. En çok hasar aldığım yerlerde dikişler hala duruyor. İyileşmekte olan yaralara sürtünen deri çoktan kendini onarmaya başlamıştı. İşaretime dokunduğumda, sembolün etrafını siyah bir daire çevreliyor. Bu işaretleyici, defalarca yıkandıktan sonra bile cildimde kalması için tasarlanmış. Kusurlarımı bir hedef tahtası gibi sergiliyor. Parmağımı iç çamaşırımın belinde gezdirirken,

iyileşmek bir yana, kanaması zar zor durmuş tek yaranın üzerinde duruyorum.

Xavier'in tenime kazıdığı iğrenç X işareti benimle alay ediyor. İyileşen diğer tüm yaraların aksine, bu hâlâ acı verici. X işareti büyük, kendimle baş başa kaldığımda her zaman görülebilmesi için.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyorum. Onun düşüncesi beni öfkeliyor, içimdeki ateşi körüklüyor.

Şakağımı okşarken, bedenim sanki Fallan'la aramızdaki bağa ulaşmam için bana bağıyor. Zihnimdeki tüm ipleri çekerek, onun rahatlatıcı enerjisini hissetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir kez daha sessizlikle karşılaşıyorum.

Panik bastı beni. Ya öldüyse? Ya Jonah duymak isteyeceğimi düşündüğü şeyleri söylüyorsa? İki hafta oldu. Xavier'ın daha fazla ipi çekmediğini nereden bileceğim? Ya herkesi öldürdüyse ve ben de ona yetişmeye çalışıyorsam?

"Fallan mı?" diye sordum.

Düşünce, sayısız sessiz fısıltıda kayboluyor. Farklı tonlarda, bazıları diğerlerinden daha yüksek sesler zihnime sızıyor. Kafamı kavrayan fısıltılar giderek yükseliyor, benim ve Fallan'ın tükenmiş bağlantısına ne kadar uzun süre tutunursam çığlıklara dönüşüyor. Düşünceler, "Programlar" ve "Sabah görevlerimi yaptım mı?" gibi sıradan, basit şeyler. Düşünceleri görebilmem için bana ait değiller. Sayısız savunmasız zihin kendi zihnime akıyor. Ellerimi başımın yanlarına bastırarak cama yaslanıyorum, tanıdık bir şeyler duymaya elimden geleni yapıyorum. Odaklandıkça ellerim titriyor. Xavier'ın kesiklerine kadar yayılmadan önce, izimdeki acı büyüyor. Düşünceler zihnimden akıp gidiyor, odaklanmamı imkansız hale getiriyor-

"Orman?"

Duraksıyorum. Bir ses takılıp kalıyor. Bir daha duymak istediğim son ses.

"Xavier?" diye sordum.

Xavier'in ürkütücü varlığını zihnimde hissederken, Fallan'la aramızdaki bağa tutunmam serbest kalıyor ve çalınan her düşüncayı de beraberinde götürüyor. Zihnimdeki muhafızları zorlayarak, mutlak sessizlik zihnime bir kez daha ulaşıyor. Yere düşüp aynadan

uzaklaşıyorum. Gözlerimi kendimden ayırmadan, kafamda kimin oyalandığının gerçekliği beni rahatsız ediyor.

Şu anki enerji seviyemde zihinsel iletişim bile güvenli değil. Fallan ve benim aramızdaki bağ, Xavier ve bize zarar vermeye çalışan herkes için açık bir kapıdan başka bir şey değil.

Bu kadar zayıfken bu kamptan çıkamam. Yeteneklerim çok zayıf ve öngörülemez. Bugüne kadar, Eleme fikrini Fallan'a bırakmıştım. Şimdi, eğer bu mümkünse, başka ne yapabilirim ki?

"Mevcut durumunuz göz önüne alındığında yeni yetenekleri kullanmayı düşünmeyin," diye hatırlatıyorum kendime. "Daha fazla enerjiye ihtiyacım var. İhtiyacım olan-"

Kan kokusu düşüncelerimi bir kez daha bölüyor. Küçük de olsa, tıbbi personele batırılan her iğnenin açtığı delik büyüleyici. Her deliğin ucunda minik miktarda kan lekesi. İzlerini kilometrelerce öteden hissetmek, her iki figürün de içinde büyüyen hafif güç bağımlılık yaratıyor. Bir köpek gibi salya akıtarak, kanları uyanıkken tek düşüncem oluyor.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum, titreyen ellerimle paltomu ilikliyorum.

"Buradan çıkmam gerek," demeyi tercih ediyorum. Damarlarında akan zengin kanı görmezden gelmeye çalışarak, elim duvardan bir hemşire şapkasını çekiyor. Saçlarımı şapkanın altına saklayıp ellerimle kapı tokmağını kurcalıyorum. Çıkmak için bir şifre gerekiyor. Basit, dört haneli bir sayı dizisi.

"Bunu düşünmeyi geçtim."

Kapı kolunu sertçe çekip kırdığımda, kapı gıcırdayarak açıldı ve odayı kör edici miktarda ışıkla doldurdu. Aniden gelen parlaklığı geri püskürterek başımı eğdim. Koridorda birden fazla kapı sıralanmıştı. Soluma baktığımda, kalın siyah harflerle basılmış bir tabela dikkatimi çekti.

"Kurtarma Odası," diye fısıldıyorum.

Odama son bir kez baktığımda gözlerim Jonah'a takılıyor.

"Sanırım tam da doğru yerdesin."

Kapıyı çarparak kapatıp koridora doğru bir adım atıyorum. Aklımda sadece arkadaşlarım var, başımı öne eğiyorum.

Bu komplekste beni köşeye sıkıştırmaya çalışan bir sonraki kişiye acıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FALLAN - PİYANGODAN BEŞ GÜN SONRA

Korkusu zihnimi boyuyor. Bakışlarındaki çaresizlik, zihnimin en derinlerinden kopup gelmiş gibiydi. Zihinsel işkence, kayıp gittiğimi fark ettiğindeki ifadesini izlemekten daha zevkliydi. Yaptığım her şeyi Forest'ı korumak için yapmıştım. Zayıflık her zaman kabullenilmesi gereken bir şey gibi hissettiriyordu. Artık devam edemezsem, geriye ne kalacaktı? Ölüm uzun süre rahatlatıcı bir ideoloji gibi görünmüştü ama hayatım yavaş yavaş kayıp giderken ve gözleri beni korkuyla izlerken, zayıflığım en büyük yüküm gibi geldi. Yalnız yaşam, bırakmaktan çekinmediğim bir şeydi. Onunla yaşamak ise vazgeçmeyi reddettiğim bir gerçeklik.

Forest'tan önceki hayatımı bir çırpıda çöpe atabilirdim. Onunla geçirdiğim hayat ise en değerli varlığım.

"Falan?" Kai'nin küstah sesiyle sorular.

Bir el beni sarsıyor ve gözlerimi tamamen açmamı sağlıyor. Rahat dinlenme pozisyonumdan fırlayıp kollarımı iki yana açıp ilk yakaya tutunuyorum. Forest'ın yüzü aklımdan çıkmıyor. Onu düşünmek beni sarıyor ve gömleğinden tutup bana doğru çekilen zavallıyı daha sert çekmem için beni zorluyor.

"Dur, seni manyak!" diye bağırdı Hunter. Vücudunun benimkine devrilmesini izlerken, sonunda ikimiz de göz göze geldik. Gömleğini

kavrayıp elimden kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Yatağımın etrafına bakınırken etrafımdakileri fark ediyorum. Kai'nin eli havada asılı duruyor, beni bir kez daha dürtmekten çekiniyor. Valerie yatağın ucunda bağdaş kurmuş oturuyor. Kolunda günler önce yaptırdığı alçı var. Hunter daha canlı görünüyor. Yorgunluk ve stresten eser yok, bu da onu sağlıklı olmaktan başka bir şekilde hayal etmeyi zorlaştırıyor. Aptallar gibi gülümseyen Kai ve Valerie, Hunter'ın telaşlı haline hayret ediyor.

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum.

Hala rüya mı görüyorum?

"Bırakın beni, belki cevap veririz!" diye haykırdı Hunter, elini uzatarak.

Adamı bıraktım, derin bir nefes alabildiğinde nihayet rengi yerine geldi. Odaya göz gezdirdiğimde, gruptan kimin eksik olduğunu fark edince panik daha da yatıştı.

"Forest nerede?" diye panikle sordum.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken, Kai'nin eli bacağımı kavradığında vücudum durdu. Bana ciddi bir bakış atarak, takip edeceğinden emin olduğum çılgınca hareketlerimi durdurdum.

"Aaron koğuşun ötesinde bağlantılar kurdu. Sadece kül yoktu," diyor Kai. Gözlerim Valerie'ye kaydı.

"Yalan söylemiyor... Aaron sana bir çıkış yolu olduğunu söylediğinde, bunu gerçekten kastediyordu."

Aaron'un kaybolmadan önce benimle yaptığı kısa konuşmayı hatırlıyorum. Eğer her şey başarısız olursa, New Haven'ın bir iki mil ötesinde bizi bekleyeceğine güvenmemi söylemişti. Benden tek gereken düzgün bir Winnow'du, gerisi Valerie'nin şüpheli kuzeninin elindeydi.

"Keşke umursayabilseydim ama soruma cevap vermedin. Orman nerede?"

Grup soruya bakıyor. Hiçbiri daha önce olduğu gibi göz teması kurmaya çalışmıyor.

"Aaron ve diğerleri onu bulduklarında henüz hayattaydı, kalbi durmuştu-"

"Yapma." diye çıkıştım. Kai'nin sözlerini yarıda keserek titreyen elimi kaldırdım.

"O ölmedi," diye tamamlıyorum.

Çoğu kişi için aramızdaki bağ yok olurdu. Yabancı gelirdi, kendi zihnimin yokluğunda kaybolmuş gibi. İncecik olta teli gibi, varlığını hâlâ hissediyorum. Gitmiş olsaydı, anlardım.

"İyileşiyor ama bizi buradan çıkarmak için harcadığı enerji göz önüne alındığında, iyileşmesi hiç de kolay olmadı," diyor Kai. Hayal kırıklığıyla elini havaya kaldırıyor.

Bileğine beyaz bir bileklik takılmış, sonunda gözüm ona ilişiyor.

Aşağı baktığımda yeşil ve mavi olanın benimkine yapıştığını görüyorum.

"Burada insanları böyle ayırırlar. Bu yerleşkedeki insanların yarısından fazlası İşaretli. Puan kartları gibi ama üzerinde gösterişli bir bileklik var," diyor Hunter, insanların burada etiketlenme biçiminden pek de hoşnut değilmiş gibi.

"Yeşil ve mavi mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Ezme ve Çağrı. Göz açıp kapayınca kadar uzayda gezinme yeteneğinize ve başkalarının zihin alanında gezinme becerilerinize böyle isim verdiler," diyor Kai. Parmakları bilekliğinin ince kumaşını ovuyor.

"Peki beyaz? Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, normal olduğumuz anlamına geliyor. Bunun beni tuhaf hissettireceğini hiç düşünmemiştim," diyor Valerie.

Grup, New Haven'dakilerin çoğunun "Talihsiz" olarak nitelendireceği kıyafetler giyiyor. Birbiriyle uyumlu renkler, her bir kişiyi rahatça sarıyor. Sadece düzgün üniformalar veya kusursuz ütülenmiş kazaklarla gördüğüm Kai, şimdi solmuş siyah pantolon ve çok açık renkli bir tişört giyiyor.

"Görüşmek güzeldi," diye başladım yataktan kalkıp yakıcı bakışlarından uzaklaşarak. "Ama Forest'ı bulmam gerek. İyileşiyorsa, onu ziyaret edebileceğim bir yerde demektir-"

"Komadan uyanana kadar ziyaret yasak," diyor Kai tereddütle. Başımı ona doğru çevirip, böyle ani bir yorum için dilini tutmasını engellemeye çalışıyorum.

"Ve sen de mecbur kaldın? Bunun Xavier'in uydurduğu bir aldatmaca olmadığını nereden biliyorsun? Günlerdir kız kardeşini görmedim ve eğer öylece oturup, sanki hâlâ New Haven'ın

elindeymiş gibi onu dürtmelerine ve dürtmelerine izin vereceğimi düşünüyorsan, tam bir aptalsın-"

"Size temin ederim Bay Markswood, burası New Haven'daki tecrit ortamına hiç benzemiyor," dedi yeni bir ses coşkuyla.

Kai'nin arkasına başımı uzattığımda, gözlerim kapıda oyalanan beyefendiye takıldı.

Bilge gözleri genç gözlerime takılıyor. Yeşille dolu iki iris, mavi gözlerimi deliyor. Saçları bir zamanlar koyu sayılabilirdi. Şimdiye yaş, rengin çoğunu ele geçirmiş. Yüzündeki kırışıklıklar, ağzını her yukarı kıvrışında kırışıyor. Boyu Hunter'inkine benziyor, ancak kilosunu vücudunun belirli bölgelerini sarıyor. Titrek bacaklarla yürüyor ve tek bir tahta bastonla destekleniyor. Grubumuzun geri kalanı gibi o da rahat kıyafetler giyiyor. Yaşını sadece görünüşüne bakarak tahmin etmem gerekirse, Mark'ın yaşlarında olduğunu söyledim. Bakışlarında hâlâ hapsolmuş gençliği göz önüne alındığında, yaş hakkındaki teorim çoktan suya düştü.

Arkadaşlarıma baktığımda, onların da benim kadar tetikte olmalarını bekliyordum. Hepsi adama gülümsüyordu, bu da aniden ortaya çıktığına dair şüphelerimi daha da artırıyordu.

"Konuşmama karışan yaşlı bir adamın sözüne kesinlikle inanırım," diye tısladım.

Kai bana sinirli bir bakış attı. Ne olursa olsun, onun kaba bakışlarını görmezden geldim.

"O da bizim gibi bu işlerin içine atılıyor, kusura bakmayın-"

"Kaiden, çeneni kapatman senin yararına," diyorum.

Ellerim, dalgalanan nefret dolu duygularımı kontrol altına almaya çalışırken kapalı. Adam, sakatlığına rağmen asil bir sıskalıkla yürüyor. Kai ve Valerie'nin arasına yerleşip, ikimiz de birbirimize belirsiz bakışlarla bakıyoruz.

"Senin ihtiyatlılığını yargılamayacağım Fallan. Bütün bunlar bir insanın üzerine böyle aniden atılacak çok fazla şey. Arkadaşın Aaron olmasaydı, tüm kuvvetlerimi New Haven topraklarından toplayıp New Hope'a geri dönerdim."

"Hepiniz körü körüne başka bir diktatörün liderliğini takip etmekten memnun musunuz?" diye soruyorum.

Grup, başlarını sıkıntıyla sallıyor. Adam bu sözlere gülümseyerek elini kaldırıyor. Bir adım geri çekilip, gözlerimi adamın bileğine takılı kırmızı ve mor bilekliklere çeviriyorum.

O İşaretlendi.

"Benim adım Elyon Morgan ve söz veriyorum, diktatör değilim. Halkım beni, tıpkı babamı seçtiği gibi seçti. Görev sürem dolduğunda, memnuniyetle istifa ederim."

Gözlerim hâlâ rengarenk bilekliklere takılıp kalıyor.

"İşaretlendin," diyorum.

Bilekliklere sevinçle bakıyor.

"Aldatma ve Tutma bana bahşedilen özellikler. İtiraf etmeliyim ki, burada arkadaşların için epeyce özel bileklik yapmak zorunda kaldık. Bizim gibi nazik yeteneklere sahip olmayanları barındırmak pek sık rastlanan bir durum değil. Temiz kanlı bireylerin çoğu New Haven'dan canlı çıkamıyor. Orman ve yeteneklerin sayesinde grubunun ne kadar yol kat ettiğini görünce oldukça şaşırdım."

Derin bir nefes alıp elimi onunkine doğru kaldırdım. Yaşlı adamın elini kavrayarak, zihninin derinliklerinde gezinmeye çalıştım. Zihninin son derece düzenli boşluklarında gezinirken, zihnimi yalnızca saf düşünceler doldurdu.

"Zihnim herkese açık bir kapı. Acele etmeyin. Kendi zihnimde bile saklanmaya inanmıyorum," diyor Elyon.

Tutuşumu bırakıyorum, gözlerimi yabancı adamdan ayırmıyorum.

Açık fikirli olsam da olmasam da, o bir yabancı ve bu da onu sevdiklerimin güvenliği için bir tehdit haline getiriyor.

"Bana karşı temkinli olmanı takdir ediyorum. Arkadaşlarının söylediklerimi ne kadar çabuk kabul ettikleri konusunda neredeyse endişeliydim. Ancak, yeteneksizlikleri ve bitkinlikleri göz önüne alındığında, seçeneklerinin sınırlı olduğundan eminim.

Bir anlığına Kai'nin utancı üzerime çöktü.

"Hepiniz benimle yürüyüp Fallan'ı yakalayabilelim."

Geldiği kapıya doğru ilerlerken, yakındaki bir şifonyerin üzerinde duran giysi yığınınına baktı.

"Peki, seni biraz yalnız bırakayım. Ne istersen onu giy."

Adamın peşinden gelen grup dağılmaya başlıyor. Daha fazla soru sormadan kapı kapanıyor. Kıyafet yığınınına bakıp duruyorum,

aklımdan sadece tek bir düşüncenin geçmesine izin veriyorum.
Güvercinimi nerede saklıyorlar acaba?

Üzerime bir kargo pantolon ve koyu mavi bir gömlek giydikten sonra nihayet iyileşme odasından çıkacak cesareti topluyorum. Duvara yaslanmış Kai, sessizce Elyon'la konuşuyor. Hunter ve Valerie'yi ararken Kai bir kez daha bana fikirlerini söylüyor.

Kai, "Sabah görevleri vardı. Uyanabileceğinizi duyduklarında bu görevleri atladılar." diyor.

"Hunter'ın peşinden koşmamana şaşırdım," diye çıkıştım.

Kai başını eğdi, bu ifadenin ardındaki varsayımdan açıkça rahatsız olmuştu. Keşke ona sempati duyabilseydim ama şu anda tek yapabildiğim, herkesin bir sonraki hamlesini sorgulamak.

"Kaiden, ben Fallan'ı bilgilendirirken sen de Valerie'ye çamaşır yıkamada yardım etsen olmaz mı?" diye sordu Elyon.

Kai tereddütle başını sallayıp geri çekildi. Adama hafifçe el sıkıştıktan sonra yanımdan geçti ve omzuma olabildiğince sert bir şekilde dokundu. Kımıldamadan, onu yere itmenin çok sert olup olmadığını düşünerek darbeyi aldım.

"Öyle olurdu," diyor Elyon. Bir kez daha, sormadan düşüncelerime daldı.

"Aklımdan defolup git." diye tısladım. Adama yaklaştıkça, bastonunu kırma düşüncesi giderek daha da cazip gelmeye başladı.

"Bu eylem yüzünden Forest'ın iki sınıf arkadaşını öldürmeyi tartışmadın mı?" diye sordu Elyon, beni olduğum yerde durdurarak.

"Nasıl yaptın-"

"Zihnin, Forest'a ihtiyacı olan tedaviyi verebilmemin tek yoluydu. Zihni bir kale gibiydi ve onu tedavi edebilmek için onu tanımam gerekiyordu. Yaşadıklarından sonra savunman zayıfladı, tabii ki kimse seni suçlayamaz. Bu kadar müdahaleci olduğum için beni affet. Sana düzgün bir açıklama yapmadan önce beni yerde sürüklemeni istemiyorum," diyor Elyon.

Şu anki halimi düşününce geri adım atıyorum.

"Nerede o?" diye soruyorum.

"Hâlâ iyileşiyorum," diye işaret etti beni takip etmem için. Tereddütle adamın arkasından gittim. "Kaiden size bunları söylerken yalan söylemiyordu. Forest, hepinizin kaçtığı o gün duyulmamış bir şey yaptı. Türümüzün bildiği en bilinmeyen ve evcilleştirilemez varlıklardan biri olan Şekil Değiştirenleri kontrol altına almayı başardı, hem de ciddi bir iç kanama geçirirken. Onu senin zihninden düşünene kadar o durumdan nasıl sağ kurtulduğunu anlayamadım." Bir köşeyi dönüp sonunda bu tesisin iyileşme bölümünden çıktık. "Bizim türümüz bile, bir Şekil Değiştiren'in sahip olabileceği genetik bozulmaya ulaşmadıkça böyle bir hasara dayanamaz."

"Ne ima ediyorsun?"

Bizi tıbbi kanadın başka bir bölümüne götürüyor, bastonunun ucuyla oynuyor.

"Forest'in New Haven'daki o meteliksiz diktatör tarafından avlanması hiç de şaşırtıcı değil. Beni şaşırtan, onu neden bu kadar çok istediğiydi. Sayısız İşaretli onun eliyle kurban edildi. Yüzlerce kızıdan biri ne ifade eder ki? Xavier Hayes'in beş ömür boyu yetecek kadar İşaretli kanı var. Azalan nüfusumuza rağmen, eşi benzeri olmayan bir şekilde besleniyor."

"Beslemeler?"

"Evet, Beslenenler. Bir İşaretli'nin başkasının kanını tüketmesi eşi benzeri olmayan bir şeydir. Beslenmiş bir işaretliyle karşı karşıya gelen on işaretlinin bile rakibi yoktur. Bir İşaretli ne kadar çok özellik taşırsa, kanının gücü ve uzun ömürlülüğü üzerindeki etkisi o kadar artar."

Aklıma Xavier'in Orman'ın kendisinden beslenmesi gerektiği fikri geliyor. Eğer bu doğruysa, neden ona böylesine güçlü bir hediye teklif ediyor?

"Belki de formüle ettiğim teoriyi test etmek için," diyor Elyon.

Bu yaşlı adamı dışarıda tutmanın bir anlamı yok.

"Peki bu ne parlak bir teori?" diye soruyorum.

Elyon hafifçe kıkırdarak bana baktı.

"Bir İşaretli'nin kaç yeteneği olabilir?"

"İki, belki üç-"

"Peki kaç tane özellik var?"

"Cihazı da sayarsan beş."

Elyon başını sallıyor.

"Cihaz. İşaretlilerin annesi. Birçok adı var. Dört özelliğin hepsini barındıran bir İşaretli, beşinci özellik ise daha fazla İşaretli yaratma yeteneği-"

"İşaretlenmek genetikten kaynaklanır."

"Kesinlikle. İşte bu yüzden ölen soylar sürekli bir endişe kaynağı haline geldi. Aygıt bir efsaneden başka bir şey değildi. Halkımızın Shifer'lara ve bizi idam edenlere karşı bir mücadele şansına sahip olmasını ummak aptalcaydı."

"Dedin ya?" diye sordum. Elyon hareket etmeye devam etti.

"Forest Blackburn, genç olmasına rağmen, gördüğüm en güçlü İşaretli kanlardan bazılarına sahip. Apartus'un tüm özelliklerini göstermemiş olmasına rağmen, gücü daha önce hiç görmediğim bir şey. Bir Aparat fikri aklımdan çıkmıştı. Ta ki en korkulan İşaretlilerden ve Şekil Değiştirenlerden biri ona hiçbir şikayette bulunmadan boyun eğene kadar. Xavier onun beslenmesini istiyorsa, bunun nedeni gerçekten neler yapabileceğini görmek istemesiydi. Tek yiyecek kaynağınızı yiyerek sonsuza dek yaşayamazsınız. Eğer Forest Aparat ise, hem Xavier'in ölümsüzlüğünün hem de tarikatın sonunun anahtarıdır."

Duraksadım, söylenen her şeyi bölümlere ayırmaya çalıştım.

"Sence Forest'ın kanı, gebe kalmadan İşaretli'yi üretebilir mi?"

Elyon bir pencerenin önünde durur, hüzünlü bir bakışla ileriye doğru bakar.

"Dediğim gibi. Bu sadece bir teori. Aygıt, İşaretlileri kurtuluşa kavuşturmak için yemin etti. Bana anlatılan her kamp ateşi hikayesine inanmıyorum."

Büyük bir enerji dalgası hissederek, gözlerim yanımdan geçen doktor ve hemşire grubuna takılıp kalıyor. İşaretlerini bulmaya çalışırken gözlerim kontrolden çıkıyor.

"Bu yerleşim yerindeki insanların çoğu bir dereceye kadar İşaretlenmiş. Bileklikleri bu yüzden takıyoruz. Bazıları, uyumdan nefret eden New Haven mültecileri. İnsanların evlerini kiminle paylaştıklarının farkında olmalarını sağlamak için en iyi uzlaşma buydu."

"Bana bu yerleşkenin İşaretlilerle dolu olduğunu söylüyorsun ve koğuşun arkasında sayısız insanın acı çekmesine izin veriyorsun?"

"Bizim türümüzü bir araya topluyor, onları güvende tutuyor ve Sanctum'un düzeninden uzak tutuyorum. Halkım şehirlere sızıyor, ya da en azından öyle yapıyorlardı, ta ki Şekil Değiştirenler yüzünü gösterip Xavier'in yönetimi başlayana kadar. Bu, hepimizi içeride kalanlardan uzak tutuyordu. Her gün erkek ve kadın kaybediyordum ve yetim çocukların hıçkırıkları dayanılmaz hale gelmişti. Halkımı körü körüne kazanamayacakları bir savaşa sürüklemeyeceğim."

Paylaştığımız alandan rahatsız olarak Elyon'a yaklaşıyorum ve sonunda onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görüyorum.

"Peki neden-"

Gözlerim küçük cam pencerenin ötesine odaklandığında kendi sözlerimi yiyorum.

Dövülmüş ve yara bere içinde yatarken huzur içinde uyuyor. İyileşme sürecindeki kesikler ve yarıklar onu süslüyor. Bir zamanlar kızarmış ve canlı olan cildi şimdi solgun ve çökük. Birden fazla tüp ve serum takılı. Boğazına zorla bir tüp sokuluyor ve hava almaya zorlanıyor. Saçları, birbirine dolanmaması için örülmüş. Canlı kahverengi, parlak gri tarafından kovalanıyor. Çalıntı ganimetten başka bir şey olmayan kolyeyi hâlâ takıyor, göğsünde huzurla duruyor.

Hayatımda onu böyle göreceğimi hiç düşünmezdim.

Hayatımda hiç göğsümün bu kadar ağır hissedeceğini düşünmemiştim.

Bunun onun başına gelmesine izin verdim. Yeterince güçlü değildim ve sonuç olarak onu neredeyse kaybediyordum.

Ellerim cama değiyor. Nefes alışlarım sığlaşıyor. Odasının kapı koluna bakıp uzanıyorum.

Elyon bastonunu kaldırıp sert bir bakışla elime vurdu.

"Bakabilirsin. Daha fazlası yasak-"

Onu yakalayıp cam pencereye doğru itiyorum. Zayıf vücuduna baskı uygularken telaşlı görünüyor.

"Bana bir daha ne yapacağımı söylemeye cesaretin var mı?"

Onun ve benim bağım zayıf bir şekilde canlanıyor. Donuk ve tükenmiş, bana yaklaşmam için yalvarıyor.

"İçeri girmem lazım-"

"Sana bunu kabul etmek istesem de, seninle olan bağı güçlü. Gücü göz önüne alındığında, ona verdiğimiz sakinleştiricilerin aniden etkisini kaybetmeyeceğini garanti edemem. İyileşmesi gerekiyor. Onu izlemeye gelmeni engellemeyeceğim ama biraz zaman ver. Bu bir emir değil, Fallan. Bir rica."

Öfkemi bastırarak adamı bıraktım. Titreyerek kendini toparladı. Yıpranmış elleriyle zayıf gözlerine dokunarak iç çekti.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun! Beni anlamaya çalışırken kafamın içinde dolaşıp duruyorsun, ama hiçbirimizin kim olduğunu bilmiyorsun! Onu güvende tutmam gerekiyordu! Sen burada oturup uzlaşma isterken ben acı çeken sevdiğim kadına bakıyorum. Ona bir şans verebilecek kanla doluyum!"

"Seni duyuyorum ve aklından çıkmayacağıma söz veriyorum. Lütfen iyileşmesi için ona zaman tanı. Onu hayatta tutmaya yetecek kadar bağışımız var. Bu senin yükün değil."

Gömleğinin kolunu sıvayıp iç kolunu saran gazlı bezi işaret ediyor.

"Normalde bastonumu kullanmama gerek kalmıyor ama onun beklediğimden daha fazlasına ihtiyacı vardı."

"Sen... Sen onun için mi bağış yaptın? Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Dediğim gibi Fallan, peri masallarına inanmamam, umuda inanmadığım anlamına gelmez." diye söze başladı. Yaklaşıp elini koluna koydu. "Öfken de, tedirginliğin de haklı. Ama lütfen, ikinizin de huzur bulma fırsatını oyun olarak algılamayın. Beni etrafa savurmak içinizi rahatlatıyorsa, sorun değil, ama lütfen bana ve bu insanlara güvenmeye çalışın. Hepiniz için birliklerimiz ve yiyeceğimiz var. Tek isteğim, ortak işlerde yardım etmeniz. Forest ve siz, gördüklerinizi göremeyecek kadar gençsiniz. Lütfen hayatınızı yaşayın. Burada yaşayacağınız hayat kontrol yüzünden olmayacak. Eğer iyileşir ve ikiniz de gitmeyi seçerseniz, öyle olsun. Sadece halkımı olduğumuz gibi görmeye çalışın... sizin türünüz gibi."

Ayağımı yere vurarak ona bir kez daha bakıyorum. Nazik yüzü ve tatlı gözleri hala aynı. Eğer iyiliksever mülteci rolünü oynamak, güzel

gözlerinin tekrar açılmasını sağlamak için yapmam gereken bir şeyse, elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ve sana güvenmem mi gerekiyor?"

"Hayır, sadece buraya bir şans vermenizi istiyorum. Başka ne seçeneğiniz var?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAİDEN

Gelişimizden bu yana kaç gün geçmiş olursa olsun, sayısız göz grubumuza gizlice bakmaya çalışıyordu. Başlangıçta, böylesine sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa alışmak tam bir cehennem azabıydı. Fallan'ın itici tavrı, dikkat çekmeme isteğine rağmen hepimizi taciz etmeye başladı. Fallan, birinin üçüncü kez Eleme ve birimize çelme takma girişimine, bir diğerinin de bizi Tutma Koluyla duvara itmesine kadar, öne çıkmadı. Fallan'ın iki İşaretli'yi de ellerinde süs eşyası gibi sallayarak bizimle alay etmesi on saniyeden fazla sürmedi. Fallan onları birkaç saniye tuttu ve yüzleri morarana kadar bekledi, sonra bıraktı. Yemek salonu o gün kalabalıktı. Fallan bir izleyici kitlesinin güç göstermesini istediye, bu işe yaradı. Kimse onun yanında bizimle alay etmeye çalışmadı. İşaretliler, Fallan'ın eylemlerini Elyon'a bildirmeye çalıştılar, ancak hepimizi şaşırtan bir şekilde, Elyon halkına daha çok öfkeleni.

Fallan'ın öfkesi son birkaç gündür eşi benzeri görülmemiş seviyelere ulaştı. İki gün önce Forest'in perdesi kapandı. Son ilaçlarını vermeye başladılar ve her şeyden çok, Fallan'ın onu camın diğer tarafından izlemesi yerine doktorlara uyanmasını istiyorlardı. Çoğu gün, görevlerinden gizlice kaçıp, Güvercin'ini yalnızca âşık bir aptalın yapabileceği bir sabır ve hayranlıkla izliyordu. İlk haftadan sonra

onunla görüşmeyi bırakmak zorunda kaldım. Kardeşi olmamdaki başarıma dair nefret dolu düşünceler, doğru özelliklere sahip tüm Marked'ların görmesini engelliyordu. Marked'ın bana "başarısız" ve "sızlanan Kai" demesiyle geçen birkaç etkileşimden sonra, her şey dayanılmaz hale geldi.

Fallan'ın güç gösterisine rağmen, gözler hâlâ bu kadar kalabalık bir alanda bizi bulmayı başarıyor. Forest'ın bilekliğinin rengiyle ilgili konuşmalar, kamp alanına hızla yayıldı. Başlangıçta yeteneklerine biraz hayranlık duyuluyordu, ancak şimdi hepimiz uyandığı anda birinin gücünün ne kadar gerçek olduğunu sorgulayacağından endişeleniyoruz.

Fallan, günlerdir yaptığı gibi yemek tepsisini görmezden gelerek karşıma oturdu. Valerie sabırla yanında oturmuş, olumlu bir şey söylemesini bekliyordu. Hunter günlerdir sessizdi, kısmen de bilincimizi yeniden kazandığımızdan beri ne kadar kapalı ve sessiz olduğumdan kaynaklanıyordu. İlk uyandığında, onu hiç kimsenin tutmadığı gibi kendime yakın tutarak çok mutluydum. İşini bitirdiğinde burnu burnuma değdi ve gözyaşlarımın önümü boyamasına izin verdi. Bana ne kadar ihtiyaç duymasını istediğimi fark ettiğim anda utanç ve pişmanlık kapladı içimi. O zamandan beri yaşadığımız diğer tüm etkileşimler tuhaftı. Şimdi bile, bacaklarını olabildiğince uzakta tutarak yanımda oturuyor. Ona gülümsememe her izin verdiğimde, o uzun bakışları görüyorum. New Haven olsun ya da olmasın, Hunter'a karşı hissettiklerim hiçbir ortamda keşfedilmeye değer bir şey değil.

Fallan'ın gözleri arkamda sabitlenmiş. Bakmasam bile, odak noktasının, Fallan'ı yetenekleriyle her fırsatta işkence etmekten zevk alan, daha deneyimli Marked'lardan biri olan Jeremey olduğunu biliyorum. Bizi küllerinden çıkaranlardan biriydi, ama bize karşı cömertliğinin sınırı bu kadar gibi görünüyor. Neler yaşamış olursak olalım, hepimiz hâlâ yabancı olarak görülüyoruz.

"Oyununa katılmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse, yıllardır burada olan ve beceri seviyemin ötesinde yeteneklerle beni kışkırtan Marked'ın ihtiyacım olan son şey olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı Fallan sessizliğini bozarak.

Geri dönmekten kaçınıyorum, Jeremey'nin isteklerine uymamak için elimden geleni yapıyorum.

"Belki de bu kadar sık dövüşmeye başvurmasaydın, yeteneklerini kullanmazlardı," diye belirtiyorum.

Fallan bana ölümcül bakışlar atarak bakıyor. Böyleyken ona soru sormamam gerektiğini biliyorum.

"Yanılmıyor Markswood," diyor Valerie. Şu anda onunla aynı çizgide yürümeye cesaret eden tek kişi o.

"Belki de ellerini kaldırıp zihnime sızmaya çalışmak yerine savaşsaldı, aslında hayranlık uyandıran bazı özelliklere sahip olurlardı," diye havlıyor Fallan.

Fallan günlerdir kendinde değil. Forest olmadan, boş bir kabuktan ibaretti; acı dolu kalbini kızdıracak bir şeyler arayarak kampta dolaşıyor. Yaşanan olayların ağırlığı altında, Fallan'ın şu anki halinin suçluluğunu taşıyordu. Bir süre, onu gerçekten sevme fikri bir oyun gibi gelmişti. Şimdi onu görünce, bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu anlıyorum.

Fallan gözlerini kaçırarak cebindeki birkaç yırtık defter sayfasıyla oynuyor. Bunu sesimizi alçaltmamız için bir işaret olarak algılayıp bir sonraki hamlesini bekliyorum. Hunter, her zamanki gibi, benden iki adım önde.

"Dök git Markswood," diye fısıldadı Hunter.

Masanın en uzak ucundaki küçük grubumuzun arasına defter sayfalarını yayarak, son bir haftadır ev işlerinden aniden kopmamızın gerçek yüzünü gizlemeye çalışıyoruz. Bu bloğun dışındaki diğer bloğun sayısız karalaması kağıtla buluşuyor. Bu bloğun içi ve içindeki yetkili sıralamalar o kadar karalanmış ki, anlamak zor.

"Bildiğim kadarıyla, Sanctum tarafından oluşturulan diğer yerleşim yerlerinden gelen Marked'ları ve mültecileri barındıran buna benzer birkaç yerleşim yeri var. New Haven en başarılı projeleriydi, ancak hala birçok başka yerleşim yeri var. Her ne kadar hepsinde çok daha az Marked olsa da. Yine de sorun hala gündemde," diyor Fallan, sonunda sohbete ilgi göstererek.

"Yardımcı olabilecek başka bir şey buldun mu? Belki Şekil Değiştirenler veya Xavier hakkında bir şey? Sevgili Komutanımız hakkında ilk kez duymadıkları açık. Ondaki bahsettiğimde kimse göz

teması kuramıyor," diyor Hunter. Dizi dizime değiyor ve midemin görmezden gelinmesi gereken bir sıcaklıkla dolmasına neden oluyor. Dizimi daha da uzaklaştırarak, yan yan bakıyor.

"Çalınmış anlarda Mark'ın telsizine ulaşmaya çalışıyorum ama kelimelerden çok parazit var," diyorum. Fallon'ın yüzü bu açıklama karşısında düşünüyor.

"Yakınıımızdaki bir yerleşkenin sessiz fısıltılarını duydum, direnişin buradaki bir alt bölümü. Birkaç İşaretli, yerleşkenin temiz olduğunu ve küllerden neredeyse tamamen arındığını iddia etti. Bence bir Şekil Değıştiren kamp kurmak isteseydi, yakınlarda olmayı tercih edeceği yer orası olurdu," diye araya girdi Valerie.

"Ne kadar uzakta?" diye soruyor Fallon. Eminim ki Winnow'u oraya götürüp götürmeyeceğini şimdiden düşünüyordur.

"Çok uzak değıl ama ormanlık alandan dolayı yol biraz zorlu olabilir."

Grubu bir yenilgi hissi sarıyor. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her ipucu böyle bitiyor. Hepsi, bize cevaplardan çok sorular bırakan, defter kağıdına yazılmış karalamalar.

Tepsisini Valerie'nin yanına vuran Aaron, yerinden fırlayarak oturuyor. Kızıl saçlarını karartan küllerden başını sallayarak kağıtlara göz atıyor. Asker üniforması giymiş, ortama uyumsuz görünüyor. Resmi kıyafetler şık ve güçlü görünmek için tasarlanmış. Buradaki kıyafetler pürüzlü, deriden yapılmış ve Aaron savaşa hazır bir Viking gibi görünüyor.

"Hepiniz yeni bir haber ortaya atıyorsanız, kupkuruyum. Bu insanlarla iletişim kurduğunuzda, en azından bazılarının sigaraya nasıl eriştiğini öğrenirsiniz."

Fallon alaycı bir tavırla yemeğinin ilk lokmasını ağzına tıktırdıktan sonra çatalını Aaron'a doğrulttu.

"Sigara içmeyi düşünüyor musun? Yeterince külle uğraşmadın mı?" diye sordu Fallon, başını yemek odasına bakan devasa pencereye doğru işaret ederek.

New Haven'da gördüğümüzden daha hafif olsa da, havadaki kül, onların bulunduğu bölgenin ötesinde hâlâ yoğun. Dalgalar halinde geliyor ve buraya geldiğimiz her gün biraz daha azalıyor.

"Yaşadıklarımı düşününce nikotine yönelebilirim," diye söze başlıyor Aaron. Sayfalara göz atarken gülümsüyor.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye soruyor Fallan.

"Muhafızların koşu yollarındaki İşaretlilerden bazıları, hepinizin Şekil Değiştirenlerin yakınında olduğundan şüphelendiğiniz bu yerleşkeye gidiyor. Yakında yeni bir grubun ayrılması gerekiyor. Belki iş birliği yapmayı öğrenirsen, sen de buna katılabilirsin," diyor Aaron, konuşurken sadece Fallan'a bakarak.

"Forest'ı burada bırakmayacağım-"

"Kimse senden gitmeni istemiyor. Demek istediğim, eğer Xavier'den önce bu Shifter meselesini çözebileceğimizi düşünüyorsan, şimdi uslu uslu davranmaya başlasan iyi olur."

Fallan, kaba sözlerini yutarak ağzını kapattı.

"Daha fazla çıkmazla karşılaşmaktan başka, ilk etapta neden gitmeye değer olduğunu açıklar mısın lütfen?" diye alay ediyor Fallan.

Yenilgimizden bu yana, çoğu senaryoda kendi gücüne güvenmekte zorlandı.

"Bildiğim tek şey, külü az olan veya hiç olmayan bir yerleşkeleri ve temiz suyu, hatta bir kaynağı var," diye haykırıyor Aaron.

Bir zamanlar sıradan sayılan şeylerde ne kadar çok mutluluk bulduğumuzu görmek ilginç.

Fallan bıçağını yemeğine saplarken gözlerini benden ayırmadı. Öfkeyle tepsisini kaptığı gibi Aaron'a baktı.

"Umurumda değil, kaynak suyunda yıkanabilirsin. Bana hayvanmışım gibi bakılmasına artık dayanamıyorum," diye tükürdü Fallan.

Arkama bakıp Jeremey ile göz göze geliyorum. Fallan'a sırtıyor, arkasına yaslanıp sadece zafer olarak bildiğim bir bakışla bakıyor.

"Onun alaylarına boyun eğmeye devam edersen, sonunda içine çöküp aptalca bir şey yaparsın," diyorum.

Fallan bana bakıyor, gözlerinde şakacılık yok.

"Orada oturup bana ne olacağını düşündüğünü söyleme-"

Bir kadının çılgılığı ağır havayı deldi. Günlerdir gördüğüm en büyük ifadeyle gözlerini kocaman açarak, kaosun nereye vardığını görmek

için kendimi zorladım. Kaşığımı düşürdüm, karşımdaki manzara karşısında kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Parlak gözleri ve erimiş metalden saçları olan Forest, yemek salonunun girişinde duruyordu. Üzerinde yıpranmış bir doktor önlüğü ve kanlı bir doktor önlüğüyle, vahşi bir köpek gibi etrafına bakınıyordu. Hemşirelerden birini boynundan asmak için Hold'unu kullandı ve başını, koltuklarından kalkan Marked'larla dolu sayısız masaya doğru eğdi. Boynunu çitlatarak, olacıklara hazırlandı. Hemşireyi yere indirdikten sonra, eli kesinlikle Forest'a ait olan iğneyi bıraktı. Sonunda havamın ciğerlerime ulaşmasına izin vererek, Fallon'ın Winnow'a hazırlandığını anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Odaya dikkatlice bir göz atarak, kalabalıkta tanıdık birini bulmaya çalıştı. Onu durduramadan, Jeremey'nin adamlarından biri onu yere sermeye hazır bir şekilde peşinden koştu.

Gözleri adama kilitlendi, sadece arenada gördüğüm bir açlıkla doldu.

"Aman kahretsin."

Bu yerleşim yerindeki insanlar silahlı çatışmaya bıçakla gelmişler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Hemşire panik içinde şırınga iğnesinden uzaklaştı. İstedğim gibi beni bahçeden çıkarıp bıçaklamaya çalışmasaydı, belki de şu anda boynu morarmış olmazdı. Hızlanan kalp atışlarını duyunca, gözlerim tıbbi başlığımı çıkarmayı başaran eline takıldı. Başımı saran gri bukleler hedef tahtasıydı. Başıma bir bakış atınca panik moduna geçti.

Onun telaşlı haline pek aldırmadan, gözlerim önümde uzanan odaya alışıyor. Yüzlerce göz bana bakarken kocaman açılıyor, düşüncelerimi duvarlarımı yıkmak isteyen yabancı seslerle dolduruyor. Kendimi korumaya çalışarak, kan ve kafeterya yemeklerinin kokusuna odaklanıyor ve kendimi açlık krizine zorluyorum. Yüzlerce güçlü kalp ve beden, şu anda bana çok yardımcı olacak bir enerjiyle bu odayı dolduruyor.

Bu oda İşaretlilerle dolu, hepsi beni izliyor, nasıl tepki vereceklerini bilemiyorlar.

Etrafıma bakınırken, bağımın güçlendiğini hissediyorum. Herhangi bir mantıksız düşünce artık Fallan'ın görüntüsüne yöneliyor. Gözlerimi odanın arka tarafına doğru kaydırdığımda, panikle bana bakan mavi gözlerini gördüğüm anda içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Kai'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Sözleri aramızdaki boşlukta kayboluyor. İki

adam da beni izliyor; biri kavga etmeye, diğeri yalvarmaya hazır. Sakin bir rahatlama hissi beni sarıyor.

O burada. Güvende. Tek yapmam gereken...

Bana doğru gelen bir adamla göz göze gelince bakışlarımı indiriyorum.

Anlaşılan benim yeniden bir araya gelmem biraz daha beklemek zorunda kalacak.

Bana ulaşmak için attığı son birkaç adımı savurarak, adamın bedeni saniyeler içinde önümde beliriyor. O hareket ederken ben de bir adım geri çekiliyorum. Kolunu sıkıca kavrayıp arkamdaki duvara fırlatıyorum. Bu esnada bıçağını düşürüyor ve bir kez daha savuruyor, bu sefer arkamdan geçmeye çalışıyor. Diğer İşaretliler, dikkatimi dağıtmamı kullanarak beni yere sermek için yaklaşıyorlar. Kolunu önüme dolayarak sırtına bastırıyorum.

"İlerle, tatlım," diyor kötü niyetle.

Xavier'in görmesine izin verdiğim her savunmasız an zihnimde parçalanıyor.

Adamı fırlattığım duvara birkaç adım daha yaklaştığımda, ayaklarımın duvara değebilmesine sadece birkaç santim kalmıştı.

"Bunun nasıl olmasını istersin? Kolay mı, zor mu-"

Bacaklarımın momentumunu ve duvarın desteğini kullanarak ayaklarımı duvara doğru hızla fırlatıyorum. Bacaklarımı yukarı doğru savurarak, boynunu zıt bir kuvvet olarak kullanarak yukarı doğru fırlayıp dizlerimi omuzlarına koyuyorum. Omuzlarında tüneyen bir karga gibi yükselerek, uyluklarım başını sıkıyor. Başının yanlarını kavrayarak zihnine kolayca giriyorum, yarattığı zayıf engelleri yıkıyorum.

"Kıpırdama lan."

Durup dururken uykuya dalıyor. Üstüne tünemiş, başını bacaklarımla sabit tutuyorum. Bir zamanlar gizlice bana yaklaşan diğer İşaretli, şimdi hareketsiz duruyor ve bir sonraki hamlemi bekliyor. Kardeşime ve Fallan'a baktığımda, diğer İşaretli onu tutmaya karar vermeden önce Fallan'ın ne kadar yakına savurduğunu görüyorum. Birkaç adım ötede, ağzı onu susturmaya çalışanların elleriyle kapalı.

Çok sinir bozucu.

"Tıbbi birimine geri dön, tüm bunlar affedilecek," diyor İşaretli bir adam. Daha genç ve bu insanların Resmi kıyafet olarak kabul edeceği bir şey giyiyor.

Koyu renk saçları, doğal olarak kısık gözleri, bronz tenine yakışır. Çoğu standartlara göre oldukça dolgun bir vücuda sahip olduğu için çekici sayılırdı.

Adamın üzerinden kayıp sırtına doğru inerken, bu kibirli pislikle göz göze geliyorum. Aklına daha yeni sızan bencil düşünceleri, bana onun adını veriyor.

"Peki bunu neden yapayım, Jeremey?" diye sordum sırtarak.

Şaşırmış gibi görünüyor, ancak birkaç dakika sonra kendini toparlıyor.

"Yapmazsanız," etrafındaki diğer İşaretlilere baktı. "Sizi zorlarız." Sözüünü bitirip diğerlerine stratejik bir planı uygulamaları için işaret verdi.

"Hayır," Her İşaretli'ye baktığımda, zihinlerini kısa bir süreliğine de olsa kontrol edebiliyorum. "Yapamayacaksın."

Gözlerimi kapatıp, tırnaklarımı her birinin zihnine batırıyorum, her bir dizginini aynı anda tutuyorum. Derin bir nefes alarak, onları çaresiz ve diz çökmüş halde hayal ediyorum. Gözlerimi zorla açtığımda, etrafımdaki her İşaretli yere değdi. Tutuşuma karşı çırpınarak Jeremy'ye yaklaşıyorum, parmağımla hafifçe iterek çenesini bana bakmaya zorluyorum. Gözlerim onunkilerde parlıyor. Ter, yüzünün yanlarından aşağı akıyor. Düşünceleri, tamamen benim yarattığım korkuyla dolu.

"Tehdit edilmekten hoşlanmam," diye tükürdüm.

Boynunu kavrayıp parmaklarımla baskı uygulamaya başlıyorum. Kalp atışlarını duyunca düşüncelerim mantıktan uzaklaşıp damarlarında akan zengin kana geri dönüyor. Ne kadar çabuk ölürse, içinde akan güçten beslenme olasılığım o kadar artıyor. On saniye daha devam ederse, onu almak benim için...

Bir kol beni sarıyor, zayıf bağlantımın baş döndürücü bir şeye dönüşmesini sağlıyor. Sanrılarımı göz kırparak atarak başımı sallıyorum. Nasırlı ellerin önümde hareket ettiğini hissederek, tanıdık bedene yaslanıyorum ve öfke ve intikam düşünceleri dağılırken kokusunun beni yutmasına izin veriyorum. Hepsinin dizginlerini

bırakıp, her İşaretli geri çekiliyor ve bana başlangıçta sahip olmaları gereken alanı veriyor. Jeremy boynunu kavıyor, kavrayışımın kurtulduktan sonra saniyeler içinde iyileşiyor. Sırtımı bedene bastırarak dudakları kulağıma yaklaşıyor.

"Buradayım, Güvercin... Bırak gitsin," diye fısıldıyor, vücudumun öfkesini serbest bırakmasını sağlamlaştırarak.

Topuklarımın üzerinde dönerken, o silah yüzüme çarptığında beri hayalini kurduğum kişinin yüzüyle karşılaştım. Canlı ve yeni bir yaşam duygusuyla dolu gözleri yumuşadı, yaşama arzusuyla dolu bir yüzü süsledi.

Onu kaybettiğimi sanmıştım.

Enerjimin tükenmesine izin verirken, elleri kalçalarımı buldu ve beni göğsüne doğru çekti. Titrek elleriyle beni sıkıca tuttu, saçlarımı okşadı ve başımın tepesini nazik dokunuşlarla öptü. Kalbini dinlerken, bizi birbirimize bağlayan bağ ateş gibi parlıyordu. İçinden geçen haz ve rahatlamayı hissederek beni kollarına aldı, öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse nefes alamıyordum. Kucaklaşması beni yerden kaldırdı. İçimde tuttuğum sessiz hıçkırıklar, gömleğindeki boşuk iniltiyle boğuldu. Gözyaşlarım gözlerimden akıp gitti, tıpkı geceliğimin önünü ıslattığı gibi gömleğini de lekeler halinde ıslattı.

"Kahretsin Forest, seni kaybettiğimi sandım," diye titrek bir sesle fısıldadı.

"Son nefesime kadar... Mücadelem henüz bitmedi," diye fısıldıyorum.

Başımı zorla kaldırıp bakışlarıyla buluştum. Bir elimle yanağımı kavradığımda, sıcaklık tenime yayıldı. Dudaklarıma doğru eğildim, burunlarımız birbirine değdi, ikimiz de birbirimizin dudaklarını tatmaya hazırдық.

"Demek zayıf zihninizde durmaksızın duyduğum yüce Forest Blackburn buymuş," diyor Jeremy öksürerek.

Eylemi durduran Fallon'ın gözleri öfkeyle dolar.

Zihnindeki ve benim zihnindeki engelleri kaldırmaya devam ederek, ikimiz de kısa sürede nefret ettiğim adama bakıyoruz.

Diğer İşaretliler alarmda, ama kimse sabrımı bir daha sınıamıyor. Fallon'ın durgun enerjisi, Geremey'e ne kadar uzun süre bakarsa o kadar artıyor. Ayrılığımız onda ne tür bir enerji kaybına yol açmışsa,

şimdi içinde kimsenin bozmaya çalışmaması gereken bir ateş körüklüyor.

"Neden kenara çekilmiyorsun, sevgili çocuk, ve ben bir bakayım-"

Jeremey'nin elleri havaya kalkıyor, başını kavırıyor ve sesi yüksek bir çığlık atıyor. Fallan'ın gözleri yere bakıyor, Jeremy'nin beynini eritmekle kendi parmağını kırdırmak arasındaki ince çizgide dans ederken eli titriyor. Daha sert bir yaklaşıma doğru sendelediğini hissediyorum. Geremy, bir sonraki kötü kararıyla bizi vurmaya hazır bir şekilde hareket etmeye çalışıyor. Başımı hızlı bir sarsıntıyla yana yatırarak, Tutuş'um Jeremey'yi geriye ve şüphelenmeyen bir karşılıklı saldırıya zorluyor. Birbirleriyle çarpışarak ikisi de yere düşüyor. Etrafımızı saran grup, metanetli tavırlarımızdan rahatsız olarak bir adım geri çekiliyor.

Fallan çenemi hafifçe dürterek dikkatimi tekrar üzerine çekmemi sağlıyor. Alnını alnıma değdirerek onu tüm benliğimle süzülüyor, güçlü kalbinin her atışında korkularımın akıp gitmesine izin veriyorum.

Jeremey yere vurarak ayağa kalktı. Parmağını bize doğrultup yenilgiyle alay etti.

"Siz ikiniz başka bir şeyle sevişiyorsunuz, biliyor musunuz?" diye sordu Jeremy. Diğer masalar sessizce izliyor, sırada ne olacağını merakla bekliyorlar.

"Marskwood, senin kışına işkence ederken bütün bu enerji neredeydi-"

"Deli, artık sana kolay kartlar dağıtılmıyor, değil mi Jeremey?" Arkamızdan tanıdık olmayan bir ses sordu.

Fallan'ın arkasına başımı çevirip, bakışlarımı önümüzde bastonunu tutan yaşlı adama indiriyorum. Daha fazla zihin oyunu oynamak istemediğimden, zihnini delmeye hazırlanıyorum. Artık uslu uslu oynamak istemiyorum.

"Ama bunlar oldukça şiddetli düşünceler, Forest; türümüzden birinde gerçek odaklanmanın nasıl olması gerektiği konusunda beklentilerimi aşmadığını söyleyemem."

Başımı tutarak, onun nasıl bu kadar kolay içeri sızabildiğini anlamaya çalışıyorum.

"Tahmin ediyordum. İnsanları okuma yeteneğim, zihinlerinde gezinme yeteneğim kadar iyidir," diyor adam, şiddetli düşüncelerimi daha da ileriye götürerek.

"Kolay gelsin, güzelim." diye fısıldadı Fallan, bu adamın varlığından daha az rahatsız olmuş gibi görünerek.

"Biriyle iyi geçinmek istiyorsan, o bu olsun. Kampüsü yöneten zayıf, yaşlı bir adam ve günlerdir seni görebilmemin tek sebebi o." diyor Fallan, sohbeti gizli tutarak.

"Bu yaşlı adam onların lideri mi?"

"Seçilmiş meclis başkanı terimini tercih ediyorlar. Kulağa daha az yetkili geliyor."

Alaycı sözlerine gülümsedim. Bir zamanlar ihanet olarak gördüğüm bu tavrında bana teselli veren bir mizah vardı.

"Jeremey'i ve tüm cehaletini mazur görün. Egosu kafasını şişiriyor ve onu nezaketten yoksun bırakıyor," dedi yaşlı adam, sinirli adama sinsice göz kırparak.

Yaşlı adam kolunu bana doğru uzatarak önümde bir palto sallıyor. Sıcak ve bayrak gibi taşıdığım çalıntı maldan daha fazla gizlenme sağlıyor.

"Laboratuvar önlüğünü giymeye devam etmek istemiyorsan tabii. Seçenek senin."

Ceketini alıp Fallan giymeme yardım ediyor. Açıkta kalan elbisemi gizlemek için önünü fermuarla kapatıyorum ve merakla adama bakıyorum.

"Adım Elyon Morgan. New Hope'a hoş geldiniz," diyor. İçimden çıkmak isteyen kahkahayı kontrol etmek zor.

"Yeni Umut mu? New Haven'ın çoktan alınmış olmasına mı üzüldün?" diye sordum. Şimdi Fallan gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Senin çok çılgın olduğunu söylediler. Yanılmadıklarını görmek güzel," diyor Elyon. Yüzü aydınlanıyor, Mark'a her zaman zaman verdiğimde gülümsediği gibi gülümsüyor. Mark'ın nazik doğasını düşünüyorum, babamın gözleri zihnimi doldurduğunda ise hemen bu düşünceyi kapatıyorum.

Xavier onu öldürdü. Benim yaptıklarımı yapmamın sebebi Xavier'di.

Sürekli düşüncelerimi bu düşünceyle doldurmak zorunda kalıyorum. Son zamanlarda Xavier'i suçlamak zorlaştı. Günün sonunda silahı kalbine sapladım. Öz suçluluk duygusu beni diri diri yiyor.

"Sizi bu tesise daha iyi koşullar altında hoş geldiniz demek istedim. Tüm bunların sizi biraz şaşırtacağını tahmin etmeliydim. Ailenizin ve arkadaşlarınızın sizi özlediğini biliyorum -"

"Bırakın geçeyim!" diye bağırarak Kai, Elyon'un sözünü yarıda kesti.

Herkesin yanından hızla geçip Kai ve diğerleri bana doğru koşuyor. Fallon'dan uzaklaşarak kollarımı kardeşimin boynuna doluyor ve beni çılginca bir panikle yerden kaldırmasına izin veriyorum. Bana dokunduğu anda ağlayarak kardeşime sınımsız sarılıyorum. Tüm kaybını düşünüyor, beni güvende tutmak için neleri farklı yapabileceğini düşünüyor.

"Orman, daha fazlasını yapmadığım için üzgünüm-"

"Bu senin suçun değil Kai," diyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp alnını öpüyorum. "Bunların hiçbirisi senin suçun olmayacak," diye fısıldıyorum. Gözlerim Fallon'a takılıyor. Yüzünden samimi bir gülümseme yayılıyor.

Beni birkaç saniye daha sıktıktan sonra sonunda bırakıyor. Etrafıma bakınca, Hunter ve Valerie'nin kucaklaşmasını hissetmem hiç vakit almıyor. Onları kollarıma alıp derin bir nefes alıyorum.

"Hepimiz çok korkmuştuk," diyor Hunter. Valerie o kadar duygusal ki tek kelime bile edemiyor.

"Beni öldürmek için bundan çok daha fazlası gerekecek," diyorum, beni dövmeye çalışan bu kamptaki tüm İşaretlilere bakarak.

Yerleşkeye daha yakından bakınca, gözlerim grubun yanında oturduğu büyük pencereye kaydı. İnce bir koruma örtüsü, yerleşkeyi hepimizin fazlasıyla aşına olduğu küllerden koruyor. New Haven'ı çevreleyen kara bulutları görmeyi beklerken, içimdeki bir parça, nükleer serpentinin yok ettiği düşünülen açıklıkları ve geniş ormanları görünce belli bir rahatlama hissediyor. New Haven'ın korumalarının ardında ölüm varken, burada küllerin arasında yaşam devam ediyor ve içimde yıllardır hissetmediğim bir umut yeşeriyor.

Fallon'a doğru hareketlendi, kolları beni bir kez daha kendine çekti. Elyon dikkatli gözlerle beni izliyor, nazik doğasını taklit ederek

ağzında nötr bir gülümsemeye beni izliyor.

"Bir sorunuz mu var?" diye soruyor Elyon, sürekli değişen gözlerimi fark ederek.

"Sadece bir tane," diye söze başlıyorum, pencereye son bir kez bakarak. "Neredeyiz?"

ALTINCI BÖLÜM

XAVIER

"Hadi, çekilin, dayanılmaz değersiz yaratıklar!" diye bağıriyorum, külleri incelemek için buraya sürüklediğim her Görevlinin boynunu kırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Hepsinin görünüşte duygusuz bedenime ayak uydurmaya çalışmasına şaşırmmamalıyım. Bu küllerin arasında yürümek, Çarşamba günü yapmayı bekleyebileceğim son şeydi. Hepimiz ciğerlerimizi araziye saran yoğun külden korumak için maskeler takıyoruz. Bunca zamandır sahip olduğumuz tek ipucu, Kaiden'ın geride bıraktığı bir ayakkabı, yerdeki birkaç vücut izi ve birçok tanıdık olmayan ayak izi. Dördü nereye gittiyse, bu onların yetenekleri değil, başka bir grubun yardımı sayesindeydi. Orman, Adam'ın küçük gösterisi sayesinde neredeyse ölmüştü. Eğer Fallan'ı azimsiz bir adam sansaydım, çoktan ölümün eşiğine geldiğinden şüphelenirdim.

Ne kadar istesem de bu küçük pisliği üzerimden atamıyorum.

Josh, adamlarla birlikte titrek ve hâlâ gergin bir şekilde yürüyor, babasını idam etmeye karar vermemdeki teatral tavrım göz önüne alındığında. Beni öldürmek istese de, denememesi gerektiğini biliyor. Belki de Forest'la defalarca bu kadar yakınlaşmasaydı, her gece yalnız kaldığında aklına korkunç düşünceler soktuğum için kendimi

kötü hissederdim. Yaşamısına izin verdiğim için şanslı. Hâlâ hayatının bu arayışa bir şey katıp katmadığını tartışıyorum.

Molozlara ve kayalara takılıp düşen adamlarım, bitkinlikten titriyor ve sürünerek ilerliyorlar.

"Hepinizin zayıf, yaralı Talihsizler gibi ortalıkta dolaşmasını isteseydim, bulundukları bölgeden birkaçını yakalar ve mücadelelerini izlerdim. Somurtup zaman kaybetmek yerine, bana bir yaşam belirtisi bulun!" diye bağıryorum, her birinin zihnini hafifçe okşayarak onları öne doğru itiyorum. Beş adam benimle yürüyor, her biri bir öncekinden daha az memnun.

Cep saatimi çevirirken Katiana'yı ve paylaştığımız sözleri düşünüyorum. Onu ziyaret edeli birkaç gün oldu. Burada olmak istememe rağmen, Komutan olarak görevlerim aniden bitmiyor. Birkaç üst düzey konsey üyesi, işimi halletmek için ellerinden geleni yapıyor ve tüm isteksizliğime rağmen, Peygamber, ben yokken bile işlerin yolunda gitmesini sağlıyor. İş yükünden sıyrılmaya çalışırken bir yandan da aramalara katılma ihtiyacımı haklı çıkarmaya çalışmak bir görev haline geldi. Onların refahı konusundaki tarafsızlık görüntüsü zaman zaman boşucu oluyor.

"Bütün raylar burada bitiyor. Onları kim çıkardıysa, şimdi oldukları yere kadar savurmuş," diyor Josh sessizce.

Rayların aniden sona ermesine bakınca, her burada durduğumda aklıma gelen düşünceyi zorla geri itiyorum.

Daha önce de buradaydım.

Düşünceler beni sarıyor. Ailem hayattayken bastırılmış her anı, beni bunaltıyor. Bu izlerin bittiği noktayı geçtiğim anda, dayanılmaz misilleme ihtiyacım yüzünden aileme ölüm dileği gönderdim.

Şimdi o da benim yaptığım hataların aynısını yapıyor ve onu durdurmanın bir yolu yok.

Meydan okuyan tavrını ve sıcak gülümsemesini düşünürken, cep saatine sarılıyorum. Onu düşünmek içimi gerçek bir huzurla dolduruyor. Beni müttefik olarak gördüğü o birkaç ay boyunca, maskemi asla çıkarmak istemedim. Resmin tamamını görmese bile, en azından kafamı koparmak istemedim bana bakabiliyordu. Gülüşü benim zayıflığımdı ve gülümsemesi, bu boktan hayattaki tek ışığımdı. Kalbimi onun için söküp atmamı isteyebilirdi ve ben de yapardım. O

kibirli pisliği kollarımı açarak kucaklamaması için her şeyi yapardım. Beni görmesini ve tüm bunların çok daha fazlası olduğunu anlamasını istiyordum.

Ama ne söylediğim ne de ne yaptığım üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Hayatım mahvoldu, gerçek anlamda konuşamamam yüzünden sonsuza dek perişan oldum.

Aşk kör edicidir. Onu gerçeğe karşı kibirli kılmaya devam eder.

"Efendim?" diyor Şekil Değiştirenlerimden birinin boğuk sesi. Küllerin arasından beliriyor, ağzında parlak bir şey taşıyor. İzlerin devam etmesi gereken yönden yürüyüp nesneyi düşürüyor. Fallan'ın annesinin yüzüğü, herkesin görebileceği şekilde zincirine takılı. Büyük bir duyguyu simgeleyen küçük metal nesneyi alıp havaya kaldırıyorum ve alabildiği her ışığı yansıtmalarını izliyorum.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, düşeceğimden emin olduğum her türlü düşünceyi geri püskürterek.

"Yaklaşık bir mil uzakta. Sanırım ne bulduğumu görmek isteyeceksin," diyor. Toprağı koklayarak geldiği yöne doğru hareket etmeye başlıyor.

Yorgun adamlarıma bir göz atıyorum. Derin bir nefes alıyorum, içimde küçükçük bir sempati duygusu beliriyor.

"Dördünüz de eve gidin. Şimdilik ben devralıyorum. Yarın hepiniz bu kadar bitkin bir halde buraya dönerseniz, Şekil Değiştiricilerin ekstra motivasyon olarak etinizi yemesine izin veririm," diyorum.

İsteksizce geri çekilip beş adam hareket etmeye başladı. Elimi kaldırarak Josh'u olduğu yerde durdurdum. Aklına sayısız kez girdiğimde, Forest'a nasıl işkence ettiğini düşünmemek imkansızdı. O şenlik ateşindeki o geceden, her şeyi değiştiren o lanet geceden, Akademi'deki kısa tartışmalarından beri, her zaman onu hedef almış, düşüşünü izlemeye hazırды.

"Seni affettiğimi hatırlamıyorum." diye tısladım.

Bana baktığında yüzünde panik ifadesi belirdi.

"Bizi mazur gördünüz-"

"Dört adam. En son kontrol ettiğimde beş kişiydiniz," diye tısladım. Boynunu kırmak bana her zaman zevkli gelmiştir. Babasının beyni tenine değdiği anda, küstah tavrını bırakıp, en başından beri sahip olması gereken itaatkarlığı takındı.

"O yaratıklardan birini adaksız takip ettiğimi sanıyorsan aptalsın," diyorum. Boğazı korkudan titriyor. Gözlerinin nasıl değiştiğini izliyorum. Ne söyleyeceğine dair aklından türlü senaryolar geçiyor.

"Sanmıyorum-"

Telaşlı halini göz ucuyla süzerek, korkudan sinmiş haline bakıyorum.

"Başka seçeneğin yok. Ayaklarını bileklerinden kesip New Haven'a geri sürüklenmeni izlemek istemiyorsan şimdi çekil."

Ağzını kapatıp yavaşça başını sallayarak onayladı. Yanımdan geçip, Vites Değiştiren'in izini takip etti ve titrek ve hesapsız ayak izlerini altındaki toprakta bıraktı.

Kabul etmek istediğimden daha uzun bir süre yürüdükten sonra, yeniden düzenleme cihazıma bakıyorum ve her sapkın resmin altındaki "bağlantı yok" yazısına daha da sinirleniyorum. Ekranı yenilemek için defalarca bastıktan sonra, sonunda kırmadan önce cihazı kaldırmaya karar veriyorum.

"Çiplerinden hala sinyal yok mu?" diye soruyor Josh. Gözleri ileriye dönükken, Shifter'ın hassasiyetle hareket ettiğini izliyor.

"Elbette," diye tısladım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor Josh. Çocuğa ne kadar korku salsam da, yine de sınırı aşmanın bir yolunu buluyor.

Hiçbir şey söylemeden ona başımı sallamaya yakın bir işaret verdim.

"Onun ölmesini istiyorsan, neden onu akşam yemeğinde öldürmedin? Ya da ikinizin baş başa kaldığı sayısız diğer zamanlardan birinde?" diye soruyor Josh.

Vites Değiştirici'nin arkasında hızımı koruyarak, sorusuna verilebilecek en iyi cevabı düşünüyorum.

"Büyük bir güce sahip olması şaşırtıcı değil. Neden böyle bir varlığı, bundan faydalanmadan öldüreyim ki?" diye soruyorum.

Josh başını öne eğdi ve ona sunduğum bilgileri sindirmeye çalıştı.

"Doğru olabilir, ama o gece yemekte senden kaçtığını gördüm. İfadeni saran nefret değildi. Aslında, sen-"

"Neye baktım?" diye öfkeyle bağırdım. Josh'u durdurup çocuğa baktım.

İçimde büyüyen öfkeyi görünce titriyor.

"Önemli değil ben-"

"Neye baktım?" diye tekrarlıyorum.

Onun zihnine girmeyi ne kadar istesem de, benim ekstra motivasyonum olmadan bana gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğini görmeyi tercih ederim.

"Kırgın görünüyordun. Nefret ya da kin yoktu. Sadece kırgın görünüyordun. Bir daha hiç böyle bir bakış görmemiştim."

Dilimi ısırırken, Forest'ın o geceki güzel yeşil elbisesiyle görüntüsü gözümün önünde dans ediyor. Josh kadar yakınımdaydı, kontrolüm dışında bir karar verme noktasına saniyeler kala. Onu kollarıma alıp, dayanamayacak hale gelene kadar tutabilirdim. O gece duyması gereken kelimeleri, beni öldürse bile, ağzından çıkarabilirdim. Birçok şeyi farklı yapabilirdim.

"Dediğim gibi, bu kadar güçlü birinin elimden kayıp gitmesine izin vermekten nefret ediyorum. Bu kadar çok soruna yol açmış bir kadın için acı çekmek, benim için bile aptalca bir düşünce kalıbı."

Tam olarak yalan sayılmaz.

Vites Değiştiren'in peşinden yürümeye devam ederken, çakılların rengindeki bir değişim gözüme çarptı. Uzakta aniden beliren ormanlık alanı fark edince küller hafifledi ve yanan gözlerim sonunda büyüdü. Vites Değiştiren'in önüne geçerek içgüdüsel olarak bir patikayı takip etmeye başladım, artık yaratığın rehberliğine ihtiyacım yoktu. Adımlarımın bir koşuya dönüşmesine izin vererek, gittikçe daha da ilerledim ve ancak gözlerim bir daha asla bulamayacağımı düşündüğüm o yerin tanıdık, donuk ışıklarını ve puslu yüzünü bulunca durdum.

İleriye baktığımda, sitenin her penceresinin ardındaki hareketli yaşam dikkatimi çekiyor. Etrafıma bakınca, yıllar içinde aşınmış paslı tabelayı fark ediyorum. Yanımda duran Vites Değiştirici başını yerden kaldırıyor.

"Kokuları burada bitiyor," diyor ciddiyetle.

Josh, tehlikeli koşuşlarından geçmeye cesaret edenleri karşılayan tabelayı işaret ederek "Yeni Umut mu?" diye soruyor. New Haven

koğuşu sınırlayıcı olsa da, bu tabela eşiğini aşmaya çalışan herkesi şok ediyor.

Siyah maskemi indirip yüzümü gizliyorum, oksijen maskesini de beraberinde götürüyorum. Derin bir nefes alıyorum, tanıdık orman ve verimli toprak kokusu ciğerlerimi dolduruyor, külün yaratmaya çalıştığı her türlü kokuyu bastırıyor.

"Daha önce de buradaydım," diye fısıldıyorum, hem Şekil Değiştiren'den hem de Josh'tan tepki alıyorum.

"Nasıl?" diye soruyor Josh kocaman gözlerle.

Tabelaya bakınca alaycı bir tavır takındım.

"Burası benim evimdi" demeyi tercih ediyorum.

Josh, koğuşa bakarak devasa kalkanın üzerine bir taş fırlatır. Taşın geri sıçrayıp yere düşmesini izlerken, gözleri endişeyle yere düşer.

"Efendim, adamlarımızın içeri sızmaya çalışmasını ister miyiz?" diye soruyor Josh.

Adamlarımıza telsizle haber vermeye hazırım, hareketlerini durduruyorum.

"Hayır," diye söze başlıyorum. Şüphesiz hâlâ burada yaşayan tüm İşaretlileri düşününce, aklıma kötü bir düşünce geliyor. "Önce bir mesaj gönderelim."

Josh'un kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Başka türlü Güvercinimizi nasıl uçurabilirdik?"

YEDİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Elyon benimle birebir konuşmanın en iyi yaklaşım olduğuna karar verdiği anda, Fallan'ı benden neredeyse koparmak zorunda kaldılar. Yemek odasındaki küçük numaramdan sonra kimse başka bir hamle yapmaya çalışmadı. Yarattığım korkunun süreceğinden şüpheliyim ama en azından bu kamptaki insanların kafalarında benim hakkımda yarattıkları beklentilerin bir kısmını karşılamış oldum. Başlangıçta Elyon'un konuşma teklifini reddedecektim. Mantiğim devreye girdi ve onun zayıf bir adam olduğunu fark ettim. Eğer daha önce onu ne kadar kolay öldürebileceğimi bilmiyorsa, şimdi kesinlikle biliyordur. Benimle baş başa geçirdiği her an, bir şey yapmaya kalkarsa, boynundan asılıp kampının zeminini kırmızıya boyayacağı kesindi. Halkına gösterdiğim güç gösterisine rağmen benimle konuşma isteğine hayran kalmıştım. Kai ve grubumuzun geri kalanından yemeklerini bitirmeleri ve kendilerine verilen günlük işlere başlamaları istendi. Fallan, birkaç dakikalık güvenceden sonra, sonunda gruba katılmaya ve burada iş olarak gördüğü şeyin kendi versiyonuna başlamaya karar verdi. Elyon, Fallan'ın benimle özel olarak konuşup konuşamayacağını sorduğunda, Fallan'dan daha fazla tepki bekliyordum. Elyon'un Fallan'ın ortak işleri bırakıp beni gözetmesine ne kadar izin verdiği göz önüne alındığında, Fallan'ın

zihninde yaşı adama karşı bir nebze güven oluşmuştu. İşler burada ters giderse onu koruyacak kadar değil, ama özel bir görüşmeye izin verecek kadar.

"Umarım halkımın ani varlığınıza karşı gösterdiği bu hoşnutsuz tepkiyi mazur görürsünüz," diyor Elyon. Yorgun yaşı adamın arkasından sürüklenerek, her adımda bir bacaklarından birinin sürüklenişini izliyorum.

"Bugün kendimi tuttum. Bunu tekrar yapabileceğimin garantisi yok," diye tüm dürüstlüğümlle itiraf ediyorum.

"Bir daha aynı şeyi yapmaya kalkarlarsa sizden asla geri adım atmanızı istemem. Nasıl bir İşaretli'ye meydan okuduklarını biliyorlardı."

Sitede sessizce dolaşırken, duvarları süsleyen çok sayıda duvar resmi gözüme çarpıyor. Renk ve canlılık, bulabildiği her açık alanı ele geçiriyor. Gri ve beyaz, New Haven'ın alışılmış renkleri haline gelmiş, neredeyse her şeyi olabildiğince nötr hale getirmişti. Burada bu kadar çok renk görmek neredeyse göz kamaştırıcı.

"Bu kadarı fazla mı?" diye soruyor Elyon.

Adama baktığımda, artık içinde bulunduğu durgunluğu fark ediyorum.

"Zihin okuyamıyor musun? Neden bu soruyu soruyorsun?" diye çıkıştım.

Kaba tavrıma gülümseyerek Elyon şakağına vurdu.

"Zihinsel navigasyona Çağrı diyoruz. Evet, zihinsel alanlarda dolaşabiliyorum ama senin gerçeğini duymak istiyorum," diyor. Arkasını dönüp yürümeye devam ediyor. "Ayrıca, içeri girmeye çalışsam ikiniz de anlayacağınızı biliyoruz ve bunun sizde nasıl bir tepki yaratacağını görmek istemiyorum."

Yanına bir yer bulup, onun hızına ayak uydurabilmek için yürüyüşümü yavaşlatıyorum.

"İnsanlarınız neyle karşı karşıya olduklarını nasıl biliyorlardı? Hiçbiriyle tanışmadım."

Elyon bileğime hafifçe dokundu, bilekliğimi yakaladı ve hafifçe çekti.

"Herkesin gördüğü tek gri olan bu. Sanırım bazılarının zihninde bir tür kupa gibisin. Halkımın rekabetçi olmadığını söyleyemem ve bir

Aygıt'ı devirmek, işte bu, hepsinin en büyük ödülü olurdu," diyor Elyon gülümseyerek.

"Birçok insan benim aslında Aygıt olduğum gerçeğine güveniyor gibi görünüyor."

"Bence bu sağlam bir teori."

Adama bakınca yenilgi dolu bir kahkaha atmamak elde değil.

"Peki senin için bir Apartus tam olarak nedir? Bildiğim kadarıyla, sırtımda bir hedef bırakıyor."

Ve sevdiğim herkes.

"En temel haliyle Cihaz, türümüzün sahip olabileceği tüm özellikleri taşıyan bir İşaretli'dir."

"Sadece üç özelliği gerçekleştirebildim."

"Şimdilik. Aldatma, ustalaşması yıllar alan bir özelliktir ve sonuncusu, umarım asla sergilemek zorunda kalmayacağın bir özelliktir."

"Son özellik nedir?" diye soruyorum.

Zihinsel navigasyon olmasa bile adamın sinirlerinin gerildiğini hissedebiliyorum.

"Uzun bir gün geçirdin. Sanırım bu konuşmayı başka bir zamana bırak-"

Bileğini tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Son özellik nedir, Elyon?"

Hiçbir şey yutmadan yakasını değiştiriyor.

"Son özelliğin yeniden doğuş olduğu söylenir. Aygıtın, gebe kalsa da kalmasa da İşaretlilerin soyunu sürdürdüğü söylenir."

"Bu nasıl mümkün olabilir? İşaretli DNA'nın bireysel yapısı genetikten kaynaklanır-"

"Ve haklısın, ama eğer Aygıt'ın tüm hikayeleri gerçekse, bizim gibilerden daha fazlasını yaratmanın bir yolu daha var."

Gözlerimi kısıp daha sıkı sıkıyorum.

"Peki bu ne olabilir?"

Elini sıkıca tuttuğum elimin üzerine koyduğunda gözlerindeki şefkati görüyorum.

"Senin kanın, Forest. Eğer senin hakkında haklıysak, kanının sadece birkaç damlası en sıradan insanı bile benim ve senin gibi birine dönüştürebilir."

Derin bir nefes alıp sert sözlerimi yutuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarımı yüksek gümbürtülerle dolduruyor.

"Nefes al, Orman," Elyon onu kavramamı bırakıp zayıf elini yanağıma koydu. Savurma isteğimi bastırarak havanın sonunda ciğerlerime dolmasına izin verdim. Nefesimi ne zaman tuttuğumdan emin olamayarak küçük bir hıçkırık bıraktım. "Sana bu kadar çok şeyi aynı anda atmamalıydım. Çok şey yaşadın. Bunların hepsi çocukça bir teori. Seni asla böyle aptalca bir konuşmayla yormamalıydım-"

"Onları kurtarabilir miyim?" diye sordum, adamın nazik sözlerini yarıda keserek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer senin sandığın kişi olsaydım. Eğer Apartus olsaydım. Xavier'i yenebilir miydim?" diye soruyorum, adamın görmüş olabileceği her türlü duyguyu bastırmaya çalışarak.

"Sanmıyorum-"

"Onu yenebilir miyim, Elyon?" diye üsteledim.

Elini indirip dikkatlice başını salladı.

"Sadece Xavier olmayacak... Herkesi yenebilirsin."

Elyon'un bana sunduğu tüm bilgileri sindirerek, beni yönlendirdiği kanepeye uzanıyorum. Devasa bir pencerenin önünde konumlanmış, genişleyen arazi önümde uzanıyor. Dizlerimi göğsüme çekip yanıma oturuyor. Zayıf vücudunu bastonuyla destekleyerek dinleniyor. Alan küçük, okuma veya sanat gibi boş zaman aktiviteleri için tasarlanmış. Şimdilik sessiz, çünkü çoğu kişi günlük işlerini yapıyor.

Adamın gözleri kapalı, iki yıpranmış göz kapağıyla kapatılmış. Elleri yaşlılıktan lekelenmiş. Damarları teninden belli oluyor ve beyaz saçları örtüyor. Bilekliklerine bakarken, gözleri tekrar bana döndüğünde hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

"Anne ve babanızdan hangisi bir işarete ev sahipliği yaptı?" diye sorar Elyon.

Kendimi suçluluk duygusuna geri attığımda, babamın görüntüsü aklıma geliyor. Hayatının gözlerinden nasıl akıp gittiği, kanının önümü islatan kokusu...

"Orman mı?" diye sordu Elyon, beni gerçekliğe döndürerek.

"Babam," diye itiraf ediyorum. Ölümünden beri onun hakkında ilk kez yüksek sesle konuşuyorum.

"Peki annen?"

Fena halde hayal kırıklığına uğrattığım bir kişi daha.

"New Haven'da doktordu."

Ta ki sırtına hedef koyana kadar.

"Hangisi gitti?" diye sorar Elyon.

Başımı çevirip adamın bakışlarıyla buluştum. Bacaklarım önüme yapışık kaldı.

"Ben onlardan birinin öldüğünü hiç söylemedim."

"Gerek yoktu. Kaybın ne demek olduğunu biliyorum ve sen bu yükü bir bayrak gibi taşıyorsun."

Başımı dizime yasladığımda, babamın ölümünün acısını paylaşmak konusunda içimde bir tereddüt büyüyor.

"Babam, Xavier'in tutukluluğu sırasında öldürüldü."

"Gördün mü?" diye soruyor Elyon içtenlikle.

"Sana Xavier'in bu olayın sebebi olduğunu söylemek isterdim ama-"

Sen zayıftın. Babanın ölmesinin sebebi sensin.

"Ama gerçekte, gardımı indirdim ve o da bunu kullandı. Xavier'i öldüreceğimi sanıyordum ama iş bittiğinde babam ayaklarımın dibinde ölmüştü," diye itiraf ediyorum.

Elyon bana acı dolu bir ifadeyle bakarak ağzını kapattı.

Aramızda birkaç saniyelik sessizlik oluyor. Vücudumdaki gerginlik neredeyse acı verici.

"Kaybınız için üzgünüm. Söyleyeceğim hiçbir şeyin böyle bir kaybın acısını haklı çıkaramayacağını biliyorum ama acınızın ihmal edilecek bir şey olmadığını bilin," diye duraksadı ve derin bir iç çekti. "Uzun zaman önce bir çocuğum vardı. Yeteneklerini iyilik için kullanmaya hazır olduklarını düşünmüştüm. O gün onları asla bırakmamalıydım. Muhteşem bir şey için yaratılmışlardı ve New Haven'a giden basit bir rota uğruna her şeyi elimden kaçırdım."

Adamın gözlerinin alt kısmı yaşlarla kaplı.

"Nasıl yaptılar-"

"New Haven Komutanı, Şekil Değiştiricilerinden bir saldırı emri verdi. Uzun yıllar sessiz kaldıktan sonra gizlenme konusunda

dikkatsiz davranmıştık-"

"Komutan mı? Yani-"

"Xavier. Evet. Zulmünün bu kamptaki birçok kişiyi hor görmesi, hatta kapalı kapılar ardında işleri yürütürken bile. Hissettiğin acının ne kadar büyük olduğunu asla bilemeyeceğim, ama bana güven, kaybı biliyorum."

Bastonuyla bacağına vurarak kaşlarını çattı.

"Kan bağışı yapmak bana yardımcı olmadı, ama Xavier her zaman geride kalmamı sağladı. Bacaklarımı geri dönüşü olmayacak şekilde kırdı, çok yavaş olmanın bana nelere mal olduğunu hatırlattı. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmedi ve mesaj hiç gitmedi."

Gözlerinden birkaç damla yaş akmasına izin vererek bana baktı.

"Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir yükü taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ölmek bir şey. Bir hayatın sonunun sebebinin sen olduğunu hissetmek ise bambaşka bir şey."

Bacaklarımı indirip adamı dikkatle izliyorum.

"Babam seni severdi," diye itiraf ediyorum hafif bir gülümsemeyle.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, yüzünü sildi. Bastonundan destek alarak kendini yukarı çekti ve elini uzattı. Elini alıp ayağa kalktım.

"Eğer kızına benziyorsa, eminim haklısındır."

Koridordan birine doğru baktığında bir kez daha sırtıyor.

"Turumuzun son bölümüne hazır mısınız?"

Bileklikler çarpışırken İşaretliler birbirlerini yere itiyor. Savurma ve ardından gelen büyük güçteki Tutuşlar, farklı boyutlardaki İşaretlilerin eğitim odasına bakan cama çarpmasına neden oluyor. Cama her çarptıklarında bir adım geri çekiliyorum, çarpmanın camı parçalamaya yetip yetmediğini merak ediyorum. Antrenman yapan herkes, günlük kıyafetlerinden sıyrılmak için siyah deri giyiyor. Bu camın arkasındaki her İşaretli, kirli ve daha önce hiç görmediğim bir beceriyle dövüşüyor. Jeremy ve ekibi ara sıra yukarı bakıp, vücuduma doğru çekiliyor. Başımı dik tutuyorum, bu insanlarla yaşadığım son etkileşimi göz önünde bulundurarak, muhafızları zihnimde her zamankinden daha yüksekte tutuyorum. Silahlarına baktığımda,

hepsi New Haven'da kullanılanlara benzer bıçaklar kullanıyor. Burada bazılarında çip olmadığı için bıçakları eşleştirmeye gerek yok. Her biri zaten açıkta ve İşaretlilerin bacaklarına bağlanma biçimleri göz önüne alındığında herkesi kolayca kesebilecek durumda. Jeremy, bıçağının ucunu camın üzerinden bana doğrultarak gülüyor ve arkadaşlarının tezahüratları arasında kahkaha atıyor.

Ben onların gözünde bir yemeğim.

"Kötü görünebilirler ama sana söz veriyorum ki senden çekiniyorlar."

"Öyle olmalı."

Kelimeler dilimden hiç direnmeden dökülüyor. Cevabım karşısında başımı eğiyorum, kelimelerimi sindirirken parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. Çoğu durumda, asla böyle küstahça bir şey söylemem. Buradaki her şey beni alarma geçiriyor, başkalarından önce ilk adımı ne zaman atacağımı merak ediyorum.

Cama bakıyorum, yansımasını görmeyi umuyorum. Her şeyi ona bağlayabilir, beni bu kadar zalim yaptığı için onu utandırabilirim.

O yansıma gitti. Artık camda kalan tek şey benim.

"Bu konuda tartışmayacağım. Yeteneklerini geliştirmek için eğitime başlamanı öneririm. Seni takip etmeye istekli birkaç hevesli askerim var. Partnerin savaşta çok başarılı, ancak çabuk sinirlenmesinde bazı sorunlar buldum," diyor Elyon yenilgiyle.

"Fallan hepinize güvenmiyor ve dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam. Gördüğüm kadarıyla, halkınız başkalarına eziyet etmeye yabancı değil. Öfkesini haklı bir sebepten başka bir şey olarak mazur görmeyeceğim," diyorum.

Elyon yenilgiyi kabul ederek başını sallıyor ve omuzlarını kaldırıyor.

"Halkım size güvenmiyor. Siz de bize güvenmiyorsunuz. Görünüşe göre bunların işe yaraması için siz ve ben karşılıklı bir güven duygusu oluşturmaliyiz."

"Sana güvenmeyi nasıl öğrendiğimi sanıyorsun? Yanlış insanlara güvenmek canımı acıttı," diye itiraf ediyorum tüm dürüstlüğümlle.

"Hepimiz insan günahının kurbanıyız," diye söze başladı Elyon. Camdan uzaklaşarak beni takip etmem için işaret etti. "Başlangıçta bu yerleşke bir mülteci kampı, New Haven'ın korumaları ardında kaybolan ruhları kurtarmanın bir yolu olarak görülüyordu. Hem

İşaretlenmiş hem de Arınmış olan bu yerleşke güvenli bir limandı. Bir umuttu. Nüfus arttıkça, mekana olan ihtiyacımız da arttı. Bu parçalanmış küreye yayılmış, Sanctumn tarafından yaratılan diğer merkezlerin yakınında bulunan başka yerler de yaratıldı. Nüfusumuz arttıkça, İşaretlenmiş nüfus azalmaya başladı. Kurtulmak zorlaştı ve ben ergenlik çağına geldiğimde, babam Sanctumn'ın merkezlerinin daha fazla kurtarılmasını emredemez hale geldi. Karşılayabileceğimizden daha fazla İşaretlenmiş kaybediyorduk. New Haven ile kazanamayacağımız bir savaş yürütüyorduk. Xavier hakkında ilk konuşmalar başladığında, kan dökülmesi tırmandı ve kaynaklarımızı geri çekmek zorunda kaldık. Onu zayıflatmamız gerektiğini biliyorduk. Sadece nasıl yapacağımızı bilmiyorduk."

"Eğer seni tanımasaydım, Xavier'i tanıdığını söyledim."

Elyon'un gülümsemesi kayboldu.

"Xavier'i tanıyordum. Bizim kampımızda yaşarken ben daha gençtim, saftım ve bu insanlara liderlik etmek üzere yeni terfi etmişim. Çocuğum gençti ve karım her zamanki gibi güzeldi-"

"Xavier... Buradan mıydı?"

"Xavier, Evermoore'lar tarafından evlat edinildi. Onunla ilk tanıştığımda çocuk değildi. Şimdiki gibi görünüyordu, tamamen masum ve merdivenlerimize nasıl çıktığını anlayamamış bir halde. Xavier'la ilk tanıştığımda, halkına barış getirmek ve zihnindeki eksikliklerin yanı sıra yaşlanmasındaki gecikmeye de bir açıklama bulmak isteyen iyi kalpli biriydi."

"Ne değişti?" diye soruyorum, boğazım kurumuş.

"New Haven'ın koşuşlarının yanından geçti. Sonra bir baktım ki, ailesinin cesetleri bu yerleşkenin ön basamaklarına atılmış ve New Haven halkına emir veriyor. Kısa bir süre sonra, koşuşlarımızı zorla içeri aldık ve o zamandan beri bir daha eve dönmeyi denemedi."

Duraksayıp Elyon'un sözlerini kaydediyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Xavier bu yerleşkeyi yıllardır biliyor, ama eve dönmeyi hiç umursamıyor. Sen iki haftadır buradasın ve o günlerdir etrafı tarıyor."

"Bu, nereye gittiğimize dair ilk tahmini olmaz mıydı?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Xavier'in bildiği kadarıyla, sayımız azalınca tesisler çöktü. Halkımızın birbirine düşman olduğu imajını takınmaya özen gösterdik. Ailesi kalmadığı için, gerçekten bir şey kalıp kalmadığını sorgulamak için hiçbir sebebi yoktu. Ama seni istiyor."

Elyon bana döndü, gözleri temkinliydi.

"Neden böyle oluyor, Orman? Yüzlercesini esir alıp kendi çıkarları için kullandı. Senin nerede olduğunla neden bu kadar ilgileniyor?"

Bu, kendime yüzlerce kez sorduğum bir soru.

"Gücümü istiyor. Bana sahip olduğu sürece herkese hükmedebileceğini düşünüyor."

Elyon'un başı sıkıntıyla sallanıyor.

"Onun bu kadar güç tutkunu olmasına şaşırdığımı söyleyemem."

Elyon'un hareket ettiğini görünce boğazımı temizledim.

"Şimdi kendi sorumu sorabilir miyim?"

Elyon bir an durakladı ve beni bir kez daha kendisini takip etmeye teşvik etti.

"Kanımız. Bunda ne var ki bu kadar özel?" diye soruyorum yanına vardığımda.

"Kanımız. Özellikle de türümüzü başlatan kişinin kanı. Yıllar geçtikçe seyreterek nesilden nesile aktarıldı. Çoğu İşaretli'de, değiştirilmiş kanları, sahip oldukları kanın sadece dörtte birini oluşturur; bazılarında diğerlerinden biraz daha fazla bulunur. Kanımız yaraları iyileştirir ve sizin ve Fallan'ın çok iyi bildiği gibi, bizi yaralanmalara daha kolay adapte eder. Kişinin İşaretli kanı ne kadar fazlaysa, yaralanmaya dayanma şansı o kadar artar. Bazıları, insan formuna geri dönememeleriyle lekelenmiş olsalar da, Şekil Değiştirenlerin insanlığın bildiği en zengin İşaretli kanlardan bazılarına sahip olduğunu iddia edebilir. Mesele şu ki, kanlarını tüketirseniz, kaderlerine ulaşabilirsiniz. Aldatmaca kullanarak gerçek formuna geri dönme yeteneği çok önemlidir. Değiştirilmiş bir DNA durumunda çok uzun süre kalırsanız, o yaratıklar kadar ihlal edilmiş ve itaatkar olmayı beklersiniz. Onları yönetmek imkansız derecede yorucu, hatta akıl yürütmek daha da zor. Bildiğimiz kadarıyla, Geri dönmenin bir yolu yok... Denedik."

Bir gerçeğe yüzleştim.

"Tüm o yaratıklar bir zamanlar benim gibiydi. Hepsi kana susamıştı,

bir zamanlar oldukları insanlara dönüşmenin bir yolunu arıyordu."

"Onların konumunda kalmak çok kötü olurdu."

Köşeyi döndüğümüzde duvarlarda yüzlerce metal kapı sıralanıyor.

"Xavier-"

Ona, kendisi dışında herhangi bir şey için saygı duymak yetersiz kalıyor

"Komutan, türümüzün İşaretli kan tüketimiyle beslendiğini ima etti."

"Ve bu doğru olurdu. Türümüzün kanı doğrudan bir güç kaynağıdır. Yeterince tüketirsen, ölümün kendisi bile sana sahip çıkamaz."

Xavier'in bilinmeyen yaşı aklımda dolaşüyor.

"Yani bana kan tüketiminin bize daha uzun ömür sağlayacağını mı söylüyorsun?"

"Teoride öyle ama ne olursa olsun türümüz azalıyor ve soyumuz tükeniyor."

Çok sayıdaki kapıdan birinin önünde duruyor.

"Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. New Haven'lı bir kızın kanında nasıl bu kadar saf Marked genetik yapısı olabilir ki, sanki soyu kendisi başlatmış gibi?"

Söyleyecek söz bulamıyorum. Varoluşuma dair her şey kafamı karıştırıyor sanki.

"Endişelenme. Bu açık uçlu bir soru ve çözülmesi imkansız. Tek bildiğim, Xavier hükmettiği sürece ölümün onun peşinden geleceği.

"Toplumumuzu kaplayan gölgeleri ne zaman fark etmeye başladığımı ya da onları yaratan aptallardan biri olduğumu ne zaman fark ettiğimi bilmiyorum. New Haven'da dolaşp, benden aşağı gördüklerimi aşağılayıp onlarla alay ediyordum-"

"Geçmişe pişman olmanın bir anlamı yok. İlerlemelisin," diyor Elyon. Elini omzuma koyup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

"İleride daha detaylı konuşacağımızdan eminim. Biriminiz 2356. Umarım yaptığımız düzenlemelerden memnun kalırsınız."

Elini tutuyorum ve gitmesini engelliyorum.

"Kardeşim ve arkadaşlarım burada güvende mi?"

Elyon bir kez daha gülümsedi. Başını hafifçe sallayarak, nazik gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Akşam yemeğinde görüşürüz, Forest. Rahatlamaya çalış."

Dengesiz adımlarla uzaklaşan Elyon, yanından geçen her insana selam veriyor, hatta durup sohbet ediyor.

2356 numaralı birime dikkatlice dönüp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Paltonun getirdiği sıcaklığı hissederken, tıbbi önlüğün paçaları ayak bileklerime değiyor. Vücudumu tam olarak ısıtamadığım için elim kapının kulpuna uzanıyor. Bu kapının ardındaki her şey, bu koridorda çaresiz bir hayvan gibi dikilip, beni tehdit olarak gören herhangi bir İşaretli tarafından taciz edilmeyi beklemekten daha iyidir.

Kapının kolunu aşağı çekip, kendimi hızla içeri zorla soktum ve kapıyı büyük bir şiddetle çarptım. Alnımı kapının soğuk metaline dayayıp derin bir nefes aldım ve Elyon'un benimle paylaştığı her bilgiyi aklımdan geçirdim.

Ölümsüzlük. Xavier'in peşinde olduğu şey bu mu?

Arkamdan gelen hışırtıyı duyunca topuklarımın üzerinde döndüm, şu anda bana pusu kurmaya çalışan herkesin boğazını parçalamaya hazırdım.

Düşmanca duruşumu gevşeterek mavi gözlerini gözlerimle buluşturdu. Eskiz defterini oturduğu masaya bıraktı, parmakları kömürü serbest bıraktı. Şaşkınlıkla ağzını aralayıp onu görünce, içimde bir sıcaklık hissettim.

Anında aramızdaki bağ, her şey boka sarmadan önceki geceki gibi canlanıyor. Tutkusunu, korkularını ve ateşini içimde hissederken, onun da rahatlamaya başladığını hissediyorum.

Bütün duygularımızın arasında, hepsi ortak bir duyguya dönüşüyor.

Aşk.

Aklıma gelebilecek her türlü mantıklı düşünce, elleri belime değdiği ve dudakları dudaklarımı sahiplendiği anda kaybolup gidiyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Yüzü kömür karası, elleri sıcak, vücuduma aşına. Odaklandığı her şeyi bırakıp eskiz defteri yere düştü ve başladığı çizimin üzerinde açıldı. Yüzümün belirsiz bir silueti gözlerimle buluştu, büyüyen gülümsememin daha önce olduğundan daha da yükselmesini sağladı. Paltomu çıkarıp, sadece sabahlığımla kaldım. Vücudumu küçümseyen soğuk, şimdi dayanılmaz bir sıcaklıkla yer değiştirmişti. Ellerini sabahlığımın altına sokup, belimin yanlarından yukarı doğru çıkardı, iç çamaşırımın bağını kullanarak beni daha da yakınına çekti. Kollarımı boynuna doladım ve vücudumun onunkine erimesine izin verdim. İçimde derin bir açlıkla onu öperken, dili alt dudağımda gezindi. Boştaki eliyle yüzümü avuçladı ve enseme tutarak beni daha da yakınına çekti.

Nefes almakta zorlanıyorum.

Hiçbir durumda, ikimizin de kesinlikle ihtiyaç duyduğu nefesi kendime vermek için bu öpücüğü bozmayacağım. Geri çekilirken, sesi kırık dökük duygularla dışarı çıktı.

"Hey, Dove," diye fısıldıyor. Sesi sanki ağlamış gibi boğuk.

Sadece iki kelimeyle yıkılmak istemeyerek kendimi daha da yakınlaştırıyorum. Ellerini kıcımlı kavramak için kullanarak beni yukarı çekiyor, sadece dokunarak beline dolanmam için yalvarıyor.

Bacaklarımla yanlarını sıkarak ona sarılıyorum, sürekli önünü okşarken kollarının beni desteklemesine izin veriyorum. Beni aç bir adam gibi öperken, alt dudağımı dişleriyle kavırıyor, bu esnada ısıyor. Bir zevk sesini bastırarak parmaklarımı buklelerine doluyor, öpücüklerinin çenemden boynuma doğru inmesine izin veriyorum. Beni sert, güçlü hareketlerle öpüyor, dişlerinin arasına alabildiği kadar deri topluyor ve içgüdüsel olarak beni kendisinin olarak işaretlemeye başlıyor. Başımı zevkle geriye atıyorum, bağımızın bağlarıyla oynuyorum, zevkimizin karışmasına izin veriyorum.

Bizi yatağa doğru savurarak üzerine çıktım, kalçalarının üzerine otururken ellerinin beni yönlendirmesine izin verdim. Gömleğini kaldırıp tenini keşfetmeye hazır bir şekilde, karşımdaki manzaraya baktım. Her yeni yaranın izini gördüğüm anda gülümsemem soldu. Benim yüzümden aldığı sayısız kesiğe bakınca boğazım kurudu. Gözlerim önüne yapışmış, Xavier'in açtığı her bir kesiği sayıyordu.

Yirmi. Yirmi yeni yara. Sadece önden görebildiğim bu.

"Orman," diyor Fallan sessizce, odaklanmamı sağlamaya çalışarak.

Karnımın alt kısmına hava çarptığını hissederken, elbisenin ne kadar yıprandığını fark ettim.

Gözlerimi takip eden Fallan artık cildime odaklanmış durumda.

Ayağa kalkıp beni kucağında tutuyor. Elbisemi kaldırmaya çalışırken, ellerinin yıpranmış tenimi açığa çıkarmasını engelliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, beni sorgulamaya hazır.

"Görmek istemezsin. Çok iğrenç," diyorum zayıf bir fısıltıyla.

Ellerimi tutup eklem yerlerimi öpüyor.

"Sen ve o kelime asla aynı cümlede yer almayacak." dedi sert bir şekilde.

Ellerimi gevşetip yanlarıma indiriyorum. Sabahlığımı yukarı çekip gözlerimi kapatıyorum. Görmek istediğim son şey, gözlerinde saklanan tiksinti. Sabahlığın kumaşının başımın üzerinden yukarı doğru yükseldiğini hissederken, soğuk hava göğüslerime çarpıyor ve onları örtmek için hareket etmemi gerektiriyor.

Beni tekrar durdurup elleriyle bileklerimi kavradı.

"Düşüncelerini ne kadar kolay duyabildiğimi sık sık unutuyorsun. Gözlerini aç, Orman. Bana bak," diyor yalvarırcasına.

Başımı sallıyorum, sesim titriyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

Tenimde bir sıcaklık hissettim, dudaklarının her yara izini keşfetmesi gözlerimi kocaman açtı. Önümdeki her yarayı dikkatlice öperken, elleriyle sırtımı destekledi ve beni daha da dokunaklı hale getirdi. Ağzı karnımın üst kısmında gezindi, göğüslerime ulaşana kadar yukarı ve aşağı hareket etti. Bana baktı ve göz göze geldik. Elleri sırtımda yukarı ve aşağı hareket ederek beni daha da yakınlaştırdı. Gözlerindeki duyguyu açıkça görünce, gözyaşlarımın benimkileri doldurmasını engellemek imkansızdı.

"Benden asla saklanmana gerek kalmayacak, Forest Blackburn."

Devam ediyor, dudakları göğüslerime doğru hareket ediyor, her bir hassas tomurcuğa dikkat etmek için zaman ayırıyor, dilini hissetmek için yalvarıyor. İnlemenin dudaklarımın arasından kaymasına izin verip, yüzümü omzuna bastırarak bastırıyorum. Her bir göğsünü emip nazikçe öperken, aşağı doğru iniyor. Onu geriye iterek sırtının şilteye değmesini sağlıyorum. Pozisyonumdan uzaklaşarak, yaralarının hassas derisini öpüyorum, devam etmeden önce dudaklarımın orada oyalanmasına izin veriyorum.

"Çok üzgünüm, Fallan," diye fısıldadım, daha büyük yaraları öpmeden önce, "Bilmiyordum-"

Yüzümü tutarak düşünce kalıbımı sürdürmemi engelliyor.

"Bunu yapma. Konuşma. Bırak da burada seninle olayım. Bırak da seni seveyim. İki haftadır seni camdan izliyorum. Artık kendimi tutamıyorum," diye yalvarıyor.

Şimdi bile, çıplak vücuduma baktıkça pantolonundaki baskıyı hissediyorum. Eğer iğrenme hissetmesinden endişeleniyorsam, belli ki yanılmışım. Bacaklarımın arasındaki yakıcı sıcaklığı görmezden gelerek, ona güven verici bir şekilde başımı sallıyorum.

"Beni seviyor musun?" diye sordum, ağzındaki gülümsemeyi izlerken.

"Çaresizce"

"Öyleyse beni öp," diye yalvarıyorum.

Beni yakalayıp öne doğru çekiyor, dudaklarının ulaşabildiği her yeri kaplamasına izin veriyor. Beni sırtüstü yatırıp dudaklarıma doğru eğiliyor, yüzümü nazikçe öpüyor. Dilinin boynumun yan tarafında aşağı doğru kaymasına izin vererek boynumun derisini emiyor,

istediği her yerde izler bırakıyor. Boştaki elini sıcaklığımla oynamak için kullanarak parmaklarını iç çamaşırının üstünde gezdiriyor, herhangi bir noktada kumaşın altına girmekle tehdit ediyor.

Ellerimden birini kullanarak büyüyen varlığını hissederken, zevk iniltisini bastırıyor ve hayal kırıklığıyla meme ucumu daha sert ısıyor. Bir inilti daha koyup vücudumda ilerlemeye devam ediyor, parmaklarını iç çamaşırının üzerinde kaydırıyor, durması için yalvarana kadar beni tatmaya hazır. Parmaklarını girişimin yakınında gezdirerek, henüz iyileşmemiş tek yaraya bakarak öpücüklerini izimin yakınında durduruyor.

Xavier'in işareti.

"İyileşmeyecek," diyorum utanarak.

Fallan kaşlarını çatarak Xavier'in korkunç izini öpüyor ve dudaklarının başka hiçbir yerde olmadığı kadar uzun süre orada kalmasına izin veriyor. Yaradan akan ufak bir kan damlası dudaklarına bulaşıyor ve ikimizin de zihninde bir düşünce örüntüsü yaratıyor.

Bana doğru eğilmemde yardım ediyor, gömleğini yırtıyor ve beni ısıtmak için üzerime giyiyor.

"Ne kadar sarhoş edici olsan da, bir o kadar da dondurucusun," diyor Fallan gülümseyerek.

Beni kucağına çekip sırtımı önüyle buluşturdu. Beni kendisine bastırarak komodine doğru uzandı ve bir çakı çıkardı. Avucunda tutarak elini çevirdi ve bıçağı tamamen açtı.

"O sarışın piç, seni hedef tahtasına koyduğunu düşünürse başına başka bir şey gelecek. Seni memnuniyetle yer ve el işlerine gülümseyerek bakarım," diyor Fallan, şimdi her zamankinden daha çok vücudumda aşağı doğru yürümeye devam etmesini dilememe neden oluyor. "Ama başka bir şey deneyelim."

Avucunu kesmeye doğru hareket ettiğimde onu durduruyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ne kadar çok İşaretli kanı varsa, o kadar çabuk iyileşirsin. Değil mi?" dedi sırtarak. Belli ki Elyon da bilgisini Fallan'la paylaşmıştı.

Gülümsememi yüzümde hissederek bıçağı avucunun üzerinde kaydıldı. Burnuma en zengin aromaları vurarak, kanının kokusunu derin derin içime çektim. Kanını ağzıma yaklaştırarak parmaklarını

saçlarımda gezdirdi ve her bir örgünün serbestçe kaymasına izin verdi.

"Seçim senin," diye fısıldadı Fallan, dudaklarını başımın yan tarafına bastırarak.

Büyük bir açlıkla dolan boğazım, yutkunmakta zorluk çekiyor.

"Çok ileri gidersem beni durdurmalısın," diye fısıldıyorum.

"Başka ne için buradayım ki, Dove?" diye soruyor hafif bir gülümsemeyle.

Ona kendi gülümsememle yaklaşp eline yaklaştım, burnumu kanının tatlı kokusunun üzerine doğrulttum. Dudaklarımı yavaşça sarhoş edici içkiye değıdirdim, elini tuttum ve ağzıma doğru iterek sıvının ağzımı doldurmasına izin verdim. Ani bir enerji patlamasıyla dolan midem iki katına çıktı ve beslenmeye devam etmem için beni teşvik etti. Damarlarıma akan kanını hissettikçe içimdeki tüm duyular yoğunlaştı. Sesler yükseldi. İçimdeki güç bir olasılıklar dünyasına aktı. Zihnimi bulandıran tüm yorgunluklar geçti. Gücü artık benim, damarlarımin sınırları içinde yaralanmıştı. Parmaklarının dudaklarıma dokunduğunu hissettiğimde, hareketindeki bir şey beni geri çekti, geri çekilmem için beni teşvik etti. Son bir yudum aldıktan sonra dilim avucunda gezindi, geride bırakmış olabileceğim her şeyi yalayarak temizledim. Küçük bıçağı hızla kullanarak parmağıımı Fallan'ın ağzına soktum ve kıvranmasının arzuya dönüşmesine izin verdim. Elindeki kesik çabuk iyileşiyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Tadı-"

"Bağımlılık yapıyor mu?" diye soruyorum gülümseyerek.

Bana bakıyor. Başparmaklarım alt dudağıyla oynuyor, keskin köpek dişlerini gözlemlememi sağlıyor.

"Bunu yaptığını görmek beni tamamen rahatsız etmedi," diyor tüm dürüstlüğüyle, içimde bir sıcaklık dalgası daha yaratıyor.

Gömleğinin altından ellerinin beni keşfettiğini hissederek yüzümü avuçluyor.

"Eğer bu senin için çok rahatsız ediciyse söyle bana," diye fısıldadı, "Onun damgasını üzerinden atmak için her şeyi denemeye hazırım."

Daha sıkı bağlandıkça, aramızdaki ortak kanın da etkisiyle bağımız büyüyor.

"Marskwood'a ne zaman ihtiyacın olursa tadına bakabilirsin," diyorum sırtarak.

Bu cevaba gülümsedi ve beni tekrar sırtüstü yatırdı.

"Herhangi bir tadım olsun ister misiniz?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla.

Bir okul kızı gibi gülerek, başladığı işi devam ettirmeye hazır bir şekilde gömleğini kaldırmasını izliyorum.

Gözlerini kocaman açarak bir kez daha durakladı.

"Nasıl yani?" diye soruyor Fallan, gözlerini takip etmem için beni teşvik ederek.

Xavier'in yarası hâlâ kanlı ve açıktı. Parmaklarımı hassas deride gezdirirken, tıslamamı bastırdım.

"Bu...Bu daha çok acıyor," diye fısıldıyorum.

O donuk acı şimdi tenimde gezdirilen sıcak bir bıçak gibi. Fallan'ın telaşlı halini görünce ikimiz de başımızı sallıyoruz.

"Ne yaptı yahu?" diye soruyorum titrek bir sesle.

Fallan çenesini sıkarak keskin bir nefes aldı.

"Bana onu öldürmem için bir sebep daha verdi."

Yeni bir öfkeyle dolu bir şekilde işarete bakıyorum.

"Bu da ikimiz olduğumuz anlamına geliyor."

"Hey," diye başladım, çenesinden tutup bana bakmasını sağlayarak. "Xavier'e bakacak başka bir şey ver."

Fallan'ın gergin tepkisi yumuşadı ve gülümsemesi geri geldi. İç uyluğumun derisini ağzıyla toplayarak bir dizi morluk bıraktı. Diliyle alt karnımı takip ederken, dişleri iç çamaşırımın eteğini kavramak için hareket etti.

Üç yüksek sesli vuruş sesi ikimizi de irkiltti. Yine de Fallan, iç çamaşırımın şeffaf kumaşından sızlayan klitorisimi öpmeye devam etti. İnlemenin yanımdaki yastığa gömülmesine izin verdim.

"Ne?!" Fallan öfkeyle sordu ve bana çok iyi bildiğim bir bakış attı.

Eğer ben gürültü yaparsam, o daha da kötüleşecek.

Kapı ardına kadar açılırken tepki verecek vaktim olmadı. Utançla paniğe kapıldım, Fallan'ın başını ve küstahça sırıtışını zaten kaygan olan iç bacaklarımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Dedin ki-" Kai'nin tanıdık sesi başlıyor.

Kardeşıme başımı sallayıp ikimiz de göz göze geldik. Elimi sallayarak Kai'yi bir adım daha atmadan dışarı ittim. Kapıyı birkaç hareketle zorla kapattıktan sonra kilidin kilitlenmesini izledim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, beni tişörtümü aşağı çekmeye zorluyor, çıplak kıcımlı zar zor gizliyordu.

Fallan geniş gülümsemesini eliyle gizleyerek kahkahasını durdurdu.

Ayağa kalkıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Fallan başını eğmiş, parmaklarının arasından geriye kalanları yalayarak beni izliyor.

"Kilitlemedin mi?" diye soruyorum ellerimi kapatıp. Hâlâ adrenalinden titrerken gülümsemeden edemiyorum.

"Bir daha habersiz içeri gireceğinden şüpheliyim. Ona seninle baş başa vakit geçirdiğimi söylemiştim," diyor Fallan. Yataktan kayarak iniyor, beni kollarına alıyor ve yüzümü kendisinden uzağa çeviriyor. Ellerini önümde gezdirirken dudakları kulaklarıma değiyor.

"Ayrıca, tüm o güzel inlemelerini saklamaya çalışmanı izlemekten gerçekten keyif alıyorum," diye fısıldıyor. "Kendimi daha iyi kontrol edebildiğimi sanıyordum," diyor normal bir şekilde, sonunda beni ve aç bedenimi serbest bırakarak.

Topuklarımda üzerinde dönerken pantolonundaki şişkinliği fark ettim. Elimi bacaklarımda arasında olmasını her şeyden çok istediğim bir yerine sürtünce gözleri kocaman açıldı.

"Elbette hayır," diyorum göz kırparak.

Onu son kez öperken, cinsel sıkıntılarının arttığını hissediyorum. Kulak memesini ısırarak dudaklarımı ona doğru çekiyorum.

"Bütün bu hayal kırıklıklarının bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda tekrar yüzeye çıkacağını düşünüyorum," diye fısıldıyorum.

Kapıya doğru ilerlerken saçımı tutuyor ve hafifçe çekerek beni geriye doğru çekiyor.

"Artık garanti, Blackburn," diyor ve dudağını hafifçe başıma bastırıyor.

Kapıyı açmak için hareket eden Fallan, üstü çıplak bir şekilde kapıya yaslandı. Hâlâ ona bıraktığım aşk ısırıklarıyla süslü olan Kai, Valerie ve Hunter, sanki Kai görmek isteyeceği son şeye tanık olmamış gibi garip bir şekilde duvara yaslandılar.

"Bunun gerçekten önemli olması lazım," diye çıkıştı Fallan.

Diğer yarımın yanına gelip bana gülümsüyor.

Açık kapıya doğru tereddütlü bir şekilde yaklaşan grup, odanın içine doğru hareket ediyor, gözlerini ileriye dikmiş, Fallan ve benim devirmeyi başardığımız hiçbir eşyaya bakmıyorlar.

Sandalyelerden birine oturup Fallan'ın yanına geri döndüm, gömleğimi tutarak beni gizlerken kıcımın bacağına değmesine izin verdim. En yakın battaniyeyi alıp Fallan bacaklarımı örttü, kucağında beni tutarken göğsüne yaslanmama izin verdi. Sandalyeleri yaklaştırdınca üçü sonunda bize baktı.

Hunter titrek bir şekilde tepsiyi tutarak yaklaşıyor ve aramızdaki sehpa çeşitli hamur işleri koyuyor. Ayağıyla tepsiyi yaklaştıran Kai, hâlâ birinin konuşmasını bekleyerek sessiz kalıyor.

"Yaşayanların diyarına hoş geldin," dedi Hunter, Fallan'a ve bana sanki cinsel sapkınlık yaşayan canavarlarmışız gibi bakarak.

Fallan, onların tedirginliğine gülmeyi gizleyemeyince arkamda bir kahkaha krizine girdi ve başını sırtıma yaslayarak onları bırakmamaya çalıştı.

Fallan'ın kahkahası gerilimi dağıtmaya fazlasıyla yetiyor.

Birkaç dakika sonra nihayet rahatlayan grup, normal tavırlarına geri dönüyor.

"Ölmediğine sevindim tatlım. Bu bir ilk," diyorum çikolata kaplı şekerlemelerden büyük bir ısırık alırken.

Yediğim ilk gerçek yemekti ve vücudum bunu biliyordu. Yaklaşık iki hamur işi yedikten sonra, durup duramayacağımdan emin değildim.

"Her gün kan kaybederek sadist bir narsisten kurtulup, bunu anlatacak kadar yaşamak mümkün olmuyor," diyor Valerie lokmalar arasında.

Pastamı indirirken, ağır, yüklü bir soru zihnimi dolduruyor.

"Oraya gitmene gerek yok," diye fısıldadı Fallan, başparmaklarını yan tarafımda gezdirirken.

"Evet," dedim, elini tenimi karartan X'e doğru uzatarak. "Yapmak zorundayım."

Şakayı bozup konuşuyorum.

"Xavier nerede?" diye soruyorum.

Oda sessizleşiyor. Herkesin yüzündeki gülümseme kayboluyor.

Kai tabağını indirip boğazını temizliyor ve sonunda benimle göz teması kuruyor.

"Peki, bu haftanın sorusu değil mi?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

AVCI

"Onu kimse görmedi mi?" diye sordu Orman, kocaman gözlerle.

Fallan'ın kucağında, sanki tek sıcaklık kaynağı oymuş gibi adama sokulmuş bir şekilde duruyor. Fallan'ı her gördüğümde yüzünde bir kaş çatma ifadesi varken, şimdi kadına neşeyle gülümsüyor, tek bir bakışıyla mümkün olduğunca her zerresini içine çekiyor.

"Ya da bizi görmedi. Bu noktada yazı tura atmak gibi bir şey," diye homurdandı Fallan.

Kaiden, Valerie'nin sandalyesinin arkasında duruyor, dirseklerini sandalyenin arkasına dayayarak öne eğiliyor. Elleri Valerie'nin başından birkaç santim uzakta, sarı saçlarının arasında gezinmeye cesaret ediyor. Valerie sarışına hiçbir şekilde ilgi göstermemiş olsa da, Kaiden her grup ortamımıza döndüğünde, sanki benden mümkün olan en uzak pozisyonu bulmaya çalışıyormuş gibi.

"Peki ya annem?" diye sordu Forest, Kaiden'a doğru dönerek.

Kız kardeşine cesur bir bakış attıktan sonra, ne söyleyeceği konusunda bana kısaca bir bakış attı.

"Şey-" diye başladım, Kai'nin kıcını bir kez daha rahatsız edici bir konuşmadan kurtarmaya hazır bir şekilde.

Tıpkı ilk seferki gibi aniden, metal kapıya daha fazla vuruş sesi geliyor. Gözlerini deviren Fallan, başını geriye doğru uzatıyor.

"Evet?" diye sordu Fallan sinirle.

"Dostum, hepiniz orada mısınız?" diye sordu Aaron'un sesi.

Forest'a bakan Fallan, hiç cevap vermenin değip değmeyeceğini tartışıyor.

"Nazik ol," dedi Forest, dudaklarını Fallan'ın burnuna bastırarak.

Orman aptalca gülümseyerek başını uzatır ve kapının kilitlerinin tekrar açılmasına neden olur.

"Gir!" diye bağırır Fallan, yüzünü Forest'ın sırtına bastırırken inler.

Tam asker kıyafetiyle içeri giren Aaron, odadaki herkesi zihninde not ederek sendeleyerek içeri girer. Orman'ın üzerinde oyalanarak, gri saçlı kadına dostça sarılmak için hareket eder.

"Eğer şu anda kalkıp sana sarılacağını düşünüyorsan yanıyorsun," diyor Fallan. Başını kızıl saçlıya doğru eğerek gözlerini yere indiriyor.

"Aman Tanrım, zorlu bir grup. Geri dönüyorsun, bir de bakıyorsun ki daha da nahoş," diyor Aaron, sonunda sehpanın ortasına yerleşip.

"Seni hayatta gördüğüme sevindim, Blackburn," diyor Aaron, Forest ve Fallan'ın görüntüsüne gülümseyerek.

"Aynen öyle," diyor Forest, sonunda dikkatini tekrar kardeşine çekerek.

"Kaiden," diyor bana sert bir bakış atarak. "Anne?"

Bu sefer bana bakmayan Kai'nin elleri birbirine kenetlendi.

"New Haven'daki bağlantılarımızdan hiçbiri onu görmedi. Onu bulmaya çalışıyorlar ama-"

"O öldü. Aksini iddia etmeye gerek yok," dedi Forest soğuk bir şekilde.

Vücudu kaskatı. Nazik gülümsemesi, yüzeyde gösterdiğinden çok daha derin duyguların bir paravanı. Saçlarındaki kahverenginin çoğu gümüş tarafından silinmiş. Sanki saçlarındaki pigmentasyon emilip gitmiş ve geriye neredeyse kar gibi bir şey kalmış. Bir zamanlar koyu yeşil olan, şimdi çok daha parlak olan gözleri altın birikintileriyle beneklenmiş. Masumiyet ve huzur, onu tanımlamak için kullandığım kelimelerdi. Şimdi ona baktığımda, durumun artık böyle olmadığını biliyorum. İntikam ve öfke yayılıyor. Yemek salonundaki gösterisi tam anlamıyla korkunçtu ve o da bunu biliyor. Bir şey bana, bildiğimiz Orman'ın Piyango'da öldüğünü söylüyor. Şimdi önümde duran şey, hepimiz için tamamen yabancı bir şey.

"Beni analiz etmeye devam etmek istiyor musun, Hunter?" diye sordu Forest.

Konuşmaya tekrar odaklandığımda, Forest'ın bana olan bakışını fark ediyorum. Gözlerini indirip başını yana yatırıyor ve bana görmek istemediğim bir şekilde kaşlarını çatıyor. Şakaklarıma dokunarak, rahatsızlık duygusuyla telaşlanıyorum.

"Sadece gözlem yapıyorum" diye itiraf ediyorum.

Fallan'ın şaşkınlığı Forest'ın tek bir bakışıyla ortadan kalktı.

"Benden korkuyor," diyor Forest. Ne diyeceğimi bilemediğimden, sözlerimi yutuyorum.

"Orman, ben-"

"Üstümü değiştirmem gerek," diye çıkıştı, sert psikanalizimi haklı çıkarmaya çalışmamı engelleyerek.

"Banyoya birkaç kıyafet bıraktım, güzelim," diyor Fallan. Onu battaniyeye sarıp yumuşak bir öpücük konduruyor ve o öptüğü anda gülümsüyor. Odadaki diğerlerini görmezden gelip, kapıyı çarparak kapatıyor.

Fallan iç çekti ve sonunda dikkatini tekrar bana çekti.

"Ne yaptın?" diye soruyor Kai.

Fallan dizlerinin üzerine eğilerek, "Çok derin gözlemlerde bulundu" diyor.

"O farklı."

"Ve daha da korkutucu," diyor Aaron omuzlarını silkerek.

Herkes kızıl saçlıya odaklanıyor. Fallan, adamın bacağına vurarak onu rahatsız ediyor.

"Piyangodan sonra kimse aynı değil. Bence onun hakkındaki gözlemlerini kendine saklaman en iyisi," diyor Fallan.

Alaycı bir tavır takınmadan edemiyorum.

"Evet! Zihnime sızması benim suçum değil!"

"Daha çok çabala," diye söze başlıyor Fallan, beni parçalamaya hazır bir şekilde.

"Hunter haklı," dedi Forest'ın sesi, hepimizi susturarak.

Banyodan çıkıp battaniyeyi yatağın üzerine seriyor. Siyah bir gömlek ve bol koyu gri bir pantolon giymiş, kemerini sıkıyor. Banyo kapısına doğru eğilip, yele gibi saçlarını düzeltiyor ve sıkı bir atkuyruğu yapıyor.

"Ben aynı değilim. Bunu abartmanın bir anlamı yok. Açıkçası, kendim olamadım," diyor başını saran gümüş rengi saçları işaret ederek.

"Sana zarar vermeye çalışmıyordum, Orman."

"Bana soru sorabilirsin. Dinlememeliydim." diyor Forest. Kapı çerçevesinden uzaklaşıp Fallan'a doğru geri dönüyor.

"Hepinize söylemeyi unuttuğum bir şey var," diyor Fallan'a bakarak. "Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çoğu zaman, aklımı kaçırdığıma ikna olmuştum." Fallan çenesine dokunarak başını eğmesini engelliyor.

"Ne oldu Güvercin?" diye soruyor.

Gözlerini kapatıp titrek bir nefes aldı.

"Babamla ilk tartışmam, okuldan atılma sınavımın anısını ilk gördüğümde, babamın ofisindeki aynada bir şey gördüm. İlk başta bunun bir yansıma olduğunu düşündüm, sadece bu yansımam farklı görünüyordu... şimdiki halime benziyordu. Beni kışkırtıyor, farklı düşünmeye ve davranmaya itiyordu," diye itiraf ediyor.

"Yansıman seninle konuştu mu?" diye sordu Fallan kocaman gözlerle.

"Çılgınca geldiğini biliyorum. Ne zaman güce ihtiyacım olsa, oradaydı ve her hareketimi sorguluyordu. Piyango gecesi, ona son bir kez seslendim ve artık alternatif bir yansıma değildi. Aynada gördüğüm görüntü artık üzerimde taşıdığım görüntü," diyor. Yüzünü ellerinin arasına alıp iç çekiyor.

"Xavier'in manipüle edebilmesi mümkün-"

"Xavier değildi," diyor Forest, Kai'nin saçmalamasını engelleyerek. "Bendim. Bendim. İhmal ettiğim ve bir şekilde koparıp aldığım bir parçam. Birleştikten beri, içimde bastırmakta zorlandığım bir öfke var. Yani evet, Hunter, haklısın."

"Birleştikten sonra olan tek şey bu mu?" diye sordu Fallan nazik gözlerle. "Gücünü mü artırdı?"

"Konuşma tarzından, kendimden parçalar, hatta belki de anıların onunla birlikte kilitli olduğunu düşündüm, ama evet, bildiğim kadarıyla bana sadece bunu verdi," diyor saçını işaret ederek. "Ve kana susamışlığı da istemezdim," diyor.

Böyle konuşurken eski Orman'ı hissediyorum. Düşünce kalıbımın nereden türediğini sorgulamama neden oluyor.

"Düşünsen de düşünmesen de Forest, sen hâlâ sevdiğim kızsın," diyor Fallan, kadının yanlarını hafifçe ovarak onu rahatlatırken.

Alnını onun alnına yaslayınca, kadının vücudundaki gerginliğin azaldığını görüyorum.

"Daha neşeli bir tonda," diyor Forest, bileğini kaldırıp grubunu incelerken. "Bizi renklerle ayırmalarındaki ironiyi görmüyor musun?"

Hepimiz kıkırdıyoruz. Omuzlarımızı gevşetince odadaki enerji çok daha katlanılabilir bir hal alıyor.

"Burada barınan küstah Marked halkını görene kadar bekle," diyor Fallan sırtarak.

"Sen," dedi Forest aniden Aaron'ı işaret ederek. "Bana, seninle birlikte olan o pisliğin beni yere sermeden önce neden seni duyduğumu açıkla."

"Will ona zarar verdiğini asla söylemedi mi?" diyor Fallan, aniden çok daha savunmacı bir tavırla.

"Will?" diye sordu Orman kaşlarını kaldırarak.

"Bizi küllerden kurtaran gruba liderlik eden adam oydu," diye mırıldandı Kai, parmakları şimdi Valerie'nin saçlarından kopmuş bir tutamla oynuyordu. Elimin topu, tırnaklarımın avuç içlerimle buluşmasının hissine odaklanmıştı.

"Seferlere katılan İşaretli eğitim gruplarından birkaçının başında o var," diyor Aaron. Kalan az sayıdaki pastadan birini kaparak kocaman bir ısırık alıyor.

Göz ucuyla bana bakan Forest, beyaz eklemleri ellerime dikkat kesildi. Bana kısa bir bakış attıktan sonra gözleri Kai'ye kaydı, sonra çenesini sıktı ve başını eğdi.

Neden rahatsız olduğumu anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok.

"Will'in ona dokunduğunu bilmek, elini sıkıp hepimizi kurtardığı için teşekkür etmeden önce iyi olurdu," diye homurdandı Fallan. Başını sandalyeye yasladı, gözleri yorgunluktan kapandı.

"Beni rahatsız etmeye devam edecek misin, yoksa kız arkadaşına biraz açıklık getireyim mi?" diye sordu Aaron, Fallan'ın bacağını tekmeleyerek gözlerini açmasını sağladı.

Orman gülümsemesini eliyle gizler, Fallan'a bu konuşmanın onu ne kadar eğlendirdiğini göstermek için elinden geleni yapar.

Fallan yenilgiyi kabul ederek başını sallıyor, ancak Forest'a bir kez daha baktığında gülümsüyor.

"Siz sektörümüzde tekrar görünmeye başladığınız sıralarda, koğuşun ötesinde bir yerleşke olduğuna dair söylentiler duymaya başladım. Gündönümü festivalinde olanları duyana kadar inanmamıştım."

"Duyduğumuz o ses-" diye başlıyor Orman.

"Elyon, evet. Çoğu kişi şaka olduğunu sandı ama ben inatçı bir pislik olduğum için daha fazla araştırmaya karar verdim. Sarhoşluğun verdiği bir hevesle kendimi koğuşun yanından zorla geçirdim ve bu esnada neredeyse ölüyordum. Will ve ekibi bana rastladı ve New Haven'dan kaçmaya çalışan iki İşaretli tanıdığımı söylemeseydim beni öldürmeye hazırdılar. "Forest" isminin ortalıkta dolaştığını duyunca daha da meraklandılar."

"Benim mi? Neden benim?" diye sordu Orman, artık sohbete tamamen dalmıştı.

"New Haven'da kendi eşlerini kaybettiler. Will'in bir karısı vardı, kılık değiştirme konusunda yetenekli bir kadın. Nerede olduğunu bilmiyor ama ara sıra içerideki kooperatiflerimiz aracılığıyla ona mektuplar gönderdiğini biliyor. Seninle tanıştığını... dikkatini çektiğini söyledi. Xavier'in seni tuttuğu zindanda olduğunu söyledi."

"Anlatıcı-"

"Adı Eleanor'du. Xavier onu kişisel evcil hayvanı olarak besliyor."

"Marked mi?" diye soruyor Fallan.

"Olabilir, ama Xavier onu elinde tuttuğu sürece, o onun enerjisini emdiği bir bedenden başka bir şey olmayacak."

"Aşağıda geçirdiği onca zaman boyunca, sayısız İşaretli ve vatandaşla karşılaşmak zorundaydı. Kaçmaya çalışmanın artık bir seçenek olmadığını ne zaman anladı? Xavier ona bir çıkış yolu bulmaya çalışmaktan daha kötü ne yapabilirdi ki? Ona saygıyla konuşmuştu, ama Xavier'ın adama boyun eğmesi tamamen bir manipülasyon muydu? Bir çıkış yolu bulacağıma, Xavier'ı kendi oyununda yeneceğime güveniyordu," diyor Forest düşünceli bir şekilde.

"Soru şu: Neden?" diyor Kai.

Adama baktı, bana bakmaktan kaçındı. Tüm bu konuşma boyunca benimle bir saniye bile göz teması kurmadı.

Ne oluyor ona?

"Ne olmuş yani? Elyon tüm İşaretlileri ne yapmak için bir araya getirmek istiyor?" diye sordu Orman.

"Halkımız üzerindeki Sanctum yönetimini devirin. Hepsinin beyni yıkanmış," diye öfkeyle karşılık verdi Kai.

Kulağının arkasına sürtünen Forest'ın gözleri büyüdü.

"Cipsleriniz-"

"Burada çiplerimizi bozmak için frekanslarla oynuyorlar. Bizimkileri ve New Haven'dan burada yaşayan mültecileri uzaklaştırmanın bir yolunu bulmayı umuyorlar," diyor Fallon, ellerini Forest'ın kollarından aşağı doğru gezdirerek onu rahatlatmaya çalışırken.

"Yani kendimizi halkımızdan ve evimizden nefret eden ve bir şekilde öldürülmemiş İşaretlilerle dolu bir yerleşkede sığınak ararken bulduk, öyle mi?" diye sordu Forest, hastalıklı bir ses tonuyla.

Şimdi gülen taraf Valerie oldu.

"Senin peşinden gitmek ölüm dileği olurdu, Orman," Sarışın daha da yaklaştı, "Bunu henüz fark etmedin mi?"

Kaiden'dan ve onun dayanılmaz saç çekişlerinden uzaklaşan Valerie, Forest'a yaklaşıyor. Bir el uzatarak, parlak gözlü kıza ayağa kalkması için yalvarıyor.

"Hala doğru düzgün bir sarılma alamadım," diyor Valerie gülümseyerek.

Tereddüt etmeden ayağa kalkan Forest, sarışını kollarına alıyor. Fallon, bu alışverişe gözlerini devirerek Aaron'ı dürterek ona şakacı bir gülümsemeyle bakıyor. Fallon'ın dikkatinin tekrar Forest'a dönmesi uzun sürmüyor. Kadının hayranlıkla izlerken, onu kaybettiği anda sönen bir ışık aniden canlanıyor. Aşkın sadece hissedilebileceğinden, görülemeyeceğinden o kadar emindim ki.

Sanırım yanılmışım.

Kai'ye yaklaşma fırsatını değerlendirip adamın arkasına geçiyorum. Elimi beline bastırarak, her yaklaştığımda yaptığı gibi, hızlıca kaçmasını engelliyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadım kulağına öfkeyle, sırtındaki kasların gerildiğini hissederek. "Yalnız," diye tısladım.

Dokunma isteğimi bir kenara bırakıp öfkeyle geri çekildim ve sonunda günlerdir ihtiyaç duyduğum tam göz temasını yakaladım. Gözlerimi kısarak adama baktım ve ifademde nefreti zorladım. Dikkatimi başka yöne çektiğimde, artık o, sorunlu zihnimden neler geçtiğini merak ederek bana bakıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

ORMAN

"İşaretli değilim, bu yüzden eğitime ancak çok fazla olmadan kısa bir süre katılabiliyorum," diye itiraf ediyor Valerie, aydınlık koridorları keşfederken.

Yanımda sürüklenen Fallan elimi tutuyor, bana pusu kurmak için başka bir fırsat kollayan birilerini görmek için gözlerini birkaç saniyede bir kaydırıyor. Elyon'la konuşmamın ardından, bir başkasının böyle aniden bir şey denemesi konusundaki endişem azaldı, ama Fallan için aynı şeyi söyleyemem. Başparmağımı adamın elinin üzerinde gezdiriyorum ve zihni olumsuz bir düşünce kalıbına girmeye karar verdiğinde çenesine ara sıra hafif öpücükler konduruyorum.

Boştaki elimle kıyafetlerimi çekiştirerek bilekliği görüş alanımda tutuyorum.

"Bu şeyleri ne kadar süre giymemiz gerekiyor?" diye soruyorum.

Fallan sonunda sohbete katılarak, "Bu, Elyon'un bizim için koyduğu birkaç koşuldan biriydi," diyor.

Fallan, "Çeteler İşaretlileri yeteneklerine göre ayırdığından, Elyon'un bileşiğin kaç farklı İşaretliye yer açması gerektiğini takip etmesinin en kolay yolu bu," diyor ve dudaklarımla keşfetmeyi çok istediğim o yumuşak sırtışı sunuyor.

"Böyle düşünmeye devam edersen, seni hiç düşünmeden odamıza geri sürüklerim," dedi Fallan kurnazca.

Yanaklarıma yayılan yakıcı sıcaklığı hissederek, koluna hafifçe vurdum.

"İşte bu yüzden gri bileklikler bu kadar sıkıcı," diye bitiriyor Valerie. Beni tekrar sohbete çekerek, kaçırdığım şeyleri toparlamaya çalışıyorum.

"Ne?" diye sordum, Fallan'ın sırtışı daha da büyüdü.

"Bunu hiç kimse görmedi. Yani, tüm özelliklere sahip birinden bahsettiler ama aslında var olduğuna dair hiçbir zaman güven duymadılar," diyor Valerie iç çekerek.

Hızla ilerlemeye devam ederken, Elyon'un benim kim olduğuma olan güveni düşüncelerimi kemiriyor. Ya onun sandığı kişi değilsem? O zaman ne olacak? Buradaki ikametgahımızı mı kaybedeceğiz?

"Oraya gitmene gerek yok, Küçük Güvercin," diye fısıldadı Fallan.

"Kolun nasıl?" diye soruyorum Valerie'ye.

Askısında, alçısının dışında duruyor. Kolunun bileğine en yakın kısmı en çok hasar görmüş. İlaçsız geçirdiği süre göz önüne alındığında, acıya ne kadar dayanabildiği şaşırtıcı.

"Burada bana uygulanan tedaviyi düşününce daha iyi ama yine de her yanlış yere bastığımda çok canım yanıyor."

Koridorların neredeyse boş olduğunu fark edip, ikili arasında göz gezdiriyorum.

"Herkes nerede? Şu anda bir yerlerde olmamız mı gerekiyor?" diye soruyorum.

"Fallan'a, o yapamadığında senin yanında olacağımı söyledim. Buradaki işlerin akışını sağlamak için tüm detayları bize atıyorlar. Şu anda yemek yemem gerekiyor ama burada olmayı tercih ederim," diye itiraf ediyor Valerie, birkaç dakikalık sessiz yürüyüşün ardından.

Fallan, daha önce hiç görmediğim bir şekilde sırtarak, "Onu özlediğini yarım yamalak itiraf edeceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim," diyor.

"Senin o sinir bozucu, yıpratıcı kışınla uğraşmak zorunda kalmamayı özledim," diyor Valerie, bana yumuşak bir ifadeyle bakarak. "Ve belki de onu biraz özledim."

Sarışının elini sıkarak, hislerimizin karşılıklı olduğunu ona hissettiriyorum.

"Forest Blackburn mu?" diye sordu yeni bir ses ve koridordaki gerginlik bir kez daha arttı.

Topuklarımın üzerinde dönüp, bize yaklaşan kadına iyice baktım. Benim boyumdaydı, belki biraz daha kısaydı. Ellerini ceplerine sokmuş yürürken otoriter bir duruş sergiliyordu. Aaron kadar kızıl saçları, peri kesiminde olduğu gibi kısaydı ve yanlardan kazıtılarak eski dünyanın resimlerinde gördüğüm şık bir mohawk yaratılmıştı. Yaklaşınca gözlerindeki mavi ve yeşil karışımını gördüm. Kollarını süsleyen birkaç çil, yüzüne doğru zarif yamalar halinde uzanıyordu. Bu kadar sert görünmese, oldukça güzel olduğunu söyleyebilirdim ama öfkeli ifadesine bakınca kaşlarını çatmamak elde değildi. Grubun önünde durduğunda, eli cebinden fırladı. Grubuna baktığında, yeşil, soluk tenine karşı parlaktı.

"Rebekah Stark, bana Bekah diyebilirsin. İşaretlilerimizden bazılarının eğitimini denetliyorum." Kadın, karşılık vermem için elini havaya kaldırarak söylüyor. İnsanların zihnine sızma yeteneği göz önüne alındığında, tereddütüm yüksek.

"Zihnime doğrudan erişim sağlamana izin vermek istemiyorum," diyorum umursamazca.

Elinin düştüğünü görünce bana küçümseyerek baktı, hayal kırıklığıyla başını salladı; bunu genelde sadece ebeveynlerin çocuklarını azarlarken yaptığı bir hareket olarak görürdünüz.

"Senin tam bir orospu olduğunu söylediler," diyor Bekah. Hem Valerie hem de Fallan, bu konuşmayı düşmanca bir yöne çekmeye hazır bir şekilde bir adım atıyorlar.

"Yapma," diye mırıldandım, Fallan'ı kendime doğru çekerken. "Buna değmez."

"Sana," dedi soğuk bir sesle. Yine de geri çekilip Bekah'ya öfkeli bir bakış attı.

"Siz ikiniz yine görevinizden mi kaçırıyorsunuz?" diye sordu Bekah, Fallan ile Valerie arasında bakışlarını gezdirerek.

"En son kontrol ettiğimde hâlâ İşaretliydim. Küçük gruplarınızın asıl amacı yeteneklerimizi geliştirmek," diyor Fallan. Kadına sanki her an boynunu kıracaktı gibi bakıyor.

"Sen de çabuk sinirlenen, tam bir baş belasisin. Çamaşır yıkama görevine verildiğine şaşırmiş gibi davranma," diyor Bekah sırtarak.

İleriye doğru adım attığımda dilimi ısırma yeteneğim beni terk etti.

"Sorun çıkarmaktan başka nasıl bir şey yapabilir ki? O pis bir koğuş sakini," diyor Jeremey'nin acı veren, tükenmiş sesi, ben bir kelime bile edemeden.

Jeremey'in Bekah'ın arkasından yaklaştığını görünce kadının yanında duruyor ve grubumuza kötü bir bakış atıyor.

"Ne kadar da gr bir yeleniz var," diye söze başlıyor Jeremey. Eli bana doğru uzanıyor, saçımı tutmaya hazırlanıyor.

Hiç düşünmeden bileğini kavradım ve olabildiğince sıktım. Baskı altında kıvrandı, birkaç saniye daha hızlı olsaydı hareketimi taklit edecek olan Fallan'a baktı.

"Genetik," diyorum soğuk bir şekilde.

Jeremey acı dolu iniltisini bastırarak gülüyor, biliyorum ki onu kovmak istiyor.

"Bu bir g gösterisi, genetik değil," diye karşılık veriyor Jeremey.

Bileğini indirip hassas deriyi ovuşturuyor.

"Ne?"

"Bir İşaretli bu dünyada ne kadar uzun süre dolaşıp kendi türünün kanını emerse, saçları o kadar çok pigment kaybeder. Bunu, vücudun gerçekte ne olduğunuzu gösterme yolu olarak düşünün. Kanın çözemediği tek şey budur. Gri sağlarınıza bakılırsa, ellerinize yeterince kan bulaştığını söyleyebilirim."

Yüreğim sızlıyor.

"Bu çok saçma."

"Eminim annesi ve kardeşi de farklı şeyler söylerdi," diyor Fallan, artık bu konuşmayı yapmak istemiyor.

"İnsanın kendi kurallarıyla yönettiği bir toplumda yaşadın ve bunu mu sorguluyorsun?" diye üsteliyor Bekah, bizden herhangi birinin daha fazla karşılık vermesini engelleyerek.

"Bu sadece bir teori. Burada araştırılacak çok fazla Appartus yok. Dürüst olmak gerekirse, senin ne olduğunu bilmiyorum," diyor Bekah, yenilgi duygusuyla.

"Elyon bana Aygıt dedi-"

"Sözde, İşaretliler'in tüm yeteneklerine sahipsin. Ne kadar süredir aşağıda olduğunu düşünürsek, şüphelerim var," diyor Bekah, sonunda bana güvenemediğini göstererek.

Onu suçlamıyorum.

"Sakla onları," diyor Valerie bakışlarını indirerek.

Bekah, sarışının rahatsızlığını nihayet anlayınca ilgiyle kaşını kaldırarak kadını incelemeye yöneldi.

"Senin yemek yemen gerekmiyor muydu?"

"Duruma bağlı, seninkine tükürmek ister misin?" diye sırtarak çıkıştı Valerie.

Bu konuşmanın giderek tırmanacağını hissederek, ikisinin arasına giriyorum ve onlara birbirlerinden başka bakacakları bir şey veriyorum.

"Hakkımda teorilerini ortaya atmaya devam etmeyi çok isterdim ama dürüst olmak gerekirse bitkinim ve yapmak istediğim son şey antrenman yapmak," diyorum, biraz rahatlamak için Bekah'a bakarak.

Jeremey, ağzını kapatarak duygularını bastırmaya çalışarak homurdandı.

"Zaten tükenmiş olduğunu tahmin ediyorum. Ne kadar zayıf bir bahane-"

Jeremey, lafını bitiremeden yere yığılıp başını tutuyor, vahşi bir hayvan gibi çırpınırken acı içinde inliyor. Dikkatimi Fallan'a çevirdiğimde, Jeremey'nin bencil zihnini nasıl ele geçirdiğini hissediyorum. Adamın içine acı dolu düşünce ve hisler sokan Fallan gülümsüyor ve Jeremey'yi geçmişte izin verdiğinden daha da zorluyor.

"Kadınımın yanında diline dikkat et. Olabileceğim en dost canlısı kişi bu olsa gerek. Bize hayvan gibi mi davranmak istiyorsun? Tamam. Sana hapsedilmenin bir adama neler yapabileceğini göstereceğim," diye tısladı Fallan.

Fallan'ın zihnine girmeye hazırlanan Bekah konuşur.

"Adamlarıma karşı çağrınızı kullanırken dikkatli olun."

Kadının bileğini tutup, kısa sürede ölümcül bir karara dönüşebilecek bu keşfi yapmasını engelliyorum.

"Sevdiğim insanlara yönelik tehditlerini dinleyecek durumda değilim. Bir sonraki kelimelerini dikkatlice seçmeni ve tam olarak kimi tehdit ettiğini hatırlamanı öneririm."

Zihnine bir adım atıp, enerjimi bariyerlerinden aşağı akıtıyorum, ne kadar kolay içeri sızabileceğim fikrini kışkırtıyorum. Panik halinin arttığını hissedince, daha da sıkı sarılıyorum.

"İkiniz de haklısınız," diyorum, kendimi hafifçe duvarlarının arasından sıyrıp geçerken. Engellerinin ardında çok fazla korku var. "Ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Bırakıp başımı hızla eğiyorum ve ikilinin iradeleri dışında birkaç adım geri çekildiklerini izliyorum. Omuzlarımı silkip Valerie'nin elini sıkıyorum ve Fallon'a doğru ilerliyorum. Yüzüne dokunarak, zihninin hâlâ güvende olduğundan emin oluyorum. Başımı hafifçe sallayıp başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve elinin sırtımın alt kısmında gezinmesine gülümsüyorum.

"Bu bir uyarıydı," diyorum, öfkemin sesimden silindiğini hissederek. "Sevdiğim birini bir daha tehdit edersen, keşke dinleseydim diyeceksin."

Geri tepme yok. Direnç yok. İkilinin tek yapabildiği başlarını eğip içlerine doldurduğum korkuyu düşünmek.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

Beni boş depo dolaplarından birine sürükleyen Hunter, neredeyse boş rafları sarsan bir gürültüyle kapıyı çarptı. Şu anda ne kadar öfkeli olduğunu inkar etmek mümkün değil. Deli gibi ileri geri volta atıyor, nefesleri düzenli, sadece onu sakinleştirmesi gereken sınırlı miktarda hava alıyor. Sırtımı duvara yaslayıp, aramızda olabildiğince mesafe yaratmaya çalışıyorum. Yapmam gereken son şey, fiziksel olarak müdahale edip onu daha da sinirlendirmek.

"Ne-"

"Neden benden kaçıyorsun? Buraya geldiğimizden beri, bir odaya her girdiğimde başka bir yerde olmak için her fırsatı değerlendiriyorsun," diye çıkıştı Hunter. Dar alanda hareket etme ihtiyacını durdurup bana dik dik bakıyor, kendime bile zar zor verebileceğim bir tepki bekliyordu.

Talihsiz törendeki o geceden beri, Hunter'a karşı tam olarak ne hissettiğimi anlamakta zorlanıyorum. Birçok durumda, sevdiklerimi kurtarma fırsatım varken bile kendimi onu korurken buldum. Sık sık kendime şunu soruyorum: Onu desteklemek yerine arkamı dönseydim, annemi de bizimle birlikte koğuştan geçirebilir miydim? Şimdi tek bildiğim, ailem de dahil olmak üzere sayısız insanın, sırf duyguların yargımı bulandırmasına izin verdiğim için öldüğü. Hunter'a

her baktığımda hissettiğim çelişkileri tarif edecek kelimeler yok. Gülümsemesini görmek istiyorum. Gülmesinin sebebi ve teselli bulmak için başvurduğu kişi olmak istiyorum. Kendime, Max'le paylaştığım duyguların aynısı olduğunu söyleyip duruyorum.

Bir dostluğu sürdürme ihtiyacından doğan karşılıklı bir bağ.

Kendime bunun başka bir şey olduğunu söylersem, tüm bunların gerçekte ne anlama geldiğini sorgulamak zorunda kalırım.

"Hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyorum," diye mırıldandım, dikkatini beyaz bilekliğime çekerken. "Ve kız kardeşim az önce komadan uyandı, bu yüzden şu anda kimseyle baş başa kalacak havada değilsem beni affet."

Bu ifadeye öfkeyle gülüyor.

"Valerie ve Fallon'la birçok kez yalnız kaldın. Bundan daha iyi bir mazeretin olmalı, Blackburn," diye tısladı.

Kendimi köşeye sıkışmış hissederken, bana bu şekilde pusu kurma ihtiyacının gerçek kökenini hissediyorum.

"Kıskanıyor musun?" diye sordum. İleri doğru hareket edip omuzlarımı kaldırdım ve adamın bana karşı savunma pozisyonunu bozdum. Başını dik tutarak gözlerini kıstı. Yanakları kızardı ve bana olan konsantrasyonunu bozdu.

"Bu, bazı zor gerçekleri kabul etmek anlamına gelir, bu yüzden emin değilim Kaiden, kıskanabilir miyim yoksa bu seni hâlâ değersiz bir Talihsizmişim gibi bakmaya devam etmeye mi teşvik eder?" diye soruyor. Sesi kelimeler arasında duygusal bir şekilde titriyor. Göğsümde dönen bir suçluluk çukuru hissederek, dik duruyorum.

Adamın yüzüne yaklaşp fısıldıyorum.

"Bunu seninle yapmayacağım."

Bir adım geri çekilip arkamı döndüm. Elimi kapı koluna doğru uzatırken, başımın arkasındaki bakışlarını görmezden geldim.

"Doğru, kendine yalan söylemeye ve Valerie'ye atılmaya devam et, böylece senin-"

Sözünü bitirmeden elim uzanıyor. Gömleğinin yakasından tutup, beni sıkıştırdığı duvara doğru itiyorum. Kolumu göğsüne koyup onu tutuyorum. Panik ifadesi yüzünü kaplıyor, sonunda sürdürmeye çalıştığı öfkeli tavrını bozuyor. Dokunuşum altında kıvrandığını

görünce, daha sert bastırıp çenesini kavrayarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Ben neyim, Hunter?" diye tısladım.

Geniş kahverengi gözlerini bana dikip yutkundu. Nefesinin hızlandığını duyunca, daha sert bastırdım ve bana baktığında hiç istemediğim bir korku uyandırdım. Tüm sağduyuma rağmen, elimi yüzünün üzerine koydum ve dokunuşuyla gözlerinin nasıl büyüdüğünü izledim. Öfkeyle ona bakarken, kolumu göğsünden çekip elimi olduğu yerde bıraktı.

"Söyle," diye fısıldadım, artık boşta olan elimle yüzünün diğer tarafını avuçlayarak. Duygularım sesimi ele geçiriyor, bu kadar öfkeli kalmamı daha da zorlaştırıyor.

Hunter sessiz. Ağzı düz bir çizgi halinde kapalı. O bile bunun ne olduğunu anlatacak kelime bulamıyor.

"Bunun için bir kelime bile bulamıyorsun çünkü bu bir şey değil. Seninle tanıştığımdan beri doğru düzgün düşünemediğimi mi kabul etmemi istiyorsun? Senin yanıdayken kalbimin ne kadar hızlandığını ya da incindiğinde ne kadar düştüğünü kabul etmemi mi istiyorsun? Xavier'ın odasında geçirdiğim o zamanlar işkenceydi. Ailem ölüyordu ve ben hâlâ seninle olmak istiyordum. Bu yanlış, Hunter. İhtiyacım olan son şey, tıpkı diğer herkes gibi bana zayıfmışım gibi bakman. Benden ne istiyorsan, sana veremem. Burada meşgul olabileceğin bir sürü başka erkek var. Seninleyken hissettiğimi sandığın her neyse, ben ona katılmıyorum," dedim tabuta çiviye çakarak.

Ellerimi yüzünden çekmeye çalıştığım da Hunter'ın gözleri yaşlarla doldu.

"Keşke İşaretli olsaydım," diye homurdandı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kısıtım.

"Bunu neden istiyorsun?" diye soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Eğer ben İşaretlenmiş olsaydım, kendime bunu söylemeye seni ben zorladım ve sen de üzerindeki utanç örtüsünü kontrol edemedin diyebilirdim."

Bu açıklamayla yüreğim yerinden fırladı. Yüzündeki ifade artık sadece acı değil, hayal kırıklığı. Bu bakışı ilk kez görmüyorum. Forest'ı takip ettiğim ve bizi dükkanların arkasına götürdüğü günden

beri birinin bana attığı tek bakış bu. Bu, görmezden gelebildiğim bir hayal kırıklığı bakışı.

Şimdiye kadar.

Bana o şekilde bakmayan tek kişi oydu.

"Ben senin istediğin kişi değilim, Hunter," diyorum tereddütle.

Yalan değil. Şu an olduğum kişi, Hunter'ın sürüklenmeyi hak ettiği bir kişi değil.

"Benim için hiçbir zaman bir şey olmana ihtiyacım olmadı Kai... Bu yüzden bu kadar önemsedim," dedi Hunter, sonunda gözlerinden yaşların süzülmesine izin vererek.

Duvardan uzaklaşıp kapıya yöneldi. Kolundan tutup onu durdurdum. Loş ışıklı dolapta gözlerimiz buluştu. Duygularımın boğazımda düğümlendiğini hissederken, tek yapabildiğim gözyaşlarımın gözlerimde birikmesine izin vermektir.

"Ne?" diye sordu Hunter, koluyla gözyaşlarını silerek.

"Ben-" Duraksadım, söyleyecek söz bulamadım.

Hunter başını sallayıp kolunu elimden kurtardı.

"Mesaj alındı," dedi Hunter çıkarak.

Kapıyı hızla açıp, tek kelime etmeme fırsat vermeden suratıma çarpıyor. Ahşap yüzeyle yüz yüze gelince, öylece duruyorum, dönüp bana açıklama yapmasını bekliyorum.

O asla yapmaz.

Sonunda gözyaşlarımın Hunter'ın kesinlikle görmesi gereken bir duygu gösterisiyle yanaklarımdan aşağı akmasına izin verdim ve hıçkırıkların beni terk etmesine izin verdim. Düşüncelerimi kendi sessiz çığlığımın sesiyle bastırarak başımın yanlarını tuttum ve hiperventilasyonun başladığını hissettim.

Bana ihtiyacı vardı, ben de ona. Neden bunu kabul edemiyorum? Onu sevmekten neden bu kadar korkuyorum ki?

Düşünce düzenimi durdurmak için elimi en yakın duvara bastırırken, acının içimde bir şok yarattığını hissettim. Az önce Hunter ile ilişkilendirmeme izin verdiğim kelimenin farkındalığı ve korkusu zihnimde yer etti. Kanlı parmak eklemlerime baktığımda, içimde bir şeyler kırıldı. Kendime verdiğim hiçbir acı, Hunter'a yaptıklarımı geçemez. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı bacaklarıma doladım.

Eskisinden daha yüksek sesle ağlayarak, yüzümü dizlerime bastırdım ve akacak gözyaşı kalmayana kadar her şeyi serbest bıraktım.

Kaiden Blackburn.

En kötü kardeş.

En zayıf halka.

Ve şimdi, bu yerleşkenin en büyük korkağı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Yerleşke düzenli ve basit olacak şekilde inşa edilmiştir. Binadan çıkmanın sadece birkaç yolu vardır, bunlardan biri yemekhanenin birkaç adım ötesindeki ana giriştir. Giriş çoğu zaman korunmaktadır, Xavier'in aniden sessizleşen yapısı göz önüne alındığında son zamanlarda daha da korunmaktadır. Diğer çıkış yolu ise yatakhanelerin yakınındaki, koğuşunun tepesinde küçük bir açıklığı olan bir alana ev sahipliği yapan arka kapıdır. Temiz hava girmesi için deliği bırakırlar. Bir mucize eseri, yerleşkenin bu arka alanı barındıran kısmı çoğunlukla külden arınmıştır, hatta bazen ayın daha soğuk dönemlerinde kar bile yağar. Bunun dışında, tek çıkış yolu, hangi katta olduğunuza bağlı olarak dik bir düşüş sağlayan pencerelerdir. Yemekhane ve yatakhaneler birinci katta kalır. Bunun ötesindeki her yere erişmek için merdiven gerekir.

Elyon'un Fallon'a verdiği eskiz defterine çizimler yaparak, bu yerleşkenin etrafındaki yolları haritalandırıyorum ve burada yaşayan insanların akışı hakkında iyi bir fikir ediniyorum. Herkes rutin, basit bir iş gününün ardından, saat gibi gelip gidiyor. Çıkışların ana hatlarını çizerken, her iki kapıdaki dijital kilitleri fark ediyorum. Sadece bazılarının dış çıkışı kullanmasına izin veriliyor. Aaron'un bildiği kadarıyla, İşaretli muhafızlardan bazıları bu alanı sigara içmek

için kullanıyor. Buradaki sigaralar eski dünyadakilere hiç benzemiyor, çoğunlukla insanı birkaç kısa anlığına coşkuya sürükleyen otlar ve diğer doğal kökler. Bunun dışında, kilitliyiz. En azından bu yerleşkenin yaratıcısına güvenlik için puan vereceğim. Ön kapıdan geçmeyi başaran herhangi bir Görevli için çok kötü bir gün olurdu.

Kendimi Elyon'un beni götürdüğü oturma alanında bulunca, geniş pencereden dışarı baktım. Eskiz defterimi yumuşak kanepeye fırlatıp, koğuşlarını inceledim ve neden bu kadar uzun süre New Haven'ın arkasında hapis kaldığımı merak ettim.

Çip olsun ya da olmasın, merakıma yenik düşmeden ne kadar dayanabilirdim ki? Gerçekten Max'le bir hayat kurup kendimi bunu istiyormuş gibi davranmaya zorlayabilir miydim? Tüm bunlara tanık olmasam bile, şu an bulunduğum noktaya gelmeyeceğime güvenmiyorum.

Etrafımı saran bir varlık hissederek bakışlarımı ileriye çevirdim. Saatler sonra İşaretliler eğitim odasından çalmayı başardığım bir bıçağın kabzasını sıkıca kavrayıp pantolonumun beline yerleştirdim. Derin bir nefes aldım. Lavanta ve vanilyanın zengin kokusunu alınca tüm duyularım sakinleşti ve zihnimde oluşan şiddetli düşünceleri geri püskürttü.

"Seni burada bulabileceğimi tahmin etmiştim," diyor Valerie'nin tanıdık sesi, omzuma yumuşak bir el koyarak. Dokunuşuna alışıp ona gülümsüyorum. Beni takip etmesini işaret edip kanepeye oturuyorum ve silahı bir kez daha gömleğimle gizliyorum.

"Sana bıçak mı verdiler?" diye sordu Valerie. Kendini koltuğa atıp bacaklarımı yakaladı ve ikimiz de kanepeye yerleşirken bacaklarımı kucağına dolamama izin verdi.

"İzin vermek güçlü bir kelime," diyorum ve defterin kapağını kapatıp kapatıyorum.

Elini sayfaya koyup, belli belirsiz çizimleri tarıyor.

"Zaten bir kaçış planı mı hazırlıyorsun?" diye sırtarak soruyor.

"Daha çok Xavier'in yolunu haritalamak gibi."

Valerie, olan bitenden sonra açıkça bitkin bir halde başını geriye yasladı.

"Akşam yemeği otuz dakika içinde hazır olmalı," diyor birkaç dakika sonra. Xavier hakkında konuşmak istememesi şaşırtıcı olmasa gerek.

Adamla hiçbir ilgim yok, adını anmak ise hiç istemiyorum.

"Diğerleri nerede?" Etrafıma bakınırken, Valerie ve ben göz göze gelen tek kişileriz.

"Jeremey'e yaptığı güç gösterisinden sonra sonunda Fallan'ı çamaşır yıkamaya zorladılar," diyor Valerie gülerek.

Bir gözünü açıp bana cüretkar bir bakış attı.

"Aramızda kalsın, sanırım bugün senden herhangi bir iş yapmanı istemekten çok korktular."

"Evet," diye alaycı bir şekilde sııttım, pencere camındaki yansımama bakarak. Hareketlerimi kusursuz bir şekilde takip ettiğini görünce, gözlerimin ardındaki kana susamışlığa odaklandım. "Sanki korkutucuyuz."

"Biz mi? Başka kiminle konuşuyorsun?" diye soruyor Valerie, beni düşünceli halimin artık var olmadığı gerçeğiyle bir kez daha yüzleşmeye zorluyor.

Alaycı iç monologunu özlediğimi fark ettim. Birinin veya bir şeyin her zaman orada olduğunu, arkamı kollamak için elinden geleni yaptığını bilmek huzur vericiydi. Valerie beni izliyor, cevabımı bekliyor.

"Özür dilerim... beyin sisi. Bunun için komaya teşekkür edebilirim," demeyi tercih ediyorum.

Bu ışıktay, sarışın bana ürkütücü bir şekilde o koğuşun arkasında uzun zamandır sahip olduğum tek arkadaşımı hatırlatıyor. Rae'nin çarpıcı mavi gözleri ve sırtından aşağı dökülen sarı saçları, her zaman ona özgü olduğunu düşündüğüm şeylerdi. Şimdi, aynı güzelliği Valerie'de görüyorum. Talihsizlere olan önyargım o kadar derinlere kök salmıştı ki, hepsinin içindeki güzelliğe gerçekten hayran kalmayı hiç bırakmadım. Eskiden, Dokunulmaz tenine işlemiş zarif mükemmelliğin, birini büyüleyici yapan tek gerçek işaret olduğunu düşünürdüm. Şimdi, Valerie'nin yara izli ellerine ve parlak gözlerine baktığımda, güzelliğin asla sadece yüzeyde kalan bir şey olmadığını görüyorum. Aslında, benim için, katlandığı tüm acılar ve zaferler, onu herhangi bir Dokunulmaz'ın olabileceğinden çok daha paha biçilmez kılıyor. Yine de, böyle çalınmış anlarda, o kadar huzurlu ve nazik görüldüğünde, düşünebildiğim tek şey Rae ve geride bıraktığım diğerleri.

"Blackburn hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Valerie, ona doğru dalgın dalgın baktığını fark ederek.

Odanın zeminini sarsan alçak bir gümbürtü, ikimizin de dikkatimizi büyük pencereden dışarı çevirmemize neden oldu. Yuvarlanan fırtına bulutları içeri doğru hareket ediyor ve beraberlerinde Dünya'nın çok ihtiyaç duyduğu yağmur armağanını getiriyor. Yağmur damlalarının koğuşa narin damlalar halinde düşüşünü izlerken, gürültü konuşmamızı bastırıyor ve ikimize de düşünmek için bir an veriyor. New Haven'da, koğuşun altındaki hava, olması gereken mevsimleri simüle etmek için insan yapımıydı. Burada, dışarıdaki dünya sürekli değişen haliyle devam ederken her şey yemyeşil kalıyor. Evde bunun sahte olduğunu bilsem de, yağmur damlalarının yüzümden aşağı süzülmesini hissetmek asla özleyeceğim bir şey değildi.

"Geride bıraktığımız insanları aklımdan çıkaramıyorum," diyorum sessizliği bozarak.

"Bildiğimiz kadarıyla Mark ve Jolie hala hayatta-"

"Rae?" diye sordum. Soruyu gerginleştirerek, Valerie'nin aklına girip onu sıçratan düşünceyi bulmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Başka birinin zihninde gezinmek eskiden yanlış, bir müdahale gibi gelirdi.

Xavier'in karmaşasına teşekkür edebileceğim bir başka değişen algı daha.

"Dokunulmazlar tarafında sessizlik hakim. Max, Xavier için hiçbir şikayette bulunmadan çalışmaya devam ediyor. Josh, babasının ölümünden kısa bir süre sonra katıldı. Anneni kimse görmedi... Baban, o gece ölen diğer birçok elit insanla birlikte yakıldı."

Babamın adının anılmasıyla göğsümde bir ağırlık hissederek, gözlerimi önüme dikiyorum.

"Külleri gömüldü mü?"

Gözlerini kapatıp bacağıma dokunuyor.

"Forest, bence bilmesen daha iyi olur."

Bileğini tutup düşüncesini sürdürmesini engelliyorum. Zihnini kolayca delip, hafifçe dürterek gerçeği ondan alıyorum. Sanırım mahremiyet artık saygı duymak istemediğim bir ideoloji.

"Valerie, gömüldü mü?" diye sordum.

Zihnindeki varlığımla kendini susturamayan gerçek, ağzından dökölüveriyor.

"Külleri savurdular. Hepimize karşı bir şehitlik kampanyasıydı. Mark ve Jolie dikkat çekmemeye çalıştılar ama iletişim zayıftı-"

Sesi zihnimde kaybolup gidiyor.

Babam bu dünyada sayısız yıl yaşadı, sonunda çocuklarını ve ailesini suçlu ilan etmek için kullanılan bir kül yığınınna dönüştü. Xavier arkasına yaslanıp onun ölümünü izledi, sanki hiçbir şey yapamıyormuş gibi bana baktı. Babam onu evine aldı, ona hayatımızı gösterdi ve ona güvenimizi verdi.

Bunların hepsi onun çıkarı için yaptığı bir oyundu.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadım, Valerie'nin sözünü yarıda keserek.

"Ne-"

"Gerekirse geri dönerim. Tek başıma ya da değil, söz veriyorum onu öldüreceğim."

"Forest, senin güçlü olduğunu biliyorum ama Xavier gözünü bile kırpmadan hepimize zarar vermeyi başardı."

Hayır, o arenada onun zayıflığını gördüğüm bir an vardı. Dizleri büküldü ve boğazını sıktı, ani ve derin bir acıyla kıvrandı. Onu saran acıdan korkuyordu. Adam kötülüğün ta kendisiydi, ama şeytanın bile zayıflıkları vardır. O gün onu neyin incittiğini anlayabilirsem, saltanatına sonsuza dek son verme şansım olabilir.

"O gece, cehennem kopmadan önce. Yaralıydı. Hiçbir şeyin kontrolünde olmadığı bir an vardı. Bir yolu varsa, onu bulacağım."

"Adalet ile intikam arasında ince bir çizgi vardır, Forest. Bunu unutma," diyor, konunun dışına çıkmamış bir şekilde.

"Bu arada, Fallan bunu sana vermemi söyledi. Önemini anlayacağını söyledi."

Cebinden bir zincir çıkarıp mücevheri aramızda havada sallıyor. Cazibesine bakmak için durduğumda, içimde bir şey zincirde yatan şeye karşı bir hüznle doluyor. Altın ve cilalı, babamın alyansı zincirde sallanıyor, her sallanışında gözlerimin önünden geçiyor. Titrek bir şekilde ellerimi kaldırarak, avucumda kalan babamın son parçasını bırakıyor. Ellerimi yüzüğün etrafına sarıp, Fallan'ın bunu nasıl elde edebildiğini anlamaya çalışıyorum.

"Hepiniz götürülmeden önce onu kaptı. Artık ikinizin de anne babanızı yanınızda götürebileceğinizi söyledi."

Yüzüğü titrek bir şekilde tuttuğum için, Valerie onu boynuma takma görevini üstleniyor. Metalin göğsüme bastırıldığını hissederken, ruhunun bir parçası sanki her an arkamda olabilirmiş gibi daha yakın hissediyor.

Sanki Fallan bana onu sevmem için yeterince sebep vermemiş gibi, gidip listeye bir tane daha ekliyor.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissederek yüzüğü sıkıca kavradım ve babamla ilgili güzel anıların zihnimi doldurmasına izin verdim. Fallan'ı dışarıda tutarak, ailesini güvende tutmak için sahip olduğu her şeyi feda eden adamın düşüncesiyle göğsümde acının büyümesine izin verdim. Yapmam gereken son şey, Fallan'ı düzeltmek için görevlerini bir kenara bırakacağı duygularla bombardıman etmek.

"Her an Fallan Winnowing'in buraya gelmesini beklemeli miyim?" diye fısıldadı Valerie, yanaklarımda biriken gözyaşlarını silerken.

Duygularımı geri püskürterek gözyaşlarımı dindiriyorum.

"Onu uzak tutuyorum," diyorum soğuk bir şekilde.

İhtiyacım olan son şey, birinin gelip beni en zayıf halimde görmesi. Şimdi yıkılma zamanı değil.

"Orman, acıyı hissetmek normaldir-"

"Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum, cümlesini bitirmeden önce. Şu anda ihtiyacım olan son şey, duygularımı doğrulayacak başka biri. Acı zayıflıktır ve zayıflık beni duyarsızlaştırır. Sevdığım insanlara zarar vermek için acımı yakıt olarak kullanmaya çalışan başka birine ihtiyacım yok. Arkadaşlarım dışında, bu yerleşim yerinde güvenimi kazanan kimse yok. Mülteci rolü oynayabilirim ama içten içe, iş buna gelirse, sevdiğim insanları güvende tutmak için buradaki herkesin boynunu kırmaktan çekinmeyeceğimi biliyorum.

"Benim ve Aaron'un anne babası uzun zaman önce öldü, bu yüzden birbirimizden başka ailemiz yok. Gittiğim her yerde insanların bana değersizmişim gibi bakmasını özlediğimi söyleyemem. Birçok yönden bu yerleşke bir rahatlama."

Bir rahatlama mı, yoksa Xavier'in oyunlarından biri mi? Sanctum'un hâlâ işleri yönetmediğini nereden biliyoruz?

"Bir şey hakkında derin derin düşünürken ellerini kullanıyorsun," diyor Valerie, kenetlenmiş ellerime bakarak. "Aklından neler geçiyor, Blackburn?"

Şu anda ihtiyaç duyduğu son şey, bu sitedeki, çoğunlukla misafirperver olan insanlara karşı şiddetli düşüncelerim. Sessiz kalıp omuzlarımı kaldırdım.

"Bu kadar sessiz kalmaya karar verdiğin için neyi anlayamadığımı biliyor musun?"

Bir kez daha omuzlarımı silkip, kafamı şaşkınlıkla sallıyorum.

"Xavier o gece herhangi birimizi öldürebilirdi. Seni de öldürebilirdi ama öldürmedi. Neden?"

"Cevap basit," Kanepeden kayarak kalktım, pencereye doğru yaklaştım.

"Teorilerinizi duymayı çok isterim."

"Xavier avlanmayı çok seviyor," diyorum, beni yakalayıp hapsettiğinde yüzündeki o şeytani gülümsemeyi düşünerek.

Beni yaşatması onun en büyük hatasıydı.

"Eğer şeytanlarını boğmayı reddedersen, onların seni boğacağını öğrenecek."

Valerie ayağa kalkıp yanıma oturuyor ve büyük pencereden koğuşa vuran öfkeli bulutlara bakıyor. Şimşek çakmaları, kabarık bulutları parlak bir ışıkla boyuyor.

"Sen farklısın, Orman."

Açıklamada hiçbir espri yok.

"Başka seçeneğim yok."

Bana baktı, sesimdeki öfkeyi görmezden geldi.

"Bir seçeneğimiz var," dedi başını omzuma koyarak. "Artık güvendeziz."

Gülümsemek istiyorum. Onunla aynı fikirde olmak ve huzur bulmak istiyorum.

Ama kendime ona inanmayı yasaklıyorum.

Xavier yaşadığı sürece kimse güvende değil.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Düşmüş

Çamaşır yıkama detayı beklediğim kadar dayanılmazdı. Deterjan ve çarşaf kokusu burnuma yapışmış halde kaldı. İlk yıkamanın ıslak çamaşırları kurutucuya aktarmaktan ibaret olduğunu düşünürsek, çamaşır makinesinin dengesiz ağırlığı nedeniyle yarı yolda bozulmasını beklemiyordum. Yirmi dakika sonra, makineye epey vurup küfür ettikten sonra, ıslak çarşafı makineden sürükleyip bir çamaşır ipine asmak zorunda kaldım. Önüm sırlıklam, gömleğim vücuduma rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı. Kalabalık koridorda kıvrıla kıvrıla ilerlerken, insanlar görevlerini bitirmeye başladıkça canlanırken, etrafımdakilerin anlık düşünceleri beni istila ediyordu. Gözleri, onları yargılamaya yönlendiren mercekler gibiydi. Kıkırdayarak ve kaba yorumlarını gizleyerek, nefretlerini görmezden geliyordum. Onun adını düşüncelerinden uzak tuttukları sürece, memnunum. Ayrıca, geçirdiğim günü göz önünde bulundurarak, bu pisliklerden birinin düşüncelerini yüzüme söyleyip ne olacağını görmesini gerçekten çok isterdim.

Bu insanlara karşı nazik yaklaşım saçmalık. Kai ve diğerleri, istedikleri kadar yardımsever mülteci rolü oynayabilirler. Güvenli olduğunu anladığımız anda, Forest'ı buradan çok uzaklara, Sanctum'ın ve bu yerleşkenin bize asla dokunamayacağı bir yere

götürmekten çekinmem. Geçmişte çok fazla hata yaptım. İhtiyacım olan son şey, yanlış insanlara tekrar güvenerek bir hata daha yapmak.

Tanrım, şu anda onunla yalnız kalmak için her şeyimi verirdim. Varlığı beni yükseltiyor, bir anlığına da olsa, belki de onun gibi büyüleyici birini hak eden yarı düzgün bir insan olduğumu hissettiriyor. Onunla her birlikte olduğumda, ona karşı hissedebileceğimi hiç düşünmediğim kadar doğru hissediyorum. O mutlu olduğunda ben de mutluyum; o incindiğinde ben de inciniyorum. Varlığının her zerresi, yalnızca korumak istediğim şekillerde benim için kutsal. Bağımlılık yapıyor, asla doyamadığım tek şey. Eğer benim elimde olsaydı, onu benimle bir odaya kilitler ve ancak tırnak izleri sırtıma kalıcı olarak kazındıktan sonra gitmesine izin verirdim. Bu kadar inatçı olmasaydı, belki de Valerie yemek ve çamaşır vardiyaları arasında ona verdiğim yüzüğü vermek için gittiğinden beri zorladığı bariyeri aşabilirdim.

Omzuma çarptığında, beni sarsmaya çalışan bir varlık hissediyorum. Yerimde durup dürtme beni hareket ettirmiyor. Aslında, faili daha çok hareket ettiriyor. Çarpışmanın ona vermiş olabileceği acıyı üzerinden atan Jeremey, utancını gizlemek için kıs kıs gülüyor.

"Nereye gittiğine dikkat et Marskwood," diye alaycı bir şekilde sırtırken, arkadaşlarından onay bekliyor. "Şu orospu "Aparat"ının ayaklarının dibinde olman gerekmez miydi-"

"Biliyor musun?" diye mırıldandım, ses tonum duygusuzdu.

Gözlerimi adamdan ayırmadan etrafına bakınıyor, arkadaşlarının da kendisi gibi neşeyle gülümsemesini bekliyor. Hepsi kızarmış, beklentiden terlemiş görünüyorlar.

İyi, birisi benden bu bakışın ne anlama geldiğini anlamış.

"Neyi biliyor muyum?" diye alaycı bir şekilde soruyor Jeremey.

Cahil herife doğru bir adım attığımda, onun arkadaşları gibi geri adım atmasını engelliyorum.

"İç organlarınızı bir bıçağın kesmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne-"

"Evet mi hayır mı? Bir metal parçasının tenini kesip, daha da derine itmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Parmağım karnının alt kısmına bastırıyor, onu Çağrı ile hareketsiz tutuyor. Zihnini esir alarak paniklemeye başlıyor. "Ta ki organların delinip kanayana kadar, zihnini yavaş yavaş kayıp gittiğin bilgisiyle doldurana kadar. İlk başta acı verir ve kendi kanında boğulmaya, nefes alamamaya başladıkça daha da kötüleşir." Daha sert bastırarak teninde tırnak izleri bırakıyorum. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

Yutkundu, bana o küstah sırtışını atamadı. Arkadaşları geri çekilip, etkileşimi korkuyla izlediler.

"Başkasına o acıyı yaşatmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye açıkladım. Dudaklarımı adamın kulağına yaklaştırıp fısıldadım. "Ve bayıldım. Bu yüzden sana tekrar soracağım, Jeremey, biliyor musun?"

Titrek bir nefes vererek başını iki yana sallıyor. "Hayır."

"Güzel," diyorum gülümseyerek ve ağzımı adamın kulağından çekiyorum. Adamla göz hizasına gelip hafifçe eğilerek, şeytani bir şekilde gülümsüyorum. "Bir daha onun hakkında böyle konuşursan veya hakkında olumsuz düşünürsen, haberin olsun," diyorum dişlerimi sıkarak. Onu geri iterek Çağrı'yı kullanmayı bırakıyorum. "Çekil suratımdan." Tükürüyorum, onun ve arkadaşlarının korkuyla kaçarken sinmelerini izliyorum.

Sonunda Forest'ı uzak tutmak için kullandığım korumaları indirip, bağlantıyı okşadım ve sakın enerjisinin verdiği güven duygusuyla rahatlardım. Bunu yaptığımı bilseydi, Jeremey'i bizzat öldürmeye gelebilirdi. Ateşini ne kadar sevsem de, ihtiyacımız olan son şey, Xavier'e karşı beslediği öfkenin bir sonucu olarak onun boğazını kesmesi. Hepimizin sahip olduğu, arenada bizi sonsuza dek şekillendiren bir öfke. Yüzünü bir daha görürsem, ona küçümsemekten çekinmeyeceğim. Sözleri oyun oynuyor ve eylemleri sadece bencilce. Onu manipüle etme fırsatı bulduğu anda, bunu yapacak.

Tam da planladığım gibi.

Neredeyse seçeceğim yolun acısını göğsümde hissediyorum.

Ona aşık olmak asla planın bir parçası değildi.

Şimdi önemli olan tek şey bu.

"Markswood?" Bekah'ın tanıdık sesi araya giriyor.

Etrafıma bakınca koridorda kimsenin kalmadığını fark ediyorum. Ellerimi cebime sokup etrafa iyice bakıyorum, ne kadar zamandır düşünceli düşünceli durduğumu merak ediyorum.

"Bir dahaki sefere adamlarımı tehdit etmeyi düşünürsen, bunu daha özel bir yerde yap," diyor Bekah, sinirlenip sinirlenmediğine dair hiçbir belirti vermeden.

"Ve herkesin ne kadar berbat olduklarını görmesini mi kaçıracağım?" diye üsteliyorum, ağzımın alaycı bir sırıtışla yukarı kalktığını hissediyorum.

Bekah yere bakıp gülerek, hızlı adımlarla bana doğru geliyor. Benimle birlikte sırtarak, sonunda göz göze gelmek için başını kaldırıyor.

"Kız arkadaşından daha çok beni sinirlendirmeye başladın."

Ensemden yakalayıp başımı aşağı bastırıyor. Gücü karşısında hazırlıksız yakalanıp kolumu savuruyorum, onu yakalayıp yere sermeye hazırlanıyorum. Daha tam kavrayamadan oda hareket ediyor, ikimiz de ana koridordan, göz kamaştırıcı ekranlarla dolu bir odaya doğru savruluyoruz.

Dizlerimle yere vurarak Bekah'ın ayakta duran bedeninden uzaklaştım ve birkaç derin nefes aldım.

"Bu neydi lan?" diye tısladım, kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak.

"Bekah, onu buraya medeni bir şekilde getirmeni istemiştin," diyor Elyon, odanın ortasındaki uzun masanın ucunda otururken. Yaşlı adam bir fincan çay yudumluyor ve bana endişeyle bakıyor.

"Bir köpeğin ısırmasını engellemenin tek yolu ona ağızlık takmaktır. Bence bu köpeğin sahip olduğumuz en büyük ağızlığa ihtiyacı var," diyor soğuk bir şekilde.

Kendime not: Bu orospudan nefret ediyorum.

"Bir dahaki sefere birini buraya getirmeni istediğimde, şefkatle gelmeni bekliyorum," diyor Elyon, gözlerini kadına kıсарak.

Ellerini çırttıktan sonra, sonunda duvarlardan birine yaslanmış Aaron'un silüetini fark ediyorum. Dostça bir hareketle sırtıma vurarak masaya oturuyor, ardından Bekah ve onun öfkeli ifadesi geliyor.

"Aaron, ne oluyor?" diye soruyorum, sonunda gözlerimin ekrandaki görüntüye alışmasını bekliyorum.

Elyon'un dokunuşunun altında bir projeksiyon şeklinde bir kontrol paneli asılı duruyor. Mevcut seçenekler arasında gezinirken, çoğunlukla koridorlar ve koğuşların çevresindeki direkler olmak üzere, kompleksin giriş çıkışlarını izleyen bir dizi kamerayı inceliyor.

"Bırak açıklasın," diye mırıldandı Aaron, Elyon'u işaret ederek.

Islak elbiselerime tutunarak yaşlı adama iç çektim.

"Ne oldu? Islandım ve çamaşır kokuyorum. Yurda dönüp üstümü değiştirmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. Bekah beni buraya böyle zorlamasaydı, belki de tavrım şimdiki kadar soğuk olmazdı.

"Ve bu yüzden onu buraya getirmeni nazıkçe istedim," dedi Elyon, Bekah'a doğru kaşlarını çatarak. Çilli omuzlarını silkerek adama başını salladı.

"Yaptıklarımın pişman değilim."

Elyon gözlerini devirerek koğuşun kenarına en yakın çalışan kameralardan birine tıkladı.

"Bugün mahallemizin çevresinden çok da uzak olmayan bir yerde hareketlenme tespit ettik," diye yakınıyor Elyon.

Kameranın tüm canlı yayınlarını yayınlayan büyük ekrana yaklaşıp sonunda önündeki masaya oturuyorum.

"Hiçbir şey göremiyorum," diyorum, kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanarak. Koğuşun ötesindeki araziye odaklandığımda, yuvarlanan gök gürültüsü bulutları ve ince kül örtüleri toprağı boyuyor. "Ne tür bir hareket gördün? Şekil değiştirenler mi?" diye soruyorum, hâlâ ne gördüklerini anlamaya çalışarak.

"New Haven kuklaları," Kamera duraklıyor ve sonunda bir yaşam belirtisi yakalıyor. Öfkeyle ayağa kalktığımda, resmi kıyafetin belli belirsiz hatlarını görüyorum. Masanın etrafında dolaşıp Bekah'nın oturmam için yaptığı çağrıları görmezden geliyorum. Yumruklarını sıkmış, sarı saçları önce görüşümü kaplıyor, sonra buz gibi gözlerine ve siyah maskesine iniyor. Kameraya alaycı bir şekilde bakan adam, siyah bir cübbe giymiş ve onu gördüğüm en memnun haliyle görünüyor.

"Komutanları da dahil," diye bitirdi Elyon, korkularımı daha da pekiştirerek.

"Xavier bizi buldu mu?" diye öfkeyle sordum.

"Öyle görünüyor ama eşiğimizi aşmaya cesaret edemedi. Nedense sadece gözlemliyor. Her gün aynı saatte gelip bekliyor, sanki içimizden biri çıkıp elini sıkmaya gönüllüymüş gibi. Hepimiz, kampın çöküşüyle ilgili hikayelerin onu en az bir hafta daha oyalamaya yeteceğini düşündük," diyor Bekah, artık beni dürtmeye çalışmadan.

"Beni oraya gönder," diye yalvardım Elyon'a. "İyileştim. Ben ve üç İşaretli, onu alt etmek için fazlasıyla yeterliyiz-"

"Coşkunu ne kadar beğensem de, onun kadar güçlü bir adamın "karşısına çıkabileceğin" biri olduğunu sanmıyorum. Aslında, eminim seni görmekten çok hoşlanacaktır. Önce bizim harekete geçmemizi bekliyor, bu yüzden harekete geçmeyeceğiz. Forest'ı ortaya çıkarmak için birimizi koz olarak kullanmak için eline geçen ilk fırsatta harekete geçecek ve senin de onu dinleyeceğini biliyor. Bu benim yaratacağım bir yük değil," diyor Elyon sakince.

Bu insanlar hayal mi görüyor? İsteddiği gibi davranır. Bu da onun oyun oynamasının başka bir yolu.

"Burada yem gibi oturup hiçbir şey yapmayacaksak bana neden söylüyorsun?" diye öfkeyle tısladım.

"Dışarıda hiçbir şey yapamayacağını söyledim. Burada olmaz. Orman'da bir aciliyet seziyorum. Ben bile bu yerleşim yerindeki İşaretlilerin bazılarının zayıf fikirli olduğunu kabul ediyorum. Tek gereken, adamlarımdan birinin ihlale uğrayıp sevdiği birini öldürmesi ve kendini bir kurban gibi teslim etmesi. Aptalca bir şey yapmamasını sağlamamı istiyorum."

Bana olan gerçek ihtiyacı burada yatıyor. Bu komplekste kendisine yabancı olanı düzenlememi istiyor.

"Orman benim yönlendireceğim biri değil. Kendi kararlarını vermekte özgür," diyorum sinirle.

Bekah kahkaha atarak, Elyon'un kaşlarını çatarak elini kaldırması üzerine ağzını kapatır.

"Eğer onun yaşamasını istiyorsanız, bu düşünce tarzını değiştirmenizi öneririm. Bu sadece Forest ile ilgili değil. Burada bir sürü erkek, kadın ve çocuk var. New Haven'da tüm bu insanları geride bırakmakta haklı olduğunuzu düşünebilirsiniz, ancak halkımı tehlikeye atacak olanlara koruma sağlamayı reddediyorum."

Onun fikrini savunmak için ağızımı açıyorum ama söyleyecek söz bulamıyorum.

Adamla ne kadar tartışmak istesem de haklı. Nasıl yaklaşırsam yaklaşayım, Xavier'in kanından bir damla dökmek için koğuğu delmek sadece ölümle sonuçlanacaktır. Her ne kadar kibirli ve sinir bozucu olsa da, hesaplı davranıyor. Ben bir adım önde olduğumu düşünürken, o çoktan benden dokuz adım önde.

Elyon haklı. Şu anda yapabileceğim tek şey, Xavier'in Forest'i zihinsel veya fiziksel olarak ele geçirmesini engellemek.

"Pekala. Elimden geleni yapacağım ama onunla konuşmayacağına söz vermelisin. Tek bir konuşmayla aklın onun olur. Bir erkeğe benzeyebilir ama sana söz veriyorum, içindeki kötülükten başka bir şey değil," diye uyarıyorum.

Elyon ve Bekah bana iki çift kocaman göz atarak hareketsiz kalıyorlar.

Paneline vurunca kameralar kapanıyor ve Xavier'in düşünceli silüetinin belirsiz görüntüsü de yanlarında çekiliyor. Elyon ellerini kavuşturup bastonuyla ayağa kalkıyor. Masadan uzaklaşıp çıkış kapısına doğru yöneliyor ve bana bakmak için dönüyor.

"Hepimizin içinde kötülük var Bay Markswood. Şu an bulunduğumuz noktaya gelebilmek için hepimiz kan döktük. Bunu unutmayın. Hepimiz karanlığı barındırsak da, herkes bu ağırlıkla liderlik edemez. Beni toplumunuzu yöneten düşüncesiz lider sanmayın. Ben her zaman adil olanı koruyacağım."

Onun peşinden ben de ayağa kalktım. Bekah ve Aarons'ın beni daha fazla zorlamamam konusunda uyarıcı bakışlarını görmezden gelerek, meydan okumamın beni yönlendirmesine izin verdim.

"Öyle mi?" diye soruyorum, tereddütlerimi ona hissettirdiğimden emin olarak.

"İstediğim son şey, sen ve arkadaşların da dahil olmak üzere herhangi birinin bir kez daha Xavier'in egemenliğine girmesi. Hiçbir şey yapmayız. Yapabileceği en kötü şey bize gelmeye çalışmak olur."

"Peki neden?"

Bekah boğazını temizleyerek konuşuyor.

"Bizi bulduğunu sanmış olabilir ama bu duvarların arasında ne gibi bir güç yattığını bilmiyor. İşaretlilerle dolu bir odada tek bir Komutan'ın ne önemi var ki?"

Sonunda, bütün bu konuşma boyunca ilk kez, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

XAVIER - KARANLIK GÜNLER

Çılgılığım boğazımın derinliklerinde sıkışıp kaldı. Hava inceldi, ciğerlerim her an çökecekmiş gibi hissediyorum. Bana özel dikilmiş takım elbisemin altında terleyip titrerken, boynumdaki kravatı çekiştirip gevşetiyorum, ta ki boynumdan kayıp yere düşene kadar. Dizlerimin üzerine çöküp öne doğru yığıldım ve önümde uzanan şeye boş boş baktım.

Bukleleri verdiği mücadeleden dolayı keçeleşmiş. Narin bedenini sertçe tuttukları her yerde kollarında morluklar var. Gözleri kapalı, döktüğü gözyaşlarından hâlâ ıslak. Titreyen elimi kaldırıp parmak uçlarımin altında buz gibi yanak derisini hissediyorum. Gövdesine baktığımda izini görüyorum.

Ona kucaklamasını söylediğim işaret.

Benimkine benzer bir işaret.

Kampüste, ona sahip olduğu yetenekleri anlamayı öğretebileceğim tüm yolları anlatacağıma söz verdim. Bu onun için korku değil, anlaması gereken bir şeydi. İşaretliler'den ve yapabileceklerimizden her bahsettiğimde yüzü aydınlanıyordu. Kucağıma tırmanır, dişlerini göstererek anlattığım hikâyelerimi dinlerdi. Soğuk aylarda, odamdaki şöminenin başında toplanır, New Haven'dan veya kamptan çok uzaktaki geleceğimiz hakkında konuşurduk.

Ona gerçek 6zg6rl6k dolu bir hayat vadettim.

şimdi cansız bedeni karşımda yatıyor, 6nk6 ben dinlemedim.

Bağırış boğazımdan kopup geliyor, enerjimi kontrol etme yeteneğim zayıflarken odayı sert bir g6mb6rt6yle sallıyor. Derin bir nefes alıp, şu anda karşı karşıya olduğum gerçeği tam olarak kavrayarak daha sert bağırıyorum.

K66k kız kardeşim 6ld6.

Onun 6lmesinin sebebi benim.

şimdi kimse kalmadı.

Tekrar tekrar bağırarak, cansız bedenini kollarıma alıyorum, soğuk tenini ısıtmak için elimden geleni yapıyorum. G6zyaşlarıyla dolu g6zlerimi keçeleşmiş saçlarına bastırđıęımda, çığlıklar bir feryada d6n6ř6yor, beni k6k6mden y6zeye kadar parçalıyor. Bağırmak ve ağlamak yeterli değil. şu anda hissettiğim acıyla hiçbir şey kıyaslanamaz.

Beni uyardılar.

Peygamber (s.a.v.) bana, onların s6z6ne karşı gelirsem neler olacağını haber verdi.

"şimdi sanki sen bu işin sorumlusu değilsin gibi ağlıyorsun."

İçimde bir şey kopuyor.

Duygu d6ř6ncelerimi dolduruyor, kendimin en karanlık ve en nefret dolu yanlarını b6y6meye zorluyor. Sanki v6cudumda sarmaşıklar b6y6yor, dokunabildikleri her şeyi, sadece kan arzusu hissetme ihtiyaıyla enfekte ediyorlar. Peygamber dışında herkesin d6ř6nceleri zihnimi dolduruyor. Derin nefesler alınca acı kayboluyor, yerini bambaşka bir şey alıyor.

Bug6n burada d6kt6ę6m g6zyaşları, bir erkeğin g6receği son g6zyaşlarıdır.

Eğilip kız kardeşimin alnına yumuşak bir 6p6c6k konduruyorum, g6zlerimi olabildiğince sıkı kapatıyorum. Dokunuşuyla son sevgi damlamın da s6nmesine izin vererek, onu nazikçe çantaya geri koyuyorum. Çantanın fermuarını çekip, yaşadığım hayata veda ediyorum.

"Peki ya annem ve babam?" diye soğuk bir şekilde soruyorum.

Eldivenlerini ellerine doğru çekerek konuşuyor Peygamber.

"Sana verilen görevi reddetmenin bedelini sana bildirmiştim. Beni sözünü tutmayan biri sanma."

Peygamber, beni aşağıda tutmak için Tutuşunu kullanarak bana yaklaşıyor, parmakları çenemi kaldırıyor.

"Sen New Haven Komutanı'sın ve eğer özgürlüğüne kavuşmak istiyorsan, İşaretliler ve benim küçük baş belamın halledilmesini sağlayacaksın."

Soğuk bakışlarımı koruyarak başımı sallamayı zorla başımdan çekiyorum.

"Bu bir söz mü, Xavier?"

Başka ne seçeneğim var ki?

Tekrar başını sallayan Peygamber, cevabımdan memnun görünüyor. Odada oyalanan iki Memur, ellerini sallayarak Lily'nin cesedini yakalamak için hareket ediyorlar. Onları durdurmak için her türlü isteğime rağmen, soğuk zemindeki pozisyonumu koruyarak buna izin veriyorum. Adamlar, göz kırpan cipsler ve boş bakışlarla çantayı kapıp, ilk seferki kadar dikkatsizce götürüyorlar. Her hareket ettiklerinde, adamlardan birinin sırtına çarpan sesini duyunca, kız kardeşime karşı seçtiği tavır yüzünden kulağını koparmaya hazır bir şekilde hareket ediyorum.

Ellerini kaldırdıklarında, acı zihnimi doldurdu ve beni yere geri itti. Birden fazla yaranın beni parçalamaya başladığını hissederek yere yığıldım, çığlıklarımı içimden kaçırmaya çalışan çığlıkları bastırdım. Kanımın yere sıçradığını izlerken, Peygamber'in gümüş maskesi acı dolu halimi yansıtıyordu.

"Sanki sesini ölüme bağlaması yetmiyormuş gibi," diye alay ediyor Peygamber, yeterince hissettiğimde elini indiriyor.

Paniğimin büyümesini durdurarak doğruldum, yeni kesiklerimi incelemek için takım elbisemin gömleğini yukarı çektim. Göz hizama gelmek için çömeldiğimde, Peygamber'in maskesi burnuma değdi. Ellerim yere yapışmış, ikisi de hareket edemiyordu.

"Nerede durduğunu unutma Xavier. Ne kadar güçlü olursan ol, ben her zaman orada olacağım," dediler. Bir hançer kapıp eldivenli avuçlarını kestiler ve zengin kanlarının ellerinde birikmesine izin verdiler. Eldivenli ellerini ağzıma götürdüler, kan neredeyse sarhoş ediciydi. Kendime tatmama izin verdiğim tüm İşaretli kanla, hiçbir

şey Peygamber'in kanıyla kıyaslanamazdı. "Sana ve bakmak zorunda kalabileceğin herkese ne kadar kolay zarar verebileceğimi hatırla," dediler. Başımı saçlarımdan yakalayıp içmemi engellediler. "Bugünü hatırla Xavier. Zayıftın ve bu yüzden masum insanlar öldü," dediler. Avuçlarını ağzıma bastırarak ağzımın suyunu akıttım, izin verdikleri zengin sıvının hepsini içtim. "Şimdi iyileş, temiz cildini yaralayan elle iyileş," dediler. Ellerindeki kesik kapandı ve bana sağlayabilecekleri şeyi ne kadar çok istediğimi anladığımda utanç içinde kaldım. "Ve lanet işini yap."

Başımı geriye atıp kendimi Peygamber'den uzaklaştırıyorum. Çılgınca bir sersemlikle ayağa kalkıp etrafa bakıyorum, bana en yakın pencerede yansımanı görüyorum. Kanları dudaklarımı kaplıyor, saçlarım darmadağın gri bir karmaşa.

"Kendini temizle ve saçlarınla ne yapacağına karar ver. Sana başka bir yerde ihtiyaç var."

Bunun üzerine Peygamber sessizce hareket ediyor, onlara zarar verecek bir şey yapmayı düşünmeden önce bile boşluktan sıyrılıyor. Elimi başıma götürüp, olan biteni düşünmek için bir an duruyorum. Odaklandığımda, kendimi tek bir duyguya, sadece tek bir duyguya doğru dağılmış buluyorum.

İntikam.

Kendimi yerden zorlayarak doğruldum, yüzümdeki gözyaşlarını ve kanı sildim, kol düğmelerimi tekrar ilikleyip kravatımı tekrar taktım; yüzümde soğuk bir ifade belirdi. Odanın kapısının açılıp kapandığını izlerken, kamptaki adamlardan birinin karısı olan bir kadın içeri girdi. Sessiz ve dehşet içinde, elinde ıslak bir bezle bana yaklaştı.

"Sizi temizlemem istendi efendim," diye fısıldıyor.

Kolları kesilmiş, sağ gözü şişecek kadar morarmış. Yetenekleri nedeniyle bir zamanlar tehdit olarak görülen kadın, artık bomboş bir kabuk. Peygamber'in birkaç dayağı ve kafatasına zorla yerleştirilen bir nöro çip sayesinde, ondan herhangi bir sapma onun sonunu getirecek.

Başımı sallayıp onu yanıma çağırıyorum ve bana en yakın sandalyeye oturuyorum.

Bu hareketimden memnun bir şekilde yanıma doğru yürüyor, sessizliğini koruyarak yüzümü temizlemeye başlıyor.

"Adın Elenoor'du," diyorum, burada esir olmadan önce taşıdığı adı düşünerek.

"Maskeli şeytan o ismi nefret ediyor; sanırım onu tekrarlamaman daha iyi olur," diyor korkuyla.

Korkularının üzerime çöktüğünü hissettikçe, paçavrasının izleri daha da titrekleşiyor.

"O zaman sana yeni bir isim vereyim."

Duraksayıp beni yakından izliyor.

"Peki adı ne olurdu?" diye soruyor.

Ona sert sert bakınca, içinde dürüst bir erdem seziyorum.

"Komutan olduğum sürece güvenliğini garanti edebilirim," diye rahatladı. Kolunu tutup odaklanmasını sağladım. "Sen benim Veznedarım olacaksın. Adıma iftira gibi gelse bile, sözlerimi yayacak kişi sen olacaksın."

Başını sallayarak boğazına dokunuyor.

"Sesim bağlı."

"Benimki de öyle. Bir gün, sözlerin ikimizin de kurtuluşu olabilir, umudumuzu bizden daha da uzaklaştırıyormuş gibi hissetsen bile."

Elini yanına koyup iç çekiyor.

"Umudumuz mu?"

Ayağa kalkıp takım elbisemi düzeltiyorum.

"İkimiz için de bundan bir çıkış yolu olmadığını düşünüyorsam, şimdi ölmeyi tercih ederim."

Kapıya doğru ilerlerken boğazını temizliyor.

"Sizi ve ailenizi kamptan hatırlıyorum."

Durup sapına dokunuyorum.

"Seni hiçbir zaman kötü bir ruh olarak düşünmedim."

Derin bir nefes alıp tam önüne geçtim. Sandalyeye çarpmadan geri adım atmadığı için hareketsiz kaldı.

Hançeri yanıma alıp parmağımın ucunu kestim, kanın parmaklarımdan aşağı doğru akmasına izin verdim.

Ağızına yaklaştırırken tereddüt ediyor.

"İyiliğimi yalnızca sen bil."

İçmesi için onu teşvik ederek, kanın dudaklarına değmesine izin veriyor, birkaç kez nazikçe yalayıp geri çekiliyor. İyileşen taze yaraları izlerken bana hüzünlü bir bakış atıyor.

"Teşekkür ederim, Xavier."

"Teşekkürünüzü hak etmiyorum. Kendinizi hayatta tutarak bana teşekkür edin."

Dönüp kolumu tutuyor.

"Sözünü yayacağım, faydasından çok zararı olsa bile."

Gülümseyerek elimi onun elinin üzerine koydum.

"Bundan daha kötüsü olamaz. Belki zavallı bir ruh, sefil varlığıma son verecek kadar benden nefret eder."

Bunun üzerine elini bıraktım. Birkaç saniye sonra odadan çıkıp, korkularını sessizce sindirmesi için onu odanın kapısından içeri bıraktım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Hayatın yoğun gevezeliği yemek odasını dolduruyor. Burnuma sayısız yeni koku doluyor, midemde biriken açlığı kontrol altına almam zorlaşıyor. New Haven'da akşam yemeği hiçbir zaman dört gözle beklenen bir şey değildi. Talihsiz servis çalışanları her gün aynı yemekleri getiriyor, ciddi şekilde zayıflamış vücutlarımızı desteklemek için aynı üç öğünü dönüşümlü olarak sunuyorlardı. Sağlık açısından ideal olsa da, kas ve kiloyu çevreleyen estetik uzun zaman önce "gerçekçi olmayan" ve "sağlıksız" olarak değerlendirilmişti. Uzun zamandır evimiz olarak gördüğümüz o yerde, görünüş için değil, beslenmek için yemek hiçbir zaman söz konusu değildi.

Burada tabaklar, varlığından bile haberdar olmadığım lezzetli yiyeceklerle dolu. Zengin etler, zengin karbonhidratlar ve parlak yeşillikler her tabağı süslüyor. İnsanların ağız dolusu yemek yerken kulaklarına kadar gülümsemelerini izlerken, porsiyon boyutlarında şaşırtıcı bir şey var.

Valerie'nin izini sürerken, mutfak penceresinin yanındaki önceden porsiyonlanmış yemeklerden bir tepsi aldığını görüyorum. Kendi tepsimi alıp tabağımdaki yabancı zenginliklere bakıyorum. Uyandığımdan beri tek bir şey bile yiyemediğim düşünülürse, birinin

bu tepsiyi benden almak için soğuk ve cansız ellerimden koparması gerekeceğini düşünüyorum.

"Bu kuzu eti ve yeşillikli patates püresi," diyor Valerie, tepsiyi burnuna yaklaştırıp derin bir koku alıyor.

"Kuzu mu? Kuzuların nesli yıllardır tükendi."

"New Haven'da, evet. New Hope, New Haven'ın elde edemediği doğal kaynaklara sahipti. Sonuç olarak, birçok hayvan ve bitkinin varlığını sürdürebildiler. Başka türlü burada herkes için nasıl kıyafet üretebileceklerini düşünüyorsun?" diye sordu kolumu çeğiştirerek.

"Koyun yünü," diye sırtarak bitiriyor cümlesini.

Ona geniş bir gülümsemeyele adımlarını takip ediyorum, kalabalık odadan geçip grubumuzun pencere kenarındaki tercih ettiğı masaya yaklaşıyoruz. Ne kadar kötü bakış atsam da, herkesin bakışları bende kalıyor. Birine ne kadar yaklaşırsam, o kadar uzaklaşıyorlar. Birinin uzun uzun baktığını her gördüğümde, başlarını eğip, sanki ilk başta konsantrasyonlarının olduğu yer kucağında veya masadaymış gibi davranıyorlar.

Kai ve Hunter'ın ağızlarına yemek tikiştirdiğini görünce tepsimi kardeşimin yanına bıraktım ve ona karşılık veremediğı sıcak bir gülümsemeyele karşılık verdim. Karşıma oturan Valerie, Hunter'ı omzuyla dürttü, her zaman yaptığı gibi karşılık vermesini bekliyordu.

Adamlar sessiz, ikisi de birbirlerine değil, herkese boş boş bakarak yemek yiyorlar.

"Az önce neyin içine girdik?" diye sordum, Hunter'dan açıklama beklerken.

"Kai'nin ve benim tepkilerimizin uyuşmayacağını düşünüyorum," diyor Hunter soğuk bir şekilde.

Kai sinirle çatalını tabağına düşürdü ve sonunda gözlerini adama dikti.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Kai, hayatımızda sadece birkaç kez gördüğüm bir ifadeyle sordu.

Kendine kızgın.

Elimi kardeşimin eline yaklaştırıp, zihnine kısa bir bakış atmaya karar verdim. Neler oluyorsa, belki yardım edebilirim.

Kai bileğimi yakalayıp elimi masaya sertçe vurarak gizlendiğı yerden çıkardı. Kolumu aşağıda tutunca şimdi gördüm: Hunter ve o

bir dolapta, Hunter'ın sözlerindeki acı Kai'yi acı ve panikle dolduruyordu. Kai'nin beni daha sıkı kavramasını izlerken, Xavier'in beni bağladığı zincirler görüş alanımda dans ediyordu.

Çok fazla sıkışma.

Kardeşıme doğru bakıp bana doğru eğiliyor.

"Kendini zorla kafamın içine sokmana ihtiyacım yok-"

"Bırak gitsin," diye tısladım zihninin içinde.

Elinin bileğimden ayrılıp açılmasını izlerken, elleri titriyor ve yükseliyor. Etkileşimi yakından izleyen Valerie ve Hunter sessiz kalıyorlar.

"D- Çipimi bir şekilde aktif mi ettin?" diye fısıldadı Kai.

Başımı sallayıp tabağıma dönüyorum ve ağızma bir yığın patates püresi tikiyorum.

"Hayır, sadece ellerini üzerimden çekmeni söyledim. Bunu yapmana sevindim. Öfkelendiğinde bana dokunma eğiliminin gerçekten değerlendirilmesi gerektiğini biliyorsun-"

"Ben sözümü kesmedim," diyor Kai, etrafımızdakilerin duymayacağı şekilde sessizce.

"Evet... yaptın. Kafanın içindekini bırakman için sana bağışlamak zorunda kaldım ve sen-"

"Yapmadım. Kazanmana izin vermeyecektim... sanki," diye duraksadı, konsantrasyonla parmaklarını masaya vurarak, "sanki vücudumun yaptıklarını kontrol ediyormuşsun ve ben sadece olanları izleyen bir yolcuymuşum gibi. Düşüncelerim hâlâ bana aitti ama vücudum değildi. Düşüncelerimle oynamadığın sürece bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Kai sonunda sakinleşerek.

Herkesi görmezden gelmeye kararlı olan Hunter bile konuşmaya odaklanmaya başlar.

"Bunu sana ben yaptırmadım Kaiden... tam bir pisliksin ve ben de bıktım. İşaretliler, zihnin olmadan bedenini kontrol edemez. Düşüncelerine sızıldıktan sonra ne yapılacağı tamamen Çağrı'yı kullanan İşaretli'ye bağlıdır," diyorum, yakınımdaki diğer İşaretli'lerin artan merakını görmezden gelmeye çalışarak.

Kai hoşnutsuz görünüyor ama yine de başını sallıyor ve zihnini rahatlatmak için şakaklarını ovuyor.

"Seni yakaladığım için özür dilerim."

Omzumla hafifçe d rt rek gülümsüyorum.

"Zihnine girmeye çalıştığım için özür dilerim."

Hunter'la aralarında ne gördüysem, bana gelmesini beklemek en iyisi. En azından aralarındaki gerginliğin nereden kaynaklandığını görebiliyorum. Birbirlerine karşı hissettikleri bariz çekime rağmen, hâlâ büyük bir tereddüt hissediyorlar. Bir süredir gruplaşmalarının görülmediği doğru, ama belli ki gelenekler aklımdan çok uzak.

Geniş bir sırtışla yanıma gelen Aaron, tepsisini Hunter'ın yanına bırakıp, öfkesini daha da artıran şakacı bir şekilde okşadı. Sadece birkaç adım gerisinde, Fallon yanıma gelip elini sırtımda gezdirdikten sonra oturdu. Saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp yüzümün yan tarafını öptü; önündeki yemekten çok gerginliğime odaklanmıştı.

"Aklımdan neler geçiyor, Dove?" diye sessizce sordu aramızda.

"Kai beni zihninde gizlice dolaşırken yakaladı," diyorum, bileğimde gördüğü kırmızı lekeyi ona haklı çıkararak.

"Evet, yürürken Hunter'ın odasına kısaca girdim. Dolaptaki etkileşimlerini o da mı izledi?"

Kardeşime baktığımda bitkin görünüyordu.

"Daha çok perişan gibi... Sana bir sorum var."

Ağzını yukarı doğru kıvrıp elini uyluğuma koyup sıkıca sıkıyor. İçimde büyüyen heyecanı gizleyemeyince gülümsemesi daha da büyüyor.

"Bir İşaretli başka bir sunucuya emir verebilir mi?"

Soruyu düşünürken, başparmağı uyluğumun iç kısmında yumuşak yukarı aşağı hareketlerle geziniyor. Tırnaklarını bacağıma geçirme işteğini bastırarak. Konuya odaklanmaya çalışıyorum.

" ağrı ile bu mümkün değil. Yine de bildiğim kadarıyla sınırlı. Neden soruyorsun?" Sanki tüm bilinmeyenleri bilmesi gerekiyormuş gibi özür dilercesine söylüyor.

Daha fazlasını öğrenene kadar bu anı Kai ile aramızda tutmayı tercih ederim. Fallon'ın hayatında başka bir stres faktörüne ihtiya ı yok.

"Hiçbir sebebi yok, sadece merak ediyorum," diyorum gülümseyerek ve sonunda yüksek sesle konuşuyorum.

Dudaklarımı yanağına bastırarak uyluğumu daha sert kavradı ve bacaklarımdaki iltihaplı ısıyı içine çekti.

"Sanırım biraz sabırlı olman gerekecek, Forest," diyor sessizce. "Seninle yalnız olsaydım, şu anda o güzel dantel külotun ne kadar ıslak olurdu?" diye fısıldıyor.

Ona olan artan isteğimi besleyerek gülümsüyor, benden ve bacağımdan uzaklaşıyor. Yemeğimin boğazına kaçmasını engellemeye çalışırken ona kocaman gözlerle bakıyorum.

"Telaşlanınca çok güzel oluyorsun," diyor sırtarak.

"İkiniz de birbirinizin aklını mı karıştırıyorsunuz?" diye soruyor Aaron, Fallan'la aramızdaki baş başa sohbeti bölerek.

"Hayır, aptal," diyor Fallan, normal tavrına dönerek.

Valerie ve Aaron önlerindeki yemek hakkında masada bir sohbet başlatmayı başardıklarında Fallan, "Cidden, iyi misiniz?" diye sorar.

"Ayrılmak, her şeyden uzaklaşmak, yeniden başlamak cazip geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ama bu bencilce. Başkaları acı çekerken ben huzurlu bir hayat kazanamadım."

Kaşlarını çatarak çeneme dokunuyor.

"Sen bu hayattaki her güzel şeyi hak ediyorsun, Orman."

Keşke ona inanabilseydim.

Parmaklarını boynuma doğru uzatıp babamın yüzüğünün zincirini yakaladı. Onu çekip çıkarınca ikimiz de gülümsedik. Kolyesine dokunmak için uzandığımda, yokluğunda midemin bulandığını hissettim.

"Küllerin arasında kaybettim," diyor iç çekerek.

"Ö-Özür dilerim-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor.

"Hâlâ buradasın. En önemli şeyimi kaybetmedim, Dove. Şimdi lütfen ye."

Fallan'ı ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmeyecek.

Ondan önceki hayat yalnızdı.

Onunla hayatın bir anlamı var.

Kai'nin olumsuz duygularını kilometrelerce öteden hissederek, ona bir kez daha baktım. Daha önce deli olduğunu düşünüyorsam, bu tam bir öfke patlaması olmalı. Fallan'a bakıp kaşlarını çatı. Kai çatalını sıkıca kavrayıp yemeğine defalarca batırdı. Parmaklarını saçlarının arasına doladı ve yanaklarında büyüyen gül hastalığını gizleyerek sıkıca kavradı.

Ayağımı kullanarak onun ayağına dokunuyorum.

"Neyin var senin?" diye soruyorum, yeteneklerimin yardımı olmadan bir cevap almaya çalışarak.

"İştahım kaçtı," diye homurdandı Kai, tüm çatal bıçak takımlarını ve bardağını tepsisine fırlatarak. Tepsisini kavrayarak ayağa kalktı, sert hareketleriyle masayı salladı. Elini tutmak için uzanan Fallan kolumu tuttu, beni kendine doğru çekti ve dudakları tekrar kulağıma değdi.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Fallan, bakışlarını Hunter'a çevirerek. Valerie ve Aaron sohbet ederken, Hunter kendini kamptan izinsiz çıkanlardan biriyle hararetli bir sohbetin içinde buldu. Adam, Hunter'ın geri dönüştürülmüş kıyafetlerini merak ederek oradan geçiyordu. Buradaki malzeme çeşitliliği göz önüne alındığında, Hunter düz renkler dışında giyebileceği yeni desenler yaratmaktan keyif aldı. Birçok kişi kıyafetlerini beğenmişti, ancak Hunter Kai'nin bu etkileşimi görmesini sağladı.

Kai'nin tepsisini çöp kutusuna attığını gören Kai, yurda doğru somurtarak gitmeden önce masaya son bir kez baktı.

"O mu-"

"Kıskanç mı?" dedi Fallan sonunda kelimeyi ağzından çıkararak. "Duruma bağlı. Sence Kaiden'in tutkuları itiraf ettiğinden daha mı derin?"

"New Haven hiçbir zaman aynı cinsten üremeye izin vermedi; bu durum dışlandı, insan ırkının başarısına bir iftira olarak görüldü."

"Peki şimdi?" diye sordu Fallan.

"Kai'nin gerçek doğasından uzak durmasını sağlayan tek şey zihni... korkuyor," diye itiraf ediyorum.

Bu açıklama gerçekten Kaiden için miydi?

Yoksa bana mıydı?

"Hunter'ın o adamın söylediklerine hiç ilgi duymadığını düşünürsek, amacı Kai'den bir tepki almak olsaydı, işe yarardı," diyor Fallan, Hunter'ın düşüncelerine müdahale etmeyi bırakarak.

Tabağımı bitirmeye çalışırken gözlerim başka yerlere kayıyor. Jeremey, masasındaki arkadaşlarıyla birlikte gülüyor, etrafındaki herkesin tepkisine yol açan sözler fısıldıyor. Adama yönelik sürekli tehditlerimize rağmen, bizi hedef alma becerisi beni her zaman

şaşırtıyor. Ne yaparsak yapalım, onun gözünde bir düşman olduğumuzu anlamak için küçük kelimeler yeterli.

Ve o da bizimkilerden biri.

Yemekhanenin uğultusu dinince, yakıcı bakışlarımı Jeremey'e çevirmek zorunda kaldım. Yemekhanenin önünde duran Elyon, herkesin onu görmesini bekleyerek hareketsiz duruyor. Hiçbir şey söylemiyor. Dikkatli olmayı bir kenara bırakırsak, bu adam buradaki herkesin saygısını kazanmış durumda. Hiçbir şey söylemiyor, ama hepsi onu bir tanrıymış gibi izliyor. Konuşmalarımızdan isteksizce uzaklaşan grubumuz, zayıf adamı tamamen tanımak için bedenlerini çevirerek durumu fark ediyor.

"İyi akşamlar arkadaşlar," diyor Elyon gülümseyerek.

Her vatandaş neşeyle "İyi Akşamlar" diyerek genişçe gülümsüyor.

"Sevgili aşçılarımızın hazırlamak için zaman harcadığı kuzunun tadını çıkardığınızı umarım. Normalde bu kadar zengin bir et sunmuyoruz ama New Haven'ın elinden kurtulan beş yeni tanıdığımızı karşılamamızla kutlamalar başladı."

Grubumuzun adının anılması üzerine fısıldaşıp yalvaran insanlar, Elyon'a saygı göstermek adına sessiz kalıyorlar.

"Hepinizin bildiği gibi, daha büyük bir kötülük New Haven'a girdi ve orada kalan herkesi yönlendirip manipüle ediyor. Bu kötülük eskiden içimizden biriydi, cevaplar bulmak için diğer tarafa gönderilen bir sakindi. Bu cevaplar çocuğu beslemek içindi, onu daha da karanlığa sürüklemek için değil," diyor Elyon, zihnim Xavier'ı düşünürken.

Fallan'a uyandıktan sonra ona ulaşmaya çalışırken duyduğumu sandığım şeyi anlatma fırsatım olmadı. Xavier'ın bu kadar uzaktan zihnime bu kadar sıkı bağlı olması mümkün değildi. Aksine, zayıf ve hazırlıksızdım. Yine de, bir kez daha araya girme fırsatı bulsa neler yapabileceğini düşünmek rahatsız edici.

"Biz tek bir topluluğuz, tek bir Güvenli Liman'ız. Barışı korumak için güvenin korunması gerekir. Yeni ziyaretçilerimiz bizim yollarımızı takip ettikleri sürece, onlara yabancı değil, aileden biri gibi davranılmasını sağlayacağız," diye devam ediyor Elyon, gözleri bana doğru kayarak.

"Bunların hiçbiri güven olmadan işe yaramaz. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?" diye soruyor.

Sanırım artık tüm salona konuşmuyor. Gözlerimi kısıp başımı kaldırıyorum. Hayal kırıklıklarımın arttığını hissederek derin bir nefes alıyorum. Zihninin herkese açık kıldığı açık alanlarına odaklanarak sözlerimi söylüyorum.

"Bana karşı gelersen, güvenin en az endişe edeceğin şey olmasını sağlarım. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Adam gülümseyerek başını sallıyor, cevabım onu eğlendirmiş gibi görünüyor.

"Çok net, Bayan Blackburn."

Onun varlığını zihnimde canlandırmaktan yorulduğum için onu dışarıda bıraktım ve kendimi masadaki ilk pozisyonuma geri döndürdüm.

"Afiyet olsun!" diye neşeyle bitiriyor Elyon. Çok sayıda masadan birinde her zamanki yerlerine doğru ilerlerken, insanlar eskisi gibi yemeklerine devam ediyorlar.

Fallan, konuşmadan önce sohbetin başlamasını sabırla bekleyerek, "Hâlâ ondan çekiniyor musun?" diye sordu.

"Duydun mu?"

"Birbirimize bağlıyız. Sana bu kadar yakinken, neredeyse her şeyi duyabiliyorum," diyor sarhoş bir aptal gibi gülümseyerek.

"Ona güvenmediğim için haksız mıyım sence?"

Boynumun arkasına dokunarak cildime masaj yapıyor, omuzlarımı gevşetmemi sağlıyor.

"Sanırım ihtiyatlı olmakta kesinlikle haklısın."

"O zaman neden gülümsüyorsun?" diye soruyorum.

"Başkalı ne düşünürse düşünsün," Bana doğru eğildi ve burnunu benimkinden birkaç santim uzağa koydu. "Senin meydan okumana her zaman güvenebileceğim gerçeği beni rahatlatıyor, Dove,"

Gülümsemesine karşılık, aniden onunla yalnız kalma isteği duyuyorum. Bunu fark edince yanakları kızarıyor ve genel olarak soğukkanlı olan tavrını bozuyor.

Bekah, tepsiyi masaya vurarak anı mahvediyor ve olabildiğince yüksek sesle konuşmaya çalışıyor. Kendini Valerie'nin yanına oturmaya davet ederek, surat ifademi bozuyorum. Gözlerini deviren Fallan, kadınla göz temasından kaçınıyor, az önce böldüğü şey yüzünden sinirlenmemek için elinden geleni yapıyor.

"Size katılabilir miyim?"

"Sanırım seni bir gün için yeterince gördüm," diyor Fallan, göğsümde bir ateş yakarak.

Bu kadının dayanılmaz varlığı Fallan'la kaç kez yalnız kaldı? Beni kıskırtmak için birdenbire oyalanmaya mı başladı? İşaretliler için dövüş parkuru lideri olsam da olmasam da, mutlu kığını hepimizden uzaklaştırmasına yardım etmekten mutluluk duyarım.

"Eminim senin için başka bir yerde yer vardır," diye soğuk bir şekilde çıkıştı Fallan.

Bekah yemeğine gülümseyerek bakıyor ve gülüyor.

"Ve hepiniz gibi hoş insanları tanıma fırsatını mı kaçıracam?" diye küçümseyerek soruyor.

Benden kafasını patates püresi tabağına çarpmamı istiyor.

Artan gerginliği hisseden Hunter, panikle Valerie'ye baktı.

"Sik beni," diye fısıldadı Valerie, Bekah'a seslenirken en sahte gülümsemesini takınarak.

Kadını Fallan'dan ve benden uzaklaştırıp sohbete dahil ederek sarışına "teşekkür ederim" diyorum. Bana "bana borçlusun" anlamına geldiğini bildiğim bir bakış attıktan sonra sonunda sohbete dahil oluyor, hatta o küstah kadınla bile biraz atışıyor. Fallan'a yaklaşmaya çalışmasını izlemekten her şey daha iyi.

"Kıskanıyor musun, Küçük Güvercin?" diye soruyor ve elini bir kez daha uyluğuma koyuyor.

Ona doğru bakıp sııttım, elimi onun elinin üzerine koydum ve onu uyluğumun yukarısına doğru yönlendirdim.

"Olabilir." diye karşılık verdim, elini istediği yere götürmesini engelleyerek.

Sinirden yanağını ısırarak beni dikkatle izliyor. Uyluğumu sıkıca sıkarak başını yana yatırıyor, köpek dişlerini gösteriyor ve ağzının köşesi bir sırıtışla kıvrılıyor.

"O zaman neden biraz daha özel bir yere gitmiyoruz?"

Gülümseyerek daha da yaklaşıyorum.

"Yolu göster."

ON ALTINCI BÖLÜM

Düşmüş

Tepki vermesine fırsat vermeden, düşüncelerinin beni tüketmesine izin verdim. Elini tutup tepsilerimizi fırlattım ve heyecan dolu gülümsemesini gizlerken bizi yatakhanelerin önünden geçirdim. Sadece elinin yarattığı temastan hâlâ tatmin olmayarak onu kendime doğru çekip omzuma aldım. Sırtıma yumruklarıyla vurarak hayal kırıklığıyla gülümsedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye heyecanla fısıldadı.

Poposuna hafifçe vurarak, onu kavramamı engellemeye çalışmayı bırakıyor.

"Sus Dove, susmak zorunda kalacaksın," diye fısıldıyorum, heyecanının içimde yayıldığını hissederken.

Sadece geçerken gördüğüm kapıyı bulunca, "Ders Kitabı Gözlemevi" tabelası önüme çıktı. Boştaki elimle kapı kolunu kavradım ve Forest'ın her hareketimi izleyen kocaman gözlerini fark ettim.

"Gözlerini kapat, ben sana aç diyene kadar."

İsteksizce kabul ediyorum ama kapının camındaki yansımada gözlerinin kapalı olduğunu görünce gülümsüyorum.

Memnun bir şekilde, kapı kolunu çeviriyorum ve ikimiz de sayısız masa ve kitap sıralarıyla dolu odaya giriyoruz. Odanın ortasında, edebiyat okurken dışarıyı seyretmek için tasarlanmış bir oturma

alanına sahip büyük bir pencere var. Mekanın diğer bölümlerinde daha rahat bir okuma için tasarlanmış kanepeler var. Onu yere bırakıp sabırla konuşmamı bekliyor. Bir çalışma sandalyesi alıp kapının kolunun altına yerleştiriyorum, geçen sefer yaptığım hatayı tekrarlamak istemiyorum. Etrafımdaki alanın tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum ve ayın sıcak mekana getirdiği ışıkta huzur buluyorum. Işıklar kapalı. Mekan bu saatte kullanılmayacak şekilde tasarlanmış.

Gözlerini kapatan Forest, huzurlu görünüyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme dans ediyor; o kadar güzel ki, eğer gerekli araçlarım olsaydı resmedebilirdim. Tüm bu karanlıkta tek ışığımaya yaklaşarak bileklerini tutuyorum, nazikçe aşağı ve gözlerinden uzaklaştırıyorum. Karanlığın içinden geçerken, beni görünce gözleri parlıyor. Karşımdaki kadına karşı büyük bir sevgi hissetmeden edemiyorum. Onunla ilgili her şey benim için paha biçilemez. Bu kadar küçük bir tepkiye bile tüm benliğimle tutunuyorum.

Onu döndürüp kendime doğru çekiyorum, önüme doğru eğilirken kolumu göğsünün üzerinden geçiriyorum. Karşısındaki manzara karşısında nefesimin kesildiğini hissederek gülümsüyorum.

"Eski edebiyatın çoğunun kaybolduğunu düşünüyordum," diyor hayranlıkla.

"New Haven'daydı. Burada her şeyi korudular. Shakespeare, Dickinson, hepsi tek bir yerde, keşfetmeniz için."

Dudaklarımı boynuna bastırarak bakmaya devam etmesine izin verdim. Boynunda onu tahrik eden her tatlı noktada yavaşça ilerlerken, ısırılmış dudaklarıyla soluk soluğa kalma çabasına gülümsedim. Elimi gömleğinin altına uzatarak gövdesinde yukarı doğru hareket ettirdim, göğüslerini hissedene kadar keşfettim. Sütyeninin kumaşıyla oynarken başparmağım her bir göğsün altına değdi, dilimin keşfetmeyi beklediği sertleşmiş meme uçlarını hissettim. Daha fazla haz duymak için ısırarak bacak bacak üstüne attı. Beni arzu dolu düşüncelerinden uzak tutabileceğini düşünse de, bedeni bunu başaramadı.

"Beni buraya keşfetmem için getirmedin mi?" diye soruyor, öyle bir ses tonuyla ki pantolonumu zorluyor.

"Ben buraya bir şeyi keşfetmek için geldim."

İkimizi de savurarak onu en büyük masaya taşıyorum, gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve çok daha baştan çıkarıcı bir şeye nasıl çekildiğini izliyorum. Büyüyen varlığıma bakarak gülümsüyor, çok sinsi bir düşüncenin beni gizleyerek baştan çıkarmasına izin veriyor. Tekrar masaya dönüp kendini masanın üstüne çekiyor ve bacağıyla beni hafifçe itiyor.

"Ne yapıyorsun, Güvercin?" diye soruyorum.

"Yeni kural," diye söze başlıyor. Gömleğini başından geçirerek, onu görünce transa geçiyorum. Siyah sutyeni göğüslerini sıkıca kavramış, tokasını açmam için yalvarıyor. Ona doğru bir adım atmak için hareket ettiğimde, kendimi sıkışmış buluyorum. Ayaklarımı çekiştirirken, ikisi de yere yapışmış halde kalıyor. Tutuşunun beni tuttuğunu, hareketsiz tuttuğunu hissediyorum. "Sen izle. Bakalım beni ne kadar özledin Marskwood," diye mırıldanıyor neşeyle gülümseyerek.

Sözlerim boğazımda düğümlendi. Hayatımda hiç bu yanını görmemiştim. Yoğun ve korkutucu.

Ama en sonunda beni delirtiyor.

"Dikkatli ol, Güvercin," diye uyarıyorum, içimdeki yakıcı arzunun çok daha doymak bilmez bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Güvenli oynamaktan yoruldum Fallan," diye fısıldıyor. Pantolonunu beline kadar indirip çıkarıyor ve üzerinde sadece sutyeni ve iç çamaşırı kalıyor. Pantolonumdaki büyüyen acıya dokunma dürtüsüyle savaşıırken, onun beni izlemesini izliyorum. Gümüş kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor ve karanlık odada güzel bir silüet oluşturuyor. Ay ışığı teninde dans ediyor, zaten parlayan gözlerini ateş havuzları gibi gösteriyor. "Kendimi zayıf hissetmekten yoruldum."

Dikkatli gözlerle onu izlerken, kendimi onun zihnine sokmaya, beton duvarlarını aşmaya çalışıyorum. Girebildiğim her köşeye girip çıkıyorum, karşıma sadece çıkmaz sokaklar çıkıyor.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek," diyor alaycı bir tavırla.

Tatlılığın dibine vurmuşsun. Bu kadını elime geçirdiğim anda mahvedeceğim.

"Tam olarak ne istiyorsun, Dove?" diye soruyorum, benden ne kadar ileri gitmemi istediğinin tamamen farkında olarak.

"İzlemek... Özlemek," diye mırıldanıyor.

Elini iç çamaşırının beline doğru kaydırırken, ayak bileklerimi yuvalarından çıkarmaya çalışmamam imkânsızdı. Zaten ıslak olan merkezine doğru yaklaşırken, içine girdiğinde başının geriye doğru nasıl savrulduğunu, kendi kendine verdiği hazla beni nasıl kışkırttığını izliyorum. Son derece yavaş bir hızla içine girip çıkarken, sessiz inlemelerinin dilinden dökülmesine izin veriyor, havayı yarattığım hazdan başka her şeyle dolduruyor. Hızını artırdıkça, bağ aracılığıyla gelen hazzın arttığını, ona asla ulaşamayacağım bir noktaya doğru yaklaştığını hissediyorum.

"Dove," diyorum sertçe, sonunda pantolonumun üstünden kendimi hissetme ihtiyacına yenik düşerek. Onun zevkinin sesleri ve hissi karşısında yönümü şaşırmış bir şekilde, sisin arasından geçip, onun dikkatini dağıtmayı bir yol olarak kullanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Şu an seni hissedebilmek için her şeyimi verirdim, Fallan," dedi nefes nefese, sonunda beni kırılma noktasının ötesine itti.

En ufak bir açık bulup içeri zorla giriyorum, onu yeterince şaşırtıp tutuşunu gevşetiyorum. İstilamı algılayamadan savuşturarak önüne geçiyorum ve boğazını masaya sıkıştırıyorum. Onun önümde kendini tatmin etme fikri anormal bir sahiplenme duygusu yaratıyor, hareketlerimde vahşi bir şeyler var.

Şeytani bir sırıtişla gülümseyerek elinin yükseldiğini, parmaklarının arasında ne kadar tatlı kokladığını hissederken yüzüme yaklaştığını hissediyorum.

"Sıra sende," diyor, benim hayal kırıklıklarımla başa çıkmamı bekliyor.

Bir hayvan gibi bileğini kavıyorum, boynunu tutmaya devam ederken parmaklarından onu yalayıp temizliyorum. Tatlı kokusunu tadarken, her mantıklı düşünce beni terk ediyor ve tek isteğim o oluyor.

Pantolonumdaki gerginliğe dokunmak için hareket ederek onu durduruyorum.

"Sıra bende, Dove."

Boynunu bırakıp onu masanın kenarına sürükledim, tepki vermesine fırsat vermedim. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını zorla

açtım, uyluklarını geçmişte olduğundan daha sert sıkıtiğımdan emin oldum. Uyluklarının iç kısımlarında izler bırakarak doğrudu ve telaşlı bir ifadeyle bana baktı. Şaşkınlığının zihnine sızması fırsatını değerlendirerek onu erotik fanteziler fikriyle meşgul ettim ve ona nasıl çarpmak istediğimi hayal ettim.

Hayal gücümün dikkatimi dağıttığını hissederek, sıcaklığına birkaç nazik öpücük konduruyorum, ağzım boyunca tadına bakıyorum, hatta iç çamaşırının kumaşının üzerinden bile. Beni hissettiğinde bacaklarını kapatmak için hareket ediyorum, ellerimle bacaklarını açık tutuyorum. Ne kadar ileri gitmeye istekli olduğumu fark ettiğinde iç çamaşırını aşağı doğru çekiyorum, elimi kullanıyorum ve iki parmağımı içine kaydırarak kaldığı yerden devam ediyorum. Gözlerinin büyüdüğünü izlerken, tamamen içine girdiğimde gözlerinin yaşlarla dolmasında bir tatmin var. Önceki seferlerimden daha agresif bir harekete başlayarak öne eğiliyor, onu terk etmeye çalışan zevk iniltilerini bastırmaya çalışırken parmaklarını saçlarıma doluyor. Ona öfkeyle bakarak başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, tekrarlayan hareketin onu kırılma noktasına daha da yaklaştırmasına izin veriyorum.

"F-Fallan, buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," diye uyarıyor, kekeleyerek ismimi söyleyemiyor.

Kulağıma müzik gibi geliyor.

Şimdi harekete geçiyorum.

Uyarısını duymazdan gelerek ağzımın üzerine konmasına izin verdim, sırtının masaya değmesini ve bacaklarının başımı sıkmasını izledim. Saçlarımı acı içinde çekiştirip dururken, eşyalar masadan düşüp yere düştü. Dilim ile en hassas noktasında daireler çizmeye vakit ayırarak, parmaklarımla ritmi koruyarak tadının tadını çıkardım. Giderek artan kayganlığını hissederek parmaklarımı serbest bıraktım ve onu daha da yakına çekmek için iki elimi kullandım. Dilimin tüm keşfi yapmasına izin vererek, kalçalarının yüzüme doğru sallanmasına neden olan her noktayı buldum, bitirmesini sağlayabilecek tek yere ekstra zaman ayırdım. Xavier'in yarasının derisini okşarken elim durdu, gözlerim şimdi o korkunç şeye odaklandı. Çenemi kavrayıp dudağını ısırdı ve beni ize bakmaya zorladı.

"Ona o gücü vermeyin."

Sahip olmanın verdiği açlıkla bir an duraklayıp, kesiği öpme fırsatını değerlendiriyorum, istediğim kadar zaman harcıyorum. İşim bitince Xavier'in izini elimle kapatıp devam ediyorum.

Sırtını bir kadın gibi kamburlaştırıp sıkıca kendine çekerek yaklaşan orgazmına hazırlıyor. Hassas memesini daha sert emiyordu. Zevkle ağzıma kadar doluyken, pantolonumun tokasıyla oynuyor, sesi duymasını sağlıyordum. Aptalca titreyerek kendini bana bakmaya zorluyordu. Gözleri ay gibi parlıyordu.

"Ağzınla işim bitmiyor. Seni hissetmem gerek. Hepinizi."

Glmseyince aklıma bir düşünce geliyor.

Sıra ona geldi ve sinirlendi.

Ağzımı geri çekip dudaklarımı yalayıp temizledim, bitirdiğimi fark ettiğinde kızarmış yanaklarının nasıl daha da kızardığını izledim. Ayağa kalktığımda, hiç gerçekleşmeyen bir rahatlama için sıcaklığında bir zonklama hissettim. Masadaki vücuduna doğru eğildiğimde, yüzündeki gülümseme kadar şeytani bir gülümseme dudaklarımı deldi.

"Bu kadar yakın olmak sinir bozucu, değil mi Dove?" diye sordum. "Sana, seni tamamen bana ait kılacağımı, bir masaya yayılacağımı söylemiştim."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, i çamaşırını ayak bileklerinden yukarı çekip zorla tekrar giydiriyorum ve onu sırlıklam bir halde bırakıyorum. Anlamadan önce suyu eleyip, pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum, bacaklarımı önümde uzatıyorum. Karanlıkta beni bulan o, masanın üzerinde derin derin nefes almaya devam ediyor.

"Sıra sende, Dove-"

Sözlerimi bitiremeden, Winnow'u açtı ve kucağıma tam olarak oturmasına izin verdi. Boyum boyunca ilerlerken kalçalarını sallayıp duvarlarını indirdi ve bulduğu bir dokunuşla bana işkence etme konusundaki tüm günahkâr düşüncelerini açığa çıkardı. Kaya gibi hareketine devam ederken, kendi zevk seslerimi bastırıp kalçasının hareketlerini ellerimle yönlendirdim. Kemerimi yakalayıp yırttı ve acilen pantolonumun düğmelerini açtı. Ağzını kulağıma yaklaştırarak fısıldadı.

"Sana stnlk sağladığımı bir an bile düşünme," diyor sevinçle.

Gülümseyerek onun gerçek duygularını hissediyorum.

"Sinirlendik mi, Güvercin?"

Gülümsemesi derinleşiyor.

"Korkunç."

Boynunun arkasından tutup onu kendime doğru çekiyorum ve sonunda dudaklarını öpüyorum, dilimin tadını almasına izin veriyorum. Kollarını boynuma dolayarak onu tamamen kucağıma alıyorum. Onu sonu gelmez bir şekilde öperken, sıkıca bastırıyorum, nefes almak için yukarı çıktığında ise acımasız aşk ısırıklarıyla boynunu keşfediyorum. Pencere pervazında uzuvlarımız birbirine dolanıyor, ikimiz de nefes nefese kalmaya başlıyoruz. Enerjimiz ikimizi de sarıyor, bir güç karmaşası. Parlayan gözleri ve saçlarıyla bana bakıyor, şehvetten başka bir şeyle doluyor.

Onun sevgisi üzerime çöküyor, neredeyse benim ona vurduğum kadar şiddetli bir şekilde bana vuruyor.

"Sensiz geçen bunca gün, gerçekliğin hissettirdiklerini hiçbir şey doyuramadı," diye mırıldandım, sonunda odağımızı tekrar sohbe çevirerek.

"Sonuma kadar senin için savaşacağım," diye fısıldıyor. Bu sözler acı verici ve beni derin bir suçluluk duygusuyla sarsıyor.

Bunların hepsinin başına gelmesinin sebebi benim. Onu yalnız bıraksaydım, belki de...

"Senin suçun değil," diyor, iki eliyle yüzümü avuçlayarak. Enerjisi tükenince, durumumuzun gerçekliği ortaya çıkıyor.

"Daha güçlü olsaydım, Forest, belki bunların hiçbiri olmazdı."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye fısıldıyor, parmağıyla yüz hatlarımı takip ederek.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor, sonunda bana gerçek korkularını göstererek. O korkuyu hissediyorum. Derin, kimsenin içinde kalmasını istemeyeceği bir şey.

"Tek yönlü bir yol değil," diye itiraf ediyorum, sonunda gerçeğimi ortaya dökerek. "Eğer iş oraya gelirse, her seferinde seni seçerim," diyorum. Yüzü korkudan ölümsüz bir aşka dönüşüyor.

"Hiçbir zaman seçim yapmak zorunda kalmayacaksın."

Ciddi söylüyor.

"Sanırım buraya yeni gelen mahalle sakinlerini gördüm."

Zihnimize yankılanan bir ses, ikimizin de duraksamasına yetecek kadar yüksek. Başını çevirip dikkatle dinliyor, gözlerinde kavga etme dürtüsünden başka bir şey olmadığını anladığım bir bakış beliriyor. Saçlarını saran gümüş rengine bakıp, gevezelik bitince bir tutam alıyorum. Ayak seslerinin uzaklaştığını duyunca, tutamları incelememi izliyor. Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra hareket ediyor ve onu tamamen kucağımda tutmama izin veriyor. Onu göğsüme bastırıp bacaklarını kavıyorum, olabildiğince yakınımda tutuyorum. Saçlarıyla oynarken, dokunuşa derinlemesine eğiliyor.

"Sence hiç boyar mısın?" diye soruyorum, gri rengin ne kadar davetkâr olduğunu bilmeden.

Peki bu gerçekten ne getirdi?

"Ve gri saçlarımı mı saklayayım? Yoksa bu yerleşkedeki insanlar kaç ruhu beslediğimi nasıl bilecekler?" diye alaycı bir şekilde soruyor, renk değişiminin çevrelediği teoriyle açıkça dalga geçiyor.

"Teorilerinin asılsız olabileceğini düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, alnını nazikçe öperek.

"Belki," diye fısıldıyor, neyin doğru olduğundan emin olamayarak.

"Öldüğünü sanıyordum," diyor birkaç dakika sonra.

O günü düşününce ben de öldüğümü sandım. Uyanmak, taşıdığım pişmanlıklar göz önüne alındığında, bana verilen en büyük hediye idi.

"Sen olmasaydın ben de orada olurum."

"Onu dinlemediğim için neredeyse ölüyordun," diyor soğuk bir şekilde.

Daha sıkı sarıldı, duyguları göğsünde kaldı.

"Senin köle olmanı istiyordu. Ne daha fazlası, ne de daha azı."

Xavier'in ne dediği önemli değil. O da ben de biliyoruz ki, sonuçta o özgür bir adam değil.

Hiçbir İşaretli yok.

"Onu devirmek senin işin değil, Dove."

Başını çevirip bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu.

"Xavier hayatta olduğu sürece savaşmam için bir sebebim var."

Tatlı yüzünü avuçlarına alıp dokunuşa doğru eğiliyor.

"Bütün dünyayı yıkamazsın, Orman."

Yukarı doğru eğilip başını yana yatırıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yüz ifadesinde kararlılık var. Şimdi bana bakışında çok rahatsız edici bir şey var. Sanki etrafımızdaki herkesin, hepimizi güvende tutmak için yanmasını izliyormuş gibi. Hepimizin içinde bir ateş var, sadece kendi yansımamda gördüğüm bir ateş.

"Xavier'i öldürmek senin yükün olmayacak."

"Ve bu senin mi?" diye soruyor, şimdi yüzümü avuçlayan kişi. Gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor.

"Seni güvende tutmak istiyorum."

Yüzünün yanlarını kavradığımda, kendi gözyaşlarım da beni terk etmeye başlıyor.

"Seni güvende tutmam gerekiyordu, ama tek yapabildiğim acı çekmeni izlemektir. Xavier benim sorunum, şeytanım." diye itiraf ediyorum.

Xavier onun için hiçbir zaman başa çıkması gereken bir sorun olmadı. Onun burada olmasının sebebi benim. Onu bulmasının sebebi benim.

Göğsüm ağrıyacak kadar çok ağlıyorum, hıçkırıklarımı tutuyorum.

"Benimle misin, Marskwood?" diye sordu nefes nefese, alnını alnıma dayadı.

Gözlerimi kapatıp ona doğru eğiliyorum, burunlarımızın birbirine değmesini sağlıyorum.

"Son nefesime kadar."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

Masadan uzak durarak, yemek salonunun ön tarafında konumlandım ve Hunter'ı olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım. Her birkaç dakikada bir, heyecandan elini adamın koluna koyuyordu. İlk başta, adamın tepsimi fırlattıktan sonra gideceğini düşündüm ama otuz dakika sonra hâlâ oradaydı. Forest ve Fallan'ın ani çıkışından sonra, fırsattan istifade oyalandı. Birçok kişi, Forest'ın komadan çıktığı gün yaşadığı ilk öfke patlamasından sonra, Forest'ın yakınlarında olmaktan korkuyor. Keşke hala burada olsaydı da zavallı aptal gitseydi. Gömleğimin kollarını çekiştirerek, bu diyaloga gözlerimi kıstım ve bakışlarımı, nedense Bekah ile gerçek bir sohbet kuran Valerie'ye çevirdim. Sarışın ve kızıl saçlı, Bekah'ın yara izli elleri hakkında soru sormasının ardından Valerie'nin New Haven'daki zamanı hakkında samimi bir sohbe başladılar.

Ara sıra yukarı bakıp Hunter'la göz göze geliyoruz, ikimiz de sinirle kaşlarımızı çatıyoruz. En uzaktaki duvara yaslanmış bir şekilde, Forest'ı arayıp aramamak konusunda kararsız kalıyorum ve Fallan buna değer. Yalnız kalmak istiyorlarsa, ihtiyaç duydukları son şeyin tekrar habersiz içeri girmem olduğunu hissediyorum.

Bekah'nın iletişim cihazında bir şeyin yanıp söndüğünü görünce konuşmayı durduruyor. Ekrana sert bir bakış atıp cihazı yerine

koyuyor. Şimdi yüzünde korku sayılabilecek şaşkın bir ifade var. Sohbetten izin isteyip gülümsüyor. Ayağa kalkıp grubumuzdan uzaklaşıp Elyon'un masasına yaklaşıyor.

Halkıyla sohbet edip gülerken, Bekah'ın eli omzuna değdiğinde hiçbir tartışmayla karşılaşmadı. Ona sıkıntılı bir bakış atarak, Bekah'ın eline dokundu ve sessizce birbirlerine bakarken kaşlarını çattı. Değişen ifadeleri göz önüne alındığında, ona söylemesi gereken her şeyi söyledim, Bekah onun zihninden özgürce duyuyordu. Konsantrasyondan ikili arasındaki şaşkınlığa geçen Bekah, Elyon'un ayağa kalkmasına yardım etti. Nazikçe konuşmalarını sonlandıran Elyon, Bekah'la birlikte hareket etti ve yüzünde hiçbir üzüntü belirtisi olmaması gereken bir ifade takındı. Kızıl saçlı ve yaşlı adamı gözlerimle takip ederek, ön girişin yakınındaki birkaç telaşlı İşaretli muhafıza doğru toplandılar. Sessizce fısıldayarak konuşan Elyon, kapının yanındaki panelde birkaç numaraya bastı ve küçük grubunun onu dışarı takip etmesini sağladı.

Hunter'a karşı beslediğim kafa karıştırıcı duygulardan kendimi uzaklaştıracak kadar ilgim artınca, duvardan uzaklaştım ve bu yerleşkenin iki üst düzey üyesinin akşam yemeğinin ortasında kalkıp gitmesine neyin sebep olabileceğini kendi kendime araştırmaya hazırlandım.

"Bu surat asıp tekmelenen köpek yavrusu olayı da ne?" diye sordu Aaron yanımdan.

Bir adım daha atmaktan kendimi alıkoyup arkamı döndüm. O da benim yaptığım gibi duvara yaslandı, belli ki sinirlenmekten çok eğleniyordu.

"Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi davranmıyorum Danvers," diye tısladım. Tekrar öne doğru ilerleyen Aaron, gülümseyerek kollarını açarak önüme geçti.

"Öylesin ve bir nedenden dolayı bu durum Hunter'ı sinirlendiriyor, farkında olsan da olmasan da bu durum tersine benim sorunum haline geliyor."

"Hayatta kalacağından eminim."

Elini göğsüme bastırıp beni tekrar durduruyor. Daha ciddi bir bakışla, bir parça empati duygusu yayılıyor.

"Burada seninle kavga etmeye çalışmıyorum Kaiden. Normalde seni bu kadar sıkıntılı görmem. Ne kadar küstah olsam da, sana yardım etmeye çalıştığımı söz veriyorum," diyor. Bana anlayışlı bir ifadeyle bakıp derin bir nefes alıyorum.

"Sen anlamazsın."

"Doğru olabilir," diyor elini göğsümden çekerken. Bana sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. "Öyleyse öğret bana. Birkaç ay önce, şu an olduğumuz yerde olacağımızı, böyle konuşacağımızı söyleseydin, bunun imkansız olduğunu söyledim. Daha çılgın şeyler de oldu. Sana söz veriyorum," diyor.

Bu Aaron memlekette neredeydi acaba?

Ayağımı yere vurarak Hunter'a baktım. Bizi çoktan izlediğini fark edince telaşlanarak ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Utandım ve yanaklarımda bir sıcaklık hissederek elimi saçlarımda gezdirdim.

"Kıskanıyorum," diye tükürdüm, sonunda kelimeleri yüksek sesle duymama izin vererek.

"Hunter'ın yeni arkadaşı mı? Önemli değil. Eminim bundan sonra onunla takılmayı teklif etsen, seve seve kabul ederdi. O, böyle insanlara yapışmaz..."

Sözünü yarıda kesip, vardığı sonucu yeniden değerlendiriyor. Sessiz kalıyorum, Aaron'a gözyaşlarını dökmekle tehdit eden gözlerle bakıyorum. Kollarımı önümde kavuşturup, hıçkırıklarımı bastırmak için alt dudağımı ısırarak hareketsiz kalıyorum.

"Hunter'ın arkadaşını mı kıskanıyorsun? Yoksa Hunter'ın ona yakın olmasını mı kıskanıyorsun?" diye sordu Aaron, sonunda parçaları birleştirerek.

Omuzlarımı silkip duygularımı bastırıyorum.

"Onun benim gibi başkasında da teselli bulmasını istemiyorum."

Aaron başını sallayarak odaklandı ve bir sonraki cevabını bir araya getirmeye çalıştı.

"Seni sinirlendirmeye mi çalışıyor?" diye sordu Aaron, çocukluğunun en yakın arkadaşına karşı hislerimi itiraf ettiğim gerçeğini tamamen görmezden gelerek.

"Evet, hata yaptım ve yanlış bir şey söyledim-"

"Sus. Bir fikrim var," dedi Aaron, kedi gibi bir sırıtışla sözümü keserek.

"Ne-"

Kolunu boynuma doladı, beni kendine çekti, gülümsedi ve önümü sıvazlayarak, neredeyse hiç anlayamadığım bir espri mırıldandı.

"Ne halt ediyorsun?" diye tısladım.

Yüzüme dokunarak ağzımın kenarlarını yukarı doğru zorladı ve sonunda yüzümden bir gülümseme kurtuldu.

"Hunter'ı kendi oyununda yenmek. Eğer hisleri karşılıklıysa, bu da bunu kanıtlayacak. Şimdi gülümse ve sanki bu kampın en yakışıklı ve ilginç adamıymışım gibi davran," diyor Aaron sırtarak.

Dost canlısı dokunuşuna yaslanarak, ona ve anlamsız sohbetimize duyduğum heyecanı ifade ediyorum. Elyon ve Bekah'nın gizlice girdiği ön kapıya doğru beni yaklaştıırken, Hunter'a bakıyorum. Öfkeyle, yeni arkadaşının konuşmasını görmezden geliyor. Aaron'a bakınca, yüzündeki geniş gülümsemeyi görüyorum. Parlak yeşil gözleri ve çilli yüzü aydınlanıyor. İlk kez, sık sık görmezden geldiğim adamdaki nezaketi görüyorum. Talihsiz olsun ya da olmasın, bu adam benim arkadaşım ve bu tutunmam gereken bir şey. Bunu benim için yapmak zorunda değildi.

"Şimdi bana aşık olma Kai," diyor Aaron.

Önüne vurarak başımı sallıyorum.

"Sen benim tipim değilsin."

"Ben herkesin tipiyim," diyor Aaron ve bu da beni gerçek bir kahkahaya boğuyor.

Ön kapıya baktığımda beynim Elyon ve Bekah'ın çıkışına doğru hızla ilerliyor.

"Elyon'un neden gizlice kaçtığını biliyor musun?" diye sordum, Aaron'la birlikte ön kapının yakınında dururken. Hunter çoktan ayağa kalkmış, bir zamanlar çok ilgi çekici olan sohbetinden kaşlarını çatarak çıkıyor. Kolunu boynumdan çekip Aaron iletişim cihazını çıkarıyor ve karşısında sadece boş bir ekran görüyor.

"Açıkçası emin değilim-"

"Kaiden," dedi Hunter'ın sesi, Aaron ve benim aramızdaki dostça şakalaşmayı bozarak.

Aaron genişçe gülümseyerek geri çekildi ve Hunter'ı fark ederek bana göz kırptı.

"Oyuncağınla işin bitti mi?" diye sorar Aaron, Hunter'ı başlangıçtakinden daha da telaşlandırarak.

"Aaron, sonra görüşürüz," diyorum, Hunter tekrar kaçmaya karar vermeden önce onu mazur göstermeye çalışarak.

Aaron bunu çıkış fırsatı olarak görüp başını sallar. Çıkarken Hunter'ın omzunu sıkarak masadaki yerini alır ve arkadaşına ilgisiz bir bakış atarak Hunter'ın yanına gider.

"Ne?" diye sordum sabırsızlıkla kollarımı kavuşturarak.

"Ben neyim? Ne yapıyorsun?" diye sordu Hunter.

"Biraz dalgın görünüyordun. En azından Aaron'la bir sohbet başlatabilirim diye düşündüm."

"İkimiz de biliyoruz ki kavga etmemizin sebebi aramızdaki konuşma becerisi değil-"

"Öyleyse neden kavga ediyoruz? Senin için "biz" tam olarak ne? Kesinlikle birinin kafasını karıştırmak için masaya başka bir adamı sürüklemek değil," diye çıktım ve onu yüce yolundan uzaklaştırdım.

"Doğal değil," diyor Hunter, kendi sözlerimi bana geri fırlatarak. "Belki de bunun mümkün olabileceğini araştırabilecek birinin yanında olmak isterim."

Başımı sallayarak adama bakıyorum.

"Beni kışkırtmak mı istedin, öyle mi?" diyorum sinirle.

Alaycı bir tavırla yerinde duruyor,

"Açıkçası işe yaradı."

Bir adım öne çıkıp ona doğru eğiliyorum, gözlerimi onun gözleriyle aynı hizada tutuyorum.

"Öyle oldu. Beni bazı zor gerçeklerle yüzleşmeye zorladığın için sana kızgınım. Ama bir saniye bile dolapta konuşulanların bunun sonu olduğuna beni ikna etmeye çalışma," Aaron'a bakıp dikkatimi tekrar Avcı'ya çevirdim. "Belli ki benimki de işe yaradı."

"Ne olduğundan saklanamazsın Kai," diye fısıldadı Hunter, açıkça duygu doluydu.

"Sen de yapamazsın," diye itiraf ediyorum bileğini nazikçe tutarak. Onu kendime doğru çekiyorum. "Öyleyse bir şeyler yap ya da durdurmaya çalış. Her iki durumda da. Nefret ettiğim şeyin sadece ben olduğumu düşünmene izin vermeyeceğim."

"Ne yapıyorsun Kaiden?"

"Durdur beni." diye tısladım, sinirle.

Yüzünün yan tarafına dokunarak panikliyor, etrafına çılgınca bakan gözlere bakıyor.

"Kaiden-"

"Eğer her şey benim sorumluluğumdaysa, o zaman aldırmazsın."

Yüzünün diğer tarafını avuçlamak için elimi kaldırdığımda telaşlandı ve beni olabildiğince sert bir şekilde itti. Birkaç adım geri çekilip derin bir nefes aldı. Önümü düzeltip öfkeyle gözlerimi indirdim.

"Şimdi kim inkar ediyor?"

Aaroon şaşkın bir ifadeyle ayağa kalkıp kapıya bakıyor. Ağzı açık, gözleri kocaman açılmış. Bana bakıyor ama yutkunamıyor.

"Ne oluyor?" diye sordu Hunter, dikkatimi ön kapıya çekerek.

Ağzı tıkalı ve çılgılık atan iki beden, İşaretli gardiyanlara karşı var güçleriyle mücadele ediyor. Grubun başındaki Elyon ve Bekah, gardiyanlara fısıldaşıyor ve mümkün olduğunca az dikkat dağıtmaya çalışıyorlar. Çırpınan bedenleri inceledikçe kanımın donduğunu hissederken, olduğum yerde çakılıp kalıyorum. İki sarışın kafa, gardiyanların tutunduğu yerlere çarpıyor ve kaçmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Vega ikizleri.

Rae, incecik bacaklarını var gücüyle tekmeleyerek mavi gözlerini benimkilerle buluşturdu ve umutsuzlukla fal taşı gibi açıldı. Omzunu kullanarak kendini geriye ve onu tutan gardiyana doğru iten Max, bu şaşkınlık anını fırsat bilip elini kaldırdı ve ağzındaki tıkaçı çekip çıkardı. Gözleri odayı taradı, durdu ve taş kesilmiş halime kilitlendi.

"Kaiden!" diye ciğerlerinin tüm gücüyle bağırıyor, paniklemiş ve korkuyla dolmuş.

Boğazım kuruyor, kelimelerim hiçbir yerde bulunamıyor.

Onlar burada nasıllar?

Rae'nin gözyaşları yanaklarını kapladı, yüzünü iri lekelerle ıslattı. Yüzü kıpkırmızı olana kadar çılgılık atınca, gardiyanlar Max'i geri çekip ağzındaki tıkaçı tekrar zorladılar. Daha iyi bir yargıya varamayarak ilerledim. Gruba yaklaşıp, çocukluğumun en yakın arkadaşlarımı atılmış çöpler gibi sürükleyerek, Rae'yi tutan gardiyanın kolunu yakaladım ve tüm gücümle çekiştirdim. Hareketlerime müdahale edemeden savrulan Bekah, önümde belirdi ve gardiyanının kolunu

tuttuğum kadar sert bir şekilde bileğimi tutuyordu. Ağzındaki tıkacın altında boğuk bir sesle adımları haykıran Rae, daha fazla çırpındı.

"Ne oluyor yahu?" diye soruyorum Bekah'a.

"Bunu burada, tüm bu insanların önünde yapmayacağım," diye fısıldıyor, artık üzerimizdeki tüm gözlerle dikkat ederek.

"Bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar söylediklerinin hiçbirini dinlemeyeceğim," diyorum, Aaron ve Hunter'ın arkamda olduğunun tamamen farkında olarak.

"Onu bırak Bekah. Merakları haklı," diyor Elyon, sonunda kendini duruma dahil ederek.

Kıza yalvaran bir bakış atarak yaşlı adamla benim aramda gidip geliyor.

"Askerimi bırakın," diye tısladı.

Onunla işbirliği yapma konusunda isteksiz olmama rağmen, onu bıraktım ve hareketimi takip etmesini sağladım. Tereddütle de olsa, beni bıraktı ve Elyon'un yanındaki yerine geçti.

Ritmik olarak göz kırpan, her iki ikizin kulağının arkasında yeşil ışıklar yanıp sönüyordu, ikisi de hâlâ boğuk homurtulardan oluşan ara sıra çıkan sesler çıkarıyordu.

"Bu ikisini güvenlik önlemlerimizi aşarak bulduk. İkisinin de çipleri aktif. Yakaladığımızdan beri durmadan çılglık atıyorlar," diye iç çekiyor Elyon.

Rae bakışlarını Elyon'a doğru indirdiğinde gözleri daha da karardı, artık o umutsuzca döktüğü gözyaşları akıyordu.

Elyon başını yana eğerek ona odaklandı, göz temasından kaçındıkça daha da irkildi.

"Ağzını indir," diye emrediyor Elyon. "Komutan'dan bir mesajı var."

Bekah tereddütle ağzındaki tıkacı çekerek bir adım geri çekilir.

"Forest nerede?" diye soruyor Rae.

Elyon öfkeyle başını sallayarak gülüyor.

"Bunu bilmek isteyeceğinden eminim."

"Onun burada olduğunu biliyor, ihtiyar," diyor dişlerini sıkarak.

"R-Rae?" diye sordu Forest'ın sesi titrek bir tonda.

Arkama baktığımda, Forest ve Fallan, her biri dağınık ve bitkin bir halde yaklaşıyorlar. Önünde yatan kişiye odaklanan Forest'ın ifadesi şaşkınlıktan öfkeye dönüşüyor. Birkaç adım öne atılıp, bana yapacağı

her türlü etkiyle başa çıkmaya hazır bir şekilde yoluna devam ediyorum. Şimdi, vahşi hayvanlar gibi çığlık atan ikizler, omuzlarını yuvalarından kurtarıp ona bir santim bile yaklaşabilmek için peşinden atılmaya çalışıyorlar.

"Onları buradan çıkarın," diye emrediyor Elyon. Muhafızları hiç düşünmeden ikiliyi hareket ettiriyor ve Elyon'u kız kardeşimle başa çıkmama yardım etmesi için bırakıyor. Arkasından gelen Fallon da en az onun kadar, hatta belki daha da kararlı görünüyor. Omuzlarından tutup yürüyüşünü durduruyorum.

"Yapma-"

Bacaklarımın boşaldığını, dizlerimin yere çarptığını hissediyorum. Elyon'a bakıp içimden yardım yalvarıyorum. Yaşlı adamın yanından geçerken onu izlerken, adam bilekliğini alıyor.

"Seninle konuşabilecek durumda değiller. Güvenliğini garanti edemem-"

"İyi ki beni korumana ihtiyacım yok." diye çıkıştı.

Bileğini adamın elinden kurtararak ikizlerin peşinden koşmaya devam eder. Kimsenin kendisini sorgulamasına fırsat vermeden Fallon, yoluna çıkan herkesi dürterek Forest'ın peşinden gider.

Bana bir kağıt uzatan Hunter ve Aaron ayağa kalkmama yardım ediyor. Elyon beyaz saçlarını elleriyle düzeltiyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne beklemeliyim?" diye soruyor, gerçekten bir cevap arıyor.

"Ne yaparsak yapalım, bunun basit bir sorgulamadan çok daha kötü bir şeye dönüşeceği hissine kapılıyorum."

Bunun üzerine kız kardeşimin ve buraya gizlice giren iki casusun peşinden gittim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KATİANA

Xavier günlerdir beni ziyaret etmedi. Kocamı öldüren adamla kısa süreli etkileşimlerde teselli bulacağımı hiç düşünmezdim, yine de işte buradayım, hücre kapılarından içeri girip bana bir şekilde insani etkileşimde bulunmasını diliyorum. Başlangıçta varlığı boğucuydu; şimdi ise çocuklarım ve onların güvenliğiyle ilgili her türlü bilgi kaynağım o. Buradaki yemekler hep aynı. Akşam ikinci öğünüme kadar beni idare etmesi gereken ekmek, et ve büyük bir bardak suyun olduğu aynı tepsi. Aynı görevliler sabah ve akşam yemeğini getiriyor, bu da rehin gıda tedarikçilerinin dışında kim olduklarına dair kendi senaryolarımı oluşturmamı sağlıyor. Benimle konuşmama izin verildi, bu da bir duvarla konuşmayı neredeyse daha kolay hale getiriyor. En azından duvar bana ayakkabınızın tabanına yapışmış bir şeymişim gibi bakmıyor.

Bu ıssız yerde güvenebileceğim tek etkileşim, Peygamber ve uyurken beni izleme konusundaki dayanılmaz ihtiyaçlarıydı. Gece beni izleyen figürlerini ilk gördüğümde rüya gördüğümü sandım. Gördüklerim göz önüne alındığında, sanrı ve histeri benim için imkânsız değildi. Sanrı, üçüncü gece hızla gerçeğe dönüştü. Hücre kapımın gıcirtısını duymak için bütün gece gözlerimi fal taşı gibi açtım. Saatlerce süren ürkütücü izleme, maskenin altında kimin

yattığını anlamamı imkansız kılan eldivenli elleriyle yüzüme ve kollarıma kısa dokunuşlara dönüşmüştü. Dokunuşlar kötü niyetli değildi. Aslında, hiç de öyle değildi. Sanki beni inceliyorlar, kafamın her yerine erişebilmelerine rağmen nasıl bir insan olduğumu anlamak umuduyla kim olduğumu anlamaya çalışıyorlardı.

Battaniyeyi vücuduma iyice sarıp, o korkunç gözetim gecesiyle bir kez daha uğraşmak zorunda kalma düşüncesiyle ürperiyorum. Ateş çukurunda kalan közlere bakarken, içimde bir şey bu düşünceyle sızlıyor, zihnime zorla giriyor. Xavier bana ulaşmadan uyuduğum bir gece, uyandığımda yanık kalmasını sağlamak için ateşle o ilgilendi. Neden yaptığını hiç sormadım, o da bana hiç söylemedi. Hiçbir sebebi yokken yaptığı küçük bir şeydi. Adamın tüm tavrı tam bir kafa karıştırıcıydı.

Tüm bu karanlıkta, yarı güvenilir tek şey o kaldı. Kocam öldü ve çocuklarım kayıp, muhtemelen kocamın yüzleştiği kaderin aynısını yaşıyorlar. Ailemden kimse kalmadı, ulaşabileceğim kimse kalmadı. Yaşlı Dokunulmazların çoğu yıllarını lüks içinde geçirir, ancak Dokunulmazların çoğu ölümcül hastalıklara yakalanmaz; özellikle de kızları talihsiz birine aşık olmaya karar vererek ihanete uğradığı sıralarda. Andrew'un ailesi en çok acı çekenler oldu. Annesi, Andrew onları evlatlıktan reddettiğinde kalp kırıklığından öldü ve Mark, tatlı yaşlı adamın hayatta olduğunun garantisi yok.

Mark, Andrew'a karşı her zaman nazikti. Andrews'un hiçbir hayali, kendisine yasak olan bir kadının peşinden koşmak da dahil, çok büyük değildi. Mark'la tramvayda her etkileşimimde, çocukları soruyor, ne zaman onun güzergahında yürümeye başlayacaklarını merak ediyordu. Aslında, çocuklarımla okula onun güzergahında gitmelerini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağımı düşünüyordum. Bir bakıma, onları ondan saklamanın, asla bir ilişki yaşayamayacağını bilerek, onları görmesine izin vermekten daha kolay olduğunu düşünüyordum. Onları ilk gördüğü gün, gözlerindeki ışık bana tam tersini söylüyordu. Kaiden'in babasına ve Forest'a ne kadar benzediğini söylemekten kendini alamıyordu.

Duraksayıp, Mark'ın Forest hakkındaki düşüncelerini uzun uzun düşünmeye çalışıyorum, çıkmaz sokaklara girdiğim anda daha da sinirleniyorum. Mark'ın Forest hakkında ne düşündüğünü

hatırlamıyorum. Burada geçirdiğim zaman hafızamı bulandırmaya başlıyor. Günün sonunda belki de önemli değil. Onun veya bu hapishanenin dışında önemsemiğim herhangi birinin hayatta olduğunun garantisi yok.

Bir sonraki görevlinin hücreyi gözetleme görevini üstlenmesini izlerken, kapının küçük penceresinden içeri bakıp uyuduğumdan emin oluyor. Sade yemekler yemenin ve sosyal etkileşimde bulunmamanın yanı sıra, uykum Peygamber için bir öncelikti. Uykusuz kalınca zihin ve beden tökezlemeye başlıyor. Anlayamadığım sebeplerden dolayı, Peygamber'in isteyeceği son şey bu.

Başımın arkasındaki beton duvara baktığımda, bir şey gözüme çarptı. Daha iyi görebilmek için sırtımı çevirdiğimde, gözlerim duvardan dışarı çıkan sivri uçlu bir çivinin parıltısına takıldı. Daha derine çakılması gereken çivi, ayın parlak ışığında parlıyordu. Gardiyana hızlıca bir bakış attıktan sonra, sırtı bana dönük kaldı ve bana buradan çıkmam için aptalca bir fırsat verdi.

Çivinin paslı metalini kaldırıp çevirerek, kalan gücümü kullanarak onu birkaç santim bile hareket ettirebilmek için tüm gücümü harcıyorum. Duvarın küçük parçalarının ne kadar çok kaldırırsam o kadar parçalandığını görüyorum, duvar gevşiyor ve beni onu kurtarmak için tüm vücut ağırlığımı kullanmaya zorluyor. Dizlerimin üzerine oturup, tüm ağırlığımı geriye doğru yaslayıp tüm gücümle çekiyorum.

Bu asla işe yaramayacak. Uykusuzluğumu Peygamber'e anlatmaya çalışmak zorunda kalacağım.

patlatmak

Çivi duvardan fırladı ve sırtüstü düşerken beni irkiltti. Yatağı gıcırdayarak sarsan Görevli, başını çevirerek bana kendimi tekrar gizlemem için pek zaman tanımadı. Battaniyenin altına girip, çiviye elimde tutarak kıpırdamadan durdum. Kapının gıcırdamasını duyunca, Görevli'nin çizmelerinin çıkardığı yüksek ses zemini kapladı. Heyecandan titrerken, yaklaştıkça sıcaklıklarının serin bedenimi ısıttığını hissettim. Delicesine kıkırdarken, seslerinin tonuyla kanım dondu.

"Seni duydum, Katiana," diye fısıldadı, sesinin kısık olmasına dikkat ederek.

"Dinlenmen emredildi. Hiçbir kurala saygın yok mu?" diye sordu, nefesi enseme okşarken bana doğru eğilerek. "Adam benim arkadaşımı, biliyor musun? Kızının, oğlunun ve o pis Talihsizler grubunun onun ölümüne sebep olduğunu söylüyorlar." Çocuklarımın adını duyunca kalbim hızla çarpıyor. "Ölümünün bedelini birinin ödemesi gerekiyor gibi görünüyor-"

Şimdi harekete geç. Sonra düşün.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde arkamı dönüp elimi kaldırdım ve çiviye adamın göz yuvasının derinliklerine sapladım. Çıglık atmasına fırsat vermeden çoraplarımdan birini ağzına sokup yarayı tutmak için ellerini kaldırdı. Gözlerinden yaşlar ve kanlar aktı, ellerimi kırmızıya boyadı. Onu öldürecek kadar derin değildi. Tahmin ettiğimden daha zayıf görünüyorum.

Tırnağın ne kadarı dışarıda kalmışsa, öfkem zayıflığımı bastırıyor.

"Komutanınız Adam'ı öldürdü," diye tısladım, ayağa kalkarken. Komodinin üzerinden bir kitap alıp elime fırlattım, yoğun ağırlığını hissettim. Dizlerini yere vurarak hıçkırdı, ağzındaki tıkaçı çıkarmaya çalışacak kadar acı içindeydi. "Bunu, aldığı az sayıdaki candan biri olarak düşün," diye bitirdim, öfkeyle gözlerimi indirerek. Şok içinde bana bakarken, eli titreyerek merhamet dilemek için havaya kalktı.

"Merhamet mi?" diye soruyorum, aklımda sadece hapsedilişim var. "Halkın ailemin peşine düşmemeliydi."

Kitabı çivinin geri kalanına sertçe vurarak, ellerini indirdi, çivi beynine saplandığında yüzünde ifadesiz bir ifade belirdi. Saniyeler içinde ölü bir ağırlığa dönüşen şişmiş ve kanlı gözü, yüzü beton zemine çarpana kadar beni izledi.

Vücudunun seğirdiğini görünce, uyanmayacağından kesin olarak emin olmak istiyorum. Bacağını ararken, zorunlu bıçağını bacağının yan tarafında saklı buldum. Kınından çekip çıkardıktan sonra, kulağının arkasındaki yara izini işaret ettim.

"Bunları sizden çoktan çıkarmaya başlamalıydım," diye fısıldıyorum onun bitkin haline.

Kulağının arkasını kesen çipin uzantıları yılan gibi kıvrılarak dışarı çıkmaya başlıyor ve görüş alanındaki her şeye tutunmaya çalışıyor. Bıçağı tutunmalarına izin verdiklerinde, insanlıktan başka her şeyi algılıyorlar ve çipin parlak kırmızı renkte parlamasına neden oluyorlar.

Uzuvlar yeterince güçlü bir şekilde tutunduğunda, kolumu geri çekiyorum ve çipin adamın kafasından çekilip zihnini de beraberinde götürmesini izliyorum. Göğsünün inip kalkmasını durdurduğunu görünce, son nefesi odayı bir kez daha sessizliğe boğuyor. Nefes nefese, kendimi toplamak için bir an duruyorum.

Konakçıdan ayrılmasının ardından hızla kırmızıya dönen çip, tutunabildiği her şeye tutunarak kıpırdanıyor. Adamın kanını pantolonuma silerken, günahkâr cihaza dik dik bakıyorum.

"Seni mükemmelleştirmene asla yardım etmemeliydim."

Casusun üzerine ayağımı vurunca, topuğumun altında paramparça oluyor. Görevlinin saatine baktığımda, saat 23:00'e sadece bir saat kadar kala olduğumu görüyorum.

"Tek atış. Tek çıkış," diye fısıldadım, yarı açık hücre kapısına bakarak.

Adamın kıyafetlerinin ilk katını yırtıp, yarasından sızan kanın iz bırakmadığı her bir giysiye tutunuyorum. Ayakkabılarını, pantolonunu, bir paltosunu ve şapkasını alıp kaçıyorum, katlarımı çıkarıp vücudunun üzerine seriyorum. Çarşafımı alıp onu tamamen örttüğümde, kanı beyaz yüzeyini lekeliyor. Bol pantolonunu ve ceketini zorla giydirip, düğmelerini ilikliyorum, saçlarımı şapkasının altına sokup ayaklarımı zorla ayakkabılarının içine sokuyorum. Bel kemerimdeki rozetini düzelterip, bıçağını tekrar kınına sokuyorum ve üzerindeki silahları zihnimden sayıyorum. Bir tabanca, bir bıçak ve bir ışık sensörlü probu. Parmaklarımı ön cepte gezdirirken, her derde deva tek bir şişe dokunuşumun altında kalıyor.

İlerleyip girişte duruyorum, bu hücreden ayrılmanın başıma neler getireceğini merak ediyorum. Ayağımı yere vurarak, bana zarar vermeye hazır adama bakıyorum. Burada kalırsam çocuklarım acı çekmeye devam edecek ve ihtiyacım olan cevaplar asla bulunamayacak.

Gözlerimi kapatıp korkularımı geri itiyorum.

"Korku ölümler içindir."

Koşarak oradan uzaklaştım, her gardiyanın çıktığı koridordan koşarak geçtim. Bu tutuklama merkezlerinin çıkış kapısını görünce, New Havens'ın yoğun Dokunulmazlar bölgesinin parlak ışığı uzaktan bana yansıdı.

Cevap arıyorsam, eskiden halkım olarak gördüğüm kişilerle bulamıyorum. Günahlarıma rağmen, bana olan nefretlerine rağmen, hâlâ adalet uğruna savaşmaya istekli insanların olmasını umuyorum.

Rozeti tarayıcıya takıp kapının açılıp kapanmasını izlerken, içime dolan sentetik temiz hava, gerçekleşen bir rüya gibi. Özgürlük anımın ışığında gözlerimin yaşlarla kaplandığını hissederken, tüm duygularımı bastırıyorum.

Küçük şeylerin tadını çıkarmaya vakit yok.

Koşuma devam ederken, midemde büyüyen korkuları görmezden gelip, giderek daha da bölünen topluma daha da yakınlaşmaya zorluyorum kendimi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ORMAN

Saat

Elyon'un ikiz kardeşimizin aniden evimize gelişiyle ilgili bize bilgi vermesini saatlerce bekledik.

Pencerelerden süzülen gece hızla gün doğumuna dönüştü ve hepimiz kimin uyanık kalıp diğerinin uyuyacağını değiştirmek için nöbet tuttuk. Kai, Hunter'ın yanında kıvrılıp yattığını fark edemeyecek kadar yorgun, kambur bir şekilde yatıyor. Valerie bana yaslanıyor, artık eskisi kadar uyanıkmiş gibi davranmaya yanaşmıyor. Aaron, Fallan'la birlikte duruyor, ikisi de bunun ne anlama gelebileceği hakkında sessizce konuşuyor, beni rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Şakalaşmalarını dinlerken gözlerimi kapalı tutuyorum, beynim milyonlarca senaryoyu işlerken hiç kıpırdamadan duruyorum. Fallan, endişelerime rağmen beni sakin tutmak için elinden geleni yaptı.

"İkinizi de alacağız," diyor Bekah sessizce.

Hemen doğrulunca, yaratmaya çalıştığım uykulu halim anında bozuldu. Bekah ile göz göze gelip, Fallan ve benim de onu takip etmemizi işaret etti. Valerie'nin uykulu haline bakan Aaron gülümsedi.

"Onu yakaladım. Sen git," dedi Aaron, ondan uzaklaşmama yardım ederek. Ona nazıkçe başını sallayıp Fallan'ın elini tuttum. Aaron'la yerlerimizi değiştirip elini sıkıca tuttum ve Bekah'nın bizi geldiği kapıdan geçirmesini izledim.

"Bekle, geleyim," diye fısıldadı Kaiden, Hunter'ı daha rahat bir pozisyona getirip ceketini yastık olarak kullanarak. Aramıza katılmak için ayağa kalkan Bekah, adamı durdurmaya çoktan hazırды.

"Senin aramıza katılmana izin vermedim," diyor nefretle.

"İyi ki senin iznine ihtiyacı yok," diye çıktım. Kardeşimin elini uzattım, tuttu. Fallan ve ben yürüyerek Bekah'ın yanından geçip loş ışıklı odaya girdik.

Önümüzdeki iki odanın manzarasını seyrederken, iki cam pencere bize ikizlerin her ikisine de doğrudan görsel erişim sağlıyor. Metal sandalyelere bağlanmışlar, her biri vahşi hayvanlar gibi çığlık atıp cırpınıyor. Kısıtlamadan kurtulmaya çalışırken yüzleri gözyaşlarıyla kaplı. Çıkardıkları tüm gürültüye rağmen hiçbirini duymuyoruz. İkiliyi gözlemleyen Elyon, her geçen saniye daha da rahatsız görünerek pencereden ikisini de izliyor. Doktorlarının yeniden düzenleme cihazlarıyla odalara girip çıkmasını izlerken, her biri başarısız oluyor. İkizler, başlarını veya bacaklarını kullanarak her bir doktoru etkisiz hale getirerek şiddetli hareketleriyle birden fazla cihazı yok ediyorlar. Ciddi bir bakışla başını sallayarak çocuğun ellerini bıraktım ve Elyon'la ikimizin de şimdi içinden baktığımız cama yaklaştım. Bastonunu titrek bir şekilde tutan çocuğun gözleri duyguyla bulanıklaşmıştı. Kapıyı açıp odaya giren Jeremey, Bekah'yla sessizce konuşurken Fallan arkamdan beni dikkatle izliyordu.

"Bizi görebilirler mi?" diye soruyorum.

"Hayır," dedi Elyon, tüm duygu izlerini silerek. "Bu iki taraflı bir cam." Bana bakmak için döndü, yüzü kederle doluydu.

"Bu çiplerin yetenekleri gerçekten bu mu?" diye soruyor saf bir şaşkınlıkla. Yanıma gelen Kai onun adına cevap veriyor.

"Bunlar ve daha fazlası. Şu anda gördüğünüz her şey, bu insanların kim olduğunu yansıtmıyor. Çipleri aktif, yani şu anda yaptıkları her şey kontrolleri dışında. İşaretlenmemişler. Gerçek bu olduğunda durum daha da kötü."

Doktorlarının yeniden düzenleme cihazlarını kullanmalarını izlerken sabırsızlanıyorum.

"Bunlar onları sakinleştirmeli. Cihazlar. O korkunç şeyler zaten bizim burada olmamızın sebebi."

"Çiplerinin kodu, New Haven'daki zamanından beri gelişti. Yeniden düzenleme cihazlarımız New Haven'dakilerden yıllar ileride, ancak yine de kodu kıramıyorlar. Çipleri onları sürekli bir panik ve şiddet durumuna sokuyor. Saatlerdir uğraşıyoruz ve teknolojimizin hiçbir çiplerine yeterince iyi tepki verip onları devre dışı bırakamıyor. Çiplerini başarıyla devre dışı bırakarak arkadaşlarınızı sakinleştirebileceğimizi düşündük. Onların kaydettiği ilerlemelerden ileride olduğumuzu sanıyorduk. Görünüşe göre yanılmışız. Sizinle konuşmadıkları sürece hiçbirimize akılcı bir açıklama getirmeyecekler."

İkizler bir duvarla ayrılmış, ikisi de kendi alanlarına yerleşmiş. Rae çığınca bir panik halindeyken, Max öfkeden kuduruyor ve insanlığın bildiği tüm küfürleri savuruyor. Her doktora çıkışıyor, sanki boğazlarını vücutlarından söküp atmaya hazırmış gibi dişlerini gösteriyor. Bileklerine bağlı metal bantlardan derileri soyulurken, ikisi de cama bakıyor, her biri kendine özgü nefret dolu bir ifadeyle.

Kai, bu manzara karşısında kıpırdanarak tırnaklarını ısırdı ve inanmazlıkla başını salladı. Fallan, arkadan elini boynuma koydu ve omuzlarımdaki sertlik biraz hafifleyene kadar cildime masaj yaptı.

"Onları böyle gördüğün için üzgünüm, Orman," diyor Elyon, konuşurken gözlerini kapalı tutuyor.

Zihnine şöyle bir göz atınca, kederini hissediyorum. Artık karşısındaki manzaraya dayanamıyor. New Haven'ın kontrol önlemlerinin ne kadar ileri gittiğini görmek onu gerçekten şok etti.

"İkisinin de kafasına bir kurşun sıkalım ve olaya karışan herkesin işini kolaylaştıralım," diyor Jeremey. Eline baktığında, önündeki manzaradan sıkılmış gibi görünüyor. Bekah gözlerini devirerek adama bakıyor ve sessiz kalıyor.

"İlk geldiğimizde bize dayatmaya çalıştığınız ideoloji bu muydu?" diye soruyorum, bakışlarımı ikizlerden ayırmadan.

"Halkımın güvenliği için bir taviz olduğu kanıtlanana kadar idam gibi sert bir şeye izin vermeyeceğim," diyor Elyon, sesi hala titrek.

"Elyon, belki de haklıdır. Ne kadar acımasız olsa da, gerçekten içlerinden birinin casus olmasını göze alabilir miyiz?" diye soruyor Bekah, çocuksu aşağılık duygusunu tereddütle destekleyerek.

"Şiddet herkesin aklına gelen tek tepki mi?" diye öfkeyle sorar Fallan odadakilere.

"Sadece şunu söylüyorum, gümüş saçlı, psikopat kız arkadaşının, gerekirse çocukluk arkadaşlarından birini öldürebileceğine pek güvenmiyorum. Eğer konuşmak istedikleri kişi oysa, onu içeri göndermekten başka çaremiz yok... tek başına. İçlerinden biri ona zarar vermeye çalışırsa bunun nasıl olacağını düşünüyorsun? Sence içlerinden birine bilerek zarar verir mi?" diye sordu Jeremey sinirle.

Jeremey'e dik dik bakan Fallan, adamları yeni bir tartışmaya başlamaya hazırlanıyor.

"Masumların kanını dökmem," diyorum içimden.

Jeremey alaycı bir tavırla yan taraftaki sandalyelerden birine oturuyor.

"İşte senin sorunun da burada, Orman. Çok fazla önemsiyorsun ve bu da sonunda en büyük zayıflığın haline geliyor."

"Bunu hiçbir şeyi olmayan adam söylüyor," diyor Fallan, Jeremey'nin kafasını karıştırdığını hissederken bakışlarını indiriyor.

"Aklımdan çıkma, Markswood."

"Beni zorla," diyor Faallan sırtarak.

"Benim yanımda çocuk gibi davranmayı planlıyorsan dışarı çık," diyor Elyon sonunda gözlerini açarak.

Cama çarpan bir gürültüyü duyan Max, bir doktorun elinden metal tepsiyi tekmeleyerek odanın öbür ucuna fırlatmayı başarır. Daha da yüksek sesle bağırırken, yüzü havasızlıktan kızarmaya başlar. Rae'nin feryatları kulakları sağır edecek kadar güçlü olmalı. Sürekli hıçkırarak ağlayan Rae'nin gözleri sürekli sulanmaktan şişer.

Bir şeyler yapılması gerekiyor.

"Onlarla konuşayım."

Odayı sessizliğe bürüten bu durum, herkesin gözünün üzerimde toplanmasını sağlıyor.

"Forest, bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim," diye söze başlıyor Elyon. Bu teklif karşısında gözleri kocaman açılıyor.

Çoğu zaman soğuk bir yüz ifadesi takınabilen Fallan bile, etkileşime girme isteğine şaşırılmış görünüyor. Bir adım daha yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine alıyor ve bana sert bir ifadeyle bakıyor.

"Bunu onların istediği için yapma. Onları bir mesaj olarak gönderdiğini biliyorsun. Bu senin seçimin olmalı," diye fısıldadı Fallan, sessizce iletişim kurarken gözlerini kırptırarak.

Başımı sallayıp dudaklarımı, ağızda dans eden başparmaklarına bastırıyorum. Bir adım geri çekilip kardeşime bakıyorum.

"Kaiden'ı getireceğim. Belki biraz aşinalık ikisini de rahatlatır," Odaya bakınca herkes hareketsiz kaldı. "Denemeden bilemeyiz."

"Bırakın geçsin," diyor Fallan, Jeremey ve Bekah'ı geçebilmek için ihtiyacımız olan desteği Elyon'dan bekliyor.

Elyon, Fallan'ın fiziksel bir ilişkiye gerek olup olmadığını teyit etmek için ona bakmasını bekleyerek ikiliye yaklaşıyor. Kai'nin tasmaının arkasından hücre giriş kapısına doğru ilerlerken, ikimiz de ikilinin önünde duruyoruz.

"Blackburn, seni uyarmadığımı söyleme, çünkü sana veya daha da kötüsü kardeşine zarar vermelerini engelleyemeyecek kadar güçsüzsün," diye uyarıyor Jeremey, beni itmek niyetiyle yanımdan geçerken. Kolundan tutarak yanımdan geçmesini engelliyorum.

"Dilini boğazına sokmaktan çekinmem. Sevdiklerime duyduğum empatiyi bir zayıflık olarak algılama," diye uyarıyorum, endişelerinin arttığını hissettiğimde onu bırakıyorum. Bekah'nın gömleğini kavrayıp onu kapıdan çekiyor ve ikimize de ikizleri ve bizi ayıran tek şeye özgürce erişme şansı veriyor.

Jeremey'e nefretle bakan Fallan, adamın kafasına delikler açıyor.

"Bir şeylerin ters gittiğini hissettiğin an oradan çık," diyor Elyon, onay almak için bana bakarak.

Hiçbir şey söylemeden Fallan'a ikimizin de çok iyi tanıdığı son bir bakış attım.

"Güvende ol," diye fısıldıyor.

"Her zaman Markswood'um. Her zaman öyle kalacağım."

Üç doktorun çılgınca yanımdan geçmesine izin verirken, beyaz laboratuvar önlükleri dalgası boğucu. Komadan uyandığım gün beni

ilk tedavi eden doktor Jonah yanımdan geçerken gerginlik var. Diğer doktorlardan daha hızlı hareket ediyor, varlığımdan daha çok korkuyor. Adama gözlerimi devirerek, Kai'nin çerçevesinin arkasında kalıyorum.

Şimdi camın ötesinde, feryatları kulakları sağır edecek kadar şiddetli. Öyle yüksek sesle bağırıyor ki, boğazı düğümleniyor, hıçkırıyor, göğsümü derin bir pişmanlık duygusuyla dolduruyor. Kai'nin arkasından kendimi zorla çıkarıp ikimiz de onu birkaç adım öteden izliyoruz. Gözlerini kapalı tutarak, kafasını sandalyenin baş dayanağına vuruyor, zihnini meşgul etmek için sayılar sayıyor.

Ayaklarını sürüyerek yürürken gözleri aniden açıldı, ağlaması hemen durdu. Gözlerimi indirerek, gergin ifademi bozmadan sarışına baktım.

"B-Blackburns mü?" diye sordu boğuk bir sesle.

İşte öylece karşımdaydı - birlikte büyüdüğüm Raegan - o kadar neşeli ve sevgi dolu. Saniyeler önce gördüğüm, ağlayan ve hayatı için mücadele eden kadın gitti. Şimdi, benimle birlikte dolaptaki canavarlardan saklanan korkak kız olarak kaldı. Psikopattan tatlıya, hepsi saniyeler içinde.

Gergin halimi fark eden Kai ilk konuşmayı yapıyor.

"Hey Rae," dedi neşeyle ve dikkatini çekmek için her şeyi yapabileceği kıza birkaç adım yaklaştı.

"Kaiden! Seni de mi götürdüler? Önemli değil. Beni dışarı çıkarmalısın. Ailem çok endişeleniyordur, hiç şüphem yok-"

"Rae'yi sana o mu gönderdi?" diye sordum, kardeşime yaptığı masum davranışa katkıda bulunmadan.

Daha önce hiç duymadığım bir tonla sessizliği bozdu, dudaklarını titretti ve sonunda bana uzun uzun baktı.

"Burada olduğumu bildiğini söylemiştin, o yüzden tekrar soracağım. Beni bulman için seni o mu gönderdi Rae?" diye sordum. Sözlerini yutuyor, tutarlı bir cümle kurmaya çalışırken mırıldanıyor.

"B-bilmiyorum. Düşüncelerim karmakarışık ve kimse doğru düzgün davranmıyor. Hepinizi halk düşmanı ilan ettiklerinden beri, evde işler kötüye gidiyor. Daha fazla Şekil Değiştiren saldırısı, daha fazla düzen. Bir dakika sağlık birimlerindeyim, bir dakika sonra buradayım," diyor, bir kez daha hıçkırarak.

Çipinin ışığı zayıf ama orada. Artık bizim bakış açımızdan net olan cama bakarken, kulağımın arkasına dokunarak bir sonraki hareketlerimi izleyen herkese işaret veriyorum. Ya beni durdurmak için birini buraya gönderirler ya da işleri benim yöntemimle yaparız. Gardımı indirip Elyon'un düşüncelerimi duymasına izin veriyorum. Kapının her an öfkeli bir Jeremey veya Bekah ile açılmasını beklerken, kapı kapalı kaldığı sürece tatmin oluyorum.

Başımı sallıyorum, bariyerlerim yükseliyor.

Belki Elyon ve ben birbirimize güvenebiliriz.

"Belki bize memlekette neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi verebilirsen, o zaman belki yardımcı olabiliriz-"

"Çipin seni kontrol ediyor, Rae," diyorum, kardeşimin bu hükümet kontrolündeki aptalla konuşmaya devam etmesine fırsat vermeden sözünü keserek.

Risk alarak kardeşimin yanından geçip sandalyesinin kol dayanağındaki boşluğa oturdum. Ona baktı, gözleri önce yüzümde gezindi, sonra saçlarıma kaydı.

"B-Çok farklı görünüyorsun. Babana benziyorsun," dedi içtenlikle.

Onu düşünmenin acısı artık katlanılabilir hale geldi.

"Babam New Haven Rae tarafından öldürüldü. Komutanımız tarafından... Xavier tarafından."

Daha fazla duyguyu bastırarak iç çekiyor.

"Xavier, sen gittikten kısa bir süre sonra Komutanımız olarak görünmeye başladı. İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşündüm."

Çipin varlığı sesini bastırıyor, sözlerini boğuklaştırıyor. Dünyevi zihninden çektiği enerjiyi hissederken, onu hapsinden kurtarmak için vahşi bir dürtü hissediyorum. Merakla elimi kaldırıp parmak uçlarım kulağının arkasında kayıyor, küçük kıvrımlarının dokunuşumun altında kıvrıldığını hissediyorum. Enerjime doğru çekiliyor, ondan uzaklaşıp bana yaklaşmak için yalvarıyor. Saçlarını geriye doğru iterken o kıpırdamadan oturuyor, elimi geri çekerken hıçkırıklar içinde.

"Ben bu Orman'ın hiçbir şeyini istemedim," diye fısıldıyor.

Ona sert bir bakış atıp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Toplumun bu kadar bölünmesini hiç istemedim. Çaresiz insanların ölmesini hiç istemedim. Burada olmayı bile istediğimi sanmıyorum. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemiyorum. Baygınlık

geçiriyorum ve zaman kaybediyorum. Seni en son gördüğümde beri sadece birkaç hafta geçti, ama işte buradayım ve sanki bambaşka birine bakıyormuşum gibi hissediyorum."

Sessiz kalırken, kalp atışları kulaklarımda hızlanıyor.

"Gerçekten orada öylece oturacak mısın?" diye sordu, başını yanıma doğru uzatarak.

Dokunuşunun verdiği hisle içimde bir şeylerin kabardığını hissederek, kıpırdamadan, onu o ürkütücü bakışlarımla izliyorum.

"Orman Belki-"

"Ben aynı kişi değilim Rae," diyorum, kardeşim söze başlamadan önce sözünü keserek. "Öldüm. O çukurda, düşenlerin kanıyla, koruyamadığım herkesin kanıyla çevrili bir şekilde öldüm. Beni takip eden şeyin bir yük, içimdeki kötülüğü bana hatırlatmak için kulağıma gelen bir ses olduğunu sanıyordum ama yanılmışım." Ona doğru eğilerek, her an değişebileceği ihtimalini göz önünde bulunduruyorum. "Şu an olduğum kişi olmak için o arenada ölmem gerekiyordu. Döktüğüm her Memur'un kanından pişman olduğumu mu söylememi istiyorsun? Uyum sağladığımız o akıl almaz toplumu parçaladığım için pişman olduğumu mu söylememi istiyorsun? Öyleyse, aramaya devam et. Eğer benden sempati istiyorsan, o mutlu kıcını o arenaya geri sürüklemeli ve umursayan yanımlı bulmaya çalışmalısın. Burada oturup bana keşke her şey yolunda gitseydi diyebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki, Memurlar şimdi bu yerleşkeye baskın düzenlese ve sana sakın bir Kıyamet Günü'nden sonra Kaiden'la mükemmel bir hayat vaat etse, buradaki herkesin fişini çekmekte tereddüt etmezdi. Yani hayır, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hain olduğumu düşünebilirsin, belki de öyleyimdir, ama en azından düşüncesiz bir budala değilim."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir halde. Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes alıyorum.

"Ama hayır, bunların hiçbirini sizin için istemedim. En azından sizin için geri dönseydim, özgür iradeye sahip olma şansınız olabilirdi."

Elini uzatabildiği kadar uzatıp parmakları sırtıma ediyor.

"Onların kuklası Orman olmak istemiyorum."

Sözlerinin ardındaki gerçeği sezerek, kırık kadına bakmak için döndüm. Gözlerim kocaman açılmış, bir kurtuluş için yalvarırken,

elimi kaldırıp kulağının arkasındaki yara izine dokundum.

Listeye eklenebilecek bir başka kötü fikir nedir?

"Enerjisini hissediyorum. Eğer bana söylersen, onu yok etmeyi deneyebilirim."

"Orman, yapamazsın! Çipleri çıkarmak sunucuyu öldürür-"

"Bırak denesin Kaiden," diyor Rae. Kucağına bakarak hıçkırıyor.

"Bırak denesin. Şu an hissettiklerimden her şey daha iyi."

Kai, destek almak için cama bakarken telaşlı görünüyor. Birinin bunu engellemesini bekliyorum.

"Buna izin verecek misin?" diye soruyor.

Birkaç saniye sessizlik olur.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım. Rae'ye dönünce korkmuş görünüyordu. "İstediğin bu mu?" diye sordum tüm samimiyetimle.

Gözlerini kapatınca gözyaşları yanaklarından aşağı doğru aktı.

"Yap bunu."

"Orman, hayır."

Kardeşimi geri iterek sendeledi ve duvara sertçe çarptı. Vücudunun hiçbir yerini hareket ettiremeyerek panik içinde izledi ve kendini kurtarmak için elinden geleni yaptı.

"Gözlerini kapat Kaiden," diyor Rae, kendini toparlamaya çalışarak.

"Orman!" diye bağılıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum, sadece ona odaklanarak.

Başını sallıyor, gözleri kapalı kalıyor.

"Her şey şu anki gerçekliğimden daha iyidir."

Elimi kaldırıp ağabeyimin bağırırlarını duymazdan geliyorum. Geldiğimiz kapının güm güm vurulduğunu duyunca, kapıyı kapalı tutmak için farkında olmadan kullandığım bilinçaltı enerji odağımı fark ediyorum. Çipin enerjisinin benimkine tutunduğunu hissederek, odaklanmam çipe odaklanıyor. Zihnimde derisinin yırtılıp açıldığını, bir lezyonun başlangıcının kendini oluşturduğunu, acı dolu iniltiler çıkardığını hayal ediyorum. İki dış etkene tutunarak, dikkatimi elimdeki işe veriyorum. Yaradan ayrılan yılan gibi kıvrılan bir sülün kolunu görüyorum, büyüyen enerjimi arıyor. Zihnimde daha iyi kavradıkça, kayıp gittiğini, beynine bile değmeden çıkış yolunu bulduğunu düşünüyorum. Kesiklerden kurtulan sülün sayısını gittikçe

daha fazla izlerken, acı dolu iniltileri hızlanıyor, kalp atışları o kadar yüksek ki, tek istediğim onu sonsuza dek susturmak. İğrenç düşüncelerimi yutarken, son filiz beliriyor ve kafasının içindeki çipin sadece tabanını bırakıyor.

"Orman, kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldanıyor Rae, refleksleri en temel haline geri dönmeye zorlanırken öğürerek.

"Neredeyse bitti," diye fısıldıyorum.

Geri kaymasına fırsat vermeden, Tutuş'um cihazı kafasından çıkarıyor. Başının öne doğru eğildiğini görünce cihazı elime alıyorum ve tutunacak bir şey ararken kıvrımlarının nasıl kabardığını izliyorum.

"Seni aşağılık şey," diye öfkeyle söylendim.

Elimdeki cihazı ezerek paramparça ediyor ve yere parça parça düşüyor. Yarasına baktım, parmaklarım cebini karıştırıp her zaman yanında taşıdığı her derde deva şişesini buldum. Yarasına sıktığımda kapandı ve yarası, başlangıçta bıraktığı yara izini bıraktı. Kardeşimi ve kapıyı tutan Fallan, Kai duvardan kurtulurken ona çarparak odaya daldı. Yönünü bulmak için çabalayan adamlar bana doğru geldiler, ikisi de önlerini görürken sessizce durdular. Arkamı dönmeden konuştum.

"Özgür olmak istiyordu. Şimdi özgür."

Cansız kafasına bakınca, artık düzenli atan kalp atışlarında teselli buluyorum. Sersem sersem başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak etrafındaki alanı inceliyor. Sonunda bana odaklanıp rahat bir nefes veriyor.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor, konuşurken hıçkırıyor.

Gülümseyerek elimi sallıyorum, onu bağlarından kurtarıyorum. Kullandığım gücün ağırlığının verdiği yorgunluğu görmezden gelerek onu kollarıma alıyorum. Zihninde gezinirken, New Haven'ın zehrinin artık bozmadığı huzurdan başka bir şey hissetmiyorum.

"Başardın, Dove," diyor Fallan sırtımı küçük daireler çizerek ovuşturarak.

Öfkesini bir kenara bırakıp Kai de yanımıza gelip ikimizi de kollarına alıyor ve Fallan'ı da bizimle birlikte aşağı çekmeye çalışıyor. Fallan başını kibarca "hayır" anlamında sallıyor.

"İkiniz de onu yakalayın," diye söze başladı, Raes'in odasını Max'in odasından ayıran kapıya bakarak. "Açıklaması gereken bir ikiz daha

var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Düşmüş

Çıglıkları durmuştu. Şiddetli eylemlerinin en ufak bir işareti, hemşirelerden ve doktorlardan koparmayı başardığı tıbbi malzemeler ve giysilerle zemini kaplıyordu. Başını sandalyeye yaslayıp gözlerini kapalı tutarak, mermer zemine vuran ayak seslerimi dinleyerek tamamen hareketsiz duruyordu. Kıyafetleri de saçları kadar dağınıktı ve bu, tüm doktorların gitmesi istendikten sonra bile mücadelesinin ne kadar sürdüğüne dair doğrudan bir fikir veriyordu. Sandalyesinden birkaç adım uzakta durup kollarımı kavuşturdum ve zihnindeki manipülasyonun kız kardeşininki kadar derinlere inip inmediğini görmek için bekledim. Rae'nin aksine, Max'in halkıma karşı her zaman bir nefreti vardı. Zihni, çipe rağmen, kendisinden aşağıda görülenlerin varlığına son verme dürtüsüyle doluydu. Çipin onu ne kadar değiştirebileceğini söylemek zordu.

"Senin değersiz kıcını buraya gönderip benimle akıl yürütmeye çalışacakları ilk kişi olacağını hissetmiştim," diye sakin ve soğukkanlı bir sesle mırıldandı. Sözleri açık ve netti. Çoğu durumda, Max'in odada onunla yalnız kalmamın baskısı altında çoktan pes etmiş olacağından şüphelenirdim.

"Benimle bu şekilde konuşacak durumda değilsin," diye çıktım. Yorumu duyunca ağzının kıvrılıp sırtıttığını görünce, açık mavi gözleri

sonunda açıldı.

Beni baştan aşağı süzerken gülümsemesi daha da derinleşiyor.

"Şuna bak. Düşmüş Markswood. Ormanın kurtarıcısı. Şu anki üstünlük kompleksine burada dikilmek seni gerçekten rahatsız ediyor olmalı. Acaba ne kadar zavallı olduğunu biliyor mu," dedi eğlenerek başını yana eğerek.

"Böyle konuşmaya devam edersen, onu bir daha asla göremezsin. İhtiyacım olan son şey, o iğrenç ağzınla onun moralini bozman."

Bu sözlerle kahkahalarla gülüyor, vücudu sevinçle sarsılıyor.

"Onun elinden kurtulduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Sürekli bir yolunu bulup içeri girecek ve bu acınası güvenlik önlemlerini bir kez aştığında, keşke yapmasaydı diyeceksin. Gerçek her zaman birini bulmanın bir yolunu bulur."

Konuşurken öksürüyor, iniltisini bastırıyor. Başını koltuk başlığına vuruyor, boğazındaki rahatsızlıktan dolayı sabırsızlanıyor.

Tanıdığım tek bir kişi, söylemesine izin verilen kelimelerle mücadele ediyor.

Xavier.

"Yani şimdi mesajını dikte etmek için başka bedenleri mi ele geçiriyorsun? Yeni bir kaptan bile, kediler dilini mi yutuyor?"

Max'in vücudundaki bağları çözememesinden dolayı sinirlenen adam, tüm gücüyle çırpınarak derisini morarttı.

"Bitirdin mi?" diye sordum. Bakışlarını indirip bana odaklandı.

"Öyle misin?" diye sordu, samimi bir cevap bekleyerek. "Çünkü şu an gördüğüm kadarıyla, bu sitenin insanları, ön kapılarından giren bir grup zayıf zekalı ikizin varlığını bile anlayamıyor, hele ki beni. Şu anda baktığın gerçek yüzüm olsaydı ne yapardın?"

"Hepimize yaşattıkların için boynunu kırar ve seni yerin iki metre altına gömerdim. Keşke hâlâ tutarlı olabilseydin de toprak katmanlarının altında boğulmanın, çılgılık atmanın ve kendini ölümün ön kapısına doğru çekmenin acısını hissedebilseydin," diyorum, gerçek halinin, ölü ve durgun yeraltı halinin hayalini kurarak.

"Beni toprağa göm ve sırlarını benimle birlikte göm. Ne kadar da onurlusun," diye öfkeyle söylendi, benden bir tepki almaya çalışarak.

"Hiçbir sırrım yok."

Bir kez daha gülüyor, gülümsemesi bir öncekinden daha da genişliyor.

"Senden hep nefret ettim," diyor dişlerini sıkarak. Kendini giderek daha fazla bizim omurgasız Komutan'ımıza benzeterek, benimle konuşmaya zorlandığı süre boyunca vücudundaki gerginliğin arttığını görüyorum.

"Evet, hislerimiz karşılıklı. İşleri zorlaştırmaya devam ediyorsun. Hepsi de tanımadığın bir kız için. Seni hayatta tutacak zarafeti bulmakta zorlanıyorum."

Soğuklaşıyor, ifadesinde hiçbir mizah unsuru kalmıyor.

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz," diyor, bedenimi tarifsiz bir öfkeyle doldurarak. "Kendine o kadar çok yalan söylüyorsun ki, onları gerçek olarak görmeye başlıyorsun," diyor, bana doğru eğilip cama doğru bakmaya başlıyor. "Bizi duyabilir mi?" diye soruyor, cama boş boş bakarak. "Benim gibi yalanlarının ötesini duyabilir mi?" diye ısrarla kafamı karıştırmaya çalışıyor.

Tekrarlayan manipölasyonlarını dinlerken ona kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Manipölasyonun hiçbirimize işlemez. Ona benim bir insan olarak kim olduğumla ilgili bir sürü yalan söylemen, onunla aramızda bir bağ olduğu gerçeğini değiştirmez. Zihnimde baştan aşağı bir yalan arayabilir ve anında bulabilir. Hangi oyunu oynadığını sanıyorsan, fena halde başarısız oluyorsun."

"Gerçekten oyun oynadığımı söylemeye cesaretin var mı? Şimdi kim aldatıyor?" diye soruyor.

Öfkemi tutamayıp yanımdaki bıçağı çekistiriyorum, bu adamın sefil varoluşuna son vermeye hazırlanıyorum.

"Çok korkuyorum," diyor Xavier alaycı bir şekilde, Max'in kendine özgü gülümsemesiyle bana alaycı bir şekilde.

"Öyle olmalısın," diye uyardım. Adama yaklaşıp saçını tuttum ve bakışlarını camdan uzaklaştırdım. Dokunuşumun altında kıpırdanmasını izlerken, bana bakarken dişlerini gösterdi.

"Çocuğu öldürürsem sana ne olacak?" diye soruyorum.

Elimi kaldırıp gülümsedi.

"Acıyı umursamıyorum, o yüzden tehditlerine devam et. Çocuğun üzerimdeki etkisine gelince, neden onu öldürüp aramızdaki bağın ne

kadar derin olduğunu kendin öğrenmiyorsun-"

Ona sertçe tokat attıktan sonra kekeleyor, cümlesini bitiremeyecek kadar hazırlıksız yakalanmış.

"Ağzını açmaya devam mı edeceksin?" diye soruyorum.

Ayakkabılarıma tükürüp derin bir nefes alıyor.

"Ve savunmasız bir rakibe karşı zayıf saldırılarından birine daha mı maruz kalacağım? Günümü geçirmek için bundan daha iyi bir yol göremiyorum. Kirli teninin altına girmek, sana yapmak istediklerimin sadece başlangıcı," diyor ve yumruğunu kaldırmam için beni teşvik ediyor.

"Eğer onu istiyorsan, yenilğini şimdi kabul et," dedim ve karnına sert bir yumruk indirdim.

Tekrar tükürüp bağlarını çekiştiriyor.

"Ben her zaman istediğimi elde ederim, Fallan. Bunu artık bildiğini sanıyordum."

Alaycı sözlerini görmezden gelerek kolumu geri çekiyorum, ona öyle sert vurmaya hazırlanıyorum ki artık konuşacak kelime bulamıyor.

Kapının gürültülü bir şekilde çarpması beni durdurdu ve ikimizi de gergin bakışlarımızdan ayırdı. Enerjisiyle parlayan gözleriyle bizi izlerken, ikimize de vahşi bir avcı bakışıyla baktı. Onun varlığı karşısında şaşkına dönen Xavier, bir daha kurnazca bir söz söyleyemedi ve hareketsiz kaldı. Keşke ifadesinden silebilseydim dediğim bir bakışla ona baktı. Uzun zamandır takınmak zorunda kaldığım özlem dolu bir bakıştı bu. Elinden geldiğince saklamaya çalışarak ona tutundu. Ama şimdi, haftalarca onu aradıktan sonra, burada durmasının kendisi için ne anlama geldiğini saklayamadı.

O, Aygıtını buldu. Gücünün tek gerçek kaynağı.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı gözlerini ondan ayırmadan. "Ve sen de bunu biliyorsun," diye bitirdi cümlesini.

İzledikçe kendimi suçlu hissetmeye başlıyorum, adamdan uzaklaşıyorum ve ona onu incelemesi için ihtiyaç duyduğu alanı veriyorum.

Yavaşça yaklaşarak, her an üzerine atlayacağını umarak adamı dikkatle izliyor. Elimi tutup yanımdan geçiyor, burada geçirdiği süre boyunca gördüğüm en öfkeli haliyle.

"Merhaba Forest," dedi Xavier, Max'in sesiyle ve Max'in gözleri kocaman açıldı.

"O mu?" diye soruyor. Elleri titriyor, vücudu ikimizin de hissettiğini bildiğim bir adrenalinle doluyor.

"Aşkı anlayabileceğini sanıyordum, gerçi bu bedenin görünüşü benimkiyle hiç kıyaslanamaz."

Artık dayanamıyorum.

Yüzüne sert bir darbe indirmek için elimi kaldırdığımda, daha vuramadan eli yumruğumu kavradı. Kavrayışı tahmin ettiğimden daha güçlüydü ve beni yumruğu yana doğru indirmeye zorladı.

"O bunu hak ediyor-"

"Fallan, dışarı çık," diye emretti Forest, gözleri hala Max'in üzerindeydi.

Açıklamasında kafa karıştırıcı bir şey var. Bir an durup düşününce, niyetini zihnimde sorguluyorum.

"Sanrı mı görüyorsun? Seni burada onunla yalnız bırakamam."

"Fallan'a sormuyordum. Ya defolup gidersin ya da seni gönderirim. Buradayken ihtiyacım olan cevapları alamayacağım ve dürüst olmak gerekirse, en son ihtiyacım olan şey benim yüzümden seni hedef alması, bu yüzden lütfen," Sonunda bana baktı, gözleri acıyla doluydu. "Beni, benim yüzümden güvende olmadığını hissettiğim bir duruma daha sokma. Bana güvenmene ihtiyacım var," Elim tutup göğsüne koydu. "Gücüme güvenmene ihtiyacım var. Bağlantıdan dolayı herhangi bir korku hissedersen, o zaman buraya gel. Lütfen. Bana güven."

Bana gitmemi söylediğini fark edince gülümseyerek, sessizliğimizin onun tek istediği şeyin bozmak istediği zihinsel bir konuşma olduğunu hemen fark etti.

"İhtiyacın olursa kapının diğer tarafında olacağım," Xavier'e bakıp onu kendime çekip kollarımı ona doladım. "İhtiyacın olursa hissederim," diye açıkladım, zaten giderek büyüyen kaş çatmasına daha da ağırlık katarak.

Yüzünü avuçlarıma alıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, dokunuşa alıştıkça rahatlıyorum. Alnını alnıma bastırıp dudaklarımızı ayırıyorum, ikimiz de bu küçük anın tadını birlikte çıkarıyoruz.

"Bir daha buna tanık olmadan Max'in gözlerini oyacağım," diye mırıldandı Xavier. Sesinde öyle büyük bir nefret vardı ki.

Adama dönüp baktığında gözlerini kıstı.

Tereddütle uzaklaşırken elini bıraktım ve yana düşmesini izledim. Kapıya yaklaşırken, karşımdaki görüntü beni rahatsız ederken çifte son bir kez baktım. Xavier, Max'in başını eğerken gülümsedi. Forest'ı sanki narin, kırılacak bir şeymiş gibi izliyordu. Xavier neşeli görünürken, Forest aydınlanmış, ışıktan yoksun görünüyordu. Xavier intikam almak için buraya gelmiş olabilirdi ama intikam, Forest'ın ruhunu çoktan ele geçirmişti.

Ve şimdi sıra ona geldi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ORMAN

"Benimle baş başa vakit geçirmek için sevgilini mi kovuyorsun?" diye alaycı bir şekilde söylüyor, göğsümde biriken öfkeyi körüklüyor.

Dünyada tek bir tokatın yaratabileceği nefreti haklı çıkarmaya yetecek kadar acı yok ama yine de deneyebilirim.

Topuklarımın üzerinde dönüp avucum yüzüne öyle sert bir şekilde çarptı ki, darbeden sonra bile Max'in yanağında el izim kaldı. Yüzüne indirdiğim önceki darbelerin açık tenini kızartmaya başladığını görünce gülümsedim, Xavier'in de bir dereceye kadar tüm bunları hissettiğini çok iyi biliyordum. Sessiz kalarak onu izledim, aşırı neşeli gülümsemesini tekrar takınmasını bekledim.

"Sözlerine dikkat et, seni korkak," diye tısladım, burnu burnuma birkaç santim mesafede olacak kadar yaklaşarak. Max'in yüzünü takınmama rağmen, ifadesinde sadece Xavier'ı görüyorum. Özgüven, manipülasyon ve kötülük, hepsi tek bir basit gülümsemede saklı.

Daha derin bir gülümsemeyle yüzümü baştan aşağı zevkle süzdü.

"Öfkeliyken çok güzel görünüyorsun. Sonunda gerçek yüzünü göstermene sevindim," diyor, şimdi tamamen saçlarıma odaklanmış bir şekilde. "Sormayı unuttum, sana bıraktığım o küçük hediye nasıl iyileşiyor, aşkım?" diye soruyor, karnımın alt kısmına bakarak.

Kesiklerinin acısı, varlığı göz önüne alındığında daha da yakıcıydı. Titreyen elimle karnımın alt kısmına dokunup gözlerimi kapattım ve zihnimdeki tüm koruyucu bariyerlerin sonuna kadar açık olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim.

"Neden Max'i kirli işlerini yapmak için bir et manşonu olarak kullanıyorsun? Benimle yüzleşmen imkansız mı? Seni öldürecekğimden mi korkuyorsun?"

"Beni öldürebilecekğinden hiç şüphem yok, tıpkı sana izin verecekğim gibi. En azından bu şekilde gerçeğimi söylemeye çalışabilirim. Eminim beni alt etmenin verdiği özgüven artışından rahatsız olmazsın."

Sustuğunda homurdanarak çenesini sıkıyor, boğazındaki ani rahatsızlıktan belli ki rahatsız oluyor. Yine kendi sesi tarafından susturuluyor, sanki safra boğazını yakıyormuş gibi sözlerini yutuyor.

"Bu ne? Neden benimle konuşmakta bu kadar zorlanıyorsun?" diye sordum ve sonunda gülümsemesini kaybetmesini sağladım.

"Bunu Pandora'nın kutusu olarak düşün. Bana lanet eden kişi söyleyeceklerini söylerse, kıyamet kopar," diyor gergin bir şekilde.

"Söyleyecekğiniz herhangi bir şeyin bu kadar etkili olacağından şüpheliyim."

Aslında bu onun için bir oyundan başka bir şey değil. Yalan söylüyor ve ben de daha önce dinlemiştim. Kafamın içine girip, kişiliğinde beni kurtaracak en ufak bir şey olduğunu düşünmemi sağlamak istiyor. Şu anda benden isteyeceği son şey sempati olmalı.

"Orman, ben hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım, değil mi?" diye soruyor, azgın düşünce kalıbımı altüst ederek. Sessiz kalıyorum.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum," diyor gözlerini kapatarak. "İstediğim son şey herhangi bir şey tarafından kontrol edilmek, bu yüzden bana güvenin, sesim haklı bir sebepten ötürü kilitli."

"Sen bir yalancısın. Söylediklerini neden olduğu gibi kabul edeyim ki?"

Omuzlarını yuvarlayarak, rahat etmeye çalışarak derin bir iç çekti.

"Bilmiyorum, gerçekten. Sana sağladığım özgür iradenin güzelliği, varlığının her zerresiyle benden nefret edebilmen. Güven kazanılır ve inan bana, sana karşı dürüst olmaya çalıştım."

Gözlerini açtığında bomboş bir görüntüyle karşılaşılıyor.

"Sana asla yalan söylemeyeceğimi söylemiştim, Orman, ve bunu gerçekten de söyledim."

Saçımı parmağımla kıvrınca griler ortaya çıkıyor. Kahverengi saçlarım o kadar solmuş ki, ilk bakışta Yaşlı olduğumu düşünebilirsiniz. Sürekli aynı saç tutamını kıvrırken, Elyon'un pigmentasyon kaybıyla ilgili fikrini hatırlıyorum. Bakalım bu adam gerçekten ne kadar dürüst olabilir.

"Saçlarım mı? Buradaki insanlar bunun gerçekte ne anlama geldiği konusunda haklı mı? Ne kadar çok can aldıysam, gücüm o kadar artıyor... ve fiziksel olarak da o kadar çok şey gerektiriyor?"

Şaşkın bir ifade takınan Max'in yüzü şok olmuş bir ifadeye bürünüyor. Gözlerini devirirken başını sallıyor, normal profesyonel tavrını zar zor sergiliyor.

"Sana bu saçmalıkları kim anlattı?"

"Yani bu doğru değil mi?"

Gözlerini indirdiğinde, her bir iriste çatışmanın hakim olduğunu görüyor.

"Şu an sana söyleyebilseydim, söylerdim. Bu sunucuyu ele geçirmek çok yorucu ve gerçek bedenimde daha fazla yara olmasını göze alamam."

"Bana gerçeği söylersen ne olur?" diye üsteliyorum.

Duraksayıp dikkatlice düşünüyor.

"Yanlış hamleler yapılırsa, yanlış sözler söylenirse insanlar ölür. Kendi çıkarım için fedakarlık yapmak istemediğim hayatlar da var."

Bu kadar cahilce bir yoruma gülüyorum.

"Ne zamandan beri kendinden başkasını önemsiyorsun?"

"Doğru kişiyle karşılaştığımda oldukça şefkatli oluyorum," diyor, konuştuğu sıkıldığı anlaşılıyor.

"Doğru, yani babamı bu yüzden mi öldürdün?" diye bir kez daha soruyorum, babamın ölümünü yüzüne çarparak.

"Yine de benim suçum değil. Kafanı kullansaydın, önünde çözülmeye başlayan yalanları görürdün," diye çıkıştı. Babamın ölümü onun için de benim kadar hassas bir konu gibi görünüyor.

"Eğer bana daha fazla çıkmaz sokak vereceksen neden buraya gelip konuşuyorsun?"

"Buraya konuşmaya gelmedim. Seni görmeye geldim. Hepsi bu."

Göğsüm ezici bir suçluluk duygusuyla doluyor.

"Yalancı-"

"Seni en son gördüğümde, Adam sana bıçak saplamıştı ve ben de dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalmıştım. Elimden gelen tek şey, sana kaçmak için sahip olduğum enerjiyi vermektir. Seninle birebir konuşmak isteseydim, konuşurdum."

"Diz çökmeye mi zorlandın? Bu nasıl bir saçmalık? İkimiz de senin ne istersen onu yapabileceğini biliyoruz."

"Ne kadar az kontrol sahibi olduğumu bilsen şaşırırsın, Orman," diye bağırarak karşılık verdi. Onun öfkeden deliye döndüğünü pek sık görmem.

"Max'in boğazını kesip seni susturmamam için bana tek bir geçerli sebep söyle."

"Benim yok ama ikimiz de beni bir şekilde canlı istediğini biliyoruz. Bana güvenmeyebilirsin ama yalan söylemediğimi biliyorsun. Belki kafanı kullansaydın-"

Boğazını tutup öne eğilmesini engelliyorum. Parmaklarımı boynunun yanlarına dolayarak bastırıyorum, sıkı kavrayışına rağmen kelimelerinin geri tepmeye çalıştığını duyuyorum.

"Artık sana merhametim kalmadı Xavier; bunu benden çaldın," diye uyarıyorum.

"Senden hiçbir şey çalmadım. Belki de arkayı dönüp o suçlamaları arkadaki cama yöneltmelisin," diyor acı dolu boğazından.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. İçimde bir öfke büyüyor, ancak tek bir şeyle yatıştırılabilecek bir öfke.

"Keşke öyle yapsaydın," diyor sırtarak.

Konuşmamı bitirdim.

Başımı sağa çevirip, bağlarını sıkı sıkıya tutuyorum, onları parçalayıp bileklerini serbest bırakıyorum. Boynunu kullanarak onu öne doğru çekiyorum ve yüzüne indirdiğim ilk yumruğu durduramayarak ayağa kalkıyor. Patlamış dudağından kan kusarak, Max'in karşısında açıkça daha zayıf bir şekilde dönüyor.

"Orman-"

Tekrar yumruk atıp kenara çekildi ve bir sonraki hamlemi engellemek için bileğimi yakaladı. Beni kendine doğru çekerek kolunu boğazıma doladı ve rahatsızlık vermek için aşağı doğru bastırdı.

"Benimle kavga etmeyi bırak!" diye tısladı.

"Bunu istiyorsan boynumu kırmalısın," diye fısıldıyorum.

Savurarak arkasına iniyorum ve onu Tutuşumla yere seriyorum. Güçlü olmasına rağmen, hâlâ Max'in bedeninin içinde ve daha önce gösterdikleri dışında hiçbir yeteneğini kullanamıyor. Yere düştüğünü görünce, üzerine sürünerek çıkma fırsatını değerlendirip onu dizlerimle sıkıştırıyorum. Yumruğumu kaldırıp yüzüne temiz bir darbe daha indiriyorum ve gülümsemesini yeterince sert bir darbeye silmek için elimden geleni yapıyorum. Sabırsızlıkla altımdan sıyrılmaya çalışan Max'in gücü, şu an sahip olduğum güçle kıyaslanamaz bile.

"Yardım etmeye çalışıyorum-"

"Sus!" diye bağıriyorum, burnuna olabildiğince sert vurarak. Kemiklerinin kırılma sesini dinlerken inliyor, acıyı açıkça hissediyor.

İyi.

"Ben senin kuklan değilim, Xavier," diyorum ve yumruğumu tekrar Max'in yüzüne geçiriyorum, kan eklemelerimde birikmeye başlarken bir morluğun daha oluştuğunu görüyorum.

Xavier'in bu açıklama üzerine alt dudağını ısırmasıyla gülümsemesi soldu.

"Sen hiç kimsenin kontrolünde olmadın! Sence ben neden buradayım-"

"Yalan söylemeyi bırak!" diye bağıriyorum, suratına her yumruğumda öfkenin tetiklendiğini hissediyorum.

"Orman-" diyor, giderek daha fazla çelişkili bir sesle. Kocaman gözlerle beni izliyor, durmamı bekliyor.

"Lanet olası ismimi söylemeyi bırak!" diye bağıriyorum. Yüzüne defalarca vurunca, burnundan ve ağzından fışkıran kanı beni kaplamaya başlıyor, zaten sertleşmiş boğazını boğuyor. Yüzündeki kemiklerin kırıldığını hissederken, bir zamanlar birlikte bir gelecek hayal ettiğim o canlı, yakışıklı çocuk şimdi kırık dişler ve korkunç yaralarla dolu, paramparça bir yüze dönüşüyor. Max'in gözlerinde bir şeylerin değiştiğini izlerken, parlak bir parıltıdan, sarışının meşhur bebek mavisine dönüşüyor. Yumruğumu indirmekten kendimi alamıyorum, Xavier'ın hissettiği acının verdiği tatmin duygusu her vuruşu tetikliyor.

"F-Forest," diyor Max'in sesi. Korkuyla dolu, boğazını dolduran kanla parçalanmış. Sesi korkutucu, Xavier'in ölüm döşeğinde bile kullanmayacağı türden.

Ama başladığım şeyi durduramam. Bu kontrolü seviyorum. Bir zamanlar Xavier'in gözlerindeki korkuyu seviyorum. Max bana zarar verdi, aileme zarar verdi ve fırsat bulsa bunu tekrar yapacaktır.

Kendi çılgılığım Max'in sesini bastırıyor, başladığım şeyi durdurmamı imkansız hale getiriyor. İlk darbemi yüzüne defalarca çarptıkça hareket kabiliyeti azalıyor. Çıtırtı üstüne çıtırtı, kemikleri kırılıyor, yüzü tanınmaz bir karmaşaya dönüşüyor. Kalbinin zayıf atışlarını dinlerken, gümbürtüsü beni tüketiyor.

Onu susturmam lazım.

Yumruğumu göğsüne vurarak, bir şeyin içe doğru patladığını duydum ve yüzüme kan tükürmesine neden oldu. Kanımın tenimde dans etmesine izin verdiğimde, kalbinin atışları sessizleşti, artık göğsünün içinde işe yaramaz bir organdan başka bir şey değildi. Elimi kaldırarak, bu acı sarmalına devam etmeye hazırdım.

Birisi arkamdan beni yakalayıp Max'in üzerinden çekiyor, ellerimi aşağı ve yanlarıma doğru zorluyor.

"Üzerimden çekil!" diye bağıryorum, bir başkasını daha aşağı çekmeye hazırlanıyorum.

"Orman! Benim," diye bağıryor Fallan ve beni kendisine doğru çeviriyor.

Bana kocaman gözlerle bakıp ikimiz de birbirimizi izliyoruz. Max'le benim aramda bakışıp titrek bir nefes alıyor. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissederken ikimiz de duruyoruz.

"Onu ö-öldürdüm... Onu öldürdüm..." Sesim bir çılgılığa dönüşüyor ve dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Yere düşmeden önce beni yakalayan Fallan kollarını bana doluyor ve Max'in kanı ikimizi de boyamaya başlarken onu kendime çekmeme izin veriyor. İçimde büyük bir suçluluk duygusuyla başımı Fallan'ın omzuna yaslayıp küçük bir çocuk gibi ağlıyorum.

"Xavier'di, Dove-"

"Gitti, biliyordum. Gitti ve ben durmadım. Her şeyin sessiz kalmasını istedim," diye ağlıyorum, yaptığım şeyin gerçekliğinden tiksinerem.

Beni öyle sıkı tutuyor ki, yerden kaldırıyor. Fallan bacaklarımın alt kısmını tutuyor, beni göğsüne bastırıyor ve etrafına bakıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jeremey'nin sesi. Üç gardiyanın da katılımıyla, Fallan'ın omzunun üzerinden yüz ifadelerinin değiştiğini izledim. Kusmaya hazır hissederek dilimi ısırdım ve kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Ne yaptın sen?" diye devam ediyor Jeremey, karşıdaki şeyden açıkça tiksiniş bir şekilde. Gözlerimi kapatıp ona bakmaktan kaçınıyorum.

"Gürültüyü susturdum," diyorum, gerçeği söylemekten başka bir bahane bulamıyorum.

"Bu, onu ve onu aynı odaya koyduğunuz son sefer. Ne halt etmeye çalıştığınızı sanıyordunuz ki, umarım tatmin olmuşsunuzdur. Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz," diye çıktı Fallan, beni tüm adamların geldiği kapıya doğru götürürken. Adamların elinde çantayla cesede yaklaşmasını izlerken, Jeremey'nin gözleri üzerimde gezindi, daha önce sahip olmadığı bir korkuyla doluydu.

"Başını öne eğ, güzelim. Seni güvenli bir yere götüreceğim," diye fısıldadı Fallan. Max'in kanı ikimizi de kapladı. Yine de sakinliğini koruyor.

Başımı omzuna yaslayıp Max'e bakmaktan kaçınıyorum. Fallan'a olabildiğince sıkı sarılıyorum, iyi enerjisinin varlığında acının azaldığını hissediyorum. Xavier'in söylediği her kelimeyi düşünürken, karşı karşıya kaldığım gerçeklik karşısında ürperiyorum.

Xavier'e olan nefretim o kadar derin ki, ona ulaşmak için herkesi alt etmeye hazırım. Onun fikrinin beni kontrol etmesine izin veremem.

Onunla başa çıkılması gerekiyor. Gerçek benliğiyle, takınmayı seçtiği bir yüzle değil.

Ayrılırken cama bakarken geriye doğru sendeledim, neredeyse Fallan'ın kollarından kurtulacaktım.

Gözlerimden akan yaşlara, göğsümde kalan acıya rağmen, yansımam her zamanki gibi memnun bir şekilde gülümsüyor.

Elimi dudaklarıma değdirmek için kaldırdığımda, diğer tarafımın aniden gelişini bekliyorum. Belki de bu kraliyet hatası yüzünden beni kızdırmak için geri dönmüştür.

Kendi dokunuşumun altında yüzümde oluşan yukarı doğru kıvrılan gülümseme hissini hissettiğimde beni saran korkuyu ifade edecek kelime yok.

Yansıtıcı bir durum söz konusu değildir.

Sadece ben varım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

VALERİE

Sorgulamaların çoğumuzun rahat zannettiğinden daha uzun süreceğini anlayınca, grubumuz bekleme odasından ayrıldı. Yemekhaneye geri dönerken, sabah işlerimize dalmadan önce biraz dinlenebilmek için bir şeyler atıştırmaya karar verdik. Yumurtaları isteksizce ağzıma tıktırırken, başımı masaya yaslayıp Aaron ve Hunter'ın sessiz fısıltılarını dinliyorum; şüphesiz Kai'den bahsediyorlardı.

"Bu kadar uzun sürmemeliydi," diyorum birkaç dakikalık sessiz düşünmenin ardından.

"Sorgulamaların biraz zaman alacağını söylediler. Xavier onları buraya gönderecek kadar kendine güveniyorsa, ikizlerin akılları muhtemelen bozuktur. Elyon'un amacı, bizim çiplerimizi ve burada bulunan insanların kalan çipleri güvenli bir şekilde ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaktı," diyor Aaron. Konuşurken parmağıyla beni işaret ederek verdiği cevaptan memnun görünüyor.

"Yani onları daha büyük bir amaç için yem olarak mı kullanıyoruz?" diye soruyorum. Hunter gözlerini kısıyor, nereye varmak üzere olduğumun açıkça farkında. Koltuğunda rahatsızca kıpırdanarak sohbeti kapatıyor.

"Evet, Valerie. Tam olarak bunu söylüyorum. Kafanda hâlâ o pisliklerden biri olduğunu düşünürsek, biraz daha heyecanlıydın sanırım."

"Kendi çıkarı için dezavantajlı insanları kullanmak... Bana New Haven'ı hatırlatıyor," diye tısladım. New Haven ve New Hope'un aynı cümlede geçmesiyle gülümsemesi silindi ve kaşlarını çatı.

"Aynı değil ama aradaki farkı ayırt etmekte zorlanmanıza şaşırmamalıyım."

Çatalımı kaldırdığımda, küstah kuzenime yönelik tehditler zihnimde oluşmaya başladı.

"Arkadaşlar," diye araya girdi Hunter, arkamızı dönüp, bizi rahatsız eden manzaraya bakarak.

Zincirlenmiş ve bağlı, boynunun yan tarafı hâlâ kan içinde, Rae Kai'nin arkasından geliyor. Etrafındaki odaya bakarken titreyen Kai, iki tepsi yemek alıyor ve onu yakından takip ederken zarif eliyle gömleğini çekiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir şekilde, etrafındakilerin gözlerinin onu takip etmesine izin veriyor. Sayısız yerleşke müşterisi, Rae'nin sinirlenmesini beklerken huzur içinde kahvaltılarının tadını çıkarmaya çalışıyor. Bizi olabildiğince çabuk bulan Kai, sanki onu bizimle yemek yemeye davet etmek bir insanın yapabileceği en normal şeylerden biriymiş gibi davranarak yaklaşıyor. Rae'yi yanıma oturtup bana sert bir bakış atıyor. Hunter'ın yanına oturup tabağına dalıyor ve beşimiz arasında hiçbir şikayette bulunmadan sessizliği koruyor.

Kaçınma. Harika.

Kendisine tamamen yabancı olan tabağı tereddütle yiyor, hareketsiz kalıyor.

"İlk ben söyleyeceğim. Ne oluyor yahu?" diye sordu Aaron, Rae'ye bakarak.

Telaşla ağzını kapatıp, kısa sürede biriktirdiği yiyecekleri hızla çiğnemeye çalışıyor.

"Ne?" diye sordu Kai, sarışını tekrar savunmaya hazır bir şekilde.

"Harika," diye fısıldadı Hunter.

"Sen de mi?" diye sordu Kai, Hunter'a doğru dönerek.

"Ailesi bizi mahvetti Kaiden, ve şimdi onu New Haven'a geri götürmek istemiyormuşum gibi getiriyorsun," diye bağılıyor Aaron

istediğinden biraz daha yüksek sesle.

Gözler üzerimizde, konuşmanın her bir zerresini yiyor.

"B-ben bilmiyordum-" diye savunmaya geçti Rae.

"Ama sen yaptın," diye araya girdim, cevabına çoktan öfkelenmiştim. "Ağabeyin, hepimizin Xavier'e teslim edilmesinin sebebiydi zaten. Max, ilişkileri ortaya çıktığında Fallon dışında hangi Talihsizlerin alıkonulacağı konusunda Xavier'e bir ipucu vermek zorundaydı-"

"O ben değildim!" diye çıkıştı ve sonunda bana o Vega ateşinden biraz gösterdi.

"Hayatını buna bahse girmeye hazır mısınız?" diye sordu Hunter, gözlerini kısarak. "Çünkü şu anda Marked'la dolu bir odadasın ve Marked zihnine kolayca sızıp bize söylediğin yalanları çözebilir. Dikkatli ol."

Gözlerinden yaşlar boşanırken, suçluluk duygusu tüm grubu örtüyor. Gözyaşlarının tabağına akmasına izin vererek, titrek bir şekilde elini hepimizin kulaklarının arkasındaki yara izine kaldırıyor.

"Çip. Kendi başıma asla yapmayacağım şeyleri yapmamı sağladı. Sanki her hareketimi o belirliyordu, beni daha az insan, daha çok eylemlerinin aracı yapıyordu. Forest bana içini döktükten sonra seni Max'e teslim ettiğim o gün, sanki kelimeler boğazımdan zorla çıkıyordu. Her yalan söylemeye çalıştığımda, boğazımda asit varmış gibi hissediyordum. Onu ihbar etme düşüncesi mide bulandırıcı olmaktan çıkıp ikinci doğama dönüştü. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Xavier'in çipinizi tekrar açmayacağına nasıl güvenebiliriz ki? Üzerindeki geliştirmeleri, burada kullandıkları frekansları açıkça aşılıyor."

"Forest onu kaldırdı," dedi Kai, Hunter hariç herkese hoşnutsuzlukla bakarak.

"Bu imkansız. Kendi çiplerini çıkarabilmesinin tek yolu İşaretli yetenekleriydi. İnsanlar, ölümcül sonuçlar doğurmadan çiplerini çıkaramazlar," diyor Aaron, kadını olabildiğince yakından izleyerek.

Parmağımı kulağının arkasına koyduğumda, etrafındaki her hareketten korkarak irkildi. Çipin metal tabanını yokladım ama hiçbir şey bulamadım.

Çip gerçekten gitti.

"Yalan söylemiyor... Gitti," diye itiraf ediyorum Kai ve Aaron'un anlamsız şakalaşmasının ardından.

Hepimiz bir an durup bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyoruz.

"Ona hâlâ güvenmiyorum," diye mırıldanıyor Aaron, hâlâ tetikte.

"Onun medeni olmasına güvenmemize gerek yok," diyor Kai, çaresizce hepimize yalvararak.

Bakışlarından kaçınarak, hepimiz onun bize sunduğu düşünceyi düşünüyoruz. Masanın altına girdiğimde, Hunter'ın aniden daha az ciddi bir tavırla kendine geldiğini görüyorum. Olanları daha iyi görebilmek için geriye yaslandığımda, Kai'nin parmaklarının Hunter'ları birbirine geçirdiğini ve iyi kalpli fırıncı çocuğunun sinirli tavrını bırakmasını sağladığını görüyorum. Kai, elini itmeyerek ona biraz güven vererek tekrar soruyor.

"Hiçbirinizden güven istemeyi hak etmiyorum. Ama yanılıyorsam ve o da bize karşı gelirse-"

"O zaman beni öldürebilirsin," diye tamamlıyor Rae cümlesini.

Tepsisini bir kenara itip oturma alanımızın yanındaki büyük pencereden dışarı bakıyor ve dış dünyayı besleyen elementleri izliyor.

"Bunu önermesi gerekenlerin biz olduğumuzu düşünmüştüm," dedim şakacı bir tavırla omzuna dokunarak.

Yüzünden tek bir tebessüm bile eksik olmuyor.

"Ciddiyim. New Haven'a geri dönmekten her şey daha iyidir," demeyi tercih ediyor. Sözleri grubu susturuyor, herkesin sinsi yorumlarını şimdilik kilit altında tutuyor.

"Evde durum ne kadar kötü?" diye soruyor Hunter.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor.

"Talihsizler ve Dokunulmazlar, tazeleme Sürgün testleri için yüzlerce kişi tarafından toplanıyor. Blackburn ailesinin New Haven'a yaptığı korkunç ihanetten sonra, Katiana'nın doğru testler yaptığının garantisi olmadığını söylüyorlar. Ellerinden geldiğince çok İşaretli buluyorlar. Cesetleriyle ne yaptıkları benim kontrolüm dışında. Her birinin krematoryuma ulaşmadan önce kanının tamamen boşaltıldığını biliyorum. Torbalarda saklanıyor, Tanrı bilir nereye gönderiliyor. Daha fazla düzen, daha fazla yapı. Koğuşlar bile onarıldı,

ama bu, Şekil Değiştirenlerin hâlâ girip çıkmadığı anlamına gelmiyor. Her yer kaos."

Aklım New Haven'da umursadığım tek iki kişi olan Jolie ve Mark'a gidiyor. Parmaklarımı şıklatarak yaşlı ikiliye ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Max'in gözaltına alınmadan önce Talihsizler sektöründe geçirdiği zamanı düşünüyorum. Belki Jolie ve Mark'ın nerede güvende olduklarını, eğer buldularsa, anlar.

"Rae," diye başladım, dikkatini bana çekerek. "Max nerede-"

Konuşmayı bırakıyorum, artık Rae'ye veya etrafımdaki hiçbir şeye odaklanmıyorum. Bakışlarımı kocaman açtığımda, ön kapıdan kayarken meraklı gözlerden uzaklaştırılan, sedyenin üzerinde siyah bir çanta görüyorum. Hareketsiz ve cansız olan çantanın içindeki her neyse, hemşirelerin ve doktorların itmekte zorlanmasına neden olacak kadar ağır. Her doktorun yüzündeki mahcup ifadeye takılıp, diğerlerini duymazdan gelip, hepsinin odaklandığım yönü takip etmeye başlamasını izliyorum.

Ceset torbasının ve sedyenin arkasından sürüklenirken, gümüş rengi saçlarını ve koyu buklelerini bir anlığına görüyorum. Işığa tamamen çıktıklarında nefesimi tutuyorum ve onları görünce şoktan gerçek yüzüm nihayet şekilleniyor. Yüzü kanla kaplı, yüzünün her güzel noktasında dolaşıyor. Kan, her eklemine çizgiler oluşturuyor ve önünde lekeler halinde devam ediyor. Lekelenmiş ve kırmızı kalıntılarla kaplı Fallan bitkin görünüyor. Başını dik tutarak, odayı tararken soğuk bir bakışla bakıyor. Normalde titremesini bekleyeceğim yerde, dik duruyor ve Fallan omuzlarına dokunduğunda rahatlıyor. Kulağına fısıldayarak, Fallan'ın kendisine bakmasını sağlıyor ve ifadesinde hafif bir gülümseme oluşmasına yardımcı oluyor. Bakışlarını izleyen herkese çevirerek, birinin onu kışkırtmaya çalışmasını bekleyerek ifadesini daraltıyor.

Üçlüye katılan Elyon, yemek odasına giriyor. Ön kapıyı işaret ederek sessizce konuşuyor, ikisinin de onayını bekledikten sonra odayı tarıyor. Grubumuzun yanına gelince ellerini kavuşturup doğrudan Rae'ye bakıyor. Rae başını yana eğerek irkiliyor.

"Beni gelip onunla konuşmam için çağırdı," diye fısıldadı, şakağına dokunarak. Mide bulantısı içinde ayağa kalkarak Kai'ye onu takip etmemesi için yalvardı. Elini okşayarak endişelerini yatıştırdı.

"Eminim her şey yolundadır," diyor ve kendini tamamen inkâr etmeye zorluyor. Gruptan uzaklaşınca kendini Elyon'un yanında, Fallon ve Forest'ın metanetli ifadeleriyle gözetlerken buluyor. Biraz teselli bulmak için çocukluğunun en yakın arkadaşına bakan Forest, hareketsiz kalıyor.

"Gitmelisin," dedi Orman, kolunu Elyon'un beklediği yöne doğru uzatarak.

Rae başka bir şey söylemeden yutkundu. Elyon'u takip eden sarışın, her adımda daha da bitkin görünerek koridorda gözden kayboldu.

Elyon'un gitmesini beklerken Fallon, Forest'ı kapılara doğru yönlendirmeye başlıyor ve hiçbirimize onu sorgulama fırsatı vermiyor. Duraksayıp arkasını dönüyor. Odaya acı verici derecede soğuk bir bakış atıp derin bir nefes alıyor ve kanlı avucunun ağzına inmesine izin veriyor. Avucunu yalayıp temizledikten sonra birkaç nefes alıyor. Fallon gözlerini kocaman açıp, anlayamadığım bir ifadeyle bize bakıyor.

"Bu hepinize bir ders olsun. Bugün kendimi tuttum. Yarın tutmayacağım," diye uyarıyor, Jeremey'nin yokluğuna rağmen grubunun bulunduğu yere doğru bakarak.

Bunun üzerine, sonunda Fallon'ın onu her hareketini izleyen iri gözlerden uzaklaştırmasına izin vererek arkasını döndü. Daha önce onu alaycı bir şekilde izleyen herkes, kadının gözlerinin içine bakmamaları gerektiğini bilerek başlarını eğdi.

Eğer saygı istiyorsa korkuyu elde etti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

"Öfkeliysen söyle," diye fısıldıyorum, Fallan'ın yurdumuzda volta atmasını izlerken. Elini saçlarından geçirip gömleğini çıkarıp çamaşır sepetine atıyor. Görünüşüne hayran kalırken, Max'in kanı hâlâ onu süslüyor, tenini lekelerle kaplıyor. Kıpırdamadan dururken, aynada kendi yansımamı görüyorum. Eskiden en yakın arkadaşlarımdan biri olarak gördüğüm birinin kanına bulanmış olmanın ne kadar rahat görüldüğünü görmek can sıkıcı. Eğer New Haven'a karşı bu mücadele benimse, neden kontrolü ele almanın getirdiği suçluluk duygusunu aşamayabiliyorum?

"Kızgın değilim," diye çıkıştı Fallan, banyoya yaklaşırken. Beni duygularını sorgulamaya bıraktı. Duygularının yüzeyinde öfkeden başka bir şey seziyorum. Duş düşmesini en yüksek ayara getirip yere düşen her damlanın sesini dinliyorum. Kapıyı açıp Fallan dışarı çıkıyor, kollarını kavuşturup beni izliyor.

"Kanı temizlemen gerek," diye uyarıyor, bir hareketlenme başlatmamı bekleyerek.

Kaçınmasına alaycı bir şekilde yaklaşarak ona yaklaştım. Daha derine inerek odaklandım ve tavrının altında yatan sebebi buldum.

Xavier'le başa çıkma işini kendime yüklediğim için üzgün. Başka bir adamın kanını tattığım için daha da üzgün.

Düşmüş Markswood, ne kadar berbat bir durumda olsa da kıskançtır.

"Böyle davrandığında seni dinlemiyorum," diyorum, zaten telaşlı olan halini biraz daha zorlayarak.

"Forest, ben sormuyordum. Şu lanet duşa gir," diyor ve konuşurken başını eğiyor.

"Hayır," diye üsteliyorum, hayal kırıklığımı yansıtmak için kaşlarımı daha da çatarak.

Başını sallayarak alaycı bir tavır takındı.

"Pekala," diye mırıldandı. Beni yakalayıp savurdu ve ikimizi de nemli banyoya zorla soktu. Beni banyo tezgahına yaslayıp çevirdi, saçlarımı çekiştirirken boştaki eliyle beni aşağı, tezgahın üzerine itti. Soğuk tezgahın göğsüme değdiğini hissederken, yüzüm kuvarsın üzerinde sabitlenmiş, ona bakmak için elimden geleni yapıyordum. Hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli Fallon, beni kalçam ona doğru kıvrık halde sabit tutarak izliyordu. Hâlâ pantolonunun içindeydi. Tezgahın üzerine böyle eğilmiş halimi görünce tahrik olduğunu anlamak için Marked'in görüşüne gerek yoktu ve sıcaklığımla birlikte gelen titreşimi görünce ben de tahrik olmuyordum.

"Artık sormuyorum, Orman," diyor, itiraz etmemi bekleyerek.

"O zaman bir şeyler yap," diye bir kez daha üsteliyorum.

Zaten heyecanla dolup taşmışken, öfkesini kullanarak pantolonumu aşağı indiriyor, iç çamaşırımı da beraberinde aşağı çekiyor. Arkama yaslanıp, tüm benliğiyle beni kışkırtıyor. Parmaklarını sıcaklığımda gezdirirken, kayganlık parmaklarında toplanıyor ve ağzında saflıktan uzak bir sırıtış belirliyor. İçime kaydığını hissetmeyi beklerken, beklentiyle dudağımı ısıırıyorum.

"Senden bıktım, Orman," diye fısıldadı, parmaklarını sıcaklığımdan çekerek.

Uzanmadan önce vurarak, eli kıcıma öyle sert bir şaplak attı ki iz bıraktı. Bu hisle çığlık atarak eğildim, ancak boştaki eliyle geri itildim.

"Bitmedi."

Kıskançlığın onu soktuğu hal karşısında şaşkına dönmüş, onun ne yapılacağını dikte ettiğini gördükçe midemde bir şeyler yanıyor.

Ama güç kazanılır ve benim için hiçbir şey bu kadar kolay değil.

"Evet efendim," diyorum kötü niyetle. Onu basit bir tutuş manevrasıyla iterek kendimi ayağa kaldırdım ve pantolonumun kalanını bileklerimden tekmeledim. Tişörtümü başımdan geçirdim, göğüslerim ağrıyordu, tek istediğim onu hissetmekti. Sütyenimi açıp ayaklarına doğru fırlattım, gözlerinin vücudumu nasıl keşfettiğini izledim. Sırtışının köpek dişlerini örtmesini izlerken, bana tepeden baktı. Ona doğru birkaç adım atıp, bana dokunduğu elini tuttum ve ağzıma götürdüm. Parmaklarını ağzıma sokarak kendimden bir parça tattım. Kıskançlığı, ilk denemediği için duyduğu hayal kırıklığıyla birleşince büyüdü.

"İhtiyacın olursa duşta olacağım," diye fısıldadım, yanından geçerken saçlarına dokunarak.

Vücudumu ılık suya sarıp perdeyi kapatıyorum. Suyun parlak kırmızıdan şeffafa dönüştüğünü görünce, Max'in tüm kanı akıp giderken göğüslerimi kucaklayıp duş başlığına bakıyorum. Fallan'ın pantolonunun yere düşerken çıkardığı sesi dinlerken, gülümsüyorum, nazik öpücüklerini hissetmeyi bekliyorum.

"Bunu hak etmedin, Dovey," diye fısıldadı derin bir sesle.

Saçımı tekrar yakalayıp Çağrısını kullanıyor, düşüncelerimi dizlerimin üzerinde olma fikrine doğru çekilmem için teşvik ediyor. Kimse için diz çökmek istemesem de, Çağrısı ve aramızdaki bağ güçlü, bu da alışmayı çok daha kolaylaştırıyor. Ona baktığımda, su kirpiklerime yapışıyor. Korkutucu uzunluğuna ve hayal kırıklığına uğramış ifadesine hayran kalarak, gözlerim güzel vücudunu tarıyor. Ellerimi kaldırıp, gövdesindeki kasları V çizgisine kadar inerek takip ediyorum. Ona gülümseyerek, uzunluğunun dip kısmını kavırıyor ve vücudunun dokunuşla nasıl sarsıldığını izliyorum.

"İstedğin bu mu, Fallan?" diye soruyorum. Dilimin ucunu başının etrafında gezdirirken, olacaklara dair beklentisini tadıyorum. "İstedğin bu mu?" diye soruyorum. Uzunluğunun kenarını yalayarak, ağzıma tamamen girmesini hayal ediyorum. Böylesine pis bir eylemde bulunurken suyun vücudumu temizlemesinde büyüleyici bir şey var.

Parmaklarını saçlarıma daha da derin dolayarak çekişi daha da sertleşiyor. Konuşmasına ihtiyacım yok. Ağzım ona her değdiğinde dudaklarıma değen nabız, benim için fazlasıyla yeterli.

Dudaklarımı etrafına doladığımda, hiç vakit kaybetmeden onu boğazımdan aşağı doğru itiyor. şimdi onu nasıl baştan çıkardığım konusunda sabırsızlanıyor, bunu hissettiğimden emin oluyor. Ayarlamak için zamanımdan daha hızlı hareket ederek, hepsinin boğazımın arkasına sertçe çarptığını hissediyorum. Geri çekilmeye niyetli olmadığım için tıkcacı bastırıyorum, yerimde kaldığımdan emin oluyorum. Gözlerimde yaşlar biriktiğini hissederek, küçük bir itişe başlıyor ve hareket onu ileriye doğru zorlarken göz temasımı kaybetmemeye dikkat ediyor. Sinirli ve kıskanç bir şekilde itmeye devam ediyor, her meydan okuyan bakışımda hareketlerinin daha agresif hale gelmesine izin veriyor. Zevk inlemelerini bastırarak başını geriye atıyor. Onu bu kadar memnun görmek hayranlık uyandırıcı bir manzara. Su vücudundan aşağı çağlayarak tüm deneyimi görsel olarak çok daha hoş hale getiriyor.

"Orman, harika hissediyorsun-"

Daha hızlı çalışarak, daha fazlasını alıyorum ve sözlerini bitirmeden önce kesiyorum. Yüzümün yanlarını kavrayıp, bana kocaman gözlerle bakarken, itmeye devam ediyor. Hafif bir seğirme hissederek, ağzım meşgul olmasına rağmen sırtarak, onun beni bırakmasına hazırlanıyorum. Kolunu duş duvarına yaslayıp, alnını n koluna bastırıyor, sesinin verdiği hazzı artık gizleyemiyor.

En baştan çıkarıcı zevk seslerinden birini çıkararak, boşalması ağzımı rahatlatıcı bir sıcaklıkla dolduruyor. Bitirirken saçlarımı sertçe çekiştiriyor, başımı nazikçe geriye çekerek bana ilk gerçek nefesimi veriyor. Tkrğmn ondan nasıl aktığını izlerken titrek bir nefes alıyorum, hâlâ boğazımda kalan acıdan kurtulmaya çalışıyorum. Ona baktığımda, deli gibi soluk soluğa kalıyor.

"Bitirdin mi?" diye sordum sırtarak.

"Keşke."

Dirseklerimi tutup kalkmama yardım ediyor. Beni çevirip boynumu kavırıyor, tezgahın üzerinden yaptığı gibi beni kamburlaştırıyor. Ellerimi duş duvarına bastırarak nefesimi tutuyorum, hâlâ sert hareketlerinden rahatsızım. Başımı sabit ve yanağımı duvara yaslayarak omuzlarımdan aşağı öpüyor, sırtımın her yerini pebiliyor, sonra boynumdaki hassas deriyi ısırarak için acele etmiyor, her açık alanı kendine aitmiş gibi sahipleniyor. Girişime doğru yaklaşarak,

kaygan kıvrımlarımla kendine sataşiyor, her hareketiyle daha da aç ve sertleşiyor. Girişime girmek için kendini biraz daha zorlarken, yavaş girişini bekliyorum, onu içimde hissetmeye hazırım.

"Bu sefer değil, Orman," diyor, vücudumu bir endişe ve heyecan karışımıyla dolduruyor.

Tüm vücudunu tek seferde içime soktuğunda, beni terk eden ses bir çığlık ve iniltiden farksızdı. Kendimi yukarı kaldırmaya çalışırken, beni başımın yanında tutuyor, yavaşça içime girip çıkmak için zaman harcıyordu. Acı verici bir şekilde bu tempoyu sürdürüyor, geri girmeden önce neredeyse tamamen çıktığından emin oluyordu. Dudaklarımdan yalvaran bir inilti çıkınca kendime lanet ettim. Boştaki elini göğüslerime doğru kullanarak meme uçlarımı sıktı ve bu da onun hızlanmasına olan ihtiyacımı bir istekten ziyade bir ihtiyaç haline getirdi.

"Bunu senden istemeni istiyorum," diyor, isteği daha da sert bir şekilde sımsıkı tutarak.

"Sen-" diye araya girdi, alaycılığını susturarak. "K-Keşke," diye bitirdim, artık kelimeler birbirine karışmıştı.

"Seni bütün gece böyle memnuniyetle taşıyacağım, ta ki sudan çok kendin ıslanana kadar," diyor, bariyerlerimin her birini aşarak.

Şu an üzerimde kurduğu etkiden kurtulmanın bir yolu yok. Mantıklı bir düşünce yok. Ona ihtiyacım var ve ona şimdi ihtiyacım var.

Dudağımı ısırarak yavaşça geri çekildi, her şeye yeniden başlamaya hazırdı. Onu zihnimde hissederek kıskançlığını besliyordum.

"Sadece sensin. Hep sen oldun," diye fısıldıyorum.

Kulağıma doğru eğilip mememi ısırıyor, kısık sesle fısıldıyor.

"Biliyorum," diye söze başladı, hemen girişimin önüne geri dönerek. "Benim olanı hak ettiği şekilde becermeyi düşünüyorum."

Bana çarparak ağzımı kapattı, dişlerimin elini kenetlemesine izin verirken inlememi susturdu. Artık yavaş hareket etmiyordu, itişleri hızlandı, bacaklarım neredeyse lapa olana kadar daha da sert vurdu. Duvara bastırılmış halde, kanı ağzımı kapladı, vücudumu yepyeni bir vahşi ihtiyaca sürükledi. Her santimini içime sokarak, merhamet göstermedi, bazılarına İşaretli değilse bile insanlık dışı sayılabilecek bir güçle hareket etti. Beni tekrar tekrar gerdiğini ve en nazik noktalarıma vurduğunu hissederken, alt karnım sıcaklıkla yanıyordu,

bu sıcaklık sadece onun umutsuzca sahip olmamı istediği boşalmayı gerektiriyordu. Boğuk inlemeler ve kan yalamalarıyla ikimiz de teselli edilemez haldeydik. Sıcaklığın iltihaplandığını ve büyüdüğünü hissederek, haz noktama tekrar tekrar vuruyor, beni boşalmama saniyeler kala getiriyordu.

"Benim adım Dovey, boşalırken bunu duymak istiyorum."

Elini ağızımdan çektiğinde kanı ağızıma sıçradı. Sıcaklığa odaklanarak, sanki mümkünmüş gibi daha sert vurdu. Bir hamle daha yaparsam onun olacağım.

Adını neredeyse haykırarak ileri doğru itiyor. Sıcaklığın vücudumu içe doğru çöktürdüğünü, varlığımın her zerresini bir zevk şelalesiyle sardığını hissediyorum. Aramızdaki bağın güçlendiğini hissederek, boşalmamın onu sardığını, bana verdiği kadar tatmin duygusunu ona da verdiğini hissediyorum. Kendini benden koparırken, yokluğu dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Beni çevirip sırtımı duvara yaslıyor, elim kalkarken beni izliyor, doruk noktasına ulaşana kadar onu okşuyor. Boşalmasıyla alt karnımı delip aşağı iniyor, dudaklarını dudaklarımla buluşturuyor. Ağgözlülükle onu öpüyor, ikimizi de suyun altına koyuyor, doruk noktalarımızın giderden akıp gitmesine izin veriyor. Yüzümün yanlarını tutarak beni kendine çekiyor.

Nefes nefese ve telaşlı bir şekilde ikimiz de suyu açtık, titreyen bacaklarım titremeye başlarken sessiz kaldık. Ön koluyla belimi tutarak bana destek oldu, alını benimkiyle buluştu.

"Terapötik desteğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ikimizin de yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Tek bağ," diye fısıldadım, elimi güçlü kalbinin üzerine koyarken.

"Tek bir ruh," diye devam ediyor, başparmağını yanağımda gezdirirken.

Beni temizleyip başıma masaj yaparken, vücudumu temizliyor ve ben de aynı şefkatli dokunuşlarla karşılık veriyorum. Kulağıma tatlı sözler fısıldayarak vücudumun her yerini öpüyor, sadece ben dönüp aynısını yapana kadar duruyor.

Bu düzeni ne kadar sürdürdük, duş ne zaman kapandı kim bilir. Tek bildiğim, sonunda, hayatım boyunca başka hiçbir ruha bu kadar sevgi duymadığımdı.

Hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Max'e karşı yaptığım iğrenç hareketlerin üzerinden birkaç gün geçti. Zihinsel durumumu dikkatlice değerlendirdikten ve Fallan'la geçirdiğim uzun gecelerden sonra, gerçek uykudan ziyade birebir etkileşimle sonuçlanan, gerçeklikten zihinsel bir mola vermek için yatakhaneye kaldırılmam beklenenden daha gerekliydi. Elyon ilk başta temkinliydi, tek istediği halkının liderliğinde eğitime başlamamdı. Max'in ne kadar paramparça olduğunu gördükten sonra, bu ideoloji hızla yok oldu. Fallan'ın benimle kalması için ikna etmesi çok da zor olmadı. Sanırım beni yalnız bırakmasını önerselerdi, birinin bileğini kırabilirdi. Üstesinden gelebileceğimden fazla yük aldığımdan endişelendiğini biliyorum. Bazen haklı olup olmadığını merak ediyorum. Benim için neyin fazla olduğunu gerçekten anlayamıyorum. Bazen dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyorum, yoluma çıkan her şeyi alt etmeye hazırım. Sonra, köşeye çekilmek, bir daha asla ışığı görmeme izin vermemek istediğim anlar oluyor.

Hepsi çok çelişkili.

Saçlarımı ördüm, temiz bir pantolon ve koyu mavi bir kazak giydim. Fallan'ın saçlarını birkaç kez başını sallayarak kurulamasını izlerken, saçlarını itip eliyle geriye doğru taradı. Belinde bir havluyla etrafta

dolaşırken, kendimi bir gün daha onunla yatmaya ikna etmemek zordu.

"Bunu yaparsan seni aramaya gelirler," diyor Fallan, uzun zamandır görmediğim kadar geniş bir sırtışla. Bu söz üzerine kızarak kafama vuruyorum.

"Kafamın içinde ve dışında, öylece mi?" diye soruyorum.

"Güzelim," diye mırıldanıyor, yatak odası aynasında üstümü değiştirirken bana doğru yaklaşırken. "İstediğin şey hakkındaki düşüncelerin o kadar gürültülü ki, tam anlamlarına derinlemesine dalmak karşı konulmaz," diyor şeytani bir sırtışla.

Kazağı giymemi izlerken, şifonyerden pantolonunu alıyor. Boxer shortunu giyerken, o güzel manzarayı da beraberinde götürüyor. Pantolonunu yukarı çekip kemerini bağlıyor. Arkama geçip kazağımın kalanını aşağı çekmeme yardım ediyor, bunu yaparken boynumu yanlarından öpüyor. Bu hisse gülümserken, aramızdaki bağın gücünün akışını hissediyorum. Gözlerimi kapatıp dudaklarının tenime her dokunuşunun tadını çıkardıktan sonra, dönüp adama uzun zamandır verdiğim en derin öpücüklerden birini veriyorum. Ellerimi saçlarına dolayarak, beline dolanmama izin veriyor. Kazağın üzerinden sıcak tenini hissederken, kalbim sevinçle çarpıyor.

"Seni seviyorum," diye kekeliyorum, kelimeye hâlâ yabancıyım. Boğazım yanıyor, defalarca yutkunmama neden oluyor. Boğazımı temizleyip Fallan'ın ve kaçamaklarımın bıraktığı acıyı görmezden gelip kendimi derin mavi gözlerine bırakıyorum.

"Seni seviyorum Dove," diye fısıldadı yüzünü göğsüme bastırarak. "Her zaman seveceğim."

Yaklaşan seslerini duyunca, ikimiz de durakladık, tüm arkadaşlarımızın aniden yaklaşmasıyla irkildik. Kapının önünde beklerken, sabahın bu erken saatinde kapıyı çalıp çalmamak konusunda tartışıyorlardı. Kai, son habersiz içeri girdiği zamandan beri hâlâ dehşet içindeydi. Gözlerimi devirirken, Fallan rahatsızlığıma gülüyor. Ona sarılmama izin vermeye devam ederek, bizi kapıya yaklaştırıyor, bir koluyla beni tutarken tüm kilitleri açıyor. Beni yere indirip başımı öpüyor.

Fallan her zamanki hoşnutsuz bakışını takınarak kapıya doğru "Hepinizin orada olduğunu biliyoruz, içeri gelin," dedi.

Kai kapıyı yavaşça gıcırdatarak açtı, başını içeri uzattı ve gözlerini eliyle kapattı.

"Güvenli mi?" diye soruyor Kai.

"Bana bir yastık ver," diye ısrar ediyorum Fallan'a.

Bana soru sormadan bir yastık alıp bana fırlatıyor.

Kaz tüyü dolu silahı fırlatarak Kaiden'in yüzüne çarpar ve Kaiden elini indirip önündeki şeye bakmak zorunda kalır.

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diyor Hunter, kapıyı ayağıyla sonuna kadar açarken.

Kai, Hunter ve Valerie, odaya doluşup kanep ve sandalyelerdeki yerlerini alarak yatakhane ye girerler. Fallan'a kaşlarını çatan Hunter, şifonyerden gömleğini alır. Ona fırlatan Fallan, en yakın arkadaşının sinirine sırtır.

"Üzerine bir gömle k giy, dostum," diyor Hunter, kızarmış yanaklarıyla başka tarafa bakarak.

Kai, Hunter'a dik dik bakıyor, zihnine dokunmadan bile hissettiğim kıskançlığı saklıyor.

"Ve tüm eğlenceni elinden mi alacaksın?" diye soruyor Fallan, hemen hemen herkesin ona dik dik bakmasıyla.

"Şakaydı," diyor Fallan, ellerini savunma amaçlı havaya kaldırarak ve gömleğini giyerken.

Sandalyelerden birini gruba yaklaştıırıp, sandalyenin arkasına geçip oturmam için beni teşvik ediyor. Saçlarımla oynarken, birinin konuşmasını bekleyerek gruba bakıyor.

"Siz üçünüzün sabahımızı bölmeniz bir sebebi var mı?" diye sordu Fallan.

"Seninle baş başa dört gün geçirmek ve sabahları zorunlu seks yapmak standart mı?" diye soruyor Valerie, ancak Fallan'ın utancı belli olmaya başlayınca gülümsüyor.

"Valerie," diye söze başladı Kai. "Lütfen, Sanctum aşkına, çeneni kapa,"

Yüzü Fallan'inkinden bile daha kırmızı.

"Elyon senin küçük molanın bitmesine hazır, biz de öyle. Görünüşe göre insanların bizi yalnız bırakmasının tek sebebi sensin ve New Haven'ı kurtarmayı planlıyorsak gerçek müttefikler edinmemizin zamanı geldi," diyor Kai ve sonunda sohbeti ilk konuya geri getiriyor.

"Kurtarmaya alışana kadar ne kadar zamanımız var?" diye sordu Fallan arkamdan.

"Belki bir ay, belki daha fazla. Elyon'un özgüveni, ne kadar korkutucu olsa da, Orman sayesinde tavan yaptı," diyor Kai, başkalarının ne düşündüğünü yapabileceğimden hâlâ emin değilken.

Neler yapabileceğimi gerçekten anlamamanın bir yolu yok. Birkaç kez Winnow'u ve birçok kez ağrı ve Bekletme'yi kullanabilmiş olmama rağmen, henüz Aldatma'yı kullanamadım. Taktığım yüzü kaç kez değıştirmeye çalışsam da hiçbir şey değışmiyor. Elyon'un bana olan umutlarının yersiz olduğunu açıkça söylemek istemiyorum, ama onun ihtiyaçlarını karşılayamıyorsa güvenliğimizin gerçekliğİ ne?

"Bunların hiçbirini aceleye getiremem. Yeteneklerim, onları her kullandığımda önemli ölçüde daha az g tüketiyor. Yetenekleri st üste koyduğumda beyin kanamasını durdurmakta hâlâ zorlanıyorum. Dört özelliğİ de kusursuz bir şekilde kullanıp bir de Aparat'ın yapabildiğİ her şeyi nasıl yapacağım?" diye soruyorum, endişenin göğsümü sardığını hissederek.

"Her zaman gidebiliriz," diye öneriyor Fallan, sıcak elleriyle omuzlarımı rahatlatarak.

"Evet, ve tüm o savunmasız insanları koğuşun altında mı bırakacağız?" diye sordu Valerie, kurtarabildiğimiz insan sayısının azlığı karşısında hâlâ acı duyarak.

"New Haven sadece bir yer-" diye başlıyor Fallan.

"Bu meselenin bir parçası Markswood; mesele sadece New Haven değil. Sanctum'un dünya çapında başka merkezleri de var. Ne kadar çok yerleşke varsa, Sanctum ve tarikatları tarafından yönetilen mahallelerle dolu şehirler de o kadar çok. Bu New Haven'la bitmiyor. İşaretliler karşı koyduğunda ve gücü elinde tutan el kesildiğinde bitiyor," diyor Hunter tek bir cümleyle odayı susturarak.

"Tüm İşaretlileri bir araya getirmenin bir yolu yok. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, karşı karşıya oldukları gerçeğİN farkındalar. İşaretli olsun ya da olmasın, New Haven'daki ve Sanctum tarafından yönetilen herhangi bir yerdeki insan gücü zayıatlara yol açacaktır. Teknolojiyi hesaba katmıyoruz bile," diyor Fallan, fikrini desteklemek için bana bakarak.

"Haklı ve Elyon da bunu biliyor," diye başladım, sonunda noktaları birleştirerek. "Elyon, ne kadar saygılı olsa da, İşaretlilerinin hepsinin koruma olmadan özgürleşmeyi kabul etmeyeceğini ve komşu yerleşim yerlerinin de ellerinde yeterince güçlü bir şey olmadıkça davaya yardım etmeyi kabul etmeyeceğini biliyor."

"Cihaza bu yüzden ihtiyacı var," diyor Kai, yeni edindiğim tüm bilgileri sindirerek.

"Xavier sanki başka biri yönetiyormuş gibi bir izlenim verdi. Elyon'un bu kadar korkmasının sebebi bu olabilir mi? Xavier dışında birinin gerçekten de emirleri verdiğini biliyor mu?" diye sordum.

"Xavier, kalbinin göğsünden sökölüp kendisine yedirilmesini önlemek için ne gerekiyorsa onu söyleyecektir. Sana söylediği her şey, kendine daha fazla zaman kazandırmak için bir oyundu," diyor Fallon, Komutan'ın adının geçmesiyle huzursuzca kıpırdanarak.

Bu ifadenin doğruluğunu bulmaya çalışırken, içimdeki derin bir şey Xavier'in tüm bunları sadece kendi kışını kurtarmak için yaptığına inanmamı engelliyor.

Nefretim beslediği güce rağmen beni öldürebilirdi. Karşı koyabilirdi.

Soru şu: Neden yapmadı?

Konuşmaya geri dönen Kai, onun adını fısıldıyor, yanımda adının geçmesini engellemek için elinden geleni yapıyor.

"Rae biliyor mu? Onu öldürenin ben olduğumu biliyor mu?" diye soruyorum, ellerimi birbirine kenetleyip dizlerimin üzerine eğiliyorum.

"Öldürmeye çalıştığın kişi Max değil, Xavier'di," diyor Fallon, düşüncelerimi rahatlatmak için elinden geleni yaparak.

Buna inanmak istesem de, ikimiz de Max ölümün eliyle karşılaşmadan önce durabileceğimi biliyoruz.

İstemediğim gerçeğinden korkuyorum.

"Eminim ki pişman olduğunu biliyordur, Forest-" diye söze başladı Valerie.

"Pişman değilim," diyorum, ne dediğimi tam olarak kavrayabilmemden önce.

Şaşıran grubun gözleri bana kaydı.

"Xavier olduğunu düşündüğünü biliyorum ama-"

"Sonlara doğru Max olduğunu anladım. Sorun şu ki, umursamıyordum. Xavier bizi manipüle etti ve Max de bu işin yanına kâr kalmasının sebeplerinden biriydi. Ona verdiğim acıdan pişmanım, evet, ama bir taşla iki kuş vurmaya çalışmaktan pişman mıyım? Kesinlikle hayır."

Hiçbir şey yutmayan Valerie etrafına bakınıyor, sabırla birinin konuşmasını bekliyor.

"Savaşta'yız Valerie," dedi Fallan sessizce, nihayet gerginliği dağıtarak. "Sadece bir taraf kazanabilir."

Kai gülerek gözlerini Fallan'a ve bana doğru kıstı.

"Savaş kimin kazandığını değil, kimin ayakta kaldığını belirler," diyor, içimizden birinin onunla dövüşmesini beklerken.

Grup bir kez daha sessizliğe bürünüyor.

Kapı çalınca sessizlik bozuldu. Elyon ve Bekah'ı kapının arkasında hissedince, kapının koluna öfkeyle baktım ve kafamla hafifçe dürterek çevirdim.

"Ve böylece bir zamanlar mutlulukla geçen sabahımıza davetli listesi giderek uzuyor," diye fısıldadı Fallan, başımın tepesini öperek, Kai'nin sözlerine rağmen iyi olduğumuza dair bana güvence verdi. Kapıya yaklaşıp kapıyı sonuna kadar açtı ve diğer taraftaki ikilinin nihayet içeri girme cesaretini toplamasına izin verdi. Değişen ifadelerine bakılırsa, tamamen uzaklaşmaya karar vermelerine iki saniye kalmıştı.

"Bu zevki neye borçluyuz?" diye alaycı bir şekilde sorar Fallan.

"Neden yaptığınızı sormayacağım, ancak başka bir insana gelebilecek zararı azaltmak için daha barışçıl taktikler bulmanızı isteyeceğim," diyor Elyon, odadaki fili dolaylı olarak kastederek.

"Siz ikiniz ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, burada bulunmalarının gerçek doğasını ortaya koyma konusunda tereddüt ettiklerini şimdiden seziyorum.

Açık fikirli olmasına rağmen Elyon huzursuz, göz teması kurmaya çalıştığım her seferinde bastonunun ucuyla oynuyor.

Fallan ikiliye "Ciddi misiniz?" diye soruyor. Görünüşe göre, onların zihin dünyasına girmek için çoktan acele etmiş.

"Kız arkadaşının küçük pisliğini temizleyip, ikinizin dört gün boyunca tesisimizin yurdunda Tanrı bilir neler yapmanıza izin

verdiğimizi düşünürsek, bunun adil olduğunu varsayıyorum," diyor Bekah, ona karşı duyduğum nefreti biraz daha körükleyerek.

"İnsanların zihnine girme yeteneği olmayan bizlere neler olup bittiğini birileri açıklayacak mı?" diye sordu Hunter, gruba sinirli bir şekilde bakarak.

"Forest çipleri başarıyla çıkardı, bu da sizin ve benim yerleşkemde hâlâ özgürlük arayanların hepsi için aynısını yapabileceği anlamına geliyor. Hepinizin komşu yerleşkemize bir sonraki sefere katılmanızı istiyorum. Rebekah burada ve Jeremey keşif gezisine liderlik edecek."

"Katılmamıza izin vermek için neden şimdiye kadar bekledin?" diye soruyor Valerie.

Bekah gözlerini devirerek sarışına dik dik bakıyor.

"Aktif çipler, aktif bir takip cihazına sahip olmak anlamına gelir. İhtiyacımız olan son şey, siz koğuş sakinlerinin diğer yerleşkelerimizin yerlerini ifşa etmeniz. Forest çipleri çıkarırsa, New Haven'dan tamamen kurtulursunuz. Açıklamaya devam edeyim mi, yoksa beynin bunu anlayabilir mi?" diye soruyor Bekah, Elyon'un önünde çok daha soğuk bir kişiliğe bürünerek.

Canımın sıkıldığını hissedip dilimi tutuyorum.

"Eğer çipleri çıkarırsam, istediğimiz gibi girip çıkmamıza izin verecek misin?" diye Elyon'a sordum.

"Açıkcası, hepinizin hak ettiği gibi değil-"

"Sessizlik," diye tısladım Bekah'ın zihninde, başını eğip elleriyle ağzını kapattığı görüntüyü canlandırarak.

Ellerini ağzına kapatıp devam etmemek için kendini zor tutuyor. Gözleri kocaman açılmış ve şaşkın bir şekilde Elyon'a bakıyor.

"Uyarı, uyarıdır," diyor yaşlı adam sırtarak. Gülümseyerek birbirimize takdir dolu bir bakış atıyoruz. Bizimle birlikte sırtan gruptaki diğerleri de gülümsemelerini saklıyor, Bekah elini yüzünden kurtardığında kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar.

"Orospu," diye fısıldadı, Fallan'ı kendisine doğru bir adım atması için iterek.

Başımı iki yana sallayıp elimi göğsüne koydum.

"Ne kadar eğlenceli olsa da, işin bir de bu kısmı var," diye tıslıyor Bekah. "Elyon mu?" diye soruyor.

"Xavier'in çocuğu kukla olarak kullanmak için ihtiyaç duyduğu ilgi göz önüne alındığında, kendini ifşa etti. Askerlerim onu bulmayı başardı," diyor Elyon.

Artık tamamen ayağa kalkmış, hepimiz heyecanla titriyoruz. Arkamdan yaklaşan Fallan, sıkığım elimi tutuyor ve başparmağını her bir ekleminin üzerinden geçiriyor.

"Kaç gardiyanımızı kaybettik?" diye soruyor Fallan, kimsenin sormak istemediği soruyu.

"İşte mesele bu... Orada öylece durdu. Ne bir koruma, ne de bir direniş. Sanki pes etmiş gibiydi," dedi Elyon, burnunun kemerini sıkarak.

"Kaçtı mı?" diye soruyorum, vücudumdaki korkunun giderek acı verici bir şekilde rahatsız edici hale geldiğini hissediyorum.

Elyon bana bakıyor ve soruma tek bir endişeli ifadeyle cevap veriyor.

"Onu yakaladılar, Forest. O burada."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

KATİANA

Ölüm.

Burada yüzeyde kalanları tarif edecek tek kelime ölümdür.

Burnuma sıcak çöpün keskin kokusu geliyor, bu da kir, ter ve gözyaşlarının oluşturduğu misk kokusuyla dolu yoğun havaya ekleniyor.

Talihsizler sektörünün gerçekte ne kadar kötü olduğunu sorguladığım zamanlar oldu. Üst düzey Talihsizler adına ev ziyaretleri yapmak için buraya birkaç kez gelmeyi başardığımda, ne kadar harap olsa da, yine de yaşanabilir görünüyordu. Şimdi, bu insanların çürüyen binalardan kalan sayısız paslı metalden herhangi bir hastalık kapmadan birliklerinden nasıl çıktıklarını sorguluyorum. Kapılardaki görevliler rozetini iki kez kontrol etmekle hiç ilgilenmiyorlardı. Koğuş nispeten onarıldığından beri güvenlik normal seviyesine düşmüş gibi görünüyor. Sektöre girip çıkan Talihsizlerin akışıyla sorunsuz bir şekilde ilerlerken, kaldırımlardan sökülen, sadece arabalara atılıp toplu bir şenlik ateşine atılmak üzere götürülen inanılmaz sayıdaki cesedi görünce irkildim.

Talihsiz kesimin insanları, düzgün bir cenaze töreni yapma lüksüne sahip değiller. Çocuklar, ebeveynlerinin çöpe atılmasını izliyor ve

ardından ebeveynlerinin geride bıraktığı sorumlulukları yerine getirme sorumluluğunu artık üstlenecekleri söyleniyor.

Hepsi iğrenç.

Forest ve Kai'nin buraya ilk geldiklerinde neden bu kadar tepki verdiklerini sorguladım. Belirli bir yerden yeterince uzakta zaman geçince, orayı gerçekte olduğundan daha iyi bir şey olarak görmeye başlıyorsunuz. Daha gençken, burada yaptıklarının nedenini bir dereceye kadar anlardım. Alt kademelerde doğmuş bir sınıfa iş yükünü dayatmak yeterince insani görünüyordu. O zamanlar, bunun kulaklarındaki çınlamadan değil, kalplerinin iyiliğinden kaynaklandığını düşünürdüm. Ölümün elinin burada yaşayan her bir ruhu sıyrıp geçtiğini izlerken, hayatta elde ettiğim herhangi bir iyiliği nasıl hak ettiğimi sorguluyorum.

Onların acısı bizim temellerimizi oluşturdu ve ben buna izin verdim. Bunu başardım.

Başımı öne eğerek, zihnimde geriye doğru gitmeye ve Mark'ın genellikle nerede yaşadığını düşünmeye çalışıyorum. Kasabada bir arkadaşı vardı, Andrew'un annesi öldükten sonra onu tekrar ayağa kaldırmasına yardım eden bir kadın. Bildiğim kadarıyla, burada bir mucize eseri kendini göstermişti. New Haven'dan gelen artıkları ve atıkları kullanarak, halkına yarı taze ürünler satan bir fırın açmayı başarmıştı.

Taze ürünler, bu sektörde yasak olduğunu bilmediğim bir şey daha.

Çizmelerime bulaşan çamuru izlerken, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya çalışıyorum. Talihsizlerin yetkililer tarafından gözaltına alındığına dair uzaktan gelen çığlıkları duyunca, vücudum titriyor, bir türlü kurtulamadığım sinirlerimin kontrolü altındayım.

Evimin yakınındaki tramvaya bindiğimde, Mark'ı direksiyonda görmeyi bekliyordum. Mark, bunca yıldır görev yerinden hiç ayrılmamıştı. Torunlarını görmenin tek yolu buydu. Bana bakan yeni bir yüzle irkildim ve sadece Mark'ın güzergah şoförünün değil, bu yöne göç ederken yanımızdan geçen her tramvay şoförünün de yeni olduğunu fark ettim. Tanıdık olduğunu bildiğim şeyleri sayısız yeni yüz devralmıştı. Peygamber temiz bir sayfa istiyorsa, bunu sağlamak için ellerinden geleni yaptıkları kesin.

Sektörün dört bir yanına asılmış dijital panoların uzaktan gelen parıltısına baktığımda, çocuklarımın yüzlerinin belli belirsiz hatlarını ve kaçmayı başaran talihsiz arkadaşlarını görüyorum. Her fotoğrafın altında kalın harflerle "sapkın" etiketi asılı duruyor. Kızımın gözlerinin bana baktığını görünce, bir zamanlar en iyi fotoğraflarından biri olarak gördüğüm okul fotoğrafında bir şeyler bana işkence ediyor. Gergin bir gülümseme ve neredeyse esmer olduğunu düşünmeyeceğiniz kadar koyu saçları. Fotoğraftaki her şey yalan. Farklılıklarını örtbas ettim ve kusur olarak etiketledim, hepsi onu güvende tutmak için. Beyaz saçları çıkmaya başladığında, bunun ne olduğuna dair mantıklı bir açıklamam yoktu. Geçen yıl saçından bir tutam alıp laboratuvarında inceleyerek ne tür bir DNA dengesizliğiyle uğraştığını anladığımı hatırlıyorum. O gün sonuçları açmak, ilk yılınızda Okuldan Atılma testi yaptırırken İşaretli not almak kadar korkutucuydu. Doğrudan kafasından koparılmış olsa da, o tek saç teli Forest'ın olabileceğinden yıllar daha yaşlıydı. Sanırım dosyayı bozmaya karar vermeden önce sonuçlara on kez baktım. Ondan sonra saçını daha düzenli boyamaya başladım ve kendimi o yakıcı sorumu sormaktan kaçınmaya zorladım.

Yirmi yaşında bir kızın saçları nasıl birdenbire olduğundan çok daha büyük çıkmaya başlar?

Yoğun düşüncelerimde kaybolmuşken, dijital panolara bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, çocuklarımın bir fotoğrafının daha yüzüme sokulması. Zihinsel bir çöküşe iki saniye kalaymış gibi davranmaya daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyorum.

Talihsizler sektörünün miskinden başka bir koku duyunca, taze pişmiş ekmeğin ılık esintisi beni olduğum yerde durduruyor. Yukarı baktığımda, daha derli toplu işletmelerden birinin hemen üzerine asılmış çürümüş bir ahşap tabela görüyorum. "-lie's Bakery" kelimelerinin belli belirsiz taslağını görünce içimde bir umut duygusu filizlenmeye başlıyor. Etrafımdaki boşluğa hızlıca bir göz atıp, beni gözetleyen gözlerin olmadığından emin olduktan sonra ilerliyorum.

Ön kapıdan geçerken, küçük alanın sıcaklığı üşümüş tenimi ısıtıyor. Paltomu kapalı tutmak için kollarımı belime doladığımda, vitrini arkadan ayıran perdenin arasından birinin geçeceğini tahmin

ediyorum. Ayağımı yere vurarak, önümde duran pastaları görünce midem guruldadı. Sadece birkaç tane vardı ama her biri değerli zaman harcanarak yapılmıştı. Dönüp, Mark ve arkadaşının hâlâ orada olduğunu ummakta haklı olduğumu umarak, alana iyice bakmaya çalışıyorum.

"Buraya bir Yetkilinin gelmesi pek sık rastlanan bir durum değil," dedi yaşlı bir kadının sesi, sessizliği bozarak. "Boş kutuya dikkat edin; Yetkililer bu sektörde temizlik eylemlerine başladıktan sonra bir zamanlar aldığım yardımı bir daha almadım."

Arkamı döndüğümde, kadının kahverengi gözleri kocaman açıldı, ardından bastıramadığı bir nefes aldı. Gözlerimi kısıp, bunun Mark'ın laf arasında bahsettiği kadın olup olmadığını anlamaya çalıştım. Unlanmış ellerine ve elle dikilmiş önlüğüne bakınca, buradaki işleri onun yönettiği açıkça belliydi.

"F-Forest mı?" diye titrek bir sesle sordu.

Kızımдан bahsedildiğinde kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Aptalca kekeleyerek, kafamdan milyonlarca soru geçiyor.

Kızımı nereden tanıyor?

Beni görünce neden bu kadar şaşırdı?

"Hayır, ben-ben-"

"Burada mı?" diye sordu Mark'ın tanıdık sesi perdenin arkasından acil bir şekilde. "Kızım döndü mü?" Yorgun bacaklarıyla hareket etmek için vakit kaybetmeden perde açıldı ve iri gözlü yaşlı adam ortaya çıktı. Hızla etrafı tararken gözlerimiz buluştu, ikimiz de donakalmış bir haldeydik. Şok içindeki Mark, tezgahın etrafından temkinli adımlar atarak ilerledi. Önümde durdu, ellerini kaldırdı ve saçlarımı tutan şapkayı çıkardı. Bir an ellerini yüzümün yanlarına koydu, gözlerinde Andrew'u görmeden edemedim.

Şimdi anlıyorum, birlikte yaşlanma fırsatımız olsaydı Andrew nasıl görünürdü. Bu adamın nazik ifadesini ve sevgisini her zamanki gibi derinden hissederdi. Kırışıklıklar gelirdi, ama bu onu kalbimde daha da özel kılırdı. Bana şimdi Mark'ın baktığı gibi bakar ve çocuklarımız ve kendimiz için yarattığımız hayatı düşünürdü.

Ama Santcum bunu da elimizden aldı.

Xavier ve Peygamber onu alıp götürdüler.

Kadın, bir açıklama beklerken Mark'ı izliyor. Gözleri üzerimde, her hareketimi dikkatle izliyor.

"Katiana mı?" diye soruyor.

Ardından gelen gözyaşı selini kontrol altına almanın bir yolu yoktu.

Fırının üstündeki geniş oturma odasında otururken, Jolie'nin bana uzattığı battaniyeyi üzerime sarıp saklıyorum. O da ateşin başında, demlediği çaydanlığı dolu tutuyor. Mark ilişkimizi anlatırken yudum yudum içiyor. Gözleri daha da büyüyor sanki.

"Forest ve Kaiden, torunlarınız mı?" diye sorar Jolie inanmazlıkla.

Boğazına dokunarak, ona verdiği acıya odaklanıyorum. Gözlerimi kapatıp Xavier'in görüntüsünü aklımdan atmaya çalışıyorum.

Hepsi kafamın içinde. Hepsi kafamın içinde.

"Katiana, iyi misin?" diye sordu Mark. Gözlerimi zorla açıp onlara baktım.

İkisi de elleri bardaklarında, beni izliyorlar. Başımı sallıyorum, böylece sohbetlerine devam ediyorlar.

Çıldırıyorum.

Xavier beni bulamadı.

Zamanım var.

Mark onun casusu değil.

Buna inanmak zorundayım.

"Evet, Andrew benim oğlum."

"Talihsiz biri gerçekten karşı tarafa geçti mi?" diye sordu Jolie inanmazlıkla. "Fallan'ın babasının, sadakatini kanıtlamaya çalışan radikal bir Dokunulmaz tarafından öldürüldüğünü söyledin-"

"O Andrew'du," diye cevaplıyorum Mark adına. Gerçek beni utandırıyor. "Bunu benimle kalmak ve Mark'ı her türlü zarardan korumak için yaptı. O zamanlar, dışı dışı bir ilişkiden başka bir şey değildi."

Kadın başını sallayınca, sanki bu konuşma bile hayatından zaman çalmış gibi bir ifade belirdi.

"Kocanız sadakatini kanıtlamak için masum bir çocuğun ebeveynini mi öldürdü?" diyor Jolie, tüm parçaları bir araya getirerek.

"Forest'in peşine düşmesinin sebebi buydu," diye fısıldadım. "Fallan'ın onun peşinde olmasının sebebi buydu."

"Eh, bu uzun sürmedi," diyor Mark sonunda gülümseyerek. "O kıza herkesin tahmin edebileceğinden daha hızlı aşık oldu. Bu durum planını gerçekten suya düşürdü. Birkaç yıl önce "Güvercininden" ilk bahsettiğinde ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonra, cüzdanımı ele geçirdiğinde, onu ilk kez bana gösterdiğinde, onu o şenlik ateşinde bularak başını nasıl bir belaya soktuğunu fark ettim. Onu öldürmesi gerekiyordu. Buraya geri dönüp bana yapamayacağını söylediği gece, bir şeylerin değiştiğini, ikisini de güçlendirecek ya da kırarak bir şeyin olduğunu anlamıştım."

"Onun okuldan atılma sınavı sırasında bunu bilmeliydim ve-"

Durup Forest ve Fallan'ın çocukken yaşadıkları en eski etkileşimi hatırlamaya çalışıyorum. Odaklandığımda, hafızamda bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum. Kızımla Fallan'ı her hayal etmeye çalıştığımda, geriye sadece Forest'ın büyümüş ve zihinsel olarak gelişmiş hali, sandalyede hiçbir şikayeti olmadan oturuyor. Fallan'ın daha küçük halini düşünmeye çalışırken, artık koyu buklelerini veya geniş gülümsemesini göremiyorum. Bir zamanlar iki küçük çocuğun olduğu zihnime sızan iltihaplı ve sızan iki yetişkin var. Biri odanın köşesinden Forest'ın testini yapmamı izliyor. Diğeri ise Forest, kafasına yerleştirmek üzere olduğum şeyin tamamen farkında.

Daha fazla odaklanarak, ikinci şahıs bakış açısıyla bir görüntü yakalamaya çalışıyorum. Seçmek zor ve görmek imkânsız, ama metalin parlaklığının avuçlarında sımsıkı kaldığına yemin edebilirim.

Bir cep saati.

Kafamı vurarak, hayal kırıklıklarımın arttığını hissediyorum.

"Hatırlamıyorum," diye fısıldıyorum, sendeleyeyen zihnime karşı öfkeyle dolu bir şekilde. Çipim kullanılamaz hale geldiğinden beri, sanki zihnim yeni düşünceleri zorluyor.

Acaba bunların hepsi Peygamber'in işi miydi? Ya da Xavier'in? Beni şaşırtmayı amaçlayan yeni düşünceler mi?

Grup birkaç saniyelik bir sessizliğe bürünüyor.

"Katiana," diye sordu Mark, dikkatimi ona çekerek. "Oğlum nerede?"

Boğazım düğümleniyor. Her şeyden çok kaçınmak istediğim tek soru buydu. Ağzımı kapatıp, ona söylemenin yarı mantıklı bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Komutan yeteneklerini kullanarak Forest'ı babasına saldırmaya ikna etti. Andrew'un Xavier olduğu izlenimine kapılmıştı. Tıbbi müdahale yeterince hızlı yapılsaydı, belki de..." Durdum. Mark, tamamen ve tümüyle mahcup bir şekilde boş bakışlarla ileri baktı. Çenesini kapalı ellerine yaslayıp derin nefesler aldı. Adamın gözlerinde yaşlar birikti, çok iyi tanıdığım bir bakışla birleşti.

Kayıp.

"Ben de öldüğümü sanıyordum, Xavier yaralarımı tedavi etmeseydi-"

"Adını söyleme. Duymak isteyeceğim son şey bu," diyor Mark korkuyla.

Cebinden cüzdanını çıkarıp, ona verdiğim tüm ailemizin tek fotoğrafını çıkarıyor. Ondan önce, Kai'nin fotoğrafları veya oğlunun en önemli dönüm noktalarında çekilmiş fotoğrafları vardı. Hepimizin gülümseyen yüzlerinin olduğu fotoğrafı alıp masaya bırakıyor ve gözyaşlarının akıp fotoğrafın üzerine düşmesine izin veriyor.

Çocuklarımin bebek yüzlerine dokunarak bana bakıyor.

"Onları buldu mu?"

"Xavier'in ziyarete ne kadar az geldiğini düşünürsek, bence bir avantajı var."

Mark başını sallayarak ayağa kalktı ve heyecanla alanda volta attı.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Karşı karşıya kaldığımız tek iblis Xavier olsaydı, durum farklı olurdu. Rahatsız edici derecede hassas ve inanılmaz derecede sessiz olmasına rağmen, Peygamber Xavier'ı tek bir bakışla susturabilir. Ne yaparsak yapalım, hesaplı ve her şeyden önce dikkatli olmalıyız.

Tek bir yanlış harekette hepimizi kaybederiz.

"Küllerin ötesinde şansımızı deneyebiliriz. Koğuşta yaptıkları onarımların tükenmeye başlaması an meselesi. Belki de, sadece belki, dışarıdaki bir şey onlara yardım etmiştir."

"Bir şey buldular," dedi Jolie, ikimize de ciddi bir bakış atarak. "Söyle ona Mark."

Duraksayıp ayağını yere vuruyor, bana güvenmeye değip değmeyeceğini tartıyor. İç çekerek bir kitaplığa doğru ilerliyor ve saklı duran küçük bir kutuyu çıkarıyor. Kutuyu bana uzatıp, bu kadar dikkati hak eden şeyin ne olduğunu araştırıyorum. İçeride bir radyo ve sayısız karalanmış not var. Hepsi ufak tefek konuşma parçaları.

"Bu ne?" diye soruyorum ikisine de.

"Bir bileşik buldular, Kai'nin bizimle iletişimi bir hafta önce kesildi. Genel konumunu belirlemeye çalıştık ama bunun dışında hiçbir şey bilmiyoruz," diye iç çekiyor Jolie.

"Bir şeyler biliyoruz," diye fısıldıyor Mark.

"Mark, ikimiz de bunun desteksiz bir teoriden başka bir şey olmadığını biliyoruz," diyor Jolie, daha konuşmaya başlamadan adamı azarlayarak.

"Nedir?" diye soruyorum, konuyu kapatmaya çalışarak.

Mark, kutudan büyük, katlanmış kağıtlardan birini çıkarıp masaya koyuyor. Çizim kısa da olsa, New Haven sınırlarının dışında bir harita.

"Neye bakıyorum?" diye sordum. Yaşlı kadının gözlerini devirdiğini gören Mark, onu görmezden geldi.

"Mark, o genel bölgede ikamet eden bir Şekil Değiştiren merkezi olabileceğini düşünüyor," diyor Jolie, sonunda bana biraz açıklama yaparak.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Hep tek bir yönden gelirler, asla çok fazla külle kaplanmazlar. New Haven gününbirlik bir geziden başka bir şey değilmiş gibi kolayca gelip giderler. Haklıysam, yakınlarda bir kampları var, Xavier ve adamlarının bilmediği bir kamp. Xavier'in emrettiği kamplar çoktan içeri girmeyi başardı. Xavier kaynaklarını dışarıdan çekmiyor."

Önerdiği şeylerin parçalarını bir araya getirince, düşünce örüntüsü zihnimde netleşiyor.

"Bu savaş kazanmanın tek yolu, çocuklarıma Şekil Değiştirenlerin nerede olduğunu bildiren bir mesaj göndermek. Xavier'in kontrolü altındaki bir İşaretliler topluluğu bir şey, Şekil Değiştirenler tarafından desteklenen bir birlik ise bambaşka bir şey. Sonunda bu toplumu devirmek için ihtiyaç duydukları güce sahip olacaklar," diye fısıldadı Mark.

Mark'ı dikkatle izleyen Jolie şaşkın görünüyor.

"Peki Mark, onları nasıl bulmayı planlıyorsun, hele ki onlarla nasıl akıl yürüteceksin?" diye soruyor Jolie.

"Dokunulmazlar halkımızın kökenine dair metni işe yaramaz buldular," diye mırıldandım ve yönümü çifte doğru çevirdim. "İyi ki toplumun sizin tarafınız bulmamış."

"Eski kütüphaneler!" diye haykırıyor Mark, tüm bu konuşma boyunca ilk umut kırıntısını bularak.

"Halkımızın herkesi eğitimsiz tutma ihtiyacına rağmen, bu yaratıkların erken kökenlerini belgelememeleri mümkün değil. Grup halinde çalışmayı tercih ettiklerini biliyoruz. Koğuşun dışında birini bulursak, geri kalanını da buluruz," diyorum haritaya tekrar tekrar bakarak.

"Bunların hepsi bir gün için çok fazla. Torunumu tekrar canlı görebilsem ne yapacağımız umurumda değil," diyor Jolie hırkasını üzerine çekerken.

"Biraz uyu. Ben senin kanepeni alayım, Kataina da misafir odasını alsın."

"Ben kanepede otururum Mark," diye fısıldadım ve elimi onun elinin üzerine koydum. "İkiniz de benim için çok şey yaptınız, lütfen dinlenin."

İkisi de bana hafifçe gülümseyip bir an durup beni izliyorlar. Cüzdanından fotoğrafa uzandığında elim benim yerime hareket ediyor.

"Acaba bende kalabilir mi? Şimdilik mi? Söz veriyorum, geri koyacağım. Uzun zamandır hepsinin yüzünü aynı yerde görmemiştim. Bir daha asla eve dönmeyeceğimi bilseydim, birkaç fotoğraf çekerdim."

Gülümseyen adamın nazik bakışları rahatlatıcıydı.

"İhtiyacın olduğu kadar zaman ayır; ben ayırdım," diyor Mark, hafifçe elimi okşayarak.

Yerde birbirlerine sokulmuş halde duran ikili, gece için ayrı yollara sapmaya hazır bir şekilde yanımdan geçtiler. Duraksayan Mark'ın zayıf bacakları, yanıma diz çökmesine yardımcı oldu. Sormadan kollarını bana doladı. Başımı göğsüne bastırınca, dayanılmaz bir acı hissettim. Başını kendi başının üstüne yaslayarak daha sıkı tuttu. Kokusundaki deri ve baharatı koklayınca, Andrew'la paylaştığım son

etkileşime geri döndüm. Beni böyle tuttu, bana sarıldı. Kokusu neredeyse aynıydı, Mark'la paylaştığını hiç fark etmediğim bir şeydi bu. O kadar çok küçük şey yaptı ki, özleyeceğimi hiç fark etmediğim şeyler. Sinirlendiğinde bacağına vuran parmakları, Forest onunla kanepede oturduğunda onun saçlarını örmek için duyduğu doymak bilmez istek. İkimiz de uyuyamadığımız zamanlarda geceleri benimle sadece dışarıdaki sesleri dinleyerek dans edişi.

Ve şimdi o gitti.

"Onu da kaybettin. Üzgünüm," diye fısıldadı Mark.

Adamın bana dokunduğu her saniyeyi içimde tutuyorum, hepsini içimde tutuyorum.

Andrew asla geri dönmeyecek.

"İyi geceler Katiana," dedi Mark titreyerek ayağa kalkarken.

Jolie beni bir kez daha selamlıyor, başını sallıyor ve sessizce yatak odası kapısının arkasına kayıyor. Misafir odasına aksayarak giden Mark, arkasını dönüyor, bana son bir kez gülümsüyor ve kapıyı sertçe kapatıyor.

Bir kez daha sessizlikte yalnızım. Ateşin çıtırtısı zayıf, acı dolu düşüncelerimi bastırmaya yetecek kadar yüksek. Yerdeki sandalyeye yaslanıp ailemin fotoğrafını alıp yüzüme olabildiğince yaklaştırıyorum. Hepsinin gülümseyen ifadelerine bakınca göğsüm ağrıyor. O fotoğrafta dört hayat var, her biri kontrolümüz dışındaki önlemlerle paramparça olmuş.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, alnımı fotoğrafa bastırarak.

"Üzgünüm."

Gözyaşlarımdan fotoğrafa düştüğünü izlerken, parlaklık parlıyor, su moleküllerini parlak bir şekilde yansıtıyor. Fotoğrafı ileri geri oynatırken, ağlamam, fotoğrafın ön yüzündeki bir anormallik yüzünden susuyor.

Fotoğrafı yaklaştırdıkça, gözyaşları yüzeyden akıp bir kişinin yüzünden uzaklaşıyor. Forest'ın geniş gülümsemesinin yanından hızla geçerken, gözyaşları yapışmıyor. Küçük bedenini ıslak lekelerle saran gözyaşları, figürünü tamamen es geçiyor. Ateşe yaklaştıkça, fotoğrafın parlaklığına bakıyorum, küçük bedeninde parlaklık eksikliğini fark edince irkiliyorum. Fotoğrafın geri kalanına benzemeyen Forest'ın gülümseyen yüzünün üzerinde parlaklık yok. Gözlerimi kısarak onu

evreleyen alana bakıyorum. Geri kalanımızın arkasındaki mavi arka planın aksine, arkasındaki mavi biraz daha koyu, onu çevreleyen Şeyden biraz farklı. Babası onu tutuyor, ancak daha yakından incelendiğinde, kolunun st kısmının altındaki ten daha koyu, Andrews'ın ten rengiyle kusursuz bir Şekilde harmanlanmış. Fotoğrafta yeşil gözlerini tam olarak belirlemeye çalışırken, bu çocuğun gözlerinde ela rengine yakın bir Şey görüyorum. Onu bu kadar kkken hatırlamaya çalışırken, fotoğraftaki görüntüsü giderek daha yabancı geliyor.

Parmağımı yüzeyinde gezdirdiğimde, parlaklık vücudunun üzerinde matlaşıyor. Fotoğraflı Şöminenin önüne bırakıp sönmekte olan kzlere bakıyorum. Battaniyeyi şyen vücuduma daha da sıkı sararak kendimi ısıtmaya çalışıyorum. Titreyerek, birkaç pikselin yaratabileceğİ farklar karşısında dehşete düşerek fotoğrafa bakmaktan kaçınıyorum.

Başımın yanlarını tutarak tek düşüncemden uzaklaşmaya çalışıyorum.

Nefes alışlarımın hızlandığını duyunca, düşünce çok yüksek sesle gelmeye başlıyor.

Fotoğraflı elime alıp masanın üzerinde Mark'ın cüzdanını buldum. Bakmadan katlayıp tekrar yerine koydum, artık içindeki görüntüde mutluluk bulamıyordum.

Kendimi kanepeye atıp sırtüstü yuvarlanıyorum ve Talihsizler sektörünün gürültülü gece hayatını dinliyorum. Czdanın durduğu sehpadan uzaklaşıp başımı battaniyeyle rtyorum.

Bu fotoğraf ne kadar güzel olsa da, rahatsız edici bir kusuru var.

Ormanın görüntüsü fotoğrafa dönüştürüldü.

Gözyaşlarımı zor tutarak düşünce kalıbımı daha da ileriye itiyorum.

Orman zaten hiç yoktu.

Gerçek Şu ki, sadece fotoğraftan mı bahsediyorum, yoksa Forest'ın çocukluğundan mı bahsediyorum, bilmiyorum.

Aklımdan neler geçiyor böyle?

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

XAVIER

Bir mucize eseri, tesis içindeki teknoloji zamanla değişmeyi başardı. İster kör inanç, ister cehalet deyin, bu aptallardan hiçbirinin New Haven'ın uyguladığı ilerlemelerden hiçbirine ayak uydurabileceğini söyleyemem. Bileklerimi yukarı doğru zorladığımda, deri bağların tek başına beni aşağıda tutmaya yetmediğini söyleyebilirim. Beynimi zorlayan şey, bileklerime taktıkları metal kelepçelerdi. Başlangıçta, çok vereceklerini ve bana boyun eğmem için yeterli acıyı vereceklerini düşündükleri bir tür işkence yaratacaklarını düşündüm. Acı eşiğimin gerçekte ne kadar yüksek olabileceğinin farkında olmadıkları için onları suçlamamalıyım.

Beni ön kapıdan ittikten sonra, kendi versiyonları olan bir sorgu odasına sürüklemeleri an meselesiydi. Onlara üstünlük sağladıklarına inanmalarını sağlamak, kafama doğrultulmuş birkaç silah olmadan buraya girebilmemin tek yoluydu. Güç gösterilerine yüzlerine gülmek, hatta sırf kendi zevkim için birkaç bileğimi kırmak istiyordum. Beni iten ilk güç düşkünün pisliğin kemiklerini kırmayı düşündüğüm an, bağların yeteneklerimi ne kadar tükettiğini hissetmek beni ürküttü. Bileklerimde bu metal hapishaneler varken, Ayıklama gibi basit bir şey bile maraton gibi hissettiriyordu.

Cama doğru bakarken, normal yüzümü takınıp gülümsüyor ve beni diğer taraftan izleyen insanlarla alay ediyorum. Odak noktamı tek bir noktada tutarak, camın arkasında kalan enerjiye özellikle çekiliyorum. Bu düşünce henüz kafamda olmasa da, onun Aldatmacasını kullandıktan sonra geri çekilmeyi kullanmasına dair zihnimin uydurduğu yanlış korkular hala beynimi kurcalıyor. Panik göğsümü ele geçirmiş gibi, bunaltıcı bir histi. Değişmiş bir durumda kalma korkuları beni sardı, ancak çözümü beynimin apsesinden aşağı bağırdığımda sustu. Sanki zihnimdeydi. Kafamın içinde sürünerek ilerleyeninin onun enerjisi olduğunu hayal ediyorum. Bunun böyle olması için, bana hava israfından daha çok ihtiyaç duyması gerekiyordu. Talihsiz.

Nefret bile olsa onun zihninde ikamet etmemin sebebi bu olsa bile, bu bana fazlasıyla yeter.

Metal kapının gıcırtısını dinlerken, kemerime tek bir bozukluk bile takmadan beni baştan aşağı yoklamaya hazır yeni nesil doktorları bekliyordum. Bakışlarımı berrak camdan çektiğimde yaşlı adamı gördüm. İkimiz de göz göze geldik, birbirimizin varlığı karşısında aynı derecede şaşkındık. Gözleri tanıdıktı, sanki çok daha genç birine aitti. Saçlarının rengi stresle dolmuş ve bedeni yaşından yıllar daha bitkin olsa da, gözlerinin ardında bir hayat yeşeriyordu. Bu ışığı gördüğümü hatırlıyorum. Yerleşkede bir çocuğa yapıştırdı, yirmilerinin ortalarında, hatta belki otuzlarının başlarında. Gençti, bir karısı ve bir çocuğu vardı. Ailemi koğuştan dışarı çıkmaya zorlayan aşağılık babasının tıpatıp aynısıydı. Onunla bir iki kez konuştum. Uzun konuşmalar değildi ama bildiğim kadarıyla babasının onun için büyük umutları vardı.

Elyon. Adı Elyon.

"Xavier Evermoore," eski soyadım geçince gözlerimi kapatıyorum. Elimde bir tabletle, burada geçirdiğim zamanı yansıtan bir dosya görüyorum. Bana yaklaştığını görünce, adıma iliştilmiş başka dosyalar da görüyorum. Annemin ve kız kardeşlerimin isimleri dosyayı çevreliyor, göğsümü derin bir acıyla dolduruyor. Daha yakından bakınca, daha öncelikli vatandaşlar altında listelenen "Blackburn" etiketine odaklanan yeni açılan sekmeleri görüyorum: "New Haven Komutanı."

Daha çok New Haven'ın afiş çocuğu gibiyim. Keşke ne kadar az söz hakkım olduğunu bilselerdi.

"Elyon Morgan," diye haykırdım, sanki gerçekten elini sıkabileceğim gibi açık elime bakarak. "Bu zavallı, mazeretli bir şirketin çekilmez lideri."

Elyon bu ifadeye gülüyor, böylesine kısa bir yorumdan keyif almış gibi görünüyor. Odanın köşesinden bir sandalye alıp yanıma çekiyor ve karşıma oturuyor.

"Sonunda birinizden kucak dansı alabilir miyim?" diye soruyorum, adamın yüzündeki gülümsemeyi genişleterek.

"Sanırım buraya geldiğinizden beri evinizin aldığı şekil hoşunuza gitmiyor?" diye soruyor Elyon.

Odaya abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınarak, tekrar göz göze geldiğimizde yüzüm asılıyor.

"Güvenlik hatırladığım kadar zayıf ve hâlâ kirli çamaşır ve eski kağıt kokusu var," diyorum ve başımı arkamdaki koltuk başlığına yaslıyorum.

Çamaşır suyuyla örtülmüş olsa da, kan kokusu ara sıra burnuma sızmayı başarıyor. Sandalyede ve yerde çoğu kişinin fark etmeyeceği kadar küçük lekeler görünce, acı dayanılmaz hale gelmeden önce Max'in evinde geçirdiğim kısa zamana geri dönüyorum. Vurduğu her darbe vücuduma çarpıyor, bu kadar yorgun bir zihinle, genellikle hızlı olan iyileşme sürecini çok daha yavaş hissettiriyordu.

"Evinizin etrafındaki kırık savunma duvarlarının çok daha zayıf bir savunma olduğunu iddia ediyorum."

Benim evim değil. Evim çoktan benden alındı.

Bana sanki bir tür gücü varmış gibi bakınca, nefretin büyümeye başladığını hissediyorum. Kalan enerjimi kullanarak zihnine hızlıca bir göz atmaya çalışırken, beton bariyerlerle karşılaşıyorum.

Hazırlıklı geldi.

Tüm enerjimi tek bir zayıflık kaynağı bulmaya odakladığımda, bir kadın ve kızın canlı görüntüsü bana yapıştı. Kız gençti, muhtemelen Forest'ın yaşındaydı. Saçları siyah, gözleri koyu, havada uçuşan kül kadar koyu. Onu hatırlıyorum. Tam bir baş belasıydı. Yerleşkede bir yüz değildi ama koğuşun arkasındaydı, komutayı devraldıktan kısa bir süre sonra gördüğüm bir yüz. Boynu kırılmadan önce New Haven'ı

kurtarmaya çalışan ilk kişilerden biriydi ve Peygamber, bir grup Memuru onu ve diğer kurtarıcının cansız bedenlerini yerleşkeye geri sürüklemeleri için çağırdı. Kendini savunmaya çalışan herkes öldürüldü, annesi de dahil.

"Doğru, karın ve çocuğunun ölmesinin sebebi senin o mükemmel savunmaların mı?" diye soruyorum, onu en çok acıtacak noktaya iterek.

Elyon'un gülümsemesi kayboldu. Öne eğildiğimde, tek bir yorumun tüm öz kontrolünü elinden almışçasına elini kaldırdığını gördüm.

"Araştırmamı yaptım. Babanızın sizin kadar yaşlı bir çocuğu olduğunu öğrenince şaşırdım. Çok net bir görüntünüz var. Umarım acı dolu bir ölüm geçirmiştir."

Tam olarak doğru değil ama acıtıyor, acıya en çok ihtiyaç duyduğu yerde saplanıyor. Babası, gerçek bir iş yapmaktansa, kamptaki kadını yakından elle taciz etmekten daha çok keyif alan bir kabadayıydı. Bildiğim kadarıyla, çok fazla alkol ve uyuşturucu karışımı içtikten sonra kalp krizi geçirdi.

Utanç.

Camın arkasındaki enerjinin büyüdüğünü hissedince, daha da yakınına çekiyor. Dikkatimi tekrar berrak önüne çekip sırtıyorum, sandalyeye gömülüyorum ve genellikle berrak olan zihnimi dağıtan her neyse ona başımı eğiyorum.

O mu? O da beni, benim onu her zaman hissettiğim gibi hissedebiliyor mu? Fallan'la sözde bağı gerçekte ne kadar derin?

"Bir izleyicim var mı?" diye soruyorum, odak noktamı ileriye doğru tutarak.

"Neden buradasın Xavier? İstediğin gibi gelip gidebilirsin," dedi Elyon sakın tavrına dönerek.

"Sana katılıyorum, ama bu bağları aşmada düşündüğümde daha fazla zorluk çekiyorum gibi görünüyor."

Yalan değil; bu bağlar insanı yoruyor. Bu bileşik ne kadar boktan olsa da, en azından onlara hak ettikleri değeri verebilirim.

Elyon'un dudakları, bana neşeden çok huzursuzluk veren bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ellerini kavuşturuyor, koşullar göz önüne alındığında olabildiğince mutlu görünüyor.

"Kanını, yüksek frekanslı sesler ve sakinleştiriciler kullanmak gibi daha geleneksel yaklaşımımız yerine, bağlarınızın metaline kaynaştırdık. Görünüşe göre senin keşiğin ona zarar verirken, onun kanı seni tüketiyor."

Onun kanı.

Tabi ki onun kanı beni bu kadar etkiliyor.

Tanrılar benimle oyun oynamayı seviyor mu?

"Onun kanını neden aldın?" diye soruyorum, bileğimdeki kayışlardan birini çekiğtirirken, derinin yırtılmaya başladığını duyuyorum. Ona dokunmaları fikri bile dayanılmaz, hatta katlanılabilir bile değil.

"Piyango sırasında ona zarar verme numarandan sonra, buraya geldiğinde çok bitkin durumdaydı-"

"Forest'a asla zarar vermedim," diye başlıyorum, bu adama yeni bir darbe indirmeye hazır bir şekilde. Gövdemde yeni bir lezyon yayılıyor, daha başlamadan beni susturuyor. Acı yakıyor, alt karnımı ağrılarla dolduruyor.

"Cildine ağtığın keşik tam tersini söylüyor," diyor Elyon, yaranın acısından rahatsız bir şekilde kıpırdandığımı izlerken.

Beni gözlemliyor, aniden bu kadar aktif olmamı sağlayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Bu keşik amacına ulaştı," diye gülümsedim, saklamaya çalıştığım acının büyüklüğünü ona belli etmemeye çalışarak.

Fallan'ın, ona verdiğim küçük hediyenin iyileşmediğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için para öderdim. Umarım sürekli olarak pusuda beklediğimi, onu da benimle birlikte cehenneme sürüklemeye hazır olduğumu hatırlar. Onunla yaşamak için can attığı huzurlu hayat asla ona nasip olmadı. Çalışıyor, yalan söylüyor ve her şeyden önemlisi, bilinen gerçeği çarpıtıyor.

Benden daha iyi değil ve bunu biliyor.

Yara büyüyor, keşikten ziyade bir yaraya dönüşüyor. Gömleğimi kırmızıya bularken, Elyon'un dikkatli bakışlarından acımı gizleyemiyorum. Bu düşünce kalıbına her düştüğümde cezalandırılıyorum. Keşikler, her zamanki gücüm olmadan çok daha dayanılmaz hale geliyor ve sakin kalmamı zorlaştırıyor.

"Bu ne?" diye sordu Elyon, parmaklarını gömleğimin kumaşında gezdirirken.

İleri doğru atılıp elini geri çekti, hâlâ benim ne yapabileceğimden korkuyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye tısladım, aptalca sorusuna cevap vererek.

"Soruma hiç cevap vermedin evlat. Neden buradasın?" diye üsteledi Elyon, benimle etkileşime girmesi ne kadar uzun sürerse o kadar sinirleniyordu.

"Oğlan mı? Bana hakaret etme," diye mırıldandım, gözlerimi omurgasız adama kıсарak.

"Soruyu cevapla."

"Yeteneklerim tam kapasitede olmasa bile seni öldürebileceğimin farkındasın, değil mi?"

Sırıtarak başını sallıyor.

"Ben de farkındayım, kötü bir gün geçiriyor olsalardı birçok askerim de farkında olabilirdi. Amaç bu olsaydı beni şimdiye kadar öldürürdün. Ayrıca, onun izlediğini de biliyorsun. Beni öldürmezdin."

Dikkatim hemen cama ve onun arkasında akan enerjiye çekildi.

Demek sen misin Orman?

Omuzlarımı geriye atıp duruşumu düzeltiyorum, en iyi öfke yüzümü takınıyorum. Eğer biri onu başımın üzerinde, sanki alınıp götürülebilecek şık bir mücevhermiş gibi tutabileceğini sanıyorsa, yanılıyor. Bu pisliklerin manipölasyon taktiği olarak kullanacağı bir koz olmayacak.

"Beni öldürmeyeceğimi sanıyorsan, beni olduğumdan çok daha nazik bir beyefendi sanıyorsun."

"Hayır, sanmıyorum. Seni aşağılık bir yaratık olarak görüyorum ama yine de, sadece seninle konuştuğunu bildiği için çocukluk arkadaşının suratını dağıttığını bilmek seni rahatlatmamıştır eminim. Seninle yalnız kalsaydı neler yapardı bir düşünsene?"

Kafamın içine girmeye çalışıyor, beni yanıltmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

"Max'in ev sahibini tüm süreç boyunca kontrol edemedim."

"Her iki durumda da o öldü, çünkü sen insanlarla sanki kuklalarınmış gibi oynuyordun. Onu memnun etme ihtiyacın kadar, onun gerçekten istediği adamı da memnun etme ihtiyacın varken,

onun nefretini körüklemeye devam etmek istediğini hayal bile edemiyorum."

Bu küçümseyici herif. Fallan'ı lafa dahil etmek tek koz. O sapkın Talihsiz herif yüzünden hata yapacağımı düşünüyorsa yanılıyor.

"Onun zevki umurumda bile değil," diyorum sırtarak. "Onu istiyorsam, onu elde ederim. Beni, başkası için her şeyi yapan biri sanmayın. Orman benim için Max kadar sıcak bir beden."

Yalan.

"Onun gücünü istiyorum. Damarlarında akan kan bendim. Böylesine güzel bir yüzün, benim eğlencem olmadan ölmesi büyük bir israf olurdu, ama günün sonunda, o benim potansiyel olarak sahip olabileceğim enerjiyi besleyecek bir pil," diye çıktım yaşlı adama dişlerimi göstererek.

Bu da bir yalan.

Artık yarı gerçekleri anlatacak fiziksel gücüm yok.

"Evet, öyle görünüyor ki sen ve diğer herkes. Açıkçası, kontrol altında tutulduğu sürece onun güçleriyle ilgilenmiyorum. Yine de, New Haven'la yakın bağınız göz önüne alındığında, sizi hayatta tutmanın şimdilik birçok kişinin çıkarına olduğunu düşünüyorum."

"Ne kadar cömertsin," diye karşılık verdim.

Ona atmaya karar verdiğim hakaretlerden keyif alıyor. İnsanlar bu adamı dinlemeye alışkın, söylediklerini asla sorgulamıyorlar. Saygısı var. Tahmin yürütmem gerekirse, tıpkı babası gibi saygısını da hak ettiğini söyleyebilirim.

Herkesin görebileceği büyük bir güç gösterisi sergileyin, kimse otorite rolünüzü sorgulamasın. Sevgili babacığım, sırf New Haven'ın vesayetinin arkasında yeni bir hayat kurmak için onlarca vatandaşı yok etti. Bu piç, şimdi sahip olduğu unvanı elde etmek için ne yaptı?

"Şimdi bana hayatımın senin için değerli olduğunu mu söylüyorsun? Neden? Gerçekten memnun etmeye can attığın yeni bir eş mi buldun?"

Kaşları düştü, ağzı buruştu.

Bu oyunu iki kişi oynarsın, pislik.

Karısı ve çocuğu çok önemli. Ölümünün tüm ayrıntılarını derinlemesine araştırmaktan çekinmem. Beni bu sefil tecritte tutmayı

planlıyorsa, bu adam üzerinde herhangi bir nüfuz sahibi olmak faydalı olacaktır.

"Komik. New Haven'da kurtarılmayı bekleyen başka İşaretliler de var. Buraya gelmelerini garanti edebileceğim tek yol sensin."

"Benim sana herhangi bir şekilde yardım edeceğimi varsayman çok cesurca."

"Bay Evermoore, seçeneklerinizin çok uzun olduğunu sanmıyorum."

Soyadım onun dilinde zehir gibi. O isim New Haven'da saklıydı, sadece güvenebileceğimi bildiğim kişilerin zihninde kalmıştı. Şimdi ise, babası tarafından "araştırma" için gönderilmeden önce o isimle bağlantısı olan herkesi tamamen itibarsızlaştırarak, pek de umursamadan konuşuyor.

"Baban manipülatif bir adamdı. Senin de farklı olmadığını kim söyleyebilir?" diye soruyorum.

"Babam hayatta ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti. Ağgözlülük ruhunu mahvetmişti. Ben her şeyimi kaybettim. Her şeyini kaybetmiş bir adam, Tanrı'yla yüzleşmiş ve yükselmeyi ya da düşmeyi seçmiş bir adamdır. Babamın nefretini taşımayı seçebilirdim ya da ondan çok daha büyük bir şey olabilirdim... Dürüst bir adam."

"Ne hoş bir konuşma," diye tısladım.

Camın arkasındaki enerji seviyesinin arttığını hissederek alaycı bakışlarımı önüne doğru çevirdim ve eğlenerek başımı enerjinin odak noktasına doğru eğdim.

Beni izlediğini, bir şeyler yapmamı beklediğini ve içeri koşup beni öldürmeye çalışacağını biliyorum.

Ona, bacağımın altına sıkıştırdığım anda hayal kırıklıklarının nasıl arttığını izleyebilme fırsatı vermek istiyorum.

Ben onunla ne alabilirsem onu alırım, şiddet bile olsa; en azından o bana odaklanıyor.

"Beni mi izliyor?" diye sordum Elyon'a, dikkatimi camdan ayırmadan.

"Max ile yaşadığı olay nedeniyle onu odaya almadık ve Fallan'ın onunla olan ilişkisini göz önünde bulundurarak onu da bu işin dışında tutmanın en iyisi olacağını düşündük."

Yalanlar. Orada olduğunu biliyorum. Gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

Onun beni izlediğini her zaman hissedebiliyorum.

Odaklandığımda, metal kapının ardında oyalanan bir kalbin hızlı atışlarını duyuyorum. Hızına odaklandığımda, kaygının onun hızlı nabzını beslediği kesin.

"Peki, kapının arkasında kim bekliyor? Kalp atışlarını duyabiliyorum," diye uyarıyorum, Elyon'un geniş gülümsemesine odaklanarak. Kulağının arkasına bir şey sıkıştıran Elyon, keyifle cama bakıyor.

"Rebekah, lütfen onu içeri gönder," dedi Elyon sevinçle.

Kapının kilitlerinin açıldığını duyunca, gözlerim çok tanıdık bir çift kahverengi göze takıldı. Hâlâ nasıl idare edeceğini bilemeyecek kadar uzun ve her zamanki gibi temkinli, kararlılıkla yürüyor, korkuyla yüz yüze geldiğinde artık kambur durmuyor. Elyon'un yanından geçerken elini sıkmasına izin veren Elyon, odanın köşesine çekilip bir zamanlar tanıdığım bir çocuğun hayaletini yalnız bırakıyor. Şimdi Elyon'un sandalyesinin arkasında duran çocuk, kız kardeşinden çok babasına benziyor.

"Kaiden?" diye sordum sırtarak, gözlerimi yere indirip bana yaklaştığını izlerken.

Dikkatlice ve sessizce beni baştan aşağı izliyor, varlığıyla eğlendiğim sürece daha da öfkeleniyor.

Aniden elini kaldırıp yüzüme olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Tedirgin ve şaşkın bir şekilde, kendimi bağlarımı koparıp onu çıplak ellerimle boğmaktan alıkoyarak bir an düşündüm. Başımı yavaşça çevirip, avucunda oluşan yakıcı sıcaklığı bastırmaya çalışarak elini sıkmasını izledim. Göz göze gelince, derin bir nefes aldı.

"Hoş geldin eve, pislik."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

"Bize biraz yalnızlık tanıyabilir misiniz?"

Elyon başını sallayıp odanın تنها köşesinden uzaklaştı. Onun ve diğer herkesin, Xavier'e bu kadar yakın olmam, hiçbir yeteneğim olmaması ve güvenliğimi sağlayamamam konusunda endişelendiğini biliyorum. İşaretli olmanın aksine insan olmanın anormallik sayılacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir yıl önce bana New Haven Komutanı'nı zayıflıklarının nerede yattığı konusunda bilgi almak için sorgulayacağımı söyleseydiniz, size deli derdim.

Elyon, içten içe Xavier'in ancak üstünlüğü elinde tuttuğunu düşünürse bir şey söyleyeceğini biliyor. Eğer bilgi istiyorsa, bu konuda akıllı davranmalıyım. Genç görünse de, Xavier'in bu varoluş düzleminde zaman geçirdiği belli. Kız kardeşimi görmek konusunda ne kadar ısrarcı görünse de, hepimiz onların birbirlerine yakın olmasının korkunç bir fikir olduğunu biliyoruz. Beni buraya göndermeye karar verdikten sonra Forest çıldırdı ve Xavier bana tuhaf bakarsa yüzünü parçalamakla tehdit etti. Fallon, meydan okuyan itirazlarına rağmen ikisini de kovma kararı aldı. Xavier'in hâlâ onu camın arkasından izlediğini düşünmesini tercih ederim.

"İhtiyacın olursa camın diğer tarafında olacağım," diye mırıldandı Elyon, Xavier'ı nefretle tepeden tırnağa süzerek. Birkaç adım daha

yaklaşarak yaşlı adam boğazını temizledi. "Bir şey yapmaya çalışırsan, Winnow'u ona zarar verebileceğinden daha hızlı içeri alırım. Üç İşaretli seni bu binanın en yüksek noktasına bağlayıp boynundan asar."

Yaşlı adama gülümseyen Xavier alaycı bir tavırla güldü.

"Çok keyifli görünüyor," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor Xavier.

Elyon başını sallayarak özür diledi ve benden bir kez daha güven verici bir baş sallama bekledikten sonra sohbetten ayrıldı.

Başını bana şaşkın bir çocuk gibi yana yatıran Xavier, tepki vermemi bekleyerek beni izliyor. Gözleri dışında herhangi bir şeye odaklanarak, ne söyleyeceğimi anlamaya çalışarak oturuyorum. Uzun zamandır bu adamı bir müttefik, güvenebileceğimiz biri olarak görüyordum. O gece, Talihsizler Sofrası'ndan döndük ve her şey değişti. Tanıdığımız Xavier eriyip gitti ve yerini bambaşka bir şey aldı.

"Bana tokat atmaya devam mı edeceksin, yoksa gerçek bir yetişkin sohbeti yapmaya hazır mısın?" diye sordu Xavier sırtarak.

"Siktir git," diye çıkıştım.

Bu adamla anlamlı bir sohbeti nasıl yapacağım ben?

"Bunu yapmamı istediğinden eminim."

Kelimeler boğazımda düğümlendi, yanaklarıma yükselen sıcaklığı hissettim. Sıkıca tuttuğum ellerle pantolonumun paçalarını kavrayıp sığ nefesler aldım. Hunter, herkes kadar dikkatle izlediği camın arkasında oyalandı.

"Hâlâ zor durumda mısın? Hunter nasıl? Hâlâ senin gibi inkâr halinde misin?" diye üsteliyor Xavier, hissettiğim öfkeyi daha da artırarak.

Xavier'in göğsüne olabildiğince sert bir şekilde vurarak, bana verdiği tepkiden dolayı yüzündeki sırıtışın büyüdüğünü gördüm.

Ne kadar da manipülatif bir herif.

"Elinde olanın en iyisi bu mu?"

"Saçmalamayı kes Xavier!" diye bağırdım, onun bu hareketinden bıkmıştım. "Günlerdir nerede olduğumuzu biliyordun. Neden şimdi teslim oluyorsun?"

Soruyu düşünürken gözleri çatıya doğru kayd.

"Teslim olmak demiyorum, daha çok evimin ne kadar berbat bir hale geldiğini görmek istiyorum."

"Doğru, çünkü New Haven'ı mahvetmek sana yetmedi."

"Hiçbir zaman Talihsizler'i azarlamadım. Bu kendinden nefret etme halini istediğin kadar sahiplenebilirsin."

Bunların hiçbirinden gerçekten sorumlu değil. Koğuş arkasındaki tüm o hayatlar, onun ve dayanılmaz güç ihtiyacı yüzünden işkence görüyor ve tuzağa düşürülüyor. Hepimiz onun için değersizdik. İhtiyaçlarını karşılayamayacaksa kız kardeşimi seve seve öldürürdü. Babamı öldürdü ve anneme de aynısını yaptığından hiç şüphem yok. O kadın nazikti. Sistemdeki kusurları gördü, yine de ona meydan okudu. İnsan hayatının ne anlama geldiğini umursamıyordu ve şimdi...

"Eğer merak ettiğin buysa annen hayatta," diyor Xavier, düşüncelerimi bölerek.

"Nasıl yaptın-"

"Zayıfsın. Zihnin açık bir kapı; sevgili kız kardeşinin kanı beni kontrol altında tutsa bile, yine de içeri girebilirim."

"Senin yüzünden çocukluk arkadaşının suratını dağıttı!"

"Biliyor musun, insanların benim kontrolüm dışında yaptığım hareketlerden dolayı beni suçlaması beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyor," diyor, her konuştuğunda bağları daha da sert bir şekilde çekştirerek.

Onu çırpınırken izlerken, cebinde saklı bir şey gözüme çarptı. Metal kasa, bir türlü vazgeçemediği cep saatinin aynı metal kasası. Pantolonunun ön cebinde saklı duruyor, ancak ne kadar çok hareket etmeyi seçtiği göz önüne alındığında, şimdi ancak kayıyor. Önü zamanla aşınmış, yıllarca tekrar tekrar açılıp kapanmanın izleriyle dolu.

Bunca zamandan sonra, o lanet cep saati adamın en çok vazgeçemediği şeydi. Evime her adım attığında, her görevde, her zaman yanındaydı. Şimdi bile sanki can simidiymiş gibi yanında duruyor.

Elyon beni buraya zayıflıklarını bulmam için gönderdi. Belki de bu şekilde bir adım daha yaklaşabiliriz.

"Seni ilk gördüğü anda öldürmeye çalışacağını bilmelisin," diye uyarıyorum, onun nefretinden duyduğu korkuyu besleyerek.

"Bir kadının bana zarar vermeye çalışması ilk olmazdı. Onlar oldukça kirli dövüşüyorlar ama ben çok daha kirli dövüşüyorum," diye havlıyor, yüzündeki ifadeyi silmek isteyeceğim bir sırıtışla.

"Neden buradasın?" diye sordum ve asıl konuşmamıza geri döndüm.

"Cevabım hâlâ aynı. Onu görmek istiyordum. Güvende olduğunu bilmek istiyordum."

Gülümsemesi soluyor, gözlerindeki her zamanki küstah ifade kayboluyor. Şimdiki bakışı, arenada bizi kıl payı kurtarıırken izlediği zamanki gibi mesafeli. Bunu, kendini inandırdığı bir dürüstlikle söylüyor.

"Yalancı-"

"İnan bana Kaiden, yalan söyleyecek durumda değilim. Benim için gerçeğin bedeli ağır olur."

Kaybettiğin onuru savunmaktan daha pahalı ne olabilir ki? Bu adam, yanında kimsenin olmadığını fark edene kadar kaç yalan uydurabilir?

"Sana güvenmiştim Xavier... Gerçekten güvenmiştim. Ailemi güvende tutacağını söylediğinde bunu gerçekten kastettiğine güvenmiştim. Seni bir arkadaş olarak görüyordum ve senin için biz sadece kız kardeşime ulaşp onu kendi kişisel koruyucun olarak kullanmanın bir yoluyduk."

"Hâlâ hayattasın!" diye bağıyor, yüzüne bir acı hissi yayılır yayılmaz alt dudağını ısıyor. "Açıkçası," diye duraklayıp derin bir nefes alıyor. "Güven karşılıklı bir duyguydu."

"Kız kardeşimin senden ne beklediğini düşünüyorsan, o istemiyor. O yüzden buraya gelerek gerçekleştirmeyi umduğun aptalca kaçamak neyse, onu da halletmiş say."

Dikkatini yere odaklayarak başını sallıyor.

"Buraya geldiğim bir saat boyunca kimse bana tek bir önemli soru sormadı," diye fısıldıyor.

Dikkatimi ona vererek, sandalyemde rahatsızca kıpırdanıyorum.

"Peki, seni bu kadar sinirlendiren, sormadığımız soru ne?"

Mavi gözlerini bana dikerek dikkatimi çekti.

"Neden? Neden bunu yaptım?" diye alçak sesle soruyor.

"Cevap ortada. Güç. Orman'ı kontrol etmek istiyorsun-"

"Gücüm var Kaiden. Kız kardeşin benim veya başkasının kontrolünde değil. Düşün. İkimiz için de düşün. New Haven ve bu yerleşkenin ötesini düşün. Neden hepinizi Piyango'ya sürükleyip sonra da hepinizin kaçmasına izin vereyim ki?"

Cümlesi bir iniltiyle yankılanıyor. İki büküm olup dudağını o kadar sert ısıyor ki dişleri derisini yırtıyor. Yüzünü buruşturarak doğrulmaya çalışıyor, ama kambur pozisyonuna geri dönüyor. Gömleğindeki kanın genişlemeye başladığını görünce, buraya sürüklenerek aldığı yaranın daha da fazla gözyaşı döktüğünü fark ediyor.

Acımızı hissetmeyi hak ediyor. Eğer bu zihin oyunlarına alet olacağımı sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek. İki kişi kendi oyununu oynayabilir.

"Güzel monolog; haklı olarak, neden bir şey yaptığını zerre umursamıyorum; senin yüzünden, o hasta."

Duraksıyor, kendisini en çok acı veren oturma pozisyonuna geri dönmeye zorluyor. Tamamen bana odaklanmış bir şekilde, olabildiğince öne doğru eğiliyor.

"Ne demek hasta?"

Hiçbir alaycılık yok. Hiçbir şakacılık yok.

O da var.

"Piyango'dan beri hasta. Bir konukçunun arkasına saklandığını göremezsiniz, ama desteğe ihtiyaç duymadan yürüyemiyor bile. Görevlileriniz yüzünden hayati organlarından biri delindi ve tamamen onarılması imkansız hale geldi. Diğer İşaretli kanlar, tükenmeye başlamadan önce ona ancak belli bir yere kadar yardımcı olabilir."

Zaten kopmuş olan bağlarını şiddetle çekiştiren cep saati, biraz daha serbest kalarak hareket ediyor.

"Kaiden, kanıma ihtiyacı var. Söyleyeceğim tek bir lanet şeyi dinleyeceksen, o da şu olsun-"

Dinlemeyi bıraktım.

Öne doğru uzanıp cebinden saati kaptım ve zincirin bacağında sürüklenmesini izledim. Bacaklarımla beni sıkıca sabitlediği sandalyesinden tekmeledim ve yerde kayarak aramızda birkaç

adımlık bir mesafe bıraktım, ta ki elini çekip boğazımı yakalayana kadar. Hareket etmek için çabalarken sandalyemden düştüm ve kendimi hızla ayağa kalkmaya zorladım. Elimdeki metal kasayı sıkarken zincir aşağı doğru sallandı. Cebinden bana baktığında cırpınışı tam bir paniğe dönüştü. Tüm gücüyle çekerken, metal kelepçeleri sandalyenin kol dayanağına çarparken bir kayışın derisinin yırtılmaya başladığını duydum. Deli gibi bağırırken, yüzü kan akışından kıpkırmızı oldu.

"Senden hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak, şeytan," diye tısladım.

Gözlerini indirip bileklerini öne doğru uzatarak deriyi de şaklattı. Kendimi cama yaslayıp saati cebime koydum ve ayağa kalkarken kanayan önünü tutmasını izledim. Yavaş, tempolu adımlarla, kanlı eliyle beni işaret ederek sırtını dik bir pozisyona zorladı. Kanayan yarasına aldırmadan omuzlarını geride tutarak tepemde dik durmaya çalıştı. Bir adım daha yaklaşip sandalyemin yanında oyalandı.

"Geri ver onu," diye uyarıyor Xavier, cama vururken beni izlerken.

Kahretsin Elyon, hemen buraya gel.

Camdan uzaklaşıp odanın içinde dolaşıyorum. Önümü ona doğru çevirip kapıya doğru yaklaşıyorum, içeri koşmaya çalışmanın riske değip değmeyeceğini düşünüyorum.

"Neden? Bir saatin nesi bu kadar özel?" diye soruyorum, dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum.

Hadi çocuklar.

"Onun bunu görmesine izin veremezsin," diye uyarıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

Yerimde durarak, alabildiğine vahşice bağırıyorum.

"Neden olmasın ki?!"

Ellerini yumruk haline getiren adamın sabrı tükenmişti.

"Kahretsin, Kaiden!" diye bağırıyor, bana doğru atılıyor, beni yere yatırıp kendisine ait olanı almak için beni döverek ezmeye hazırlanıyor.

Bekah, Elyon ve Jeremey, metal kapıyı savurup zorla açarak önümde duruyor ve Xavier'i yeteneklerinin karışımıyla geri itiyorlar. Xavier'in yere düştüğünü izlerken, kanının beyaz mermere doğru kaydığını gördüm. Çılgınca etrafına bakınan Xavier, başını sıkıyor, sanki yanıyormuş gibi sallıyor. Bağırıp başını yere bastırarak saçlarını

tutuyor, benim bile zor hazmedebildiğim bir acı sesi çıkarıyor. Adama yaklaşan Bekah cebinden bir şırınga çıkarıyor ve kalan hava kabarcıklarını serbest bırakmak için tabanını sallıyor. Başını yana çeviren Xavier, üç İşaretli'nin adam üzerinde yeteneklerini kullanmasına rağmen hala hareket halinde olan onu izliyor. Elini pantolon paçasına doğru zorlayarak, kafasını koparmaya hazır bir şekilde onu aşağı sürüklüyor. İğneyi boynuna saplıyor, boynuna uzanan eli düşüyor ve cansız bir halde yere iniyor. Dayanamayan Xavier'in bedeni isteklerini reddediyor ve uyanık kalmaya çalıştıkça daha da ağırlaşıyor. Kendini adamdan kurtarmaya çalışan Bekah, sonunda yüzüne sert bir tekme atarak onu sakinleştiriyor. Kanının ayakkabısını kapladığını gören Xavier yere düşüyor, artık direnemiyor. Derin nefesler alarak üçümüzün yanına geri dönüyor.

"Sanırım onun en hassas noktasını bulduk," dedi nefes nefese, saatin olduğu cebimi işaret ederek.

"Lanet olası bir saatin nesi bu kadar özel?" diye soruyor Jeremey, konuşurken kollarını kavuşturuyor.

Saati zincirinden çekip çıkardı ve dördümüzün arasında sallanırken, sırlarını açıklamamız için yalvarıyor. Saati Elyon'a uzatırken, başını sallayıp özür diler gibi bana baktı.

"Gecikmemiz için özür dilerim. Birisi işlerin ne kadar kızıştığını bize birkaç saniye geç haber vermeye karar vermiş," diyor Elyon, Jeremey'e gözlerini kısarak.

"Kardeşinin peşine düşeceğini hiç düşünmemiştim," diyor Jeremey, sanki benim yakın ölümüm söz konusu değilmiş gibi omuzlarını silkerek.

Bekah, askerine başını sallayarak omzuna vurur. Onu iterek uzaklaştıran ikili, aralarındaki anlaşmazlığı sürdürür.

Xavier'in kanı parlak kırmızı renkte yerde toplanıyor, yüzünü ve alt karnını küçük lekeler halinde sarıyor. Titrek ve halsiz, vücudunun içgüdüsel olarak çocuk pozisyonuna kıvrılmasında yıkıcı bir şey var. Yaptıklarım yüzünden bana zarar verme niyetlerinin haklı olduğunu söylemek istiyorum.

Neden onun beni gerçekten dinlemesini istediği hissine kapılıyorum?

Elyon, hepimizin görebileceği şekilde saati tutarak kapağını açıyor. Nefesimi tutarak, metal ön yüzünün ardında saklı sırlar dünyasını merakla bekliyorum. Elyon'u çevreleyerek hepimiz bir göz atmaya çalışıyoruz. Kalıntıyı taramak için birkaç saniye ayırdığımızda, hepimizin yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Bu sadece sıradan bir saat," diyor Jeremey, alaycı bir şekilde gözlerini devirerek.

Haklı. Zamanın acımasız doğasına yenik düşmüş, geleneksel bir cep saati. Çerçevesine bakınca, metale oyulmuş kelimelerin belirsiz hatları silinmiş. Geriye sadece "yalnız" kelimesi kalmış. Defalarca açılmış saatin kendisi bile kırılmaya sadece birkaç adım uzaklıkta. Elyon elinde defalarca çevirirken başını sallıyor.

"Bu sadece bir saat," diyor Elyon yenilgiyle.

"Onun görmesini istemedi," diye mırıldandım, saati elime alırken.

Nesneyi ışığa tutarak, Orman'ın gözlerinin bu nesneyi görmesinden neden korktuğuna dair bize bir ipucu verecek gizli bir mesaj bulmaya çalışıyorum.

"Bunu gerçekten söyledi," diyor Elyon bana sert bir bakışla bakarak.

"Bu yüzden bunu göreceğ kişi tam da odur."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORMAN

"Ne demek burada?" diye soruyorum.

Öfke, şu an hissettiklerimi tarif etmeye yetecek kadar iyi bir kelime değil. Bu odada duran, yolumu kesmeyi bile düşünen herhangi biri, ona ulaşmak için parçalamayı hiç umursamayacağım sıcak bir bedenden başka bir şey değil. İntikam düşüncelerimi maskeliyor, içimdeki şiddetin her düşüncemi kaplamasına neden oluyor. Duvarları kanıyla boyamak, her organını yavaş yavaş söküp atmak ve sonunda ölümü arzulamasını sağlamak istiyorum. Şekil Değiştirenlerin onu parçalamasını, etini parça parça koparmasını izlemek istiyorum.

Onun son nefesini duymaktan daha büyük bir haz duyacağım hiçbir şey olamazdı.

"Yani, o burada. Adamlarım onu bulduğunda savunmacılarının hepsi yerde yatıyordu. Koğuşun dışında bekledi ve adamlarımın onu şikayet etmeden yakalamasına izin verdi. Her an bu alana girebilirdi. Onu yakalamamıza izin verdi," diyor Elyon şaşkınlıkla.

"Nerede o?" diye soğuk bir şekilde soruyorum.

Bekah'a bakan Elyon, bana ne söylemesi gerektiğini tartışıyor. Tüm arkadaşlarım gergin bir şekilde etrafta dikilmiş, cevabını bekliyorlar. Genellikle bir eyleme başlamadan önce bir plan duymaya istekli olan

Fallan bile, Xavier'in buraya ne zaman ve neden geldiğini burada tartışmaya pek hevesli değil.

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermelisin. İntikam zamanı gelecek Orman, ama onun ne bildiğini bilmemiz gerekiyor. Onun kalibresindeki bir adamın bile bir zaafı vardır ve hâlâ cevaplanması gereken sorularımız var," diyor Elyon en otoriter ses tonuyla.

"Bu saçmalık," diye çıkıştı Fallan, belli ki benim kadar öfkeliydi. "Onun bir yılan olduğunu ve eline geçen ilk fırsatta saldırmayı beklediğini gayet iyi biliyorsun."

"Düşündüğümüzden daha fazla şey bildiğimiz bir engerek yılanı," diyor Bekah, kolunun kıvrımına sıkıştırdığı tableti çıkarırken.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordu Valerie hepimize.

Artık aktif olan tableti Bekah'dan alan Elyon, tableti uzatarak bize çok daha canlı görünen bir Xavier profili gösteriyor. Profiline göz atarken, daha önce hiç duymadığım kişilerin isimlerini ve bağlantılarını görüyorum. Profiline bir anne, baba ve küçük kız kardeş eklenmiş, hepsi de biyolojik olarak akraba değil. Bu yerleşkede birkaç yıl yaşamış ve bu yerin ön basamaklarında yetişkin bir genç olarak dünyaya gelmiş. Tarihlerle bakınca, şu anki yirmi iki yaşındaki halini ne kadar uzun süredir taşıdığını görünce irkiliyorum. Eğer tüm sayılarım doğruysa, bu yaşı yirmi beş yıldır taşıyor. Bu yılların beşini ergenlikten büyümekle ve yirmi iki yaşına geldiğinde durmayla geçirdi. Şaşkınlıkla, siyah beyaz fotoğrafında bir açıklama aramaya çalışıyorum. Bana bakan, gözlerinin altında çok daha az acı olan New Haven'lı aynı Xavier. Fotoğrafa defalarca bakınca, neden sanki ilk kez görmüyormuşum gibi hissettiğimi merak etmeden duramıyorum. Xavier, beni birkaç hafta önce kilit altına alan adamdan hiçbir farkı yok, ama nedense hâlâ çok farklı geliyor.

"Soruların mı var?" diye sordu Elyon, tableti Fallan'a uzattığımda.

"Bunu nasıl elde edebildin?" diye soruyorum. Tabletın grubun etrafında dolaşmasına izin veriyorum. Herkes daha da şaşkın görünüyor.

"Xavier Hayes sadece bir aldatmaca. Xavier Evermoore, şu anda hapiste olan adam. O ve evlat edinen ailesi, onun... durgun yaşlanmasının nedenini araştırmak için New Haven'a gitmeden önce bu yerleşkenin sakinleriydi."

Benim adım ne, Orman?

Bana bunu sordu. Talihsiz sosyalleşme gecesi bana aynı soruyu sordu, benden çok uzakta olan bir cevabı arıyordu. İsteddiği bu muydu? Başka bir aldatmacanın altında saklandığını bilmemi mi bekliyordu?

Xavier Evermoore.

İntikam sebebim.

"Bunu nasıl elde ettin?" diye sordu Fallon tekrar, soru etrafında ne kadar çok dönersek o kadar sabırsızlanıyordu.

"Babamın burada yerleşke başkanı olarak geçirdiği döneme ait dosyaları bulmam gerekti. Evermoors burada yaşırdı. Babam onları asırlar önce veri toplamaları için New Haven'a göndermiş ama hiçbirini geri dönmemiş. Xavier bu yerleşkenin tüm ayrıntılarını biliyordu ve bu süre boyunca hiç kullanmadı bile."

"Neden beklesin ki? Teslim olmak için neden bu kadar beklesin ki?" diye sordu Hunter.

Geçerli bir soru, onu tutuklamayı başardıklarını söylediklerinden beri beynimi kurcalayan bir soru. Xavier'in bu kadar büyük bir nüfuzu varken, ilk fırsatta kullanmaması nasıl mümkün olabilir? Onu tanıdığım süre boyunca birçok şey yaptı, ama ona duyduğum nefrete rağmen, tek bir şey var: hazırlıksız. Onu bu halde bulmalarını istiyordu. Buna, tek güvenli yerimize bir saatli bombanın gelişi gibi bakmanın bir yolu yok.

"Sessiz kaldı. Daha deneyimli Marked'ımızın yardımına rağmen ondan tek bir kelime bile alamadık."

"Beni içeri gönderin," diye hareket etmeye başladım, kimse itiraz edemedi. "İhtiyacımız olan cevapları bize vereceğim."

Bekah omzumdan tutarak daha fazla hareket etmemi engelliyor. Bana dik dik bakarak, bir sonraki hareketini neredeyse hiç umursamadan bekliyorum. İstese, beni bu zeminde sürükleyip karyola çerçevesine bağlatır, ta ki istediklerini alana kadar.

"Onunla konuşmamızı mı bekliyorsun? Belli ki, onunla birebir konuşurken hiç özdenetimin yok."

"Bekah," diye uyarıyor Elyon, artan hayal kırıklıklarımı hissederek.

"Sen de bizim yaşadıklarımızı yaşasaydın, aynı şeyi yapardın," diye öfkeyle bağırdım, parmaklarının omzuma daha da derinlemesine

nüfuz ettiğini hissettim.

"Ben özdenetimliyim. Seninle benim aramdaki fark bu, Forest," diye söze başladı.

"Bekah çeneni kapa," diye uyarıyor Fallan, bizi ayırmak için harekete geçerek.

"Ne farktan bahsediyorsun?" diye sordum, onun kaba yorumuna hazır bir şekilde.

Şu anda onun bu düşünciyi hayata geçirmesinden daha aptalca bir şey olamaz.

"Sevdiğim insanları tehlikeye atmayı umursamıyorum, sert kız. İnsanların ölmesinin sebebinin Xavier değil, sen olduğunu anlamam için ne gerekiyor?"

Zihin saati geri saymaya başlıyor. Öfke ve sadece öfkeyle koşmaya başlamadan önce, eylemlerimde on saniye daha öngörülebilirlik var.

"Yeter artık kızlar," diyor Elyon, araya girmek için ellerini kaldırarak.

"Belki de Büyük Birader'in hava yollarını kesmeliyim?" diye fısıldıyor. Kai nefes nefese kalmaya başlıyor, bana telaşlı bir bakışla bakıyor. Enerjisinin ona doğru aktığını hissedince, saat azalıyor.

"Bekah!" diye bağırıyorlar Fallan ve Elyon, ikisi de şimdiden yeteneklerini kardeşimden zorla almaya çalışıyor. Nefes nefese kalan Fallan, ciğerleri her genişledikçe daha az kızarmış görünüyor.

"Ya da belki buradaki sevgili oğlan-"

Zihnine uzanıp zayıflığını kokladım ve kendi görüntüsüne çok benzeyen bir kadının net resmini gördüm. Kendisinden yıllar büyük olan kadının, kızın zihninin yalnızlığında kaybolmuş bir anaç enerjisi vardı. Bu yüzü görmeyeli yıllar olmuştu, kendisi için bu kadar önemli birinin kaybının yasını tutmayalı yıllar olmuştu. Omzumdan elini tutan annesinin görüntüsü zihnimi çok net bir şekilde resmetti. Şimdi tek istediğim o görüntüyü kendi gözlerinde görmektir, tenim yanıyor, kemiklerimden koparılmış gibi geriliyor. Annesinin anısına odaklandığımda, Bekah'nın daha genç bir versiyonunu gördüm, yerleşkenin balkonundan sarkan annesinin sallanan cesedine bakıyordu. Boynumda ipin yakıcılığını hissederek Bekah'nın bileğini kavradım ve gözlerinin birkaç saniye içinde sinsi bir ifadede kırık bir ifadeye geçişini izledim. Kızının irisinde annesinin soğuk ve ölü bakışlarını görünce taş kesilmiş ve sevinçle doluyken, Bekah'ın renkli

gözlerinde öfkeli ifademi artık göremiyorum. Bekah geriye doğru sendeliyor, derin derin nefesler alırken kapıya çarpıyor. Odadaki diğerleri nefes nefese bir adım geri çekiliyor. Hepsi Fallan ve Elyon'u bekliyor.

"Boynunu tekrar kırıp sana izlettireyim mi? Yoksa benimle aptalca oyunlar oynamayı bıraktın mı?" diye tısladım, sesimi artık kullanmadığımı fark edince irkildim.

Çoğu senaryoda ses anaç olurdu. Burada ise kulağa yanlış geliyor. Fenalık.

"Dur!" diye hıçkırıyor Bekah, beni susturmaya çalışırken gözlerini kapatarak. "Sadece dur!" diye bağılıyor, inkar edilemez bir korkuyla dolu.

"Orman," diye fısıldadı Kai, parlak gözleriyle bana bakarak. Başımı sallayınca Fallan'ın mavi gözlerini gördüm ve kendimi biraz daha gerçekliğe çektim.

Ben şimdi ne yaptım yahu?

Dizlerimin üzerine çöküp Aldatmacayı geri çekmeye çalışıyorum, ne kadar uzun süre kalırsa o kadar telaşlanıyorum.

"Nefes al, sonra eriyip gitmesine izin ver," diye fısıldıyor Xavier'in sesi. Zihnimin derinliklerinde, sadece benim duymam için var. Sesi içimi titretiyor, varlığımın her zerresinde korku uyandırıyor.

Duyduğun şeyler var. O orada değil.

Derin bir nefes alıp, üzerimdeki maskenin eriyip gittiğini, geldiğimden daha hoş bir şekilde gittiğini hayal ediyorum. Normal yüzümün yeniden yüzeye çıktığını hissederek ayağa kalkıyorum, böyle bir değişimin benden aldığı muazzam enerjiyi hissediyorum. Etrafıma bakınca, çoğu insanın ifadelerinin ardında saklı şaşkınlığı görüyorum. Kollarını kavuşturup sırttan Fallan, en az rahatsız olan kişi gibi görünüyor.

"Seni uyardı," diyor Fallan, odadaki sessizliği bozarak.

"Seni aşağılık orospu!" diye hıçkırdı Bekah, boğazımı kesmeye hazır bir şekilde. Onu durduran Elyon, önümde durdu.

"Seni durman konusunda uyarmıştım. Sonuçlar, eylemlerimizden doğan cezalardır. Ona meydan okumak istedin, neden olmasın ki? Bu bir ders olsun. Bana bir daha onun Apparatus unvanıyla olan ilişkisi

hakkında soru sorma," diyor Elyon, Fallan kadar ondan bıkmış bir şekilde.

Bakışlarımı kaçırarak, diğerleri olanları sindirmeye çalışıyorlar. Bana bakarak başını eğiyor.

"Aptalca oyunlar, aptalca ödüller," dedim, soğuk bakışlarımın bakışlarını canlı canlı yemesine izin vererek.

Yanıma gelen Fallan yüzümü avuçlarının içine alıp her şeyimin normale döndüğünden emin olmak için kontrol ediyor.

"Aldatmacayı kullandın," diyor şaşkınlıkla.

"Ormanın ne olabileceğine dair teorilerimin temelsiz olmadığı anlaşılıyor," diyor Elyon, gülümsemesini gizleyerek.

"Bütün yeteneklerini kullandı," diyor Kai yaklaşarak. "Bu şimdi ne anlama geliyor?" diye soruyor, hâlâ tetikte.

"Komutan'dan bilgi alana kadar hiçbir şey yapmayız. O zamana kadar burada yaşananlar aramızda kalır," diyor Elyon.

Halkı için neler yapabileceğime dair umutlarına rağmen, Bekah dışında herhangi birinin peşime düşmesine sebep olmak isteyeceği son şeydir.

Kapıya yaslanmış bir şekilde duruyor, aramızda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmaya çalışıyor.

Fallan'a bakınca, Xavier'in sesinin bir kez daha zihnimi delmiş olma ihtimali beni yiyip bitiriyor.

"Bütün bunlar olurken bir şey duydun mu?" diye sordum şakağıma vurarak.

Şaşkın bir bakış atıp çeneme dokunuyor.

"Benimle mi konuşuyordun?" diye sordu, parmaklarıyla başımın yan tarafına vurarak.

Duymadı. Xavier gerçekten orada, bu kadar yakın olsaydı, Fallan da onu duyardı. "Hayır, her şey çok hızlıydı; söylediklerimin orada mı yoksa burada mı olduğundan emin değildim," diyorum, sadece yarı yarıya doğruyu söyleyerek.

Gidip duyduğumu sandığım herkese anlatmaya başlarsam, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyeceği son şey bu olur. Sesler duymaya yabancı değilim, ne kadar berbat olsa da.

"Hepinizin Bay Evermoore'u camın arkasından izlemenize izin vereceğim. Hepinizin ondan intikam almanızı ne kadar istesem de,

Forest'ın Bay Vega'ya yaşattığı gibi bir an yaşamınızı göze alamam. Bize ihtiyacımız olanı verene kadar onu zorlayacağız, ama ondan zorla cevap alamayız. Kartlarımızı oynamalı ve iyi oynamalıyız. Xavier'den bir şey alabilmemizin tek yolu, bize bilmemizi istediği şeyleri isteyerek söylediğini düşünmesidir," diye mırıldandı Elyon.

"Herkes karşı mı?" diye soruyor Bekah, konuşurken başını öne eğik tutarak.

Grup sessiz kalarak şartları kabul eder.

"Tamam o zaman, gidip şeytanımızı görelim."

Hareket edemiyorum, konuşamıyorum.

İçimin her bir parçası bana camı kırmamı ve yere saçılmış her bir pürüzlü cam parçasının üzerinden kıcını sürüklememi söylüyor. İleriye baktığında, sanki çift taraflı camın içini görebiliyormuş gibi. Zihni benimkileri bulmaya çalışırken sanki gözlerimiz kilitlenmiş gibi hissediyorum. Ellerinden ve bacaklarından sandalyeye bağlanmış ve kendisi için özel yapılmış metal kelepçeler takmış halde, içinde bulunduğu pozisyon göz önüne alındığında anormal derecede neşeli görünüyor. Aynı sarı bukleler ve mükemmel oturan kıyafetler. Gömleği yukarı doğru sıyrılmış, hasarlı gibi görünen cildi ortaya çıkıyor. Yavaşça nefes alıp verirken, doktorların gizli bir cihaz olup olmadığını görmek için onu taramasına izin veriyor. Vücudunu dikkatlice dürtüyorlar, her an bağları koparıp birini yakalamasını bekliyorlar.

Kalbimin göğsümden fırlayacak gibi çarptığını hissederek cama bir adım daha yaklaştım, onu buradan işkenceye sokmanın ne kadar mantıksız olduğunu düşündüm.

"Yapma," diye uyarıyor Fallan.

Arkamda hareket ederek elleri yanlarımda geziniyor, beni geriye ve kendine doğru çekiyor. Başımı göğsüne yaslayıp kollarını bana doluyor, beni olabildiğince yakın tutuyor. Kalbinin ritmini dinliyorum, ritmik bir şekilde atıyor ve kaskatı duruşumu gevşetiyor. Xavier'in ağzı şeytani bir sırıtışa bürünüyor. Çoğu kadının dizlerinin bağının çözüleceği türden bir sırıtış. Tıpkı Fallan gibi köpek dişleri ortaya

ıkıyor. Fallan'ın baştan çıkarıcı sırtışının aksine, Xavier'in keskin köpek dişleri ve kötü niyetli gözleri şehvetten çok korku uyandırıyor.

Aklımda oluşan her türlü şiddetli düşünceyi bastırarak Elyon boğazını temizliyor.

"nce ben gireceğim. Eğer beni hatırlıyorsa bile, aklımdan bile geçmeyecektir."

Adamın bastonunu yakındaki bir masaya bıraktığını görünce hepimiz ona sorgulayan bakışlar attık.

"Zayıflıklarımı değil, sadece güçlü yönlerimi görmesi gerekiyor," diyor Elyon sırtarak.

Yaşlı adam bana bakarak başını sallıyor ve basit bir hareketle, ne olursa olsun Xavier'in burada uzun süre kalmayacağına dair bana güvence veriyor.

Doktorların nezarethaneden çekildiklerini görünce, Elyon için kapıyı açık tuttular.

"Sizi bekliyor efendim," dedi doktorlardan biri i çekerek.

Hepimize son bir kez başını sallayan Elyon derin bir nefes alıyor.

"şeytan da bir zamanlar melekti," diye fısıldadı Elyon, farkında olmadan kendine güven vererek.

Geriliyorum, tek bir düşünce geçiyor aklımdan.

Eğer Xavier şeytansa, bu beni ne yapar?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ORMAN

"Cep saati mi?"

Kai, iki açık eliyle kostüm takısını bana uzatıyor ve sanki en ufak bir yanlış hareketle gövdesi ezilebilecek kadar narin bir kelebekmiş gibi tutuyor. Yuvarlak metal zaman tutucuyu titrek bir şekilde tutarak, onu yakalamam için beni teşvik ediyor ve üzerindeki ağırlıktan kurtulmamı sağlıyor.

"Senin görmeni istemediği bir cep saati," diyor Kai, sanki bu cümle saatin benim için bir anlam ifade etmesini sağlayacakmış gibi.

Sehpanın üzerine fırlatıp Fallan'la birlikte tahtaya çarpmasını izliyoruz. Yere oturup, Xavier'in her zaman en yakınında tuttuğu şeye bakıyorum.

"Bu şeyi ondan uzaklaştırmak ne kadar zordu?" diye sordum, sadece Kai'nin dağılmış saçlarına ve buruşuk kıyafetlerine odaklanarak.

"Kardeşine fazla yaklaşmadan önce koca kıcını sakinleştirdim," diyor Bekah, Valerie'nin yanındaki koltuğa yerleşirken, ellerini yorgun gözlerinin üzerinde gezdiriyor.

Fallan, Xavier'e olan öfkem camı kırmaya başladıktan sonra ikimizin de gözlemden çıkma zamanının geldiğine karar verdikten yaklaşık otuz dakika sonra Kaiden'ı buraya getirmişti. Sanırım çoğu kişi, orada

beş dakika daha kalsaydım camın kırılacağını ve Xavier'in o ikinci gülümsemesine saldıracağımı düşünüyordu. Varsayımlarının haksız olduğunu savunmak istiyorum ama ne yazık ki içten içe bunun böyle olmadığını biliyorum. Komadan uyandığımdan beri özdenetimim yok. Kendimi bir saniye bile kaybetmeme izin verdiğim her an, doymak bilmez bir kan arzusu duyuyorum sanki.

"Ne kadar dövüştü?" diye sordum, cep saatini zincirinden tutup masanın etrafında döndürürken.

"Yapmadı. Ta ki saatini alana kadar," diyor Kai, bu konuşmanın büyük bir kısmında sessiz kalan Hunter'a bakarak. Aaron sessizce duvara yaslanıp, bulabildiğı tüm bilgileri sindirmeye çalışıyor. Xavier'in tutuklanmaya gönüllü olması endişe verici. Hiçbir zaman köşeye sıkışıp kalmaya razı olmamıştı.

"Onu sakinleştirdikten sonra ne yaptınız?" diye soruyorum.

Ona ne yaptıklarını umursamamalıyım. Ne kadar çok işkence ederse o kadar iyi. Ona gereksiz acı çektirip çektirmediklerini sorgulamak içimi kemirmemeli. Ailemi manipüle etti ve mahvetti.

Peki ya o bana hiç zarar verdi mi? Bize, bizim ona verdiğimiz zarardan daha fazla zarar verdi mi?

Düşünce aniden ve hiçbir uyarı olmadan geliyor. Aklımda kalıyor, Xavier düşüncesini nefretle bastırmaya çalıştığım her seferinde zorla içeri sızıyor. Yumruğumu masaya vurarak, Bekah bu hareketi kendime karşı sabırsızlıktan ziyade ona karşı sabırsızlık olarak algılıyor.

"Sakin ol, deli. Xavier, en korunaklı gözaltı ünitelerimizden birinde. Penceresi yok, tek bir kapısı ve tek bir karyolası var. Günde iki kez yemek getiriyoruz. Kanınızı taşıyan metal bağlar yerinde kalıyor ve yemeğini kapının penceresinden içeri kaydırırken yemek getirenlerin boynunun sıkışmaması için ona düşük dozda sakinleştirici veriyoruz."

Ona tepeden tırnağa baktığımda, eklem yerlerindeki kanı görüyorum.

"Bu yüzden mi kanlar içindesin?" diye sordum, parmak eklemlerimi işaret ederek.

Yanıma oturan Fallon, kadınla şikayet etmeden tartışmama izin veriyor. Birini dürüstlük konusunda sorgulamanın, bu yerde tetikte kalmamızın tek yolu olduğunu herkesten iyi biliyor. Dürüst bireyler

gibi görünebilirler, ama iş bu noktaya geldiğinde ve benimkiyle onların arasında seçim yapmak zorunda kalsam, her zaman kendikini seçeceğini biliyorlar.

"Evet, yere düştüğünde onu fena halde tekmeledim ve yüzüne birkaç sağlam yumruk indirdim. Bu ne büyük bir mesele?" diye sordu, bana tiksintiyle bakarak.

Zihnine adım attığımda, hemen Xavier'in zihinsel imgelerine atılıyorum; yerde, kanlar içinde yatıyor. Vücudu titriyor ve bacakları göğsüne sıkışmış. Küçük görünüyor, genellikle görüldüğü gibi heybetli bir canavar adama hiç benzemiyor. İnleyerek, bir süredir duyduğum en korkunç seslerden birini çıkarırken, acısı artıyor. Anılarını gözlemlemenin tüm avantajını kullanınca, acı gerçek olmaya başlıyor, sanki tekmelenen kendi yüzümmüş gibi. Dudağımı ısırarak, tekmelerin şokunu hissediyorum, bir anı boyunca beni saran acı hissiyle afallıyorum. Şaşkın ve kafam karışmış bir şekilde, kendimi onun kafasından kurtarıyorum, Fallon yüzümü avuçlarken nefes nefese kalıyorum.

Aşağı baktığımda burnumdan akan kanı hissediyorum. Parmaklarımı akıntıya değdirdiğimde, çenemde Xavieer'in vurulduğu her yerdeki acı hâlâ sürüyor.

"Bu da ne böyle?" diye tısladım Bekah'a doğru.

"Neydi neydi?" diye soruyor, destek için Fallon'a bakıyor.

"Dove," diye söze başladı, başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken. "Tam dalgınlaşıyordun, sonra kanamaya başladın-"

"Kafamın içinde miydin?" diye soruyor Bekah, Fallon'ın bana gerçek bir açıklama yapmasına fırsat vermeden sözünü keserek.

"Ne düşünüyorsun?" diye bağırdım, kolumun tersiyle yüzümü silerken.

"Bu meşru bir soru, Forest. Kafamın içinde miydin?" diye soruyor Bekah, içtenlikle bir cevap arayarak.

Aaron, Valerie, Hunter ve Kaiden bu konuşmayı sessizce izlerken, hepsi heykel gibi hareketsiz kalıyorlar.

"Neden soruyorsun?" diye sordu Fallon bana.

"Onun Fallon'ını hissetmedim. Tüm bariyerlerim kurulmuştu ve onun zihnimin içinde olduğunu bile bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey olmamıştı."

Xavier'le neden kıcıma tekme atılmış gibi hissettiğime dair açıklamam şu: Enerjimi, varlığından bile haberdar olmadığım engelleri yıkmak için kullanıyordum.

"Evet, zihninin içindeydim," diye fısıldadım, Fallan'a bakarak, şu anda ondan neye ihtiyacım olduğunu anlamasını umarak.

"Konuya dönebilir miyiz?" diye sordu Fallan, beni sakinleştirmek için nazikçe enseme ovuştururken.

Cep saatinin yıpranmış kasasına tekrar bakınca, kendisi için bu kadar değerli bir şeyi bu kadar kolay kaybetmesine şaşıyorum.

"Bu şeyi her yere yanında taşıyordu. Annesinin ona veya başka bir akrabasına verdiğini sanıyordum," diyor Kai, nesneyi büyük bir dikkatle inceleyerek.

"Yazıları silindi. Bir zamanlar ne yazıyorsa artık Xavier'in zihninin sınırları içinde kilitli," diyor Fallan. Sesinde bir yenilgi hissi var.

"Bunu bilerek bıraktı. Şimdi yaptığımız gibi sorgulamamızı istedi. Hâlâ zihin oyunları oynuyor," diyorum ve içine daha yakından bakmak için kapağı açıyorum.

"Açıkçası," diye mırıldandı Bekah sıkıntıyla.

"Orman, o burada olduğu sürece, burada kalışı pek de hoş bir deneyim olmayacak," diyor Jeremey, sanki bu bilgi bana rahatsızlık verecekmiş gibi.

"Güzel," diye bağırdım ve cep saatini sertçe kapattım. "Hak ettiği bu."

Ayağa kalkıp mücevherleri alıp en yakın çorap çekmecesine zorla sokuyorum. En dibine kadar tıktırıp çekmeceyi çarparak kapatıyorum. Değerli eşyasına bakmaktan yorulmuşum. Eğer geri istiyorsa, gelip kendisi bulması gerekecek.

Xavier birçok şey olabilir ama duygusallık bunlardan biri değil. Bu adama karşı en ufak bir sempati duymama izin vermem cahillik olur. Bekah'ın hatırası, onda zayıflık olduğunu hatırlatıyor.

İstismar edilebilecek zaafı var.

Burada bu saatle ve onunla bir bağ kurmaya çalışarak ne kadar çok vakit geçirirsem, onun isteklerini o kadar çok besliyorum. Xavier, nefretten başka bir şey yapabileceğine kimsenin inanmasını hak etmiyor.

"Elyon bunu geri istiyordu," diye homurdandı Bekah arkamdan.

"Elyon'un şu anda ne istediğini umursamıyorum, Bekah," diye öfkeyle söylendim.

"İyi bir repertuvar oluşturduğumuzu bilmek güzel," diye kıkırdıyor Elyon arkamdan.

Topuklarımın üzerinde dönerek Elyon'un varlığını tahmin ediyorum. Adamla yüz yüze gelince, bana gülümsüyor, nazik gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları kırıştırıyor.

"Özür dilemiyorum," diye uyarıyorum, yanından geçip omzuna hafifçe dokunarak. Fallan'ın kollarını bana dolmasına izin vererek, yaklaştıkça ona daha da alışıyorum. Önümüzde yaşanan tüm çılgınlığa rağmen, duruşunu korumayı başarıyor ve sürekli değişen tavrıma zarafetle saygı duyuyor.

"Eğer istersen hepsini kovarım. Kalbin hızla çarpıyor ve zihnın bitkin," diyor ve başımın yan tarafını öpüyor.

"Ben her zaman bitkin olacağım, Fallan. Bu senin yükün değil," diyorum ve kısa öpücüğün tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

"Senden özür dilemeni beklemiyorum, Forest. Hayatını senden çaldı. En azından ona karşı duygusal bir şey saklayabilirsin."

"Ama daha söyleyeceklerin var," dedi Fallan, gözlerini Elyon'dan ayırmadan. Beni biraz daha sıkı tutarak gözlerini adama dikti.

"Eğer askerlerimle birlikte komşu kampı ziyaret etmenize izin vermemi istiyorsanız, ikinizin günlük eğitimden kaçınmanıza izin veremem."

Fallan, adamın sözlerine itiraz ederek, "İstediğimiz gibi gelip gidebilmek için senin onayına ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştim." diyor.

Elyon gülümsemesini derinleştirerek ellerini birleştiriyor.

"Hayır, Bay Markswood, ama benim malzemelerimi kullanmak için onaya ihtiyacınız var. Bu, bu tesisin diğer kaynaklarını kullanmak için gizlice uzaklaştığınızda gerçekleşmez."

Bu yorum üzerine ikimiz de kızarmış ve ani bir sıcaklıkla dolmuş bir şekilde derin bir nefes aldık.

"Ben yapmadım-"

"Çok kitap okuyor musunuz, Bay Markswood?" diye soruyor ve beni kütüphanedeki o geceye götürüyor.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, Elyon'un Fallan'ın beni her şekilde yiyip bitirdiği gerçeğini, el yapımı ahşap masalarında saklaması.

Grubu rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor, diğerleri konuştuklarımızı anlamaya çalışıyor. Sessiz kalarak Elyon'un gözlerinin içine bakacak cesareti bulamıyorum.

"Neyi anlamıyorum?" diye sordu Kai, bakışlarını üçümüze çevirirken. Hepsinin sormak için can attığı bir soruydu bu.

"Hiçbir şey, Kai!" dedim istediğimden daha hızlı. Utancımı görünce gülümsemesini zorlayan Fallan, dikkatini tekrar Elyon'a çevirdi.

"Tamam, bugün başlıyoruz. Başka bir şey yakaladın mı?" diye soruyor Fallan.

"Evet, sadece bir tane. Forest'ın gücünün nereye kadar uzandığını bilmem gerek. Gücünüzün gerçek fısıltılarına güvenmeyip, sizi, seyahat eden herkesi koruyabilecek bir adam eksik göndermeyi tercih ederim. Neler yapabileceğinizi görebilmemiz için öfkenizin belirgin olması gerekiyor... Bu yüzden Xavier eğitiminizi gözlemleyecek ve görevi takip edecek."

Sohbete geri dönebilecek tüm mizah anında söndü. Kai ve Hunter'ın ağızları açık kaldı. Valerie çayını içerken boğuldu, birazı Bekah'ın pantolonuna sıçradı. Jeremey sonunda duvardan uzaklaştı ve Fallan ayağa kalkıp ağzından çıkan küfürleri bastırmaya çalıştı.

"Olmaz öyle şey," diye haykırdı Fallan, parmağını Elyon'un göğsüne sokarak. "Bunun olması mümkün değil."

Elyon savrularak Fallan'dan uzaklaşıyor ve yanımdaki yere oturuyor. Çılgınca etrafına bakınan Fallan, adamın nereye gittiğini fark edince öfkesi diniyor.

"Karar verildi. Onu öldürmeni engellemeyeceğim ama yapmadan önce ondan öğrenebileceğin her şeyi öğren. Bu bir ceza değil, Forest; bir fırsat," Ellerime dokunarak zihnine tam erişim izni verdi. "Bu yerleşkenin çatısı altındaki herkes için en iyisini istiyorum. Xavier gibi adamları nasıl durduracağımı bilmiyorsam bunu yapamam. Sakinleştiricilere rağmen, o hâlâ bir tehlike."

"Benden her şeyimi alan adamla iyi geçinmemi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Senden iyi davranmanı istemiyorum, Forest; onun zayıflıklarını ona karşı kullanmanı istiyorum."

"Bu tam olarak hangi zayıflık?" diye üsteledim.

"Madem zihnime girmek konusunda bu kadar isteklisiniz, Bay Markswood, siz söyleyin bakalım."

Fallan, adama dik dik bakıyor, içinde tutamadığı öfkeyle kıvranıyor.

"Fallan mı?" diye sordum, bana baktığında ifadesinin nasıl yumuşadığını izleyerek.

"Sen. Elyon, Xavier'in sana karşı gerçekten yumuşak bir noktası olduğunu düşünüyor," dedi Fallan çenesini sıkarak.

Şaşkınlıkla gömleğimi yukarı çekip Xavier'in sevimli küçük hediyesini işaret ediyorum.

"Bunu mu söylemek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Elyon, gömleğimi aşağı doğru çekerken. "Seni incitmek için işaretlemedi, Orman. Seni sahiplenmek için işaretledi, ne kadar sadistçe olsa da." Ayağa kalkıp odadaki herkese dikkatlice bakıyor.

"Bir savaş ormanına yaklaşıyoruz. İyi ve kötü diye bir şey yok. Mantiğinıza göre hareket ediyorsanız, Rae ikiz kardeşini öldüren kadınla iyi geçinmek zorunda kalıyor."

Fallan artık nazik davranmak istemediğinden, "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye çıkıştı.

"Gerçekçi davranıyorum genç adam!" diye bağırır Elyon, sonunda sakın tavrını bozarak.

"Savaş kimin haklı olduğunu belirlemeyecek," diyor Kai, odaya sert bir bakış atarak. "Sadece kimin kalacağını belirleyecek. Kız kardeşime köpek gibi emir vermeden önce bunu aklında tut."

Elyon başını sallayıp hiçbir şey söylemez. Bekah'ya ve kendisine izin verip, onu takip etmelerini işaret eder. Bekah sessizce itaat eder, kanepeden uzaklaşır ve kapıyı açmakta olan adama doğru yürür. Sessizce odadan çıkarlar ve hepimize otuz dakikadır ilk derin nefesimizi alma fırsatı verirler.

Eleyerek, Fallan'ın beni kollarına almasına izin veriyorum. Kollarını bana dolayarak beni yerden kaldırıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor.

"Piyango, Elyon'un benden istediği şeyden daha katlanılabilir olurdu," diye fısıldadı Fallan, beni olabildiğince sıkı tutarak. Dudaklarımı yüzüne bastırıp, tadını çıkarmak için bir an durdum.

"Daha da kötü olabilir mi?" diye inliyorum, beni tekrar aşağı indirdiğinde yüzümü vücuduna bastırmaya devam ediyorum.

"Duruma bağlı," diye söze başlıyor Valerie. Dar bir gömlek ve siyah deri pantolondan oluşan bir kıyafeti havaya kaldırıp önünde sallıyor. "Bekah bunu sana bıraktı. Dar deriyle antrenman yapmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor Valerie gülümseyerek.

Kai'nin eli yüzüne vurarak kahkahasının kaçmasını engelledi. Gülümsemesini saklayan Fallan, bana bakmaktan kaçınarak yere baktı.

"Hayranıyım," diyor Aaron, kanepenin kenarından atlayıp Hunter ve Kai'nin kucağına kusursuz bir iniş yaparken. "Eminim Xavier de öyledir."

Aaron, fırlatılan bir kitaptan kıl payı kurtularak Fallan'a sırtlıyor.

"Kötü bir şaka mı?" diye soruyor.

Fallan kızıl saçlı arkadaşını görmezden gelerek gözlerini devirdi.

Kıyafeti bana fırlatan Valerie gülümsüyor.

"Bunun daha fazlası da var."

Evet...çok daha kötü olabilir.

OTUZUNCU BÖLÜM

ORMAN

Giysilerimi çekiştirirken deri ve naylon tenime yapışıyor, her şeyi insan gözüyle görünür hale getiriyor. Saçlarımı birkaç örgü yapıp geriye atıyorum ve yüzümün keskin hatlarına bakıyorum. Zamanla, tenimin çocuksu yapısı soldu ve bir zamanlar olan o boş hayalet kızıdan eser kalmadı. Bebek yanaklarım ve berrak cildim şimdi yerini keskin bir çene çizgisi ve koyulaşmış göz altlarıyla doldurdu. Uykuya ihtiyacım olmasına rağmen, bu günlerde uyumak imkânsız. Fallan yanımda olsa bile, bütün gece uyumak neredeyse imkânsızdı.

Giysileri esnetmeye çalışırken, kumaşı yırtmadan elimden geldiğince çekiştiriyorum. Göğüslerimin göğsüme baskı yaptığını hissederken, oksijen ciğerlerime rahatça girmekte zorlanıyor. Valerie'nin mücadelelerime gülümsediğini görünce, bu kıyafetlerin üzerimizdeki kısıtlamasına rağmen nasıl bu kadar hareketsiz kalabildiğine hayran kalıyorum. Bizim aksine, erkekler daha bol kıyafetler giyiyor. Esnek siyah kompresyon tişörtleri ve bol koyu gri eşofman altı her erkeğe yapışıyor. Fallan'ın kıyafetlerini kendim için alıp sonuçlarına katlanmaktan çekinmiyorum.

"Hayatının en güzel zamanını geçirmek için bekleyen talihsiz bir fahişe gibi görünüyorum," diye havladım, kemerimin çıtgıtının Xavier'in işaretleriyle çarpışmasını hissederken.

"Çok şık görünüyorsun," diyor Valerie sırtarak, beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor.

Fallan, banyo kapısından dikkatlice uzaklaşarak kıyafetine bakıyor. Dikkatini yukarı yönelterek, gözleri üzerimde kalıyor ve bu tür antrenman kıyafetlerinin erkeklerin zihnine neler yapabileceğine dair korkularımı doğruluyor. Sayısız hormon yüklü düşüncesini duyunca yanaklarım kızarıyor, aklım kaslarının tişörtünün dar kumaşına yapışmasından başka bir yere gitmeye çalışıyor. Şüphesiz bu düşünceleri duyunca gülümsemesi derinleşiyor.

"Çok şık görünüyor, değil mi Fallan?" diye soruyor Valerie, kendime dair orospuca algımı yumuşatmak için destek almaya çalışarak.

Fallan birkaç büyük adım atarak kollarını bana doladı ve boynumun arkasını nazikçe öptü.

"Ben şık kelimesini kullanmazdım," diye mırıldandı Fallan, daha müstehcen birkaç düşüncesini bana doğru zorlayarak.

Yanaklarımda artan sıcaklığı hisseden Valerie, Fallan'ın bana karşı daha sömürücü bakış açısını fark ediyor.

"Yatak odasına sakla Markswood," diyor başını sallayarak. Kapıyı bizim için açık tutarak elimi tutuyor, beni Fallan'dan ve hormonal ihtiyaçlarından uzaklaştırıyor. Fallan iç çekerek arkamızdan geliyor ve kapıyı gürültüyle kapatıyor.

"Kendimizi neye bulaştırdığımızın farkında mıyız?" diye soruyorum.

"Asla. Tek bir yanlış hareket yaparsa, bunu bilmesini sağlarım," diyor Fallan sırtımı dairesel hareketlerle ovarak.

"Eğer memlekette dövüş derslerinin agresif olduğunu düşünüyorsanız," diye söze başladı Valerie, ikimize de kocaman gözlerle bakarak. "Burada nasıl eğitim verdiklerini görene kadar bekleyin."

Buradaki eğitim odası, binadaki en büyük oda. Özelliklerine göre ayrılmış İşaretliler, duvarlara ve paspaslara çarpıyor, çığlık atıyor ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlar. Kan akmaya başladığında geri adım atmıyorum, burnum her kokuya yöneliyor, birden fazla yeteneğe sahip bir İşaretlinin kanı her geçtiğinde ağzım sulanıyor. Odanın ortasındaki bir rafta, İşaretlilerin kullanımına hazır, farklı

çeşitlerde silahlar duruyor. Odaya bakan büyük bir cam pencere, herkese aydınlık dış dünyayı doğrudan görme olanağı sağlıyor. Penceresiz bir odada uzun süre geçirdikten sonra gözlerimdeki acıyı bastırarak, Fallan ve ben bir an çevremizi gözlemliyoruz. Aktif olarak eğitim almayanlar bizi izliyor, bir sonraki hamlemizi bekliyorlar. Kampüse gösterdiğim birkaç patlamadan sonra, diğer İşaretliler neler yapabileceğimi sorguluyor. Çoğu, başarılarımın sendeleyeni bir zihniyetin etkisiyle olduğunu söylüyor. Daha birçoğu beni yenme mücadelesini üstlenmek istiyor. Başımı öne eğerek, bana karşı duydukları ikinci düşünceleri engellemeye çalışıyorum. Etrafımdakilerin kalp atışlarına odaklandığımda, başkalarının düşüncelerinin yoğunluğu, herkesin damarlarında akan gücü arzulamaktan çok daha katlanılabilir hale geliyor.

Bekah ve Jeremey'in bize gösterdiği odada oyalanan Valerie, dikkatini tekrar bize çevirdi.

"Bak, bugün antrenmanım var ve detayları halletmem gerek. Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi ve geri çekilirken omzumu sıktı.

İşaretlilerin ona üstünlük sağladığı her yerdeki morlukları görünce içimde bir öfke kabardı.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye sordu Fallan, yalnız kaldığımızda.

"Başka seçeneğimiz yok aslında," diye iç çekiyorum, gözleri uzun süre bize doğru bakan her İşaretli'ye dik dik bakarak.

"Markswood, Blackburn!" diye bağırarak Bekah'ın sesi, odanın çok da uzak olmayan bir yerinden bize el sallayarak sesleniyor. "Buraya!"

Bekah'ı çevreleyen gruba yaklaşıırken, üst rütbeli askerler kadının etrafını sarmış, sözünü bekliyorlar. Fallan'a ve bana yemek yemeyi severken, hepsi içimizden birini yere serme fırsatını iple çekiyor. Başımı dik tutarak omuzlarımı geriye çekiyorum ve en güçlü yüzümü takınıyorum.

"Demek Aygıt bu?" diye soruyor kadınlardan biri, sanki kendisine söylenen en büyük yalanmış gibi.

"Uslu durun. Buraya işkence etmek için gelmediniz. Mahalle sakinlerimizi güçlendirmek için geldiniz," diye bağırdı Bekah, askerlerini sözüne uymaya zorlayarak.

Hala bize zarar verme fantezilerini sürdürüyorlar, sessizce bizi av gibi izliyorlar.

İstenmeyen bir tümör gibi gruba katılan Jeremey, sessizce kollarını kavuşturarak sohbete dahil oluyor.

"Şimdilik, Jeremey ve ben deneyim seviyemize göre yeteneklerini test edeceğiz. Her yeteneğin üzerinden geçeceğiz ve Fallan'ın gelip zihinsel savunmalarını aşmasını sağlayacağız. Sana en yakın olan o, bu yüzden-"

"Cinsel ilişki yoluyla demek istiyor," diyor Jeremey, gereksiz yorumunu sohbete zorla dahil ederek.

Fallan, Jeremey'e dik dik bakarak, ona oracıkta zarar vermenin değip değmeyeceğini tartışıyor.

"Teşekkür ederim Jeremey, faydasız girdin için," diyor Fallan, adama bir adım yaklaşırken adam da bir adım geri çekiliyor.

"Tamam, hadi bitirelim şu işi," diyorum, etrafımdakilerin ilgisi birdenbire artınca, oğlanlar arasındaki gerginliği dağıtmak için.

Bekah sayısız saldırıdan kaçarak üstünlüğü ele geçirmeyi başarıyor ve askerlerinden birine beni geriye doğru itmek için Hold'unu kullanmasını işaret ediyor. Vücudum minderlerin üzerinde kayıyor ve nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde ona çarpıyor. Jeremey'nin kılıcının keskin ucunun doğrudan kafatasıma çarpmasını önlemek için hemen yuvarlanıp içgüdüsel olarak bıçağın keskin ucunu kavırıyor ve elimi keskin kenarının etrafına sarıyorum. Acıyla tıslayarak avucumdaki temiz kesiği görmezden geliyorum. Hold'umu kullanarak kılıcın parçalanmasını izliyorum ve Jeremey'nin az önce olanları düşünmesi için bir an durmasını sağlıyorum.

Birkaç saniye, yaşamla ölüm arasındaki geçici anlar olabilir.

"Ne oluyor lan-"

"İlk seferde beni bıçaklamalıydın," diye tısladım.

Altından sıyrılıp kendimi arkasında buldum, gömleğinin yakasından tutup geriye doğru çektim. Onu geriye doğru iterek, vücudunu Bekah'a doğru yönelttim ve ikisi de siyah giysili bir dalga halinde yere yığıldılar. Yerimde durup bir adım geri çekildim ve etkileşimi izleyen herkesin aç bakışlarına odaklandım. Savaşmak için sabırla

bağlanmayı bekleyen Bekah'ın askerleri, Fallan kadar yakından izleyerek, matımızın sınırında duruyorlardı.

Saldırıların ortasında Bekah, Fallan'a zihnimi delme görevini verdi ve beni bir hevesle teslim olmaya zorladı. Duvarların ön kapısındaki güçlü varlığını aklımda tutarak, herkesi uzak tutmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Elimden koluma doğru akan kanı izlerken, dikkatim hiç istemediğim yerlere kaymaya başlıyor.

Kanayan avucuma baktığımda, acının büyük resme kıyasla çok küçük olduğunu fark ettim. Derinin nasıl yırtıldığına odaklandığımda, derinin aldığı hasardan iyileşerek toparlandığını hayal ediyorum. Şaşkınlıkla deri toparlanmaya başlıyor ve açık yaranın yerine taze, beyaz bir yara izi geliyor. Bir çatlağın üzerindeki mühür gibi, yara kendini iyileştiriyor ve deriyi anormal derecede hızlı bir şekilde onarıyor. Dinlerken, yaklaşan bir bedenin kalbinin sesi kulaklarımda yükseliyor.

"Tereddüt seni öldürür," diye fısıldıyor Bekah.

Dikkatimi dağıtmamı bana karşı kullanan Jeremey Winnows, sırtıma var gücüyle tekme atıyor. Sendeleyen Bekah, örgülerimi yakalayıp beni doğrudan yere fırlatıyor ve vücut ağırlığını kullanarak beni yere sabitliyor. Pantolonunun yan tarafından bir hançer çıkaran Jeremey, hançeri Bekah'ya fırlatarak ona beni kışkırtması için bir silah daha veriyor. Hançeri boğazıma dayıyor ve zevk dolu bir bakışla başını bana doğru eğiyor.

"Seni alıkoymanın ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" diye soruyor, onu üzerimden atmanın yedi farklı yolu olduğunu farkında bile değil; beşi kemiğini kırmasıyla sonuçlanıyor. Fallan'ı uzak tutarak, ona silahı şah damarıma dayamasına izin verdiğimi düşünmenin verdiği tatmini yaşıyorum. Bu bir nevi oyun, Jeremy ve ben...

Yüzüme damlayan zengin kanı burnundan dudağıma sıçradı. Mindere biraz fazla sert vurunca kanamaya başladı. Kısa süreli dikkat dağınıklığım sırasında çoğunu sildiğini sanmıştım. Daha fazla zengin sıvıya sahip olmak için doymak bilmez bir istekle dolarken, tüm stratejik planlarım suya düştü. Savunmamı indirip yukarı doğru eğildim ve dişlerimi sıkarken bıçağın boynuma bastırdığını hissettim. Bekah'ın arkasından izleyen Jeremey, birinin potansiyel olarak kendi boynumu kesmemi engellemesini bekleyerek etrafına bakındı.

Fallan'ın zihnindeki bazı duvarları aşmanın bir yolunu bulduğunu çok iyi bilmeme rağmen, kanının getirebileceği gücü alma düşüncesi tüm sağduyumu bulandırdı.

Baş döndürücü. Kanının damarlarımda aktığını hissetme fikri.

Damarlarımdan IV veya doğrudan kaynaktan.

Hepsini istiyorum.

"Defol git başımdan," diye uyardım, bileğini geri çekmek için Tuttuğum elimi kullanarak. Titreyerek bıçağı boynumdan çekti. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

Şaşkınlıkla arkasına yaslanıp bir açıklama arıyor. Doğrulamaya çalışırken, aniden yere yığılma isteği duyuyorum.

"Yere uzan, Dove," Fallan'ın sesi zihnimde yankılanıyor.

Hareketsiz durup gözlerimi kapatıyorum, bir kez daha İşaretli kan düşüncesinin mantığımı tükettiği düşüncesi beni yenmiş hissettiriyor.

Boynumda hissettiğim küçük kesiği, olduğu gibi bırakmaya karar veriyorum.

"İçeri girebildin mi?" diye sordu Bekah, Fallan'a nefes nefese ve sonunda kıyafetlerini düzelterek.

Gözlerimi açıp Fallan'a bakıyorum. Rahatsızca kıpırdanıyor, ayaklarının üzerinde sallanırken ensesine dokunuyor. Sözlerini yutarak, çenesini sıkarak başını sallıyor.

Harika, Fallan bile az önce gördüklerinden sonra doğruyu söylemekten çekiniyor.

"Tekrar gidiyoruz," diyor Bekah, elini bana doğru uzatarak. Teklifi kabul edince Fallan aklımdan çıkıyor, artık yerde kalma ihtiyacı hissetmiyorum. "Seni bu kadar odaksızlaştıran her neyse, ondan kurtulmalısın."

"İnanın bana, olaya karışan hiç kimse için hoş bir durum olmadı."

El sargıları ve silahlarla dolu masalar, üstlerindeki eşyalar yere düşerken gürültüyle sarsılıyor. Dikkatlerini benden uzaklaştıran askerler, girişe doğru bakıyorlar; hepsi fısıldaşırken, bir figür şiddetle çırpınıyor, yollarına çıkan her şeyi deviriyor. Bekah, figürün etrafını saran yoğun bedenlerin arasından boşluklar bulmaya çalışırken derin bir nefes alıyor.

"Kahretsin. Çok erken," diye tısladı Bekah.

"Ne kadar erken?" diye soruyorum. Gözlerindeki bakış, isteyeceğim son şeyin onun cevabı olduğunu söylüyor.

Kalabalığın içinde bir boşluk bulduğumda, etrafımdaki hayat aniden fısıltıların kaynağına gözlerim kilitlendiğinde hareket etmeyi bırakıyor.

Gözleri benimkilere takılınca, boynuna ve bileklerine ip bağlayarak onu sabit tutan adamlara doğru itmeyi anında bıraktı.

O mavi gözler, durgun ve dingin, sakın mavi bir deniz gibi beni izliyor. Buklelerinin altına değmesi ifadesini yumuşatıyor, gözlerini daha da belirginleştiriyor. Ağzının aşağı doğru kıvrılan gülümsemesini izlerken, onu burada görmenin bana verdiği acıyla yeniden kalbim paramparça oluyor. O gülümsemeye güveniyordum. O gözlere güveniyordum. Hayat, toplumumun bizi küçük kutularında tutmak için yarattığı yalanlarla beslenen, kendi kendini yok eden bir yola doğru ilerliyordu. Birinin gözlerimden maskeyi çıkarmasına ihtiyacım olduğunda, oradaydı ve yaşadıklarımı tanımlamak için "deli"den başka kelimelerin de olduğunu göstermek için bekliyordu. Her nefeste kalbim daha da parçalanıyordu. O Piyango gecesi, bana şimdiki gibi bakacak olsa, son bakışının bu olacağına yemin etmişim.

Yine de bir adım bile atamıyorum.

Onu daha önce dövüp bir hamur haline getirmediyelerine neden bu kadar sevindim ki?

Morluklar yüzünü mor ve mavi tonlarında kaplıyor. Gözlerinin altında koyu gölgeler var. Sakal, tıraşsız ve bakımsız güçlü çenesini çevreliyor. Muhafızların üzerinde yükselen iri bedeni kıpırdamıyor.

Beni manipüle ettiği ve sevdiklerime zarar verdiği her lanet anı hatırladıkça, rahatlamamın gerçek doğası kalbimin parçalanmış parçalarına çarpıyor.

Onu istiyorum.

Onun morarmasına sebep olmanın verdiği tatmini istiyorum.

Onun acısının benim elimle, sadece benim elimle iletilmesini istiyorum.

Onun yaşaması, babamın intikamını almamı sağlıyor.

Bu bir rahatlama değil, bir fırsat diye düşünüyorum.

Netlik üzerime çöktü, sonunda ayaklarımı hareket ettirmeye zorladım. İleri atılan Bekah ve Jeremey kollarımı tuttu, beni hareketsiz tutmaya hazırdı. Onun varlığıyla yeni keşfettiğim bir güçle

dolup, Bekah ve Jeremey benden birkaç adım öteye savrulmadan önce tek bir bakışım yetti. Boynumu çıtlatarak, hem Xavier'in hem de benim yüzümüzde şeytani bir sırıtma belirdi. İplerini bırakan gardiyanlar ve izleyiciler, Xavier'e yaklaşmak için seçeceğim her türlü eyleme karşı kendilerini hazırlayarak, olacakları tahmin ediyorlardı. Elimi kaldırıp, Tutuşumla grupta bir boşluk yarattım ve Xavier'in önündekilerin hepsini geri ittim. Kendime açık bir yol belirledim, Winnow, birinin yanına takılı gördüğüm ilk bıçağı aldım. Kendimi Xavier'den sadece otuz santim uzakta buldum, dişlerim gözlerinde ağgözlülükle yansıyor. Bıçağı tutan elimi kaldırıp, onu doğrudan kalbine saplamanın vereceğı tatmini hayal ettim.

"Orman," diye uyarıyor Fallan, bıçağı tutan elimi kavrayarak. Xavier'in göğsüne saplamamı engellemek için Fallan tüm gücüyle beni kavıyor. Yolumdan ittiğim, şimdi yerde yatan tüm insanlara dönüp, dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Bırak gitsin," diye bitiriyor, kirlenmek için yalvaran parlak bıçağı bakarak.

Titreyen ve adrenalin dolu Xavier, hayranlıkla bıçağı bakarak bana sırtarak bakıyor.

"Kanayan aşkın," diyor Xavier alçak sesle. Sesi kulaklarımı her yönden okşuyor. Derin tonu, zamanla seyreltilmiş bir aksanla karışıyor. Beni tepeden tırnağı süzerken, duymama izin verdiği geçici düşünceleri duyuyorum.

"Çok şık," diye düşündü zihni, beni sadece kılıcı daha sıkı tutmaya zorladı.

"Bırak şunu, Orman," diye fısıldadı Fallan kulağıma, çenemi avuçlayarak. "Lütfen."

Sıcak bedenini arkamda hissedince, sırtımı ona yaslayıp titrek bir nefes aldım. Sırıtışını bıraktım. Xavier, Fallan'la beni gözleri kapalı izliyordu. Xavier, Jeremey ve Bekah'nın yanında yerlerini alıp hareketsiz duruyorlardı. Gözlerimi kapatıp bıçağı bıraktım ve yere düşme sesini dinledim. Yumruklarımı sıkarak Fallan, sarışına daha iyi bakarken beni daha da arkasına itti.

"Öfkeliyken ne kadar güzel olduğunu neredeyse unuttuyordum."

Xavier'in yüzüne yaklaşan Fallan ve o, göz hizasında duruyorlar. Bakışlarını birbirlerine dikmiş olan Xavier, adamın öfkesini görünce gülümsüyor.

"Saçmalama Xavier. Konuşurken bana bak, ona değil," diye tısladı Fallan. "Dinlemeni sağlamak için kulağını koparmaktan hiç utanmıyorum."

"Seni en son gördüğümde olduğu gibi şimdi de değersizsin," diyor Xavier alaycı bir şekilde.

Fallan'ın arkasından çıkıp Xavier'in yakasından tutup onu kendime doğru zorluyorum. Sendeleyerek, Jeremey ve Bekah ellerini tutuyor. Çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. Bana baktığında, sırtışı geri geliyor.

"Onunla bir daha böyle konuşursan Xavier," dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Boğazını koparırım."

Sessizce güldü ve elim düştüğünde başını çevirdi. Jeremey'nin elini çekip çenemi tuttu ve kulağıma olabildiğince yakın bir yerden fısıldadı.

"Dene bakalım. Boş tehditlerini seviyorum. Bana zarar verebilecekmiş gibi davranma," Dudakları kulağıma değdi ve vücudumda ürpertiler yarattı. Sözlerim nefes nefese kalmışlığımda kaybolup gitti. "Zayıf görünerek beni hayal kırıklığına uğratma."

Fallan tarafından itilince, sözlerini tam olarak anladım.

Zayıf?

"Seni kahrolası pislik!" diye bağırıp elimi ona doğru savurdum. Bir adım geri çekilince, Xaveir'in gözleri benden gelen hareketle fal taşı gibi açıldı. Fallan belimi kavrayıp beni geri çekti. "Seni Piyango'da öldürmeliydim!" diye daha yüksek sesle bağırdım ve gözlerinin hayal kırıklığıyla kırıştığını gördüm.

Fallan beni kendisine bakmaya zorlayarak yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Ona değmez!" diye bağırıyor Fallan, alnını alnıma bastırarak. Dudaklarını başıma sürterek Xavier'e bakıyor. "Kimse için hiçbir şey ifade etmiyor."

Xavier bu yoruma gülümseyerek başını sallıyor.

Ellerini hapisten çekip, Xavier dramatik bir şekilde ellerini kalbinin üzerine koyuyor. "Ah, sözlerin beni nasıl da incitiyor," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ellerini indirip beni işaret ediyor. "Aptal ağabeyinin çaldığı eşyalarım nerede?"

Tabi ki o lanet olası saati soruyor.

"Şifonyerimde. Fallan ve ben yataktan çıktığımızda onu lanet olası pencereden dışarı atmayı unutmayacağım," diye tısladım, sadece bir çocuğun yüzünde beliren gülümsemeyi izlerken.

Xavier'den uzaklaşıp minderin ortasına dönüyorum. Öfkesinin ortasında herkesi iterek ilerleyen Xavier, hâlâ etrafta bu kadar İşaretli varken gerçek bir hasar veremeyecek kadar uyuşuk ve zayıf bir şekilde arkamdan geliyor. Xavier'in arkasında kalan Fallan, sarışını dikkatle izliyor. Minderin ortasında bana katılan Xavier'in öfkesi yüzünden okunuyor.

"Orman mı?" diye sordu Xavier.

Onu görmezden gelip, bıçağın parçalanmış parçalarını tekmeledim.

"Orman mı?" diye sormaya çalışıyor Xavier, Fallan'ın bana doğru bir adım daha atmasını engellemeye çalışırken onu iterek. "Defol git Markswood, yoksa kafanı ezerim," diye uyarıyor Xavier ve ilgimi çekiyor.

Arkamı dönüp Xavier'e odaklanıyorum.

"Baktın mı?" diye sordu, hâlâ saate takılı kalmış halde. Fallan'a ve kavuşturduğu kollarına bakarken, göz göze geldiğimiz anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Gördüğüm manzara karşısında sevinçle dolarken, bana ulaşmak isteyen gülümsememi gizledim.

"Senin için neyin önemli olduğunu umursamıyorum Xavier, o yüzden hayır. Bakmadım," diyorum, yorum karşısında gerginleşmesini izlerken. Her zamanki gibi boğazına dokunarak inliyor, başını öfkeyle sallıyor, sonra yüzünü düzeltiyor. "Şimdi, buraya getirilme amacını mı yerine getireceksin, yoksa acınası varoluşuna son mu vereceğiz?"

"Bunu yapmaya hazır mısın, Blackburn?" diye soruyor, artık mizah duygusu kalmamış bir halde.

"Sen misin?" diye soruyorum nefretle.

Onun gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevap

"Tekrar," diye bağırdı Xavier minderin kenarından.

Fallan'ın Çağırısı'nı tutan Bekah, bana doğru Winnow yapmaya çalışıyor. Dağılmaya başladığı anda havada bir vızıltı hissedince, Winnow'a doğru hareket ediyorum ve arkama geçmeden önce harekete geçiyorum.

"Tutuşun!" diye bağılıyor Xavier, ben minderin üzerinde hareket ederken kenarda beni takip ediyor.

Tutuşu arka arkaya savurup kullanmak beni tüketmeye başlıyor. Fallan'ın bağlantısından beslenerek, enerjisinin bir kısmını alıyorum ve şaşkınlığını göz kırparak atmasını izliyorum. Vücudumla Bekah'nın göğsüne doğru fırlayıp onu geriye atıyorum, Tutuşumu kullanarak onu yerde tutuyorum. Beni tişörtümün arkasından çekiyorum. Fallan arkamdan bana saldırıyor, yumruğunu yanağıma geçirmeye hazırlanıyor. Bileğini yakalayıp kolunu büküyorum, bir şeyi kırmamaya dikkat ediyorum. Bacaklarımı savurarak beni yere indirmeye çalışıyor. Vücut ağırlığımı kullanarak onu da aşağı çekiyorum ve üzerime inmeden önce yuvarlanıyorum. Mindere inmesini izlerken Tutuşumu ona ve Bekah'ya yöneltiyorum, titreyen ellerimle ikisini de yerlerinde tutuyorum. Ayağa kalkarken, irisimin arkasında yükselen altın rengini hissediyorum. Gücün içimden akmasına izin vererek ellerimi indiriyorum, Tutuşumun gücünü yalnızca zihnimde tutuyorum.

"İkiniz de pes mi ediyorsunuz?" diye soruyorum, Fallan'ın bunu asla unutmamasına izin vermeyeceğimi çok iyi bildiğim halde.

"Kahretsin," diyor Fallan, elini mindere üç kez vurarak. Onun peşinden gelen Bekah da aynısını yapıyor, askerlerinin onu nasıl gördüğünden utandığı için yüzü kıpkırmızı. Manzara karşısında tezahürat eden dövüşleri izleyenler yumruklarını sıkıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç duyduğumda, hak edenlere acı çekirtme isteğim artıyor. İkisine olan tutunma gücümü serbest bırakarak, nefesimi kontrol etmeye ve tüm acımasız düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışıyorum.

"Orman-" diye başlıyor Fallan.

Fallan'a çarpan Xavier sendeleyerek öne doğru savruldu. Jeremy, Xavier'ın bir zamanlar durduğu yere bakınca, az önce yarattığı kaosa gülümsedi. Xavier'a yumruklar savuran Fallan, birkaç sağlam darbe indirdi. Üçüncü kez vurmaya kalktığında Fallan'ın yumruklarını yakaladı. Xavier onu yere itti ve ben onlara ulaşmadan Çağrı'sıyla beni geri itti.

Bu kadar zaman boyunca bu kadar mı güç tutuyordu?

Xavier'in Fallan'ın üzerine çıkıp yumruğunu yüzüne geçirmeye hazırlandığını görünce, içimi bambaşka bir öfke kapladı. Bir saniyenin

normallikten parlak gözlü, sadist halime geçişini izlerken, kılıcımın metalinde teselli aradım. Öne doğru savrularak, vücudumu Xavier'e çarptım, onu Fallan'dan ittim ve Tutmamla kollarını aşağı doğru ittim. Bana karşı koymaya çalışarak, zihin bariyerlerindeki küçük bir boşluğa doğru kıvrıldım.

"Siktir git, yerde kal!" diye bağıryorum, onu yerde tutarken vücudunun sakinleşmesini izliyorum.

Metal bağlardan zayıflayan bedeni, yeteneklerini hızla tüketiyor. Kalçalarının üzerinde duruyorum, bacaklarım onun üzerinde. Bıçağımı boğazına doğru kaldırıyorum, kıpırdamıyor bile. Bekah'a meydan okuduğum gibi bana da meydan okuyarak, bıçağın tenine temasını kucaklıyor.

"Bu hayattaki en kötü şeyleri hak ediyorsun." diye tısladım, karnımın alt kısmındaki zalim X'ine dokunarak.

Beline doğru bakarken, hissettiklerime dair bastırılmış merakıma rağmen, altımda olduğunu hissetmeyi görmezden geliyorum. Gömleğindeki hafif yükselişi görünce, aklımda bir fikir beliriyor. Bıçağı hareket ettirerek, henüz tam olarak göremediğim tenindeki siyah desenlere doğru ilerliyorum. Fallan ve Bekah'ın kollarını kavuşturup, Xavier ile bu anı yaşamamı beklediklerini sabırla izliyorum.

Hançerimi önünden aşağı doğru sürükleyerek, gömleğinin alt kısmında duruyorum, tıpkı onun beni kestiği gibi derisini de kesmeye hazırım. Bıçağımın alt kısmıyla yukarı çektiğimde, V şeklindeki çizgisini görüyorum. Güçlü kaslarını ve simsiyah tenini tahmin ederek, gömleğini birkaç santim yukarı çekiyorum ve hemen duruyorum.

Bıçağı vücudunun üzerinde gezdirdiğimi görünce gözleri artık sadece bende, daha doğrusu tepkimdeydi.

Adamın derisinde onlarca yeni ve eski yara izi var. Derin, ince, büyük ve küçük yara izleri tüm gövdesini kaplıyor. Sanki saniyeler önce kesilmiş gibi görünen taze yaralar önünü süslüyor.

Vücudundaki hasarın büyüklüğü karşısında şaşkına dönerek göz göze geliyoruz.

"Cehennemim, Orman," diyor soğuk bir şekilde.

Adam üzerindeki Tut ve Çağır'ımı bıraktım, hareketsiz kaldı, beni bir santim bile oynatmadı. Bileğimi yakalayıp bıçağımı karnının alt

kısına doğru yaklaştırdı ve beni işaretlediği yerde tuttu.

"Bana vurabilir, beni kesebilir veya dizlerimin üzerine çökterebilir, merhamet dilemeye zorlayabilirsin. Parmaklarımı kırabilir veya kulaklarımı kesebilirsin. Bana yaptığın her işkenceyi bir gülümsemeyle kucaklayacağım, yüzümden akan kanımın tadını çıkaracağım. Acıya yabancı değilim Forest Blackburn. Seni korumadığım zamanlarda nasıl görüldüğümü görmek istemiyorsan, bana boş tehditler savurma," diye meydan okudu bileğimi sıkıca tutarak.

Hiçbir şey yutmadan, sayısız yarasının görüntüsü midemi bulandırıyor. Eğer acısını bu kadar çok istiyorsam, neden bu görüntüye tahammül edemiyorum?

"Cehenneme git," diye çıkıştım ve bileğimi kopardım.

Gömleğimin önünü tutup, üzerinden inmemi engelliyor.

"Ben zaten oradayım," diye çıkıştı.

Adamı eledikten sonra kollarımı Fallan'ın boynuna doladım, kollarının beni nasıl sıktığını hissettim. Nefes nefese, keskin bir nefes aldı.

``Beni Tuttukları Kollarla Geride Tutuyorlardı. Hiçbir şey yapamıyor, söyleyemiyordum."

"Bugünlük işim bitti," dedim, artık antrenman yapmaya niyetim yoktu.

Gözlerimdeki duyguyu görünce Fallan başını sallıyor. Odaya son bir bakış atıp bir kez daha Xavier'in gözlerine bakıyorum.

Bekah ve Jeremey adamın ellerini arkasından bağlayarak onu tekrar ayağa kaldırırlar.

Onun ifadesinde öfke görmeyi beklediğim yerde, başka bir şey görüyorum.

Alay.

"Babanın ölümüne sebep olan şey bu tereddüttü," diye çıkışıyor Xavier ve en acımasız savunmasını yapıyor.

Bugünden öfkeli ve bıkmış bir şekilde, Fallan'ın bizi etrafımızdaki gözlemci gözlerden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

Bir kez daha Xavier'in gerçekte ne olduğunu hatırladım.

O benim şeytanım, ben de onun hesabıyım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

KATİANA

Çürüyen raflar yüzlerce tozlu kitapla dolu. Yıllar önce, eminim bu kütüphane hayranlık uyandıran bir yerdi. Şimdi ise zaman kontrolü ele geçirmiş, bir zamanlar insan ırkının en eski metinlerinden bazılarını barındırması amaçlanan bu göz alıcı yapının her bir detayını eskitmiş. Mark ve ben, ciltli kitapların sayfalarını karıştırıp, işlevsel masalardan birine yerleşip sayfaları çeviriyor ve sadece çıkmaz sokaklar buluyoruz.

Jolie, talihsiz yoldaşlarından birkaçının ele geçirmeyi başardığı bir iletişim cihazı aracılığıyla onu bilgilendirmemiz şartıyla geride kalmayı kabul etmişti. Mark'a gizlice bakarken, yaşlı adam her odaklandığında Andrew'un ifadesini görmeden edemiyorum. Gözlerini kısıp kaşlarını çatan, adamın yüzündeki odaklanmış ifade, Andrew'un her sorunla karşılaştığında onda gördüğüm bir ifadeydi. Parmak uçlarımda biriken tozu hissederek, ikimiz de önümüzdeki birkaç yanan muma doğru yöneliyoruz; bu mumlar bize tek algılanamayan ışık kaynağımızı sağlıyor.

"Burada hiçbir şey yok," diye yenilgiyi kabul ederek iç çekti Mark ve kitabını olabildiğince sert bir şekilde kapattı.

Resmi üniformanın gevşek ipliklerini çekiştirerek başımı sallıyorum.

"Burada bir şeyler olmalı. Bu kitapların okunmasını istiyorlarsa, tüm metinlerini en cahil kesimlerden biriyle sınırlamazlardı."

"Andrew ne yapardı?" diye sordu Mark, mumun alevine boş gözlerle bakarak.

"Ne-"

"Andrew şu anda burada olsaydı ne yapardı?" diye tekrarlıyor Mark.

Ellerimi saçlarımda gezdirip gözlerimi kapatıyorum, sanki kocam tam yanımda oturuyormuş gibi hayal ediyorum. Sıcak gülümsemesini ve nazik gözlerini hayal ederek gözlerimi zorla açıyorum. "Kesinlikle pes etmezdi," diyorum ve Mark'ın kitabını alıp kendim de bakmak istiyorum.

New Haven'ın kuruluşuna kadar uzanan tüm metinler tek bir rafa tıkıştırılmıştı, çarpıtılmışlardı ve ciddi şekilde yeniden ciltlenmeye ihtiyaç duyuyorlardı.

Sessizce oturmaya devam eden Mark, gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldı.

"Seni seçtiği için ondan asla nefret etmedim," diyor Mark birkaç saniye sonra.

Ona doğru bakıp göz göze geliyoruz.

"Hayatını terk edip benimle yeni bir hayata başlamasına nasıl kızmazsın?"

"Annesi öldükten sonra, sonsuza dek teselli edilemez olacağını düşündüm. O kadını tüm benliğiyle seviyordu."

Bakışlarımı kaçırıp Andrew'un annesinden kısaca bahsetmesini düşünüyorum.

"Nasıl yardım ettiğimi göremiyorum," diyorum, ders kitabını Mark'tan biraz daha az sert bir şekilde kapatarak.

"Andrew, annesinin ölümünden sonra bir daha asla aynı çocuk olmadı. Hayatı bir meydan okuma, keyif alınacak bir şey olarak değil de üstesinden gelinmesi gereken bir şey olarak görmeye başladı. Dokunulmazlar'a olan nefretini daha önce hiç görmemiştim. Odasına gizlice girip, bir yetkilinin haberi olduğu anda ölümünü garantileyecek katliamların ilk planlarını bulurdum. Nefret, seninle tanışana kadar kalbine işlemişti, Katiana."

Öne bakarak dinlemeye devam ediyorum.

"Onunla tanıştığım gece, evinden gizlice çıkmıştı. Ailemle kavga ettikten sonra koğuştta dolaşıyordum, her şeyi orada bitirmenin değip değmeyeceğini düşünüyordum. Çocuğun ölümüne yol açan talihsiz bir dayak görmüştüm. Ondandır önceki her ölüm katlanılabılırdi. Yetişkin bir adamın kırbaçlanmasına dayanabilirdim ama altı yaşında bir çocuk... Çok fazlaydı." Mark'ın dikkatini çekerek devam ettim. "Her şeyi planlamıştım. Babamın tabancasını çalıp bulabildiğim en güzel çiçek tarlasında bitirecektim. Her şeyi bırakmaya hazırdım."

"Seni ne durdurdu?" diye sordu Mark.

"Andrew o gece yağma yapıyordu, değerli eşyalarını dışarıda bırakacak kadar dikkatsiz olanlardan çalabildiği her şeyi çalıyordu. Çalarken onu izliyor, ihbar edip etmeme konusunda kararsız kalıyordum. Tüm temel içgüdülerim, peşinden gitmemi ve bir Dokunulmaz olarak medeni görevimi yerine getirmemi söylüyordu."

"Ve daha sonra?"

"Bir dalı kırdım ve Andrew'un arkamdan Savrulmasını engellemenin bir yolu yoktu. Birkaç saniye içinde üzerime çullandı, beni yere sabitledi ve öldürmekle tehdit etti. Korkudan donakalmıştım. Bana sadece bir Unfrotunate dokunmakla kalmıyor, aynı zamanda İşaretlenmişti de. Annem bana büyürken, "Lekelenmiş"lerin Kovulma testleriyle serbest bırakmak zorunda kalacağı hikâyelerini anlatmıştı. Onun biraz sanrılı olduğunu hep düşünürdüm. İnsanüstü güce sahip insanlar mı? Her şey çok tuhaf görünüyordu. O gece, Amdrew'un benim için her şeyi bitireceğine ikna olmuşum."

"Neden yapmadı?"

"Çığlık atmalıydım. Kaçmalıydım. Ama gülmeye başladım. Boğazıma bıçak dayamış bir adam vardı ve ben de gülmeye başladım. Yaşamı mı yoksa ölümü mü istediğimi tartıştığım tüm bu zaman boyunca, bunun ne kadar kolay elinizden kayıp gidebileceğini hiç fark etmemiştim. Bir an ölümü arzulamak, sonra da bununla yüzleşince yaşamaktan korkmak komik geliyordu. Elbette Andrew hazırlıksız yakalandı. Kendine gelmek için birkaç dakika bekledikten sonra, onu ne kadar süredir izlediğimi sordu. Birkaç dakika anlattıktan sonra iletişim cihazımı kontrol etti. Hiçbir şey yapmadığımı anladığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

İkimiz de bu vahiy karşısında gülümsüyoruz, zihnimizde etkileşimin görüntüsü canlanıyor.

"Ondan sonra üstümden indi ve yanımdaki çimenlere oturdu. Nedenlerden başlayıp umutlarımızla bitirdi. Bundan sonra birbirimizi bir daha asla göremeyecek olmamız imkânsızdı. Dokunulmaz olduğum bunca yıl boyunca kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Andrew'la olmak, ilk başta ne kadar korkutucu olsa da, yaşamak için bir sebebim varmış gibi hissettirdi. Beni görmenin bir yolunu her zaman bulurdu, kendini derin bir pisliğe bulaştırmak pahasına bile olsa. Birkaç yıl sonra, gerçekliğimizin acısı içime işledi ve Andrew bana sonsuza dek benim tarafımda kalmak için bir planı olduğunu söyledi. Kafam karışmıştı, bizim için önceden belirlenmiş olandan başka bir şey olmanın nasıl mümkün olabileceğini merak ediyordum. Fallan'ın ailesinin peşine düşmeden önceki hafta kendinde değildi. Sanki boş bir kabuk Andrew'u otomatik pilotta çalıştırıyordu. O zamanlar bunun pişmanlık olduğunu düşünmüştüm-"

"Peki şimdi?" diye sordu Mark, elini elimin üzerine koyarak. Yaşlı adama odaklanıp iç çektim.

"Sanırım biri Andrew'u asla aklına gelmeyecek bir şeye zorluyordu. Fallan'ın babası en yakın arkadaşıydı. Titremesi, konuşması... Benim Andrew'ım değildi." Başımı iki yana sallayıp tekrar odaklandım. "Ya da belki de neden böyle yaptığını mantıklı bir şekilde açıklamak için öyle görmeyi seçtim. Blackburn'lerin ailesine neler yaptığını öğrendikten sonra Fallan'ın okuldan atılma testini yapmam imkânsızdı. Fallan'ın annesinin o gün Forest'ı göreceğinden ve-"

Duruyorum, zihnimde şimdiye kadar gördüğüm en büyük duvara çarpıyorum. Kızımın okuldan atılma sınavı sırasındaki görüntüsünü bir araya getirmeye çalışırken, ne yapacağımı bilemiyorum. Fallan'ı hayal etmek çok kolay. Forest'ın o sandalyede oturan küçük bedenini hayal etmek ise imkansız. Sinirli bir şekilde masanın kenarına tutunuyorum, sınav odasında duran iki yüzü olmayan hayaletin silik silüetinden başka bir şey göremiyorum. Zihnimin bir köşesinde onun büyümüş, çarpık sesini duyunca, nefesimi tutuyorum ve o kadar değer verdiğim çocuğu bir anlığına görebilmek için yalvarıyorum.

Bir zamanlar berrak olan hafızanın üzerinde karanlıktan başka bir şey yok.

"Aşk, hileli bir şey değilse hiçbir şey değildir," diye fısıldadı Mark, nefesimi verirken beni gerçekliğe döndürerek.

Bulanık anılardan şaşkına dönmüş bir halde, tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Aşk acıdır, ama ben bu acıyı her gün çekmeye razıyım."

Arkasına bakınca kitaplardan biri dikkatimi çekiyor. Yığının en altına sıkışmış, cildi eski, bir günlüğe benziyor. Etrafındaki metinle tezat oluşturan boyut farkını görünce, Mark'ın üzerine eğilip sert deri tarafını tutuyorum. Kitabı kendime doğru çekip parmaklarımı ön yüzünde gezdiriyorum. Yan tarafından dışarı çıkan bir kağıdın kenarı, diğer sayfalardan tamamen farklı renkte, serbestçe sallanıyor.

"Bu bir günlük," diye mırıldandım, boş ön ve arka yüzüne bakarak.

"Bu neden burada olsun ki?" Mark ikimize de sordu.

Günlüğü, gevşek kağıdın işaretlediği sayfaya doğru çevirdiğimde, bir dizi koordinat görüş alanımda geziniyor. Parmağımı kağıdın üzerindeki siyah mürekkebin üzerinde gezdirip, sırtının kıvrımına sıkışmış nota dokunuyorum. Yüzü aşağı bakacak şekilde, kimsenin göremeyeceği şekilde, kağıdı çevirip günlüğü masanın üzerine bırakıyorum.

Umarım seni hayatta tutma konusunda yanılmam.

Onları bulun. Bize gönderin.

İçimde gördüğün iyiliğe güvenmeni bekliyorum.

-Xavier

Şaşkınlıkla notu elimde tutuyorum. Titreyen Mark, kağıdı elimden alıp uzun uzun bakıyor.

Nasıl? Xavier bunu burada bırakmayı nereden bilebilir ki? Neden burada bıraksın ki?

"Xavier?" diye sordu Mark, yazıyı daha yakından incelemek için gözlerini kısarak. "Bu el yazısı eski, artık kullanmıyoruz."

"Komutanımız," diye fısıldıyorum, bulduğumuz şeyin ışığında hâlâ sessizim.

"Forest'in takıldığı o geceki sarışın çocuk mu?" diye sordu Mark.

Mark da başını sallayarak karşılık veriyor.

"Bunu bulacağımızı nasıl bildi?"

"Emin değilim," diye fısıldıyorum, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlamaya çalışarak.

Xavier gerçekten ne istiyor olabilir? Çekici olmasına rağmen, adam hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. New Haven'ın en korkulan yaratıklarından birinin yerini bize bildirmek için asıl motivasyonu ne olabilir? Xavier bundan ne kazanacak? Onda ne tür bir iyilik gördüğümü sanıyor? Parmaklarımı saçlarımda kıvrırken, bu terk edilmiş kütüphanenin soğuk havası içimi ürpertiyor.

"Forest'la birlikte olan o çocuk, Xavier, onu daha önce görmüştüm. O kadar uzun zaman önceydi ki o zamanlar bu fikrin saçma olduğunu düşünmüştüm ama oydu. Andrew'dan birkaç yaş küçük olmalıydı ama aynıydı - sanki hiç yaşlanmamış gibiydi."

Dikkatimi Mark'a çevirdim, ikimiz de rahat bir sessizlik içinde birbirimize baktık.

"Bu mümkün değil," diye fısıldıyorum.

Başını sallayarak notu yere bırakıyor.

"New Haven'da, Katiana'da daha garip şeyler oldu. İşaretliler hakkında ne kadar bilgimiz var?"

Tıp alanında geçirdiğim bunca yıl boyunca, İşaretlilerin ne olduğunu bir kez bile tam olarak çözemedik. Ne olduklarını ve neler yapabileceklerini biliyoruz, ama sonuçta, genetiği değiştirilmiş kan hatlarının gerçek doğası nedir? Xavier ne kadar zamandır şu anki haliyle görünüyor? Peygamber'in genç bir varlık olmadığı açık, peki bir İşaretli gerçekten ne kadar yaşlı olabilir?

"Şekil Değiştirenler gerçekten burada mı? Onları hiç grup halinde dolaşan tipler olarak düşünmemiştim. Tek istedikleri avlanmak ve beslenmek," diye fısıldadı Mark, sanki bu tüm resmi anlamasına yardımcı olacakmış gibi şakaklarına dokunarak.

"Açgözlü yaratıklar olmalarına rağmen, boyun eğdiklerinde yaptıkları hareketler normalde sergilediklerinden çok daha saldırgan olabilir mi?" diye soruyorum.

"Yaratıkların hiçbir otoritenin baskısı altında olmadıklarında daha barışçıl olduklarını mı ima ediyorsunuz?"

"Şeytanların değiştirilmiş insan DNA'sından türediğini bildiğim için, kendi türlerini avlamak doğalarında yok. İşaretlenmiş ve Temizlenmiş

olsun, neden insanlara saldırdıklarını hep merak etmişimdir. Belki de bu onların tercihi değildir."

"Kontrollü bir nüfus. Tıpkı New Haven vatandaşları gibi," diye fısıldadı Mark.

Notu havaya kaldıran Mark'ın yanakları hayal kırıklığıyla kızardı.

"Bu, Komutanımızın bunu sizin bulmanız için neden orada bıraktığını açıklamıyor."

"Manipülasyon olsun ya da olmasın, o da bizimle aynı şeyi istiyor. Kontrol. Şekil Değiştirenleri kampın yanında yer almaya ikna etmek, Forest'ın New Haven'a karşı bir şansı olmasının tek yolu."

"Onlara daha önce ulaşmadığını nereden biliyoruz? Belki de bizim gibi iki endişeli aptalın, küçük evcil hayvanlarını tam istediği yere götürmesini bekliyordur."

"O zaman onlarla akıl yürütüp, bizim tarafımızı görmelerini sağlamamız gerekecek," diyorum ve masadan günlüğü alıyorum.

"Burada iki ayrı koordinat kümesi var; ne eksik ne fazla. Tahmin etmem gerekirse, bir küme bizi Şekil Değiştiricilere, diğeri ise yerleşkeye götürüyor. Belki Şekil Değiştiricilere bu notu gösterirsek, Xavier ile bir tür anlaşmamız olduğunu görürler. Belli ki, onları yönlendirmekten çekinmiyor."

"Bu notu onlara etimizi parçalamadan nasıl ulaştırmayı öneriyorsun? Teoriler güzel, ama sadece teori. Teoriler. Evlerine yara almadan gireceğimizin garantisi yok."

Parmaklarımı eski ahşap masaya vurarak kaşlarımı kaldırdım ve onun sakinleşmesini bekledim.

"Bu bakış da neyin nesi? Andrew bana aynı bakışı atıyordu, sonra da akla hayale gelmeyecek şeyler söylüyordu."

"Saçma bir teoriye dayanan bir fikrim var," diyorum derin bir nefes alarak. Xavier'den gelen notaya dokununca, vücuduma bir rahatlama hissi yayılıyor. "Ama bundan hoşlanmayacağını hissediyorum."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Elyon'un ofisinin kapısını çarparak kapatan yaşlı adam yerinden sıçradı ve önündeki kağıt yığınınca çayını döktü. Ofisinde parmak eklemimi ısırarak dolaşmamı izlerken, düzinelerce belgenin üzerine dökülen çayı temizlemeye çalışmadan temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Adımlarımı durdurup elimi indirdim ve adama dik dik baktım. Zihnimin açık bir kitap olmasına izin verip, sözlerimi doğru bir şekilde ifade edemeyecek kadar öfkeli bir şekilde içeri adım atmasına izin verdim.

"Orman, onu oraya eğitime gönderdiğimiz için kızgın olduğunu biliyorum-"

"Ona işkence mi ediyorsun?" diye patladım, Eleme hareketiyle onun durduğu yere iyice yaklaştım.

"Ne-"

"Yaraları gördüm Elyon. Taze kesiklerdi," diye çıktım.

Keşke gördüklerimi umursamak için bir sebebim olsaydı. Vücudunun aldığı hasara bayılmalıyım. Sayısız dayak yemiş biri olan Fallan'ın bile Xavier kadar ağır yaraları yoktu. Kesikleri kat kattı. Öncekiler iyileşmeye başlamadan önce yeni yaralar açılıyordu.

"Buraya geleli sadece bir gün oldu. Hayır, gelmedik-"

Masasının üzerinden uzanıp yakasını tutuyorum ve gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Ellerini üzerimden çekerek kendini dik tutuyor, masasının üzerinden düşmemek için elinden geleni yapıyor. Göz teması kurmak için Tuttuğum Kolumu kullanırken, yaşlı ve nazik gözlerinde panik hakim oluyor.

Ne yazık ki, sadece nezaket iyi tarafımı haklı çıkarmaya yetmiyor.

"Bana yalan söylersen, bu söylediğin son yalan olur. Sana söz veriyorum," diye uyarıyorum, bana yaklaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken ellerinin nasıl titrediğini izlerken. Ellerini kaldırıp ellerimin üzerine koyuyor. Taş kesilmiş gözlerine baktığımda, irisinin parıltısının ardında hapsolmuş tanınmaz ifademi görüyorum. Şu an gördüğü halimin, sadece bir yansıma olarak kalacağını düşündüğüm bir şeydi. Ne kadar öfkeli olursam olayım, diğer tarafımın tüm kontrolü ele geçirmesine izin vermeye değmez. Artık rolüme uygun görünmesem bile, hâlâ benim. Ne kadar nefret dolu olsam da, içimdeki iyi henüz boğulmadı. Buna tutunmalıyım. Beni Xavier'den ayıran parçalarıma tutunmalıyım. Bu kötü kazanma arzusunu beslersem, ondan nasıl daha iyi olabilirim?

"Yalan söylediğimi düşünüyorsanız beynimi lapa haline gelene kadar tarayın. Ona zarar vermedik. Lezyonları da gördük. Lezyonların kaynağını sorduğumuzda, konuşamıyormuş gibi çırpındı. Tıbbi birimimiz onu tecritte kontrol ediyor. Yaraları iyileşmedi. Yetenekleri bu kadar zayıflamışken, vücudu daha temiz kanlı bir hızla iyileşiyor gibi görünüyor. Doktorlarımızın gördüklerine göre, birkaç günde bir, muhtemelen haftada üç ila dört kez yeni lezyonlar oluşuyor.

"Onun seviyesindeki bir İşaretli nasıl bu kadar yaralı kalabiliyor?" diye soruyorum, artık adamın tamamen dürüst olduğunu anlamak için onu tehdit etmeme gerek kalmadığı için. "Onun seviyesindeki birinin onu en iyi durumda tutmak için gereken tüm araçlara sahip olduğunu düşünürdünüz. Bence çoğu kişi bu adama üstünlük kurmaya çalışmayı asla düşünmez," diye itiraf ediyorum, Xavier'in bir dövüşte ne kadar geri planda kaldığından hâlâ korkuyorum.

Elyon masasının arkasındaki sandalyesini alıp bana doğru itiyor ve oturmama izin veriyor. Küçük sandalyelerden birini alıp karşıma koyuyor. Oturup yanıma geliyor. Etrafıma bakınca, Bekah veya

Jeremey'nin burada olduğunu, sohbetimize katkıda bulunmaya hazır olduğunu düşünüyorum.

"İçeri girmezler. Nadir de olsa, arada sırada özel bir konuşma yapma imkânım var," diyor Elyon, bana hafifçe sırtarak.

Gülümseme çizgileri boyunca kırıksıklıklarının nasıl oluştuğunu görüp gülümseyerek sandalyeye yerleştim.

"Yaralarının bana en çok korktuğum şeyi sürekli hatırlattığını hissediyorum," diye mırıldandı Elyon. Birkaç saniye bekledikten sonra Elyon'un gözlerinde bir nem gördüm. Duygularını bastırıp yüzünü sildi.

Bu adamı ne kadar kötü göstermeye çalışsam da olmuyor.

O, halkı için barış arayan gerçek bir ihtiyar ruhludur.

"Neyden korkuyorsun Elyon?" diye soruyorum, adamın ağlayacak kadar sinirlenmesini sağlayacak cevabı isteyip istemediğimden emin değilim.

"Sanırım Xavier'in üstünde biri gerçek kontrole sahip," diyor Elyon, beni Piyango gecesi Xavier dizlerinin üzerine çöküp bir deli gibi boğazını sıktığında oluşturduğum önceki şüphelerime geri götürüyor. Saniyeler içinde bunaklıktan çılgınlığa geçti.

"Birisinin Xavier'e emir verdiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Sen de öyle değil misin?" diye karşılık verdi Elyon.

Xavier'den ne kadar nefret etsem de, onun kararlarını gerçekten başkası mı veriyor?

"Ne kadar mümkün olduğunu bilmiyorum," diye devam ediyor Elyon. Yorgun gözlerini elleriyle ovuşturarak iç çekiyor. "Bildiğim kadarıyla."

Kaşlarını çatarak ve büyük bir dikkatle boşluğa bakarak, şu anki görünüşünde babama ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler var. Stres, tıpkı babam gibi ifadesini belirginleştiriyor. Babamın sık sık yaptığı gibi sağ ayağını yere vurarak ellerini ağzına bastırıyor.

Onun duygularını düzenlemesini izlerken gözleri aniden bana döndü.

"Özür dilerim, rahatsız edici bir şey mi yaptım?" diye soruyor Elyon, beni rahatsız edip etmediği konusunda gerçekten endişeli.

"Hayır," diye fısıldıyorum. Gerçeklerimle yüzleşmeye zorlayarak tırnaklarımı bacaklarıma geçiriyorum. "Üzgün olan benim. Az önce babama benziyordun. Onu bir süredir görmedim ve bu beni hazırlıksız yakaladı."

Hiç kimse kederin sizi her an nasıl vurabileceğini açıklamaz. İnsanların, en beklemediğiniz anda zihninizin derinliklerinden dalgalar halinde çekilip geldiğini söylerler. Ben kederin tek seferlik bir his olduğunu, şok şeklinde gelen ve sonunda uyuşmadan önce patlayıcı bir olay olduğunu hep varsaydım. Kederin acısını artık hissetmediğini söyleyen herkes yalancıdır. Sadece, ölümün onlara getirdiği gerçeklikle artık gölgelenmemiş gibi hissettirmekte inanılmaz derecede ustalaşılar.

"Onu düşünmenin bir sakıncası yok, biliyorsun," diye fısıldıyor Elyon, bakışlarını gözlerime dikmiş bir şekilde.

Göğsümde büyüyen duygu baloncuğunu hissederek, onu bastırmaya çalışıyorum.

"Eğer onun gittiğini kabul etmeye başlarsam, o zaman bunun doğru olmasının sebeplerinden birinin de ben olduğumu kabul etmeliyim," diye mırıldanıyorum, hıçkırmadan normal konuşma tonumu kullanamıyorum.

"Bu senin hatan değildi," diye mırıldandı Elyon, yanağımdan aşağı doğru akan gözyaşını silerek.

Başka bir hayatta, bu lider gerçekten de çocuğuna bakmayı çok isteyen bir adamdı. Bu adamın hayatındaki bu kadar büyük ölümlerden sonra neden bir Marked kompleksini gönüllü olarak yönettiğine dair her türlü sebebi bulmaya çalıştım. Güç, nüfuz ve ağgözlülük, ona yüklemeye çalıştığım sebeplerden sadece birkaçı. Bu insanlara bakmanın, babalık için elinde kalan tek şans olduğunu hiç düşünmemiştim. Buradaki yöneticilik görevi bitince, yalnız kalacak.

Yalnız kalmaktan daha korkunç bir şey yoktur.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, ama bunun gerçek olduğunu düşüneneğim son şey olduğunu düşünüyorum.

Etkilenmiş veya etkilenmemiş olayım, babamın o gün ölmesinin sebebi benim ve o bir daha asla geri gelmeyecek.

"Forest, bana biraz hoşgörölü davranabilir misin?" diye sordu Elyon, dikkatimi mevcut konuşmadan uzaklaştırmak için elinden

geleni yaparak.

Ona sadece başımı sallamakla yetiniyorum, hiçbir şey yutmuyorum.

Bunu bir baba olarak, babalık yapmış biri olarak söylüyorum. İyi olmamak sorun değil. Yalnız kaldığın her an yüzünde taşıdığın acıyı görüyorum. Kafanın içinde o kadar çok şey oluyor ki ve sana çok az açıklama yapılıyor. Dünya omuzlarına yıkılmış ve kabul etsen de etmesen de kendini yalnız hissediyorsun.

"Fallan orada."

"Fallan seni seviyor, ama günün sonunda, gözlerin kapalıyken ve kendine uyuma izni verdiğinde, geriye sadece sen kalıyorsun."

Saçlarıma dokunarak çay fincanına bakıyorum, seramik parçanın içindeki sızıda yansımanın benimle birlikte hareket edişini izliyorum.

"Her zaman böyle değildi," diye fısıldıyorum, şimdi her zamankinden daha çok, bana rehberlik etmesi için geri dönmesini diliyorum.

"Nasıl yani?" diye soruyor, dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak.

Saçımın bir tutamını kıvrıp bakışlarından kaçınmaya devam ediyorum.

"Deli olduğumu düşünürdün," diye itiraf ediyorum, delilikle olan anlık bağlantım hakkında düşünmenin onun duyması gereken son şey olduğuna kendimi inandırmaya çalışarak.

"Beni dene," diyor, sandalyesine yaslanıp, ona ne fırlatırsam fırlatayım hazmetmeyi bekliyor.

Neyse, hiçbir şey yok.

"Yeteneklerimi ilk kez, gerçekten kullandığımda, bir şey gördüm. Şimdiki gibi görünüyorum, ama sadece düşünerek. Yansıtıcı halim beni kışkırtıyor, asla yapmayacağım şeyleri yapmaya zorluyordu. Ve şimdi sessiz ve yansıtıcı halim sadece bir yansıma. Nerede olursam olayım beni takip ediyor. Artık sadece bir halüsinasyon değil."

Birkaç saniye düşündükten sonra yaşlı adamın eli ağzını kapatıp gülümsemesini gizledi. Başımı kaldırıp adama soğuk bir bakış attım.

"Lütfen bu ifadedeki mizahı bana açıklayın," diyorum, ofisinin harabeye dönmüş olmasıyla bu konuşmayı bitirmem gerektiği yönündeki nefret dolu ihtiyacımı bastırarak.

"Bu bir yansıma değil... Sensin. Beyninin ilaçların ve çipin etkilerini nasıl bölümlere ayırdığıyla ilgili. Seni zorlamıyor. Seni İşaretli yapan yanını gösteriyordu. Forest, buraya geldiğinden beri gösterdiğin tek şey güç ve gelişim oldu. Kendini her yönüyle sevmemen sorun değil. Kızım-"

Sözünü bitiremeden kendini durdurur ve ağzını kapatır. Konuşmanın onu aydınlattığını görünce, bir zamanlar gösterdiği mutluluğun her zerresi şimdi zorla dışarı atılır.

"Kızım da senin gibi, kendi içindeki daha az arzulanan yanlarla çelişerek, kendini mantıklı bir şekilde ifade etmeye çalışırdı. O zamanlar bu onun için felaketti. Şimdi ise, benim bile pek anlayamadığım bir iç karışıklıkla boğuştuğunu biliyorum."

Yaşlı adamın gözlerinden yaşların süzüldüğünü görünce, onları tutmaya çalıştı.

"Kurtuluşlara liderlik etmeye hazır olduğunu düşünerek onu New Haven'a gönderdim. Bana bir ceset torbasında geri döneceğini hiç beklemiyordum. Bu dünyanın daha iyi yönlerini görmek isteyen bir ışıkla doluydu. İşaretli olsun ya da olmasın, herkesin özgürlüğü hissetmesini istiyordu, bu, buradaki müttefiklerini devirmek anlamına gelse bile." Masasından bir çerçeve alıp eğildi ve bana güzel fotoğrafı uzattı. "Annesi benim güneşimdi, o da benim ayımdı." Üç mutlu yüz vardı, her biri bir öncekinden daha heyecanlıydı. Keder ve zamanın daha az yıprattığı Elyon aynı görünüyordu. Ailesinin ölümleri adamı gerçekten de epey yaşlandırmış gibiydi. Karısına ve kızına doğru yönelen, gür koyu saçları ve daha da koyu gözleri dikkat çekiciydi. Zeytin yeşili tenleri ve paylaştıkları geniş gülümsemeleri göz önüne alındığında, yüz hatlarına kapılmamak elde değildi. "İkisini de kaybettim çünkü bir çocuğun gücüne güvenebileceğimi sanıyordum. Çocuğumu. Tek istediğim bu dünyanın onun yaşlanabileceği bir yer olmasıydı, ama bunun yerine onu dört yıl önce erkenden ölüm döşeğine gönderdim. Yetkililer onu öldürdü ve Xavier ya da her kimse, benim yerleşkemdeki işlerini bitirmek için kaynak gönderdi. Karımı ve çevresindeki herkesi katlettikten sonra, çocuğumun cesedini ayaklarımın dibine bıraktılar ve bir daha asla New Haven'a girmemem konusunda beni uyardılar. Senin ne olduğunu neden umursadığımı merak ediyor olabilirsin ve bu mantıklı. Umurumda,

Forest, çünkü hiçbir şey yapmazsam, New Haven'ı dinler ve geride kalanları kurtarmaya asla çalışmazsam, ailesine ölüm dileği gönderen ve tüm bunların hiçbir işe yaramaması için bunu yapan bir korkak olurum."

Hıçkırıkları arasında konuşurken gözlerini kapatıyor ve hıçkırıklarının tam bir ağlamaya dönüşmesine izin veriyor. Acılarının odayı doldurduğunu hissederek, uzanıp yüzünden olabildiğince çok gözyaşını siliyorum. Gözlerini tekrar açtığında, bulanık gözleriyle beni buluyor.

"Kaybettiğin her şey için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya kelimeler yetmiyor," diye fısıldıyorum, kendimi toparlamaya çalışarak.

"Burada hâlâ çok şey var, Orman... Bunu unutma. Ölülerin intikamını almak yaşayanlar olarak bizim görevimiz," dedi ve cebine uzanıp, kampüse serbestçe girip çıkmak için kullanılan bir kart çıkardı. "İşte bu yüzden bunu hak ediyorsun."

Kartı elime alıp ters çevirip ait olduğu yeri bulmaya çalışıyorum.

"Bununla ne istersen onu yap. Onu öldürmek sana huzur getirecekse buyur. Adaletini esirgemeyeceğim."

Xavier'in cep telefonu anahtarı.

Bir anda içimi bir umut kapladı, bir düşünce geçti aklımdan.

"Aileniz için adalet sağlandı mı?" diye soruyorum.

Başını sallayınca yüzü dehşet dolu bir ifadeye büründü.

"Adalet onları geri getirmeyecek, Orman. İntikam için kimi devirdiğimin bir önemi yok. Günün sonunda, onlar yine de ölü olacaklar."

"Bu, herkesin yaşayanların diyarında yürümeyi hak ettiği anlamına gelmiyor," diyorum, Xavier'in anahtarını elimde sıkarak.

Yaşamayı hak etmiyor.

Elyon ayrılmak üzereyken boğazını temizliyor.

"Nefret etmek, affetmekten çok daha fazlasını gerektirir. Bunu unutma," diyor Elyon, bir kez daha babamın bana ders verirken takındığı ifadeye bürünerek.

Kendimi tutamayıp yere yığıldım ve kollarımı yaşlı adamın etrafına dolayarak dizlerimin üzerine yaslandım. Onun nefes nefese kaldığını duyunca, kolları bana dokunmaktan kaçındı ve ellerini sırtıma koymadan önce ne yaptığının tamamen farkına varmasını bekledi.

"Bana sarılıyor musun?" diye sessizce soruyor, sırtımı nazikçe okşuyor.

"Babama sarılamıyorum. Bunu özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, lütfen-"

Beni sıkıca sararak dokunuşumu hissettiriyor. Bana tüm gücüyle sarılıyor, ikimiz de sessizce bu alışverişin tadını çıkarıyoruz.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı Elyon. "İkisini de çok özlüyorum."

"Hepsinin intikamını alacağım Elyon," diye fısıldadım, dokunuşa ihtiyaç duymaya başlamadan önce geri çekilerek. Tekrar ayağa kalkıp Winnow'u kapıya yaklaştırdım ve ofisinin kapılarının ardında paylaştığımız etkileşimi geride bıraktım.

Utançla dönüp ona bakıyorum.

"Özür dilerim, ben-"

"Kendini açıklamana gerek yok, Orman. Karın tadını çıkar," diye fısıldadı yakındaki bir pencereye bakarak.

Koşuşu öperken, kar taneleri tepesine kadar bastırıyor. Yüzeyi buzla kaplanırken, Dünya'nın nadiren sunduğu sıra dışı güzelliğe gülümsüyorum.

Gülümseyerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve nemli evraklarını düzenlemesine izin veriyorum. Kapısının tokmağını tuttuğumda, aklıma son bir soru geliyor. Duraksayıp, neden sormak istediğimi merak ederek, dikkatimi ileriye veriyorum.

"Kızınız," diyorum, tüfeğini bıraktığını duyunca. "Adı neydi?" diye soruyorum, yaşlı adama dönüp bakıyorum.

Gülümseyerek onun fotoğrafına dokunuyor, artık var olmayan bir hayatı anımsıyor.

"Güvercin."

Kalbim duruyor.

"Adı Dove'du."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVCI

Rae, ciddi bir sessizlik içinde bacaklarını göğsüne doğru çekerek, kampusun en تنها dinlenme alanlarından birinde dinleniyor. Başını eğmiş, yüzünü her sildiğinde elinin tersi nemleniyor. Kaybın kalıcı varlığı, bir bulut gibi etrafında dolaşıyor, onu bir umutsuzluk perdesiyle örtüyor. Kampusun gardiyanları onu yakından izliyor, onu güvenli bir mesafeden kimin izleyeceği sorumluluğunu dönüşümlü olarak üstleniyor. Tamamen yalnız olmasam da, hiç bu kadar boş bakan birini görmemiştim.

Şu anda iki seçeneğim var. Ya onun içinde bulunduğu perişan hali görmezden gelip yürümeye devam edeceğim ya da ailesine ve koğuşun arkasında tuttıkları değerlere karşı önyargılarımı bir kenara bırakacağım.

Neden onu asla yalnız bırakamıyorum?

Yaklaşırken temkinli davranarak ellerimi ceplerime sokup olabildiğince dikkatli yaklaşıyorum. Kardeşi ne kadar aptal olursa olsun, sonuçta onun ikizi. Diğer yarısı. Kardeşler arasındaki bağ güçlüdür; ikizler arasındaki bağ ise neredeyse kopmazdır. Varlığımı fırsat bilip onu izlemekten bir mola veren saatin bekçisi, birbirimize onaylarcasına baş salladığımız anda geri çekiliyor.

Kanepeye yaklaşıp oturuyorum, vücudunun heykel gibi duruşunu izliyorum.

"Hey," diyorum sessizce, başka birinin yanında onun burnunun nasıl dindiğini dinliyorum.

Başını çevirip bana baktığında, döktüğü gözyaşlarından gözleri neredeyse şişip kapanmıştı. Cildini kırmızı lekeler kaplamıştı. Gözleri kan çanağına dönmüş, vücudu adrenalinden titriyordu. Sessizce hıçkırarak derin bir nefes almaya çalışıyordu.

"O-Onu öldürdü," diye kekeledi, dudakları titriyordu. "Kardeşim öldü! Forest onu öldürdü."

Önce ona haberi veriyorlar, sonra da onu yas tutmak için yalnız bırakıyorlar.

Çok mantıklı görünüyor.

"Orman bilmiyordu."

"Xavier onu sadece geçici olarak kontrol ediyordu, Hunter! Çipi çıkarabileceğini biliyordu ve yine de onu öldürdü!" diye bağırdı, sonunda umutsuzluktan başka bir duygu göstererek.

Gözlerinden yaşlar boşanırken, bu gibi durumlarda bildiğim tek tepkiyi veriyorum. Omzundan tutup onu kendime çekiyorum, bana yaslanmasına izin veriyorum. Dokunmama tereddütle izin verirken, uzaklaşmaya karar vermek üzereyken titriyor.

"Başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Lütfen, yardım etmeme izin ver," diye fısıldıyorum, yorumum üzerine vücudunun gerildiğini hissederken. Bana yaslanıp yüzünü göğsüme bastırıyor, kollarım onu sararken saçlarını okşamama izin veriyor. Hıçkırarak ve inleyerek gözyaşları gömleğimden süzülerek sıcak tenimi ürpertiyor. Her şeyi dışarı vurmak için birkaç dakika ayırdıktan sonra gömleğimin önünü daha sıkı kavırıyor, bedeni kucaklaşmaya ne kadar uzun süre devam edersek o kadar kabulleniyor.

Başını göğsümden çekip sonunda sakinleşmeye başlıyor. Ağzından bir "teşekkür ederim" sesi çıkararak kanepenin ilk bölümüne geri yerleşiyor ve ellerini soğuk kollarının üzerinde gezdiriyor.

"Hepimiz çocuktuk. Hepimiz çocuktuk," diyorum, dirseklerimi bacaklarıma bastırıp dizlerimin üzerine eğilerek. "Sen Dokunulmazların... New Haven'ın tarafındaydın, o da-"

"Kimse. Orman kimsenin yanında değil. Xavier'in Max aracılığıyla konuşmasına izin verdi ve onu ancak Max kontrolü ele geçirdiğinde öldürdü."

"Öyle bir şey olmadı ve sen de bunu biliyorsun," diye soğuk bir sesle söylüyorum.

Bana bakarken gözleri buğulu kalıyor.

"Ona güvendim, Hunter."

Bu kadar önemsiz bir ifadenin ironisine gülüyorum.

Güven mi? Artık bu mümkün mü?

"Ve sana güvendi. Halkımın tek yaptığı, bizi güvende tutmaları için Dokunulmazlar'a güvenmekti. Herkes yalan söyler. Önemli olan nasıl ilerlemeyi seçtiğindir," dedim sert sözlerimi yutarak. Bencil düşüncelerimin kaybolmasına izin verdim. "Seni burada kimse tutmuyor. Bu yerleşkenin koğuşundan istediğin zaman çıkabilirsin."

"Eve gidecek kimsem yok," diyor yenilgiyle.

Hangi tarafta olursanız olun, kayıplar hepimizin yakasına yapışır. Talihsizlik ya da dokunulmazlık, artık hepsi sadece kelimeler.

Yarattığımız kavganın kazanan tarafı yok.

"Kaiden hâlâ seni umursuyor gibi görünüyor," diye fısıldadım, sesimdeki kıskançlığı azaltmaya çalışarak.

"Kai bana bakamıyor, bırakın konuşmayı."

Sınır tanımadan konuşuyorum, kelimelerim serbestçe kayıyor.

"Bu da ikimiz olduğumuz anlamına geliyor."

Sonunda sarışınla göz göze geldiğimizde, ikimiz de sessizce bir onaylama anı paylaşıyoruz. Aynı kişiye duyduğumuz ortak bir sevgi bu, her birimiz bunun bizim için gerçekte ne anlama geldiği konusunda farklı derinliklere sahip. Kai Rae'nin sevdiği kişi gitti ve kız kardeşini benim sektöre kadar takip ettiğinden beri orada. Geriye kalan ise anlaşılmazlık içinde, kalbimin telleriyle oynuyor. New Haven'daki Kai, halkımızın damgalarına hapsolmuş bir cepheydi. Buradaki ise kayıp, korkularının çukurundan kurtulmaya çalışıyor.

Benim sorunum şu ki, ona bu aşağı doğru sarmaldan kurtulması için yardım etmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

"Öyleyse ilk özür dileyen ben olayım," dedi sesi, ikimizin de konsantrasyonunu bozarak.

Odaya girerken Kai'nin eli omzuma kondu ve hafifçe sıktı. Kol dayanağının etrafından dolaşıp yanıma oturdu ve bacağını benimkine sürttü. Elinin düşmesine izin verip bacağımın üzerine kondu ve varlığımın her bir zerresinin kasılmasına neden oldu. Telaşlı ve kafam karışık bir şekilde paniğimi gizlemeye çalıştım.

"Rae," dedi Kai, Rae'nin dikkatini üzerine çekerek. "Öfkeli olduğunu biliyorum. Hepimiz öyleyiz ama artık iyi ve kötü diye bir şey yok. Max... Max çok ileri gitmişti," Gözyaşları sel gibi akmaya başladı. "Ama sen değilsin."

"Kaiden, Forest için dünyayı yakarsın." Rae hıçkırarak pantolonunun kumaşını kavırıyor.

"Sadece onun için değil," diyor sessizce. Yan tarafa baktığında gözleri üzerimde. Acı ve kederle dolu eli bacağımı sıkıca kavırıyor. "Artık değil."

Sözleri kalbimi bir kez daha paramparça ediyor, kafamda tekrar tekrar canlandırabileceğim bir an daha veriyor. Adamdan uzaklaşıp gözlerimi kapatıyorum. Ona bakmaya devam edersem, kendimi toparlayabileceğimin garantisi yok.

"Ailen neden bu işi olurluna bırakamadı?" diye soruyor Rae, anlamak için bir yol arıyor.

"Seninki neden yapamadı?" diye soruyor Kai, bir cevap için yalvararak.

Kai'nin elinin bacağımı sıktığını hissederek sakinliğimi koruyorum.

"Üzgünüm Rae. Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Bir gün senin ve benim için daha iyi bir hayat istedim. Seninle bir hayat yaşamak istedim."

Buna daha fazla dayanamıyorum.

"Bu konuşma kendimi mazur görmem gereken bir konuşma gibi görünüyor," diye fısıldadım ve ayağa kalkarken Kai'nin elini bacağımdan kurtardım.

"Bekle, Hunter," diyor Kai, fazla uzağa gidemedi elimi tutarak.

"Sana konuşma fırsatı verdim zaten Kai," Elimi hızla çektim, duygularımı dökmeye hazırdım. "Zaman doldu."

"Kahretsin, Hunter, sadece dinle!" diye çıkıştı Kai, arkamdan gelmeye hazır bir şekilde.

Başka bir varlığı hissedenden Fallan, ellerini ceplerine sokarak odaya doğru vals yapar.

"New Haven'ın mevsimleri taklit etmek için sıcaklıkları nasıl ayarladığını ama hiçbir zaman iyi mevsimleri taklit etmediğini biliyor musun?"

Beni görünce gülümsedi, havadaki gerginlik anında kayboldu, sırtışı hemen soldu. Yaklaştıkça adımları küçüldü, onu buraya getiren paylaşmak istediği heyecan ne olursa olsun, hızla söndü.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu Fallan, kime hitap edeceğinden emin olamayarak.

"Aslında tam zamanı," diyorum neşeyle, Fallan'ın aniden araya girmesini bu korkunç sohbetten çıkmak için bir fırsat olarak kullanarak.

Kai'nin yüzündeki acının geçişini izlerken, artık benim dolapta hissettiğim kargaşayı onun da hissedebileceğini bilmenin verdiği bir tatmin duygusu hissediyorum.

"Onlara söyledin mi?" diye neşeyle sordu Valerie, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odaya koşarken. Kuzeninin arkasından gelen Aaron, sendeleyerek arkasından geldi ve onu odanın içine doğru itti.

"Henüz değil," diyor Fallan, ensesini ovuşturarak.

"Neyi anlatacaksın?" diye havlıyor Kai.

Daha önce gerginliği hissetmeyen varsa, şimdi kesinlikle hissediyordur. Odak noktası Fallan'a çevirip, şu anda en sevmediğim Blackburn'ü tamamen görmezden geliyorum.

"Kar yağıyor!" diye haykırır Aaron, heyecanını gizleyemeden.

Kai ve Rae'nin kaskatı duruşunu bir kenara bırakıp, bu açıklama karşısında gözleri kocaman açıldı. Bir anlığına içimi kısa bir sevinç kapladı.

Kar, New Haven'ın mantıksız bulduğu birçok şeyden biri. Yaz, Sonbahar ve İlkbahar'ı mahsul üretmek için kullanan halkımız için Kış hiçbir zaman bir zorunluluk olmadı. Koğuştaki mevsimleri düzenleyebildikleri sürece, kar fikrini küllerin ardında gizli tuttular. Soğuk mevsim hakkında okumak bir şey, onu gerçekten deneyimlemek başka bir şey.

"Gerçek kar mı? Dokunabileceğimiz kar mı? Korumalar burada olsa bile mi?" diye soruyorum.

Fallan, Valerie ve Aaron hep bir ağızdan başlarını sallayarak heyecanla parladılar.

"Birisi kar mı dedi?"

Başları çeviren Forest, dinlenme alanına girer, onu uzun zamandır hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Fiziksel olarak normal görünse de adımları ağır ağır ilerliyordu. Bitkinlik onu gölgeliyor, her hareketini acı verici derecede yavaş gösteriyordu. Ellerini Fallan gibi bir kenara iterek gözlerini kaçırdı. Ona gülümserken yüzü hareketsiz, dümdüz bir pozisyonda kaldı. Omuzlarını geriye çekerek gruptan en uzakta kaldı. Rae'ye odaklanan sarışın, eski en yakın arkadaşını korku dolu bir ifadeyle izliyordu. Kanepeden sendeleyerek inen Rae, sonunda bastırıldığı hıçkırıklarını gizlemek için ağzını kapattı. Rae'nin hareketlerini yakından izleyen Forest, yaklaşmaya çalışmadı.

"Beni mazur görmeniz gerekiyor," diye hıçkırıyor Rae.

Odanın önünden geçen ilk gardiyanı bulan Rae, kendisini tekrar nezarethaneye almalarını ve grubumuzdan uzaklaşmalarını ister.

Daha spesifik olarak Orman'a olan uzaklık.

Fallan, karşılaşmayı görmezden gelerek Orman'a doğru ilerliyor. Elini uzatıp irkilerek uzaklaşıyor ve hepimizin bakışmasına neden oluyor. Yine de Fallan sakinliğini koruyor.

"Benimle bir bakmak ister misin?" diye soruyor.

Gülümsemek onun ifadesini yansıtan son şeydi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Grup, öfkemi fark ettikten kısa bir süre sonra hareket ederek alanı boşaltmaya başlıyor. Geride kalan Fallan, ellerini kendine saklamaya karar veriyor ve herkes gidene kadar bekleyip bana bakıyor. Sırtımı en yakın duvara yaslayıp kısık gözlerle onu izliyorum. Ona ne soracağımı bulmaya çalışırken, korkularım mantığıma ağır basmaya başlıyor.

"Neler oluyor?" diye sordu Fallan, kollarını geniş göğsünde kavuşturarak.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım, duvardan uzaklaşarak.

Ona dokunabilecek kadar yaklaşınca, gözlerine bakıyorum, onlarda bir değişim göreceğim anı bekliyorum. Düşüncelerine dokunduğumda, her açık alan kafa karışıklığıyla dolu.

"Kesinlikle," diyor, gözlerini benim kadar saldırgan bir şekilde kıсарak. "Hiçbir şey söylemeden öylece ortaya çıkman yeni bir şey-"

"Elyon'un kızı," diye çıktım ve sözünü kestim.

Başını sallayarak yaklaşıyor, espriyi duymayı bekliyor.

Aynı gözler. Her zaman aynı nazik gözler.

"Tamam mı? Peki ya o?" diye soruyor, kafası daha da karışmış bir şekilde.

Aramızdaki bağı hissettiğimde, olağan dışı hiçbir şey hissetmiyorum.

Bu benim için yeterli değil.

"Adının Dove olduğunu biliyor muydun?" diye sordum, bağlantıyı kavramaya çalışarak.

Elyon'un çocuğu konusunda tarafsız kalarak omuzlarını silkti. Ellerini kaldırıp üşüyen kollarımı ovmaya başladı.

"HAYIR-"

Sabırsızca Fallan'ın şakaklarını kavrayıp zihnine tam erişim sağlıyorum. Başını geriye yaslayınca, her bir düşüncesi benimki oluyor. Hayatında koşarken, onlarca kapı açık, keşfedilmeyi bekliyor. "Dove" isminin imgesine odaklanınca, kendi yüzümün görüntüsü görüş alanımdan çıkıyor. Daha derine indiğimde, kahverengi saçlarımın ve bir zamanlar yeşil olan gözlerimin hayaletinin dışında hiçbir şey göremiyorum. Bileklerimi kavrayan Fallan, başını tekrar yukarı kaldırıyor. Zihninde kalmama izin verince biraz kontrol kazanıyor. Gözlerini açıp ellerimi yüzünün yanlarından aşağı çekiyor, bana bu kadar erişim sağlamak için harcadığı enerjinin etkisiyle nefes nefese kalıyor.

"Forest, sana yalan söyleyemem. Tabii ki bilmiyordum. Sana neden böyle seslenmeye başladığımı söylememin tamamen saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun? Onu tanıdığımı neden varsaydığını hiç anlamıyorum, o yüzden açıkça söyleyeyim," diye tısladı, şimdi yüzümün yanlarını yakalayan kişi. Bakışlarını kaçırarak, dikkatimi nazikçe tekrar ona çevirdi.

"Orman," diye ısrar ediyor, benden daha fazla tepki alıyor.

"Hey," diye fısıldadı yenilgiyle. "Lütfen bana bak."

Kendimi ona bakmaya zorladığımda, sulu mavi gözlerle karşılaşıyorum. Perişan ve incinmiş bir halde, başparmakları yanaklarımda daireler çiziyor. "İstediğin kadar ara. Dove, Forest, sevdiğim kadın. Hepsi sana geri dönüyor."

Muazzam bir suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor, çığlıklar boğazımdan aşağı zorla iniyor. Ona baktıkça gözlerim bulanıklaşıyor, suçlamalarımın gerçek yüzü zihnimde dolaşiyor.

"Bir şeylerin ters gitmesini istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Xavier'den sonra, gerçek bir gerçeği hak etmediğimi hissettim."

Hangi hayatta bu çocuğu hak ediyorum? Ailemin yaptıklarından sonra hangi hayatta onun sevgisini hissetmeyi hak ediyorum? Acı ve ölüm, peşimi bırakmıyor. Hayatımın paramparça olmasının sebebinin tamamen benim kontrolüm dışında olduğunu ve etrafımdakilerin içler acısı hayatlarının yaşanması gerektiğini düşünüyordum. Günün sonunda, dinleseydim kimse bir şey kaybetmezdi. En azından aldatma konusunda, suçlayabileceğim bir şeyim var. Sırtım, hepimizi nereye düşürdüğümü her gördüğümde taşıdığım utancı taşıyacak yer bulamıyor. İşler ters giderse, kontrol bende. İşler yolunda gittiğinde ise her şeye olan tutunma gücümü kaybediyor ve her şeyimi kaybediyorum."

Ellerini gözyaşlarıyla ovuşturarak başını sallıyor. Alnını alnıma yaslayıp derin bir nefes alıyor ve zihninin kapılarını keşfetmem için ardına kadar açıyor.

"Daha fazla yanılmış olamazsın," diye fısıldadı Fallon. "Yaşamayı hak ediyorsun Forest. Benimle mutlu bir şekilde yaşamayı hak ediyorsun. İnsanların tek yaptığı sana yalan söylemek oldu. Sana söz veriyorum, kalbini korumama izin verdiğim için dürüstlüğüm de seninle birlikte geliyor. Sen, Forest Blackburn, gerçekten sevdiğim tek kadınsın. Senin için savaşmak hiç aklıma gelmezdi ama inan bana, her seferinde seçeceğim bir savaş."

Konuşamıyorum, çığlıklarım sıkışıp kalıyor, ara sıra dudaklarımı yırtıyor.

"Bazen her şey yoluna girebilir," diye fısıldadı, çenemi kaldırıp ona iyice bakabilmem için. "Her şeyin yoluna girmesini hak ediyorsun."

Haksız suçlamam karşısında dehşete kapılmış bir şekilde yüzünü aşağı doğru çekiyorum, dudaklarımın dudaklarına değmesine izin veriyorum. Binlerce ateşin sıcaklığıyla beni öpüyor, bana sarılıyor ve dokunuşunda erimeme izin veriyor. Tüm gardımı indirerek zihnimi rahatlatıyor, dudaklarını ne kadar uzun süre sahiplenirsem beni o kadar sıkı sıkıyor. Tutku ve çalınmış gözyaşlarının bir karışımına dönüşerek ikimiz de bir rahatlama dalgası hissediyoruz, ancak artık nefes alamadığımızda dudaklarımızı ayırıyoruz.

"Sana olan sevgimin sonu yok, Dove," diye fısıldadı, dudaklarını şakağıma bastırarak. "Sen benim tek ışığım, gerçek kurtarıcımsın. Bu

dünyadaki tüm güzelliklerin masum tecellisi," Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bundan bir an bile şüphe etme."

Huzurlu bir sessizlik içinde ayakta dururken, parmak uçlarımla yüzünün hatlarını çiziyorum.

"Sevgiyi hak ediyorsun... Huzuru hak ediyorsun," diye fısıldıyorum. Dudaklarını bir gülümsemeyle büzerek, burnunu burnuma sürtüyorum.

"Zaten onu kollarımda taşıyorum ve eğer onu bırakacağımı düşünüyorsan aptalsın."

"Siz geliyor musunuz?" diye sordu Aaron'un sesi.

Valerie, aramızda bir an olduğunu anladığı anda hızla geri çekiliyor, ikimiz de gülümsüyor, gözyaşlarımızı silmemize yardım ediyoruz.

"Kar görmeye hazır mısınız?" diye sordum, parmaklarımızı birbirine geçirip sırtarak.

"Bunu hiç sormayacağını sanıyordum."

Üstümüzdeki kocaman deliğe bakarken, beyaz örtünün yumuşak parçacıkları molalar ve kısa süreli temiz hava esintileri için ayrılmış küçük bahçeyi örtüyordu. Koğuşun dışında doğal mevsimlere önceden planlanmış erişimi izlerken, hepimiz ellerimizi kaldırıp buzlu parçaların avuçlarımıza düşüp erimesine izin verdik. Saçlarımızı ve kirpiklerimizi kaplayan kar, yüzümü ürpertiyordu. Herkesin ifadesine yapışmış inanmazlık, her bir yüze yerleşmiş gülümsemeleri zihnimde yakalamam için beni zorluyordu. Açık hava dinlenme alanına sızmayı başaran karda bileklere kadar batmışken, çökmeye çalışmış olabilecek küller, yaklaşan kar fırtınası tarafından toprakları ele geçirmeye hazır bir şekilde istiflenmişti. New Haven'dan bu kadar uzakta, küllerin çoğu çökmeye başlamıştı ve bu da daha temiz bir hava ve Dünya'nın gerçek armağanlarını görme fırsatı bırakıyordu.

"Koğuşun bu kısmını böyle anlar için açık bırakıyorlar. Kampüsün bu tarafında neredeyse hiç kül yok," diyor Aaron, soğuk maddeden birkaç yudum alırken.

Meraklarının tam olarak yerinde olduğunu görmek sevindirici.

Fallan çömelip, parmaklarıyla çökmüş karın üzerine resimler çiziyor. Gülümseyerek çalışırken, simsiyah saçlarına yapışan kar taneleri,

yalnızca yüzünün cennet gibi hatlarını vurguluyor. Huzurlu ve kendi dünyasında, elini bana doğru uzatıyor, beni yanına çekerken kar tanelerini yakalamam için elimi yönlendiriyor. Ağaç çizimine bakınca, çocuğun çocuksu masumiyetine gülümsüyorum. Elime değen her eriyen kar tanesini gözlemleyerek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bir gün bizim de böyle ağaçlı bir evimiz olacak," diyor çizimi işaret ederek. "Her kış, çam ağaçlarının donmasını izleyeceğiz ve tıpkı şimdi yaptığımız gibi soğuğu kucaklayıp, New Haven'ın bizden çaldığı her saniyenin tadını çıkaracağız."

Onunla geçirilecek zaman asla yeterli olmayacak.

Bu bileşik kafamı karıştırıyor olabilir ama kesin olan bir şey var.

O yanımda olduğu sürece, tüm bunların ötesinde bir hayata dair umudum var.

Yaşam, Düzen'in yarattığından çok daha fazlasıdır.

"Küçük bir kulübe mi?" diye soruyorum, bir gün bizim olabilecek bir gerçekliğe işaret ederek.

"Bütün bunlardan çok uzakta bir yer," diye gülümsüyor ve beni daha da yakınına çekiyor. "Senin ve benim için bir yer."

"Tamam, bakalım bu soğuk şey daha neler yapabilecek," diye mırıldandı Aaron, karı avuçlarına alırken.

Gözlerini Kai'ye dikmiş olan kardeşim, ellerini yenilgiyle havaya kaldırmış bir şekilde geri çekilmeye başlıyor. Kai'nin gömleğini tutan Hunter, onu sabit tutuyor ve Aaron'a hiç de iyi olmayan bir baş sallaması yapıyor.

"Sakin buna cesaret etme," diye uyarıyor Kai, Aaron'ın adamı işkence etme isteğini daha da artırıyor. "Karşı çıkan herkes mi?" diye soruyor Aaron.

Grup ürkütücü bir şekilde sessizliğini koruyor.

"İyi."

Kartopunu Kai'ye fırlatıp yüzüne çarpıyor ve Hunter'dan uzun zamandır duyduğum en yüksek kahkahalardan birini koparıyor. Kai kollarını iki yana açarak karı toplamaya başlıyor ve karla kaplı gözleriyle Aaron'ı arıyor. Kardeşim kadar hızlı hareket ederek, çıplak ellerimizle elimizden geldiğince gayretle çalışarak stoklarımızı oluşturmaya başlıyoruz.

Kaçıp Aaron'ın burnuna isabet eden Fallan, çoğu insanın ciğerlerini acıtacak bir kahkaha attı. Kaçıp elimden geldiğince çok sayıda mermi attıktan sonra, Aaron'ın bana doğru fırlatma girişimini yakaladım ve Fallan'a fırlattım, gözlerinin meydan okumayla dolduğunu gördüm.

Karını yere bırakıp bana doğru geliyor. Kaçmaya çalışırken ayaklarım kayıyor ve yüzümü öne doğru çeviriyorum. Bel kemerimi kavrayan Fallan beni geriye doğru çekip kollarını bana doluyor.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı, soğuk tenini boynuma sürterken.

"Henüz değil."

Kendimi geriye yaslayıp kaydı ve ikimizi de beraberinde sürükledi. Yuvarlanarak, arkadaşlarımızın kavgasının yarattığı kaos kayboldu. Üzerine çıkmama izin verince, ikimiz de sırlıklam ve üşümüş bir şekilde gülümsedik; kar kıyafetlerimizin içine sızmaya başladı. Ellerimi tuttu, soğuk avuçlarını şakaklarına koydu, dokunuşuyla titriyordu.

"Ne-"

"İsmi önemi yok. Dove, Forest, en güzel gülümsemeye sahip Dokunulmaz kız, sevdiğim kadın. Hepsi. Orada sadece sen varsın."

Ellerimi şakağından kalbinin üstüne doğru kaydırduğımda sesi titrek bir karmaşa halinde çıkıyor.

"Seni şimdi hissediyorum, daha önce de hissettim ve yaşadığım sürece de hissedeceğim," Elleri kalbinden uzaklaşıp kalçalarımaya kaydı. "Seni seviyorum Forest Blackburn. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevdim. Sadece beni sevmeni istiyorum. Seni böyle tutan tek kişi olmak istiyorum. Dünya başıma yıkılsa bile seni isterim. Sadece seni isterim. Bu hayatta bana senden başka hiçbir şey zarar veremez," diye fısıldadı kalçalarımı sıkıca sıkarak.

Boynundan tutup onu oturtuyorum, kollarımı boynuna dolduruyorum.

"Seni seviyorum Fallan. Seni her zaman seveceğim."

Gözünden yaşların süzülmesine izin vererek derin bir nefes aldı.

"Daha iyisini söyleyemezdin sanırım."

Adamı tüm gücümle öptüğümde, etrafımızdaki her şey silinip gidiyor. Birleşip, bedenlerimiz güçle coşuyor, soğuk bedenlerimizi ateşin beceremeyeceği şekilde ısıtıyor. Dudaklarının benimkileri yiyip bitirdiğini hissederek gülümsüyorum, dudaklarının nasıl yükseldiğini ve dişlerimizin çarpışmaya başladığını hissediyorum.

Soğuk geri döndüğünde titreyen Fallan sarsılıyor. Geri çekilince başının bir tarafı karla kaplı, yüzünün sol tarafının tamamından aşağı damlıyor. Kai'ye öfkeyle bakan kardeşim, kollarında topladığı kartoplarını düşürüyor ve anında pişmanlık ifadesi takınıyor.

"Daha dikkatli olmalıydım," diye omuz silkti Kai.

"Affedersiniz," diyor Fallan, beni nazikçe üzerinden iterek.

Fallan savurarak kardeşimi yakalıyor, ikisi de yere düşerken gülümsüyor ve kahkaha atıyor. Beyazlar içinde çılgınca birbirlerine saldıran grup, Fallan'ı hedef alıyor ve her birinin yüzüne bir darbe geldiğinde gülüyor. Ayağa kalkıp bir adım geri çekiliyorum ve hepsini böyle görme fırsatı buluyorum. Yanaklarım acıyacak kadar sert gülümsüyorum, haksız korkularım için kendimden utanıyorum, Fallan'ı bu kadar kolay hedef alabildiğim için dehşete kapılıyorum.

Buradaki insanlar, şu anki insanlar, elimde kalan tek şey onlar. Tutunabileceğim tek şey bu beş kişi. Korundukları sürece ileride ne olacağının bir önemi yok. Bu dünyada onların mutluluğundan daha önemli hiçbir şey yok.

Eğer onları sonsuza dek bu anda kilitli tutabilseydim, bunu yapardım.

Cebimde kurcalarken parmaklarım Elyon'un bana verdiği karta değiyor. Her olumsuz düşüncenin geri döndüğünü hissederken, burada kimin kilitli kaldığının gerçekliği zihnime yerleşiyor.

New Haven ve Xavier var olduğu sürece barış olmayacak.

Bu gibi anların sonsuza kadar sürmesi beklenmezdi.

Onların hayatları tehlikede olduğu sürece bana huzur asla gelmeyecek.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Çığlıklar.

Sadece çığlıklar duyabiliyorum.

Sağır edici bir ses, kulak zarlarım o kadar uğulduyor ki, kanamaya başlayacaklarından endişeleniyorum.

Sırtımdan başlayıp gövdeme kadar uzanan bir acı beni sarıyor. Midemde yükselen, tenimde sürüklenen sıcak dağlama demirlerinin hissi, etlerimi parçalıyor. Kulaklarımı kapatıp gürültüyü bastırmaya çalışıyorum, her şeyi uzaktan da olsa sessizleştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Hiçbir acı beni deliliğe bu kadar yaklaştırmadı.

Oda karanlık, kollarım başımın üzerine bağlı, bacaklarım zincirlerle birbirine bağlı. Vücudum tamamen açıkta, gözlerim kapalı, bana işkence edenin kim olduğunu göremiyorum. Tenimi parçalamak için yeni bir şey kapmalarını dinlerken çığlıklar yükseliyor ve bir tanesi boğazımdan kurtulmaya zorluyor. Bir eldivenin derisinin tenimi incelediğini hissederek, soğuk parmağımı hasarlı bedenimde gezdirirken, dudağımı ısırıp yabancı dokunuşa odaklanıyorum.

"Ne büyük bir hayal kırıklığı," diyor tuhaf bir ses, hiçbir şekilde ayırt edilemiyor. Bileklerimi bükerken, ipin derimi acıttığını hissediyorum.

"Düşüncelerini ve sözlerini ne zaman kontrol edeceğini öğrenmen için sana kaç darbe indirmem gerekiyor?"

İçime dalan her acı verici duyguyu iterek, Tutunağıma tutunuyorum, odaklanmamı bağlara zorluyorum. Kalbimin üzerinde soğuk ve keskin bir şeyin dürttüğünü hissederken, hayatta kalma içgüdülerimin hepsi harekete geçiyor. Zihnimle ipleri kopararak, ellerimi başımın üzerine koyup, bana işkence eden varlığa uzanıyorum. Kalbimin etrafında dans eden bıçağı yakalayıp, kabzasını elime alıyorum ve onu tutanın bileğini büküyorum. Gözlerimdeki bağı tutarken, acı dolu bir tıslama sesi çıkarıyorlar, acıyla haykırıyorlar.

"Ne oluyor? Başka kim var burada?!" diye bağılıyorlar, benim yaratabileceğim çığlıklardan daha yüksek sesle.

Bıçağı önüme doğru iterek, ucu yumuşak et hissine çarpıyor, kat kat kıyafetlerimi kesiyor ve ancak kemiğe çarptığında duruyor. Yerinde tutmak için çevirip, esir alıcımı terk eden acının seslerinden memnun bir şekilde göz bağıma uzanıyorum.

Maskeyi kaldırdığımda, kanımla kararmış metal, gümüş ve...

Çığlık atıp tekmeler savurarak kendimi oturma pozisyonuna zorluyorum. Nefes nefese ve hiperventilasyonlu bir şekilde boğazımı tutuyor, derin bir nefes almaya çalışıyorum. Vücuduma dokunduğumda, cildim temiz, herhangi bir yaralanma yok. Göz kırparak, Fallan ve benim odamızdaki küçük gece lambası perspektife giriyor. Birkaç saniye içinde bulunduğum yeri algılayıp yastığımı hissediyorum, gözyaşlarım ve terimle ıslanmış. Fallan elini sırtıma uzatıp gözlerini ovuşturuyor ve benimle birlikte eğiliyor.

"Orman mı?" diye sordu, yorgun ve bitkin olduğu belliydi. O kadar bitkindi ki, sanki benim kapana kısıldığım kâbusu uyuyarak atlatmış gibiydi.

"H-hey," diye fısıldıyorum, çığlıkları bir kez daha duymayı bekleyerek.

"İyi misin?" diye soruyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Aniden gelen misafirler için odamızı iki kez kontrol ediyorum, güvenli olduğundan emin olunca rahatlıyorum.

"Kâbus gördüm," diye fısıldadım alnımı alnına bastırarak.

Yüzümü avuçlarının içine alıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kendimi gerçekliğe geri döndürüyor, dokunuşu sakinleştirici.

"Bu sadece bir rüya, güzelim. Güvendesin. Ben buradayım," diyor, kelimeler arasında esnemek için duruyor.

Bitkin düşmüş. Uykusuzluktan bağlantısı bile zayıflamış.

"Sen tekrar uyuyana kadar uyanık kalabilirim-"

"Hayır," diye gülümsedim, ellerimi dağınık yatak saçlarında gezdirirken. "İyi olacağım," dedim, kuru boğazımdan boğulurken.

"Orman, umurumda değil-"

"Uyumaya devam et Fallan," diye fısıldadım alnını öperek. "Hepsi bir rüyaydı. Biraz su alıp döneceğim."

Bana sorgulayan bir bakış atarak ellerini sırtımda gezdirdi.

"Bana izin ver-"

"Biraz uyu. Çok yorgunsun," diye fısıldadım, onu tekrar yatağa yatırarak. Başını yastığa koyduktan sonra saçlarıyla oynamaya devam ettim ve ağır göz kapaklarının düşmeye başladığını izledim.

"Ben-" Esnedi ve uyku pozisyonuna geri döndü. "Seni seviyorum."

Başının tepesini öperken, vücudu uykunun yaklaşan varlığıyla dolup taşarak hareketsizleşiyor. Parmaklarımla tenini takip ederken, uyku onu ele geçirirken gevşiyor, tutuşunu gevşetiyor.

"Ben de seni seviyorum tatlı oğlum," diye fısıldadım ve yüzüne son bir öpücük kondurdum.

Yanında rahatlamaya çalışırken, kapının altından gelen uzak bir inilti beni uyanık tutuyor. Kulaklarımı kapatıp gürültüyü bastırmaya çalışıyorum, hatta bir ara mırıldanmaya bile kalkışıyorum. Sürekli duyduğum gürültü, sanki kapının arkasından geliyormuş gibi geliyor. İnleme acı dolu, gözyaşlarımı bastırmaya yönelik. Titreyerek dinliyorum, seslerin zihnimi ele geçirmesine izin veriyorum.

Savrularak yerde sendeliyorum, uykunun verdiği pusla mücadele ediyorum. Giydiğim büyük gömleğe bakıyorum, dizlerimin altından sarkıyor, çıplak kıkırmı örtüyor. Yutkunmaya çalışırken su içme isteğim artıyor. Su olmadan uyumam mümkün değil, hele o gürültü hiç yok. Kapıya yaklaşp kulağımı yüzeye bastırıp suçluyu duymaya çalışıyorum.

Tekrar sessizliğe büründü.

Elyon'un bana verdiği anahtara baktığımda, bu bileşiğin boşluğu hayal gücümü harekete geçiriyor. Kartı alıp elimde çeviriyorum, ona baktıkça daha fazla nefretle doluyor içim. Bacağıma küçük bir bıçak takarken, onu Xavier'in derisine batırma düşünceci içimi rahatlatıyor.

Eğer su alıyorsam, onun ne kadar acı çektiğini görerek kendimi rahatlatabilirim.

Odadan dışarı çıktığımda, sarhoş bir kamp üyesinin kapımızın önünde yığılıp kaldığını görmeyi bekliyordum. Koridora bakınca yalnızım. Bu saatte koridorlarda benden başka kimse dolaşmıyor.

Aaron'ın açık hava dinlenme alanına doğru izlediği yolu takip ederken, kış fırtınasının soğuk birikimi kapıya baskı yapıyor. Kartı güvenlik paneline vurarak kapının kilidini açıyorum ve elimi dışarı çıkarabiliyorum. Bir avuç karı elime alıp, parçaların elimde soğuk kaldığını hayal ediyorum. Kapıyı kapatıp elimi tekrar içeri çekiyorum ve görebildiğim her kar tanesini inceliyorum.

Suyun olduğu yemek alanına doğru baktığımda, dikkatimi tekrar anahtara çekiyorum.

Bu gece ne yapmayı seçersem seçeyim, mantıksal düşüncemin hangi tarafının kazanacağını belirleyeceğim.

Xavier'in hücresinin kapısıyla yüz yüze gelince, geri dönüp dönmeme konusunda kararsız kalarak ayağımı yere vurdum. Kapının metalinin soğuk yüzeyine dokunduğumda, ellerim zihnimden önce hareket etti. Anahtarı panele bastırınca, kapının kilidi kolayca kayarak açıldı. Karı sırtımın arkasına sıkıştırdığım elimi omzumla iterek kapıyı açtım. İçeri süzüldüm, tetikte bekledim, parmak uçlarımda içeri girdim. Anahtarı iç çamaşıırımın beline takıp kapıyı kapattım.

Duvara yaslanmış Xavier, elleri kırmızıya boyanmış gövdesini tutuyor. Nefes nefese, sesi titriyor. Genel olarak bakımlı saçları şimdi dağınık, kökleri vücuduma ürperti veren bir renk sergiliyor.

Gri.

Bir zamanlar kahverengi olan saçlarıma da aynı gri tonlar vuruyor.

Bu beni şaşırtmamalı.

Elbette ki birçok Marked'in canını aldı.

Acaba bu yüzden mi bu kadar genç kalmayı başarıyor?

"New Haven halkına yaşattığım acılarla ilgili altı tane dayanılmaz konuşmanın, senin gibi zayıf bir ihtiyar için bile yeterli olduğunu düşündüm-"

Başını zorla kaldırıp duraksıyor. Gözleri vücudumda gezinirken yüzündeki şok ifadesi okunuyor. Birdenbire kendimi yetersiz hissettiğimde, yüzüm utançla kızarıyor.

Kendini tamamen yukarı iterek destek almak için duvara tutunuyor.

"Sensin," diye fısıldıyor.

Yavaşça yaklaşip zayıf bedenine bakıyorum.

"Elyon bana seni öldürmem için bir anahtar verdi," diye fısıldadım, elimdeki soğuk kar bozulmadan kalırken hayretler içinde.

"Bacağında bıçak olmasının sebebi bu mu?" diye soruyor, silahı yerinde tutan deri kayışı incelerken.

Birkaç adım daha yaklaşip başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle."

Acısını bastırarak gözlerini kapattı. Daha fazlasını bilmesem, neredeyse ağlayacaktı derdim.

"Peki diğer elinde?" diye soruyor.

"Yaralısın," diye fısıldıyorum. Kana susamışlığım dağılmak için yalvarıyor, yerini hak ettiği son duyguya bırakıyor.

Pişmanlık.

"Bugün dikkatliydim," diyor yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde gülerek.

Başımı sallayarak kapıya doğru dönüyorum.

"Buraya gelmemeliydim-"

Hareket ediyor, bunu yaparken neredeyse düşüyor, önümde kayıyor ve boştaki bileğimi hafifçe kavıyor.

"Bekle," diye yalvardı. "Otuz dakika içinde ışıkları kapatacaklar. O zaman gidebilirsin. Karanlıktan nefret ediyorum. Sessizlikten daha da çok nefret ediyorum." Bileğimi bırakıp bakışlarını gözlerime dikti. "Lütfen."

"Bunu sana neden vereyim?" diye soruyorum.

"Yapmamalısın. Bu inanılmaz derecede aptalca olur," diye fısıldadı, önümde durmaya devam ederek.

Elimde karın serinliğini hissederken, içimi küçük bir sevinç kaplıyor.

"Karın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, dudaklarımda oluşan gülümsemeyi durduramıyorum.

"Görmek zorunda mısın?" diye soruyor, dudaklarını kendine has bir gülümsemeyle gererek. Kısa ve acıyla örtülü ama orada.

Elimi arkamdan çekip çıkardığımda, ikimiz de donmuş lokmalara hayran kalıyoruz. Şaşırmış bir şekilde, dikkatle inceliyor.

"Nasıl oluyor da erimiyor?" diye soruyor, inanmaz bir şekilde başını sallayarak.

"Bilmiyorum. Belki de yeni bir parti numaram vardır," diyorum, elimdeki kar tanelerinin erimeye başladığını hayal ederek.

"Bana kar mı getirdin?" diye sordu sırtarak, yanaklarımda tekrar kızarmasına neden oldu.

"Teoride, eğer bunu hak ettiğine karar verirsem sana bir buz bloğuyla vuracaktım."

Bastırılmış bir kahkaha atarak parmağını yığına dokunduruyor, bulabildiği her kar tanesini izole etmeye çalışıyor.

"Ölümüm için bir bıçak ya da buz. Çok cazip seçenekler var," diye şaka yapıyor ve sonunda sağlam bir kar tanesi yakalamayı başardığında duraklıyor. "Her kar tanesi farklıdır, biliyor musun?" diye soruyor.

"Çok çabuk eriyor. Her güzel tasarımdaki tüm o farklılıklar çok çabuk kayboluyor. Bu kadar çok seçenek olmasına rağmen, her zaman en sevdiğim tasarımı buluyorum."

Birkaç saniye sonra yığın erir ve içindeki tüm desenleri de beraberinde götürür.

"Beni kesebilecekken neden bugün durdun? Bu seni zayıf gösterdi," diyor ve sohbeti daha olumsuz bir yöne çekiyor.

Alaycı bir tavırla başımı sallıyorum.

"O Piyango günü beni neden terk etmemi engellemediğini sorabilirdim."

Gözlerini devirip kollarını kavuşturdu.

"Benimle birlikte oradaki her pislikten nefret ediyordum."

"Ben bunu sormadım. Neden Xavier?"

Her zaman yaptığı gibi boğazına dokunmak için hareket ettim, bileğini yakaladım ve onu olduğu yerde durdurdum. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neden?" diye üsteliyorum.

"Kazanmanı istedim," diye tısladı alt dudağını ısırarak. "Herkes için kazanmanı istedim."

Daha agresif bir şekilde irkilerek bileğimi yakaladı, dikkatini dağıtmak için sıktı. Gömleğinden sızan yeni kan lekesine bakınca, ani acısı giderek daha da haklı çıktı. Duvara yaslanıp alnını duvara vurdu. İlgüdüsel olarak gömleğinin alt kısmını tutup yukarı ittim. Kalbinin üzerinde derin bir yara, kararmış tenine değişiyordu. Yaranın etrafındaki deriye dokunduğumda, nefes nefese kalmaktan kendimi alamadım. Ellerimi gövdesine koyduğumda, sıcak teni soğuk ellerimi ürpertti. Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarken, gözleri ellerime kaydı.

"Nasıl oldu bu-"

"Cevap verirsem, durum daha da kötüleşir... lütfen beni buna zorlama. Sana yalan söyleyemem Forest. Söylemeyeceğim. Bir gün beni öldürse bile."

Etrafıma bakıp, sözlerinin beni içine sürüklediği girdaba rağmen düşünmeye çalışıyorum.

"Odamda her derde deva bir şey var."

"Bu işe yaramaz," Çenemi tutup etrafa bakmamı engelliyor. "Bu benim cezam."

"Neyin cezası?" diye sordum, elinin dokunuşundan uzaklaşarak.

"Varoluşumu. En azından ben öyle görüyorum," diye yenilgiyle iç çekti.

Onun ayakta durmaya çalışırken gösterdiği mücadeleyi görünce, ona karşı sempati artıyor.

"Otur," diye talimat verdim. "Ayakta durmanın bir faydası olmaz."

Emri tereddütle yerine getirerek duvardan aşağı kayıyor ve beton zemine oturuyor. Onu takip ederek yanına oturuyorum ve başımı duvara yaslıyorum.

Birkaç saniye sessizce onu acı içinde dinledikten sonra konuşuyorum.

"Anneme zarar mı verdin?" diye soruyorum, cevabını isteyip istemediğimden emin değilim.

"Yapabilirdim. Ama hayır."

"Neden?"

"Bir şekilde sana benziyor," diyor, sözlerinin son kısmında yüzünü buruşturarak.

Daha fazla zihin oyunu. Hepsi zihin oyunu.

"Bunun ne önemi var? Daha önce de beni incittin," diye sordum.

"İstemiyordum."

"Yani elin zorlandı mı?" diye soruyorum, ifadesindeki aptallıkla alay ederek.

"Öyle de değildi," diyor soruyu geçirirerek.

"Seni öldürmemek inanılmaz derecede zor oluyor-"

Sinirlenerek sözümü kesiyor.

"Öyleyse yap!" diye bağırdı, dikkatimi üzerine çekmek için gömleğimi tutarak. "Eğer seni memnun edecekse, yap. Beni öldürmek hayatını tamamlayacaksa, lütfen yap. Beni öldürmekten çekinmen nezakettenmiş gibi davranmayı bırak." Onu durdurumama fırsat vermeden elini bacağıma attı ve beni kendine doğru çekerek bıçağı çıkardı. Kalbinin tam üzerine doğrultup bıçağı kavradı ve kabzanın olduğu tarafı bana bıraktı. Elimi onu yakalamaya zorlayarak, uca doğru eğildi ve bana meydan okuyan bir bakış attı. "Bunu çok mu istiyorsun Blackburn?" dedi, biraz daha eğilerek. "Beni o kadar derinden kes ki, kalbimin bu bıçağına değdiğini hisset. Tıpkı Max'in veya babanın daha önce yaptığı gibi, yeri kanımla boya. Kimseyi yaptıklarının sana ait olmadığına inandırma. Korkak değilsin. Korkak gibi davranmayı bırak."

Tiksintiyle bıçağı düşürdüm ve yere düşmesine izin verdim. Aramızda otuz santimlik bir mesafe bırakarak kaydım.

"Ve yaptıkların sana ait değil mi?" diye üsteliyorum.

"Yapmam gerekenler benim eylemlerimdir. Hiçbir zaman bunların benim olmadığını söylemedim."

Tekrar yüzünü buruşturarak daha küçük bir lezyon oluştu.

Bu nasıl oluyor yahu? Bu küçük gösteriyi yaparak kendine acıma duygusu mu kazandırmaya çalışıyor?

Etrafıma bakınca gözlerim yerdeki ezilmiş yiyecek yığınınına takıldı. Kahverengi ve mumlarla dolu bu tatlı, krema ve kekle yerde iz bırakmıştı. Dikkatimi ona vererek, o da dikkatimi takip etti.

"Bu da ne?" diye tiksintiyle soruyorum.

"Doğum günüm," diye fısıldıyor ve bana bakmamı sağlıyor.

"Ne?"

"17 Aralık. Doğum günüm," diye açıkladı. "Gardiyanlar, burada geçirdiğim süre boyunca dosyamda doğum günümü görmüşler. Kekleri getirip mum alevlerini tenime tutmuşlar. İşlerini bitirdikten sonra, yaşadığımı sandıkları her yıl için beni tekmelediler, sonra da bana yerdeki kırıntıları günün yemeği olarak yiyebileceğimi söylediler."

İnanılmaz derecede midesi bulanmış bir halde, gömleğindeki krema lekesini görüyorum. Eliyle örtüp bakışlarını kaçırıyor.

"Açtım," diye itiraf ediyor ve beni bir kez daha suçluluk duygusuyla boğuyor.

"K-kaç yaşındasın?" diye sordum, başını salladığını görerek.

"Ölümün benim için en kötü gerçeklik olmadığını bilecek kadar yaşıyım. Oyunda bu kadar çok kartım olmasaydı seve seve boynumu kırardım."

Bu söz üzerine irkildim ve şimdi çenesini tutan ben oldum.

İster beğenin ister beğenmeyin, ihtiyacımız olanı elde etmek için Xavier'in hayatta olması gerekiyor.

"Gücüne ihtiyacın var. Bu yolculuk için sana ihtiyacımız var. Bu şekilde kan kaybedemezsin."

Yüzünü benden uzaklaştırıp gözlerini kıstı.

"Bana bak, Blackburn."

"Kanım tam burada. Madem beslemeyi bu kadar seviyorsun, neden almıyorsun?"

"Kendi elimle sana zarar vermeden önce kan kaybetmeyi tercih ederim."

Bu kahrolası ikiyüzlü.

"Gerçekten mi?" diye sordum, gömleğimin paçasını çekiştirerek iç çamaşırlarımı ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkarırken. Fallon'ın aşkının bacaklarımı ısırdığını görünce çenesini sıkarak, Tutma Kolumla kesiğe bakmasını sağladım. "Öyleyse bu ne?" diye öfkeyle tısladım.

Vücutuma bakınca, izin etrafındaki diğer yara izlerini görüyor. Rahatsızca kıpırdanarak başını sallıyor.

"Ben-"

"Evet Komutanım, lütfen bu kahrolası eylemlerinizi haklı çıkarın-"

Gömleğimin önünü tutup, beni yüzünden birkaç santim uzağa çekerek gömleğimi aşağı doğru itiyor.

"Yapamam!" diye bağırdı, okyanus gibi gözleriyle bana bakarak. "Seni neden işaretlediğimi bilmek ister misin?"

Hareketsiz kalıp daha da yaklaşıyorum.

"Memnuniyetle."

"Seni işaretledim ki, sana sık sık dokunan o aşâğılık herif, seni bu kadar savunmasız gördüğünde, kendisini neyin beklediğini kendine hatırlatmak zorunda kalsın."

Onu iterek öfkeyle köpürüyorum.

"Bir dahaki sefere dudakları o korkunç kesiğe değdiğinde ona hatırlatacağım. Senden neden nefret ettiğimi hatırlamanı seviyorum. Beni incittin. Sana güvendiğimde beni incittin."

"Piyangoda benim-" ile iyileşmesi gerekiyordu

"Ama olmadı." diye tısladım, onun gerekçesini duymak istemiyordum.

Xavier bıçağı alıp avucunu kesiyor, neredeyse hiç irkilmiyor.

Elini bana doğru uzattı, kanı uyluklarıma damlıyor, ağzımı sulandırıyor. Avucunda biriken kırmızılığa bakıp beni süzdü.

"Kanım. Kanım onu iyileştirebilir. İstedğini al, isteyerek veya istemeyerek."

Gücünü tüketme ihtiyacımı bastırarak derin bir nefes alıyorum.

"Piyangoda, kendi isteğimle içmemi istediğini söylemiştin. Şimdi ne değişti?"

Saçlarıma dokunarak gözlerime odaklanıyor.

"Nefretin gerçek. Ben sandım ki... Sende başka bir şey gördüm sanki-"

Bıçağı alıp, tepki vermesine fırsat vermeden elimi kestim. Ona doğru uzatıp titredim.

"Sana borçlu olmama gerek yok. Eğer ben iyileşirsem, sen de iyileşirsin - göze göz."

"Kanın beni zayıflatıyor," diye mırıldandı.

"Bu, sizi iyileştiremeyeceği anlamına gelmez."

İkimiz de durakladık, ellerimizi birbirimizin ağzına doğru kaldırdık. Birbirimizin gözlerinin içine baktık, kalplerimiz hızla atıyordu.

Dudaklarını avucuma bastırıp gözlerini kapattı, vücudumu adrenaline doldurdu. Eline doğru çekilince dudaklarım kırmızı havuza değdi. Öğüreceğimi umarak, hayati sıvı dilime değdi.

Bir anda etrafımdaki dünya yok oluyor. Güç beni sarıyor, yabancı bir şey beni ele geçiriyor. Bunu sadece istemiyorum. Özlüyorum. Daha önce hiçbir şeyi bundan daha fazla özlememiştim. Yaklaştıkça daha agresif bir şekilde kavıyorum, alabildiğim kadarını alıyorum. Güç ve kuvvet, mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde beni ele geçiriyor.

Doyamıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Yanına olabildiğince yakın oturuyorum. Bunu hissedince elleri bacaklarımı kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Durma aşkım," diye fısıldadı, beni kucağına çekip büyük elleriyle bacaklarıma sıkıca bastırdı.

Elini ağızımdan çektiğinde, sanki zihnim bir türlü kurtulamadığım bir coşkuyla bulutlanmış gibi büyük bir coşku hissediyorum. Boynundaki damarlara odaklanıp beni kendine daha da yakınlaştırıyor, hareketlerimizle kalçalarım sallanırken ağızımın köprücük kemiğinde oyalanmasına izin veriyor.

Fallan bana gücünü verdiğinde bile, onu hiç bu kadar arzulamamıştım.

Fallan'dan beslenmek istemiyordum.

Onu kendimden korumak istiyordum.

Bunu istiyorum.

Xavier'e zarar vermek istiyorum.

Köpek dişlerim şah damarına değecekken durup, Xavier'e baktım, ifadesindeki acıdan telaşlanmıştım.

Beslenmiyordu.

Çoktan bıraktı.

Şimdi beni izliyor, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Kanının verdiği coşkudan inerek etrafıma bakıyorum, şu an bulunduğum yerden tiksiniyorum. İç çamaşırlarımla adamın üstüne çöküp paniklemeye başlıyorum, artık ona bu kadar yakın olmanın zevkini hissedemiyorum.

"Seni öldürebilirdim," diye fısıldıyorum, bana bu kadar yaklaşmasına izin vermesine şaşırarak.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama sen yapmazdın. Bunu kanıtladın."

Göğsüne bastırarak ondan uzaklaştım, soğuk zeminde kaydım. Ayağa kalktığımda, bir güç dalgası beni ele geçirdi. Şu anda, elimi bile sıkmadan tüm bu binayı yerle bir edebilirdim. Öfke, kızgınlık ve yenilgi beni ele geçirdi. Odadaki mobilyaların sallanmasını dinlerken, tırnaklarımı kanlı bacaklarıma geçirdim.

"Bu bir daha asla olmayacak," diye nefes nefese söyledim, yüzümdeki kanını silmeye çalışarak.

Gömleğini yukarı kaldırdığımda, bir zamanlar bolca kanayan yaraların artık iyileştiğini gördüm. Şaşkınlıkla gömleğimin altına uzandım ve izinin iyileştiğini fark edince gerildim.

Bana baktığında ağzı uğursuz bir sırıtışa dönüştü.

"İstedğin bir içecek," diye mırıldanıyor, Piyango'da bana söylediği kelimeleri tekrarlayarak.

"Ne yaptın sen?" diye bağıyorum, panikle geri çekiliyorum.

"Ne yaptın sen, Orman? İnsanlığın seni oraya götürüyor."

Beni manipüle ediyordu. Kafamın içine girmek istiyordu ve bunu başardı.

Beni kullandı.

Bıçağı alıp anahtarı kontrol ettikten sonra odadan çıktım, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarken kapısının dışındaki duvara çarptım. Odasının ışığının kapının altından söndüğünü izlerken, bağırdığını, elinden geldiğince çok mobilyayı fırlatıp kırdığını duydum. Duvarlara yumruklarıyla vurarak, utanç ikimizi de sardı.

Vücudumda yeni bir varlığın varlığını hissederek gözlerimi kapatıyorum.

Şeytan zaten buradaysa cehennemden neden sürünerek çıkalım ki?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KATIANA

Basit bir günlük gezi olarak düşündüğümüz şey, kısa sürede iki günlük yürüyüşe dönüştü.

Yakın olmasına rağmen, Şekil Değiştiren'in sığınağına giden arazi kontrolsüz. Fırtınalar ve kayalık arazi, engebeli tepelerin yamaçlarına yayılmış bozuk bir patikayla birleşince, Mark'ın yaşlı dizleri için korkutucu oluyor. İhtiyaç duyduğu sıklıkta mola vererek ikimiz de sırt çantaları taşıyoruz. Yiyecek, su ve birkaç gün sürmesi planlanan bir yolculuk için gereken tüm temel ihtiyaçlar çantaların derinliklerine tıkıştırılmış. Kalın kül ceplerini saklamak için maske taktığımızda, yüzümüzde ter birikiyor. Resmi cephaneliğin bu malzemelerden herhangi birini özleyeceğini sanmıyorum.

Eski bir arazi haritasına çizilmiş koordinatları takip eden Mark, pusulayı tutarak bizi doğru yöne yönlendiriyor. Yaklaşan fırtınalardan cildimizi korumak için yağmurluklarımızı giyerek, her an yanımıza birinin gelmesini bekleyerek tetikteyiz. Silahlı olduğumuz için ikimiz de tabanca ve bıçak taşıyoruz. İnsan olmamıza rağmen, bir şeyin kafatasına kurşun sıkma yeteneğimiz beceri seviyemizin altında değil.

Jolie, New Haven'ı kontrol altında tutmak için geride kaldı. Olası bir aksaklık durumunda onu aramak için bir iletişim cihazı hazır bulunduruyoruz. Mark, sular altında kalmış patikaları takip ederken,

bir çubuktan yapılmış baston kullanıyor ve her yirmi dakikada bir durup haritayı kontrol ediyor.

"Hâlâ doğru yoldayız," diyor pusulayı sanki milyonuncu kez saklıyormuş gibi.

"Bir Şekil Değiştirici kampının nasıl görünebileceğine dair bir fikrin var mı?" diye soruyorum, etrafımızdaki şeylere daha iyi bakabilmek için çantamı omuzlarımda yukarı doğru çekerken.

New Haven mahallesi bu mesafeden çok uzakta ama görünür durumda. Mahallelerin ötesinde başka bir yaşam belirtisi görmeye çalıştığınızda, arazinin hareketsiz ve boş olduğunu görürsünüz.

"Değişkenlerin yollarına çok hakim olduğumu söyleyemem. Eminim onu bulduğumuzda anlayacağız," diye mırıldandı, yavaşça ilerlerken.

Yanıma gelip ikimiz de kapüşonlarımızı giyiyoruz, yüzümüze tokat gibi çarpmaya çalışan yağmur dalgasından kaçınıyoruz. Yürürken çamur ayakkabılarımıza yapışmaya başlıyor ve her adım attığımızda adımlarımız daha da ağırlaşıyor.

Çantamda camların çarpışma sesini dinlerken, Sağlık Birimlerinden barış hediyesi olarak çalmayı başardığım kan tekrar tekrar hareket ediyor. Elimi Mark'a uzatıp teklifi alıyor ve yaşlı bedeninin beni destek olarak kullanmasına izin veriyor.

"Bunu yapmana gerek yok," diyor yumuşak bir sırtışla.

"Pek çok şey yapmama gerek yok. Belki ne zaman dinlemem gerektiğini öğrenseydim, hiçbirimiz şu an içinde bulunduğumuz durumda olmazdık," diye fısıldadım yavaşça.

"Bu kendine karşı adil değil, Katiana-"

Önümüzde bir şeyin varlığıyla yerinden oynayan bir kaya, yolumuzdan aşağı yuvarlanıyor. Yolundan çıkan, sarmaşıklar ve bitki örtüsüyle gizlenmiş, kocaman, karanlık bir mağara ağzı karşımızda. Mağaranın içinden bir hareket duyunca Mark'la bakışıyoruz. Dokunuşumla nabzının hızlandığını hissederek tabancamı çekip onu arkama alıyorum ve ikimiz de mağaranın ağzına yaklaşıyoruz.

"Sence bu onların ön kapısı mı?" diye soruyor Mark.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Mağara girişinin yanında durup, ikimiz de önümüzdeki karanlık çukura bakıyoruz. Gözlerimiz alabildiğine uzağımıza doğru bakarken, ışık tünel duvarlarını boyuyor, taşları parlak bir parıltıyla kaplıyor. Çivilerin kayaya sürtünme sesini dinlerken, ikimiz de içten içe onları buraya çıkarmanın en iyi seçeneği olup olmadığını tartışıyoruz.

"Gerçekten oraya koşmanın en iyi eylem planımız olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Mark, tedirgin ve ileride ne olacağından korkmuş bir şekilde.

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" diye soruyorum, mağaranın içine doğru bir adım daha atarak. "Buraya yardım almaya geldik. Bizi gezdirmelerini bekleyerek yardım alamayız."

İlerlerken el fenerimi açıp tabancamın üzerine yerleştiriyorum ve kollarımı kaldırarak ilerliyorum. Hesaplı adımlar atarken, ayakkabılarımın ve çantamın sesi, göğsümdeki kalp atışlarımı bastırıyor. Yavaşça yürüyen Mark sonunda arkama geçiyor ve ikimiz için güvenli bir yol çizerken sırtımdaki çantayı sıkıca tutuyor.

"Peki Andrew baba olmayı ne kadar sevdi?" diye soruyor Mark, şu an nerede olduğumuzu düşünerek kafasını dağıtmaya çalışarak.

Bu ifadeye gülümseyerek, kocamın büyük ikizine bakıyorum.

"Bayılıyordu. Bazen sert davranabiliyordu ama her zaman, özellikle de konu Forest olduğunda, kendisinden daha büyük bir şeyi koruyormuş gibi hissediyordu. Onu koruma ihtiyacı duyuyordu. Birçok yönden, onun elinden ölmesi şiireseldi. Saçının tek bir teline bile zarar vermezdi. Eğer hayatı onun güvenliği anlamına geliyorsa, her seferinde bundan vazgeçerdi."

"Andrew da böyleydi," diyor Mark iç çekerek başını sallayarak. "Bu adam her zaman bu dünyada yüzeyde kalanlardan daha fazlası olduğunu hissedirdi. İnsan ırkının hayatını korumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Hükümetinizin ne kadar kirli olduğunu anladığında, çete liderlerini içeriden dışarıya doğru devirmeye çalışmasının önünde hiçbir engel olmadığını anladım."

"Andrew'un her şeyi alt etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, içimi titreten küçük bir kan gölünden kaçınarak.

"Biliyorum öyleydi," diyor Mark, sadece Xavier'in yaptığını gördüğüm bir şekilde boğazına dokunarak. "Ya da en azından deniyordu."

"Fallan'ın babasını bu yüzden mi öldürdü?" diye soruyorum, hala ne yaptığı konusunda kafam karışık olsa da, bunları onu toplumda benim tarafımda tutmak için yaptığını söylüyor.

"Sanırım Andrew, Katiana'ya anlattığından çok daha fazlasını anlatıyordu," diye fısıldıyor Mark. "Sanırım tüm bunların ötesinde daha fazlası var-"

Önümüzden siyah bir ışık geçiyor ve mağaranın içindeki geniş açıklığı aydınlatan meşalelere ulaşmadan önce bizi durduruyor. Hareketsiz kalıp mermiyi hazneye yerleştiriyorum ve gördüğüm bir sonraki hareket belirtisini bekliyorum.

"Bu neydi?" diye sordu Mark, gömleğimin arkasını daha önce olduğundan daha sıkı tutarak.

"Sessiz ol," diye fısıldıyorum, ışığımı etraftaki açık alanlara doğru tutarken.

El feneri ve tabancanın elimden fırladığını hissettiğimde, ikisi de duvara çarpıp paramparça oldu. Karanlığa gömülmüş bir halde, ikimiz de meşalelere doğru yöneldik, aniden hafıza yolunda ilerlemek istemedik.

"Kurşunların bizi öldürmeyecek, Katiana Blackburn," diye fısıldıyor grenli bir ses.

İrademizin ötesinde zorlanıyoruz, ikimiz de sendeliyoruz, ışığın bulunduğu açık alanın ortasına itiliyoruz. Mark düşmeden önce onu yakalayıp birbirimize tutunuyoruz, mağaradaki üçüncü varlığın izini sürmeye çalışırken korkuyla etrafa bakıyoruz. Hareket eden bedenlerin koşuşturmacasını duyunca, etrafımızı saran düzinelerce siyah ışık parıltısı, tek bir bedeni tespit etme yeteneğimizi engelliyor.

"Belki mermiler sizi öldürmez," diye bağıriyorum, yanımdaki bıçağa uzanırken. "Ama bir bıçağın cildinizi kesmesi hiçbirinizin hoşuna gitmez."

El fenerine uzandığı sırada gür bir ses sessizliği bozar.

"Işık yok! Burada ışığa gerek yok," diye öfkeyle bağırdı.

Mark'a bakıp onaylarcasına başımı sallamamı bekliyor. Tereddütle de olsa itaat ederek, ikimiz de ellerimizi insan yapımı aletlerimizden çekiyoruz.

Karanlığın puslu havasını dağıtan meşalelerin alevleri, mekanı altın rengi bir parıltıyla aydınlatıyor. Şaşkınlıkla, her biri yalnızca keskin

dişlerinin parıltısıyla ayırt edilebilen düzinelerce boş göz yuvası bize bakıyor. Bir kurt sürüsü gibi etrafımızı saran düzinelerce Şekil Değiştiren, birimizin harekete geçmesini bekleyerek bizi gözetliyor. Diğer grup üyelerinden daha yakına gelen bu komünün sözde çete lideri öne çıkıyor ve en yakın meşalenin ışığında kendini gösteriyor. Hızlı nefeslerimi dengelemeye çalışan Mark, yarattığın gözlerinin içine bakmamak için başını sırtıma bastırarak beni sıkıca kavıyor.

"İkiniz de etrafınız sarıldı, bu yüzden aptalca bir şey yapmaya kalkışmayın. Neden bize geldiniz?" diye sorarken, sabırla tırnağını yere vurarak bekler.

"Kızım-"

"Bakmakla yükümlü olduğun kişi, Forest Blackburn," diye açıklıyor, sanki diline zehir gibi bir şey söylüyormuş gibi adını.

"Evet, yardımına ihtiyacı var."

Duyduğum en tuhaf kahkahayı patlatan elebaşı kahkaha atıyor, ardından yoldaşının korkunç kahkahaları geliyor. Bu ifadede komiklik bulmak için bir an durup başını sallıyor.

"Denedik. Kızınızla akıl yürütmeye çalıştık. Halkımız o iğrenç yarattığın üzerimizdeki hakimiyetini aşmaya çalıştığında bile. Son güçlü muhbirimiz o Piyango sırasında mesajımızı iletmeye çalıştı-"

"Xavier kontrolü ele geçirdi!" diye bağıyorum, devam edemeden yarattığı susturarak.

"Yanlış. Xavier de tıpkı bizim gibi bir kukla. Bu kadar uzun süre nasıl beslenebildiğimizi sanıyorsun, hı?" Etrafımızı sarmaya başlıyor. "Sence dökülen her damla Resmi veya kirli Dokunulmaz kanı nereye gidiyor?" Duraksıyor, bana tiksintiyle bakıyor. "İşte, Xavier sayesinde."

"Bunu neden yapsın ki?" diye yalvarıyorum, etrafımızda dans eden cevapları dilenerek.

"Biz de bir zamanlar onun gibiydik. Hem kendi halkını hem de kazanma şansı olmayanları korumanın değerini biliyor."

"Kızıma işkence etti!"

"İşkence mi gördün? Xavier, Forest'a nasıl zarar verdi?"

"Onu o Piyango'ya sürükledi-"

"Bu onunkinden çok daha büyük bir seçimdi," diye duraksadı ve boynumu koklamak için eğildi. "Ama bunu biliyordun, değil mi?"

Gümüştten varlıkla tanıştın mı?"

"Kim bunlar?" diye sordum yaratığın gözlerinin içine bakarak, güç gösterisine meydan okuyarak.

"Yüzeysel olarak, maskeli bir korkak. Derinlerde, her şeyi başlatan kişi. Orijinal İşaretli."

Orijinal Marked mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bunca zaman nasıl hayatta kaldılar?"

"Kan. Damarlarında dolaşan şey. "Kızını" bu kadar genç tutan şey."

Kafamın içine girmeye çalışıyorlar. Bütün bunlar, beni manipüle etmenin bir yolu.

"Orman daha yirmi yaşında," diye çıktım, sırtışlarının tekrar geri döndüğünü görünce.

"Bundan emin misin Katiana? Her şeyi doğru hatırladığından emin misin? Forest'ın çocukluğunun ne kadarını hatırlayabiliyorsun?"

"Hep çok-"

Aklımda hiçbir şey yok. Son üç yıldan önceki her şey bulanık. Yanımda olduğunda her şey çok net görünüyordu. Kollarımda kıvrılmış halini kusursuzca resmedebiliyordum. Şimdi ise her şey bulanık, sanki ona dair her anı zihnimde tamamen silinmiş gibi.

"Her şey bulanıklaşmaya başladı, değil mi? Kusurlu anılar."

"Ne ima ediyorsun?" diye çıktım, yüzümü yaratıklardan birkaç santim uzaklaştırarak.

"Sadece konuşabileceğim kadarını. Peygamber, kayınpederinizinki de dahil olmak üzere birçok sesi bağladı. Gerçeğinizi söyleyin ve korkunç sonuçlarla yüzleşin.

"Mark?" diye titrek bir sesle sordum, bu yaratığın tüm argümanını tartışmasını beklerken.

"Mark?" diye bağırdım bu sefer, topuklarımın üzerinde dönerek yaşlı adama doğru.

Yere bakarak cebini karıştırıyor, sadece tıbbi birimlerde kullanılan ten rengi kağıdı çıkarıyor. Zamanın aşındırdığı ve yıprattığı kağıdı bana doğru uzatıyor ve bana hüznü bir bakış atıyor.

"Bir şey söylersem hayatın tehlikeye girer. Andrew'a, Peygamber Andrew'la beni bağladıktan sonra sana veya Forest'a asla gerçeği söylemeyeceğime söz verdim." diye fısıldadı Mark, bu yorum karşısında yüzünü buruşturarak.

Kağıdı alıp açtım ve üst kısmındaki kalın harflere baktım.

Ölüm Belgesi

"Bu bir ölüm belgesi mi? Benim için ne önemi var ki?" diye sordum, kocaman açılmış gözlerimle kağıda bakarken.

"Daha yakından bak, Katiana," diye fısıldıyor yaratık.

Hastanın tıbbi kayıtlarına baktığımda isme doğru çekiliyorum.

Orman Blackburn.

Gözlerimi tekrar tekrar kağıda doğru taradığımda ellerim titremeye başlıyor.

"Forest Blackburn," diye fısıldadım, parmağımı kağıdın mürekkebinin üzerinde gezdirerek. "Öldü-"

Duraksadım, kalbimin göğsümde düştüğünü hissettim.

"Devam et," diye fısıldıyor yaratık, nefesi boynumun yan tarafını okşuyor.

"Doğum," diye fısıldadım, iğrenç kağıdı yere atarken.

Topuklarımın üzerinde dönüp yarattığı ittim, gözlerinin eğlenceyle parladığını gördüm.

"Bu da ne?!" diye bağıryorum, Mark'ı ve yarattığı işaret ederek. "Neye bakıyorum ben yahu?"

Yaratık başını sallayarak gülüyor. Mark, yerden kağıdı alıp cebine koyuyor ve kolundaki kesiği gömleğinin kumaşıyla kapatıyor.

Bu ne zaman oldu?

"Kızınız doğumdan hemen sonra öldü. Andrew, Kaiden'dan sonra artık doğurgan değildi. İyi düşün Katiana. Çok iyi düşün."

Forest'ı eve getirdiğimiz günü, Andrew'un onu kapıdan iterkenki parlak gözlerini gördüğüm günü hatırlıyorum. Elinde bir yeniden düzenleme cihazıyla içeri girmesine yardım ediyor, ancak cihaz bebek arabasında değil. Gümüş saçlarının bir anlığına parlaması, zihnimi acıyla dolduruyor ve hafızamı daha fazla sömürmemi engelliyor.

"Andrew onu eve getirdi," diye nefes nefese söyledim, başımın yanlarını tutarak hafızamı canlandırmaya çalıştım.

"Daha sıcak."

Kızımın evimde karşımda durduğunu görünce telaşla etrafına bakındı ve ancak Andrew ona fısıldayana kadar sakinleşti. Kızının anısına odaklanınca, boyu yaşına göre çok uzundu ve yüzü de bir çocuk için fazla büyüktü.

"Yaşına göre çok iriydi," diye öfkeyle daha da ileri gittim.

"İsiniyor," diye sevinçle tıkladı.

Andrew'un hafızamda bana yaklaştığını görünce, sesi zihnimin yokluğunda yankılanıyor.

"Hepimizi kurtaracak Katiana. Aygıt hepimizi kurtaracak. Sana ve Kaiden'a bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama onu korumalıyız ve senin bir çocuğa ihtiyacın var."

Yeniden düzenleme cihazını başıma dayayarak, kod dizisinin girilmesini ve kullanıma hazır hale getirilmesini sağladım. Andrew'un çantaları taşımasına yardım ederken, bir çocuk...

Hayır, herhangi bir çocuk değil.

Dokunulmazların intihar ettiği gecenin çocuğu.

Atlayan kişi.

"Bunlar çantaların sonuncusu. Buradan çıktıktan sonra Kaiden'ı eve çağıracağım ve Mark da olanları hatırlamama izin vermeyecek. Andrew, herkesi yeniden kodladın mı?" diye sordu çocuk, Forest'ın parlak gözlerine bakarak.

"Sözde yeni hayatımdaki tüm insanlarla ben ilgilendim. Bildiğim kadarıyla Forest Blackburn on yedi yıldır hayatta. Andrew?" diye soruyor babasına. Elleri bileklerimi yerinde tutuyor. "Karın gerçekten söz verdiğin şeyi yapabilir mi?" diye soruyor Forest, özür dilercesine bana bakarak.

"Sen rolünü oyna, gerisini ben hallederim."

"Ne gerekiyorsa?" diye sordu Orman, adamlara sert bakışlarla bakarak.

"Ne gerekiyorsa," diyor Andrew, bana şefkatli gözlerle bakarak. "Onunla huzur bulacaksın. Ben geleceğimizi koruyacağım."

Çığlık atarak ellerimi başımdan çektim ve yere yığıldım. Yere toprak atarak öğürdüm, zonklayan baş ağrısını başımdan atmaya çalıştım.

"Hayır... Çocukken Forest'ı hiç görmedim!" diye bağıyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Atılma testini düşündüğümde, tamamen büyümüş, korkudan sandalyede baygın yatmış halini görüyorum. Yeni boyanmış saçları, Atılma testlerini gerçekleştirmek için genellikle kullanılan aletler artık yok, yerlerine çok daha aşırı bir şey yapmayacak teknolojiler gelmiş. Başka bir varlığın varlığını hissederek, başka biri onun prosedürünü izliyor, bıçağını yanımda tutuyor.

"Ona konuştuklarımızı hatırlat, sonra onunla birlikte hayallere dalarsın. Hiçbiriniz benim otoritemi çiğneyip bundan sıyrılamazsınız."
Hz.

Kafamı vurarak düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"O gün, okuldan atılma sınavı sırasında Forest çoktan büyümüştü," diye ağlıyorum, elimi yüzümde gezdirerek.

"Diğerleri arasında," diye fısıldıyor yaratık, bana çözmem gereken bir başka gizemli bilmece daha bırakarak.

"Bunu neden görüyorum? Bunu şimdi neden görebiliyorum?"

"Bu savaşı kazanmak için resmin tamamını görmelisiniz. Kızınız nihayet aklını başına toplayana kadar hiçbirimiz karşılık verme arzusunda değiliz. İşaretli özelliklerimizden geriye kalanlar, hafızanızı kısıtlayan çipe zarar verebilir. Yine de, telafi etmek için epey çaba harcamanız gerekecek."

Titreyerek, neredeyse kusacakmış gibi ağzımı kapatıyorum.

"Lütfen," diye söze başladı Mark, bu yaratıklara yalvarmaya hazır bir şekilde.

"Karar verildi. Bağışını bırak. Eğer en iyisini biliyorsa, ona o mektubu gönderdikten sonra mültecimizin peşine düşmeyecektir."

Cebimdeki zarfa dokunup başımı sallıyorum.

"Bu mesajı iletmeyeceğim."

"Yapacaksın," diye tısladı, Mark'a ve bana sert bir ifadeyle bakarak.

Winnows adlı yaratık bizi uzun koluyla yakalayıp mağaranın ağzına doğru geri itiyor. Torbadaki kanı yırtıp ikimizi de itiyor, dizlerimizin yere değmesini sağlıyor. Başını eğiyor.

"Üzgünüm Katiana. Bizim dünyamızda kimse masum değil," dedi ve hızla mağaraya geri çekildi.

Karnımı tutarak çığlık atıyorum, içimdeki gerginliğin arttığını hissediyorum. Her bir duyguyu bastırarak, acının tek tesellim olmasına izin veriyorum. Cenin pozisyonunda büzülmüş halde beklerken, Mark beni kaldırmaya çalışıyor.

"Katiana-"

"Biliyordun!" diye bağırdım, ellerini savuşturarak. "Bütün bunları biliyordun, ama sen ve Andrew, deli olduğumu düşünmeme izin verdiniz. Zihnimin her boşluğu," diye hıçkırdım. "İsa ve Forest-"

"Hiçbir fikri yok, en azından henüz değil. Sevdiği insanları güvende tutmak için hafızasını feda etti. Bu hepinizi kapsıyor. Andrew ve ben ona göz kulak olmak için elimizden geleni yaptık ve Fallan-"

"Biliyor mu?" diye sordum ve kendimi tekrar oturma pozisyonuna çektim.

"Hayır... öyle değil. Andrew ailesini öldürdükten sonra Forest'a duyduğu kan arzusu gerçektir. En kötü yanlarını ortaya çıkarmaya zorlayarak her şeyi tehlikeye atacağından korkuyordum ama kıza gerçekten aşık olmuştu."

Başımı sallayıp ellerimi saçlarıma götürüyorum.

"Şimdi ne yapacağım ben?" diye soruyorum.

Başka bir varlığın varlığını hissedince, ikimiz de konuşmamızı durdurup, bizi dik dik izleyen yaratığın olduğu yöne doğru yavaşça başlarımızı çevirdik. Şekil Değiştiren yerde oturmuş, sabırla konuşmamızı bitirmemizi bekliyor. Yerdeki çakıllarla oynarken, bizi fark ediyor ve daha önce yaratıklarda görmediğim bir şekilde gülümsüyor.

"M-Merhaba?" diye sordum, Mark'ın beni kaldırmasına izin verirken ikimiz de korkuyla yaratığa baktık.

"Kötü bir gece miydi?" diye soruyor, mağaranın ağzını işaret ederek. "Endişelenme, onlar da benden pek hoşlanmıyor," diyor ve yine o korkunç gülümsemesini sergiliyor.

"Sen kimsin?" diye soruyorum, duygularımı bastırmamaya çalışarak.

"Xavier, kendisi yapamadığı halde beni Forest'a göz kulak olmam için gönderdi. Ta ki kendini kampta bulana kadar."

"Apartmanda mı?" diye sordum, yaratığın başını salladığını görünce.

"O gece, kafasındaki çipi çıkardığı gece ve Peygamber'in kavmimi onun ve arkadaşlarının peşine Piyango'da gönderdiği gece oradaydım."

"Neden bizimle konuşuyorsun?" diye sordu Mark titrek bir sesle.
"Açıkçası bizimle akıl yürütmek istemiyorlar."

"Ormanın bütün resmi görmesi gerekiyor."

"Üstünüz dedi ki-"

"Hâlâ insanım, öyle görünmesem de. O koğuşun arkasındaki insanlar kadar kapana kısılmış durumdayız. Özgürlük, karanlıkta saklanarak elde edebileceğimiz bir hak değil. Paradoksları gördüm. Eskiye dönmenin bir yolu olduğunu biliyorum," diye iç çekti, açık alana bakarak. "Ve bu, ona o mektubu ulaştırmanla başlıyor."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

XAVIER - KARANLIK GÜNLER

Yalnız kalmanın bana huzur vereceğini hiç düşünmemiştim.

Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmaması kavramı, bununla yüzleşmek zorunda kalana kadar en büyük korkularımdan biriydi.

Lily'nin ölümünden kısa bir süre sonra annemle babam da geldi. Bana bağırp çağırdıklarını, Peygamber'in derilerini parçalamasını engellemem için yalvardıklarını izlemek zorunda kaldım. Işığın ikisinin de gözlerinden silindiği anı gördüm. İkisi de nefes alan, göğüslerindeki atan kalplerle beslenen iki insan, Peygamber'in özel odasının soğuk beton zemininde aniden iki et çuvalına dönüşmüşlerdi. Kanları ayaklarımın etrafında toplanıyor ve attığım her adımda beni takip ediyordu.

Kendimi tutmalıydım. Her şeyi içimde tutmalıydım. Peygamber beni izliyor, kırılmamı bekliyordu ki beni de alsınlar. Annem ve babamın ölümünü görünce gülümsedim, iğrenç kusmuğumu yutmaya çalışarak boğazımdan kaçmaya çalıştım. O gece odamda yastığa o kadar uzun süre bağırdım ki, ertesi gün sesim tanınmaz hale geldi. Peygamber'e bir daha asla gözlerimden yaş akmayacağını söylediğimde ciddiydim.

Her şeyimi elimden aldılar, ama ben hâlâ sadakatimi kanıtlamaya çalışıyorum.

Ama artık beni izleyen sadece Peygamber değil.

Hayır, varlığında başka bir şey kıpırdanıyor, beni güvenli bir mesafeden izliyor, her seferinde bakışlarını üzerimde hissettiğimi düşündüğümde kayboluyor.

Yalnızlığım salt bir yanılgıdan başka bir şey değil, çünkü ben hiçbir zaman gerçek anlamda yalnız değilim.

O her zaman beni izliyor, ben öyle düşünmesem bile.

"Adamlarım, Unfortunate sektöründeki bir kişinin başkalarını isyana teşvik ettiğini haber verdi. Bir çocuğu ve karısı var. Kafasına bir kurşun sıkmak istiyorum ve bunun bugün yapılmasını istiyorum. Bana sadakatini göstermekte bu kadar kararlıysanız, o lanet adamlarınızı sıraya sokun ve köstebeğimi bulmaya geri dönün," diye fısıldadı Peygamber, bir zamanlar huzurlu olan huzur anımı bölerek.

Unfortunate sektöründeki ağaçlardan birine yaslanmış, varlığını sorgulayabilecek herkesten gizlenmemi sağlayacak sıradan günlük kıyafetler giyerek dikkat çekmemeye çalışıyorum. Müşterilerin sokaklarda çalışmasını izlerken, sözde vatandaşlarımın her birine yapışan hastalık yüzünden midem bulanıyor. Komutan unvanına sahip olabilirim ve bu yetkililer her ihtiyacıma boyun eğebilir, ama günün sonunda, bu zavallı aptalların geri kalanı gibi damgalanmış bir poster çocuğundan başka bir şey değilim.

En azından o lanet çipin kafamın içine girmesinden endişe etmeme gerek yok.

Bana doğru yürürken, üst rütbeli adamlarımdan biri olan Adam, Andrew'u da beraberinde sürükleyerek, haftanın başlarında kafasını ezdiği talihsiz adamdan bahsediyor. Koğuşun dışında yaşadığımız etkileşimden açıkça habersiz olan Andrew, beni zihninde boş bir surattan başka bir şey olarak görmüyor ve konuşmalarımızı yaşandıktan sadece birkaç dakika sonra unutuyor.

Beni hatırlamasını istediğime karar verene kadar bu böyle kalacak. İhtiyacım olan son şey, adamlarımdan birinin buraya gelmeden önce kim olduğumu bana hatırlatmaya çalışması.

Tek çıkış yolu Peygamber'in zayıf noktasını bulmaktır. Bunu yapmanın tek yolu da oyuna katılmaktır.

Andrew'un aksine, Adam güç tutkusuyla yanıp tutuşuyor ve bu yüzden ne kadar yozlaşmış olduğumu umursamıyor, hatta kimliğimin bana ait kalmasını sağlamak için arkadaşlarının beynini defalarca

yıkamak zorunda kalsam bile. Adam'ı yarım yamalak anlayan Andrew, fırının dışında oturan bir aileyi dikkatle izliyor ve gruptaki adam bize her baktığında başını eğiyor. İletişim cihazımı çıkarıp, Peygamber'in yok etmemi o kadar nazıkçe istediği ailenin dosyalarına bakıyorum. Cihazımı kaldırdığımda, ekranımdaki adam banktaki adamla birebir aynı ve belki de aileyi hemen bulamayacağım umudunu yerle bir ediyor.

Andrew'u kendime doğru iten Adam, dikkatimin üzerinde olduğunu fark edince sonunda boğazını temizliyor.

"Bizi çağırdınız efendim?" diye soruyor, elinden geldiğince kıcımı öpmeye devam ediyor.

Andrew ve Adam'ın çocukları arasında sadece bir yaş fark var, bu da onları iş ortamının dışında yakın arkadaş yapıyor. Adam, üniforması dışında Andrew'a ne kadar nazik davransa da, ilk fırsatta onu otobüsün altına atmaktan asla çekinmiyor. Andrew, telaşla yanımdan geçerken dikkatini aileden uzaklaştırıyor.

"Seni ben aradım. Blackburn'ü de beraberinde sürüklemeni ben istemedim," diye tısladım, gözlerimi adama kısarak.

Efendisine bir köpek gibi boyun eğerek Andrew'u serbest bırakır.

"Özür dilerim efendim, ben sanmıştım ki-"

"Ne sandın lan sen?" diye soruyorum.

Başını sallayarak Andrew'u görev yerine gitmesi için teşvik ediyor, zihninin benim görüntümü engellemeye başladığını izliyor.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadı Andrew duyma mesafesinden çıkınca.

Görev yerine dönen Andrew, ailesine tekrar bakıyor, onları hüznle izliyor.

Ailenin başındaki adamı tanıyor.

Aslında belki de burada olduğu süre boyunca yakınlardı.

Adamla kadının arasına sıkışmış genç bir çocuk, koyu bukleli bir kafa ve benimkiler kadar mavi gözlere sahip. Bacaklarını bankta sallarken, etrafında yaşanan ölüm ve kargaşaya rağmen mutlu görünüyor.

"Benim için bir iş yapmanı istiyorum," diyorum ve Adam'ın tüm dikkatini üzerime çektiğimde kollarımı kavuşturuyorum.

"Her şey," diye mırıldandı Adam, benden isteyeceğim her şeyi yapmaya hevesli bir şekilde.

"Andrew'un çipini kullanıp o adamı idam etmesine yardım etmeni istiyorum," diye ısrar ediyorum, başını çevirerek aileye bakmasını sağlıyorum.

"Bu Joshua Marskwood. Andrew'la kardeş gibiydiler," diyor Adam ve bana Andrew'un neden gözlerini ayıramadığına dair biraz fikir veriyor.

Joshua'nın Andrew'a her baktığında takındığı kaypak bakışları ve katı duruşunu göz önünde bulundurunca, aralarında hâlâ anlaşmazlık olduğunu varsaymak sanırım mümkün.

"Neden umurumda olması gerekiyor?" diye soruyorum, Adam'daki tereddüdü hissederek.

"Bir oğulları var."

"Bunu görebiliyorum." Diye tükürdüm, keşke hiç hissetmeseydim dediğim kıskançlıkla çocuğa baktım. Yaşayan, nefes alan iki ebeveyn, ikisi de küçük çocuğun iyiliğine tutkuyla bağlı. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğu anda bakışlarımı kaçırdım, omuzlarımı geri çektim.

"Belki de çocuğu bu işin dışında bırakmalıyız-"

Adam'ın boğazını tutup onu kendime doğru çektim, dokunuşum altında vücudunun nasıl titrediğini hissettim. Terinin parmaklarımın altında biriktiğini hissederken, meydan okuyan sözleri hızla aklımdan uçup gitti. Yanıma uzanıp yeniden düzenleme cihazımı çekip başının yan tarafına vurdum.

"Bu konuda bir seçeneğin olmadığını açıkça söyleyeyim. Sen ve Andrew babayı idam edeceksiniz ve bunu kadının ve çocuğun önünde yapacaksınız."

"Andrew'u işbirliği yapmaya ikna edebileceğimin garantisi yok. Yeniden düzenleme cihazı olsa bile, hâlâ İşaretli. Etkileri sadece geçici olabilir." diye haykırıyor Adam, ellerimi boynundan kurtarmaya bir kez bile cesaret edemedi.

Adamı kendine doğru çekip kıvranıyor.

"Ya işbirliği yaparsan, Katiana'yı ihanetinden, Josh'u da senin cehaletinden dolayı öldürürüm. Adamın oğlunu tek alçakgönüllülüğümden kurtardığımı düşün."

Adam, öksürerek hafifçe bir adım geri çekiliyor.

"Belki Andrew'un yeni bebeğini ceza olarak alıyorum-"

"Çocukları hayatta kalamadı," diyor Adam, Andrew'u izlerken boğazını ovuşturarak.

"Ne?" diye soruyorum.

Katiana'nın kocaman karnını daha birkaç gün önce gördüm. Lily'den sonra, çocuğu rahminden tamamen kesip kesmemeyi düşündüm.

"Katiana ve Andrew'un çocuğu dünyaya gelemedi. Düşük yaptı."

Hazmetmek için bir an durup, Peygamber'e bana böylesine önemli bir bilgi vermediği için içten içe kızdım. Ceketimin cebine uzanıp küçük kamerayı aldım ve parmaklarımın arasında kurcaladım.

"Yazık," demeyi tercih ediyorum ve kamerayı Adam'a fırlatıyorum.

"İşin bitince bana provasını gönder ve bana bir iyilik yap, adımı ve yüzümü karıştırma. Tamamlandığında masamda olmasını istiyorum."

Kamerayı elinde dikkatlice tutarak, gelecek talimatları bekliyor.

"Bütün bir yıl boyunca burada kalamayız," Onu kendimden uzaklaştırırken dişlerimi gösterdim, "Hadi bakalım."

Sendeleyerek uzaklaştığını görünce kıyafetlerini düzeltiyor ve bana son bir kez panikle bakıyor. Kamerayı ceketinin içine sokup, Andrew'un yanına varmadan önce bir anlığına yeniden ayarlıyor ve sonunda adamın kulağına fısıldıyor.

Ağaca yaslanıp oturduğumda, fırının kapısı ardına kadar açılıyor ve Andrew'unkinden pek de farklı olmayan bir yüz ortaya çıkıyor. Andrew ileri bakarken gerginleşen adamla göz göze geliyorlar, ikisi de oldukları yerde hareketsiz duruyor. Andrew, öfkeyle başını sallayarak Adam'ı yakalıyor ve adamdan "kirli kulaklardan uzakta" daha özel bir yerde konuşmasını istiyor.

Bu diyaloga bakıldığında, adamla Andrew arasındaki benzerliklerin çok derin olduğu görülüyor.

İşte geride bıraktığı babası.

Oğlunun gidişini izlerken, dikkati hızla bana kaydı ve ben tamamen dönmeden yüzüme kondu. Vücudumu hızla çevirip, gruba sırtımı döndüm ve arkama odaklandım. Hareket eden küçük bir an, artık seçtikleri bakış açısından beni izleyemeyecekleri bir ara sokağa daldı.

Gözlerimi kısıncı, gümüş bir parıltı ve altın kadar parlak bir iris görüş alanımdan geçti. Bir an odaklanıp gözlerimi kırıştırdım, artık hiçbir canlılığın olmadığı ara sokağın karanlığına alışmaya çalıştım.

Bir kez daha izlendiğimi fark edince ağzımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissederken, hançerimi arıyorum, kendimi asla yalnız hissetmememin sebebine yaklaşırken ağaçtan uzaklaşıyorum.

Peygamber'in faresi.

Benim gölgem.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Düşmüş

Yan dönüp ona uzandım, sıcak bedeninin benimkine sokulduğunu hissetmeyi bekledim. Sadece bir şilteyle karşılaşınca, elim etrafta kaydı ve uyku geçmeye başlayınca telaşla adımlarımı hızlandırdım. Gözlerimi yavaşça karanlığa alıştırıp, bu gece benden ne kadar uzakta uyumaya karar verdiğini anlamaya çalışarak gözlerimi kırptırdım. Yastıklarını tutup battaniyesini çektiirdim ve sadece onu hissetmediğimi değil, aramızdaki bağın gücünü de hissetmediğimi fark ettiğimde kalbimin duracak gibi olduğunu hissettim.

Nerede o?

Yatağa en yakın lambalardan birini yaktığımda neredeyse yataktan düşüyordum. Yatağa baktığımda, ondan hiçbir iz yoktu. Odaya göz gezdirdiğimde, her şey aynıydı, sanki buradan elenmiş gibiydi. Dikkatimi, dokunulmamış olmasını umduğum tek yere çektiğimde, şifonyerin üzerinde artık ne olmadığını fark ettiğimde kanım dondu.

Bu yerleşkenin en iğrenç yaratıklarından birinden bizi ayıran tek bir bıçak ve tek bir anahtar.

Orman, ne yaptın sen?

Panikleyerek bulabildiğim en yakın pantolonu üstüme geçiriyorum, düğmelerini bile iliklemeye tenezzül etmiyorum. Çılgınca bir gömlek ararken, bağımıza uzanmaya başlıyorum ve zihnini iyi olup olmadığını

sorgulayan düzinelerce düşünceyle dolduruyorum. Bıçağımı alıp yan tarafıma bağlıyorum ve sonunda onu bulmayı, giyinmeye çalışarak zaman kaybetmeye tercih ettiğime karar veriyorum.

Kapıya doğru ilerlerken korku ve öfke yüreğimi sarıyor.

Ona dokunmayı aklımdan bile geçirirse, ölmüş bir adamdır.

Menteşeleri üzerinde sallanarak açılan gri varillerden oluşan bir dalga odaya girdi, hemen kapıyı kapatıp her kilidi çevirdi. Nefes nefese ve titreyerek, kanlı elleri kapının yüzeyine bastırılmış, bacakları kıpkırmızı ve küçük morluklarla kaplı. İnleyerek ellerini kapıdan indirdi ve yavaşça bana döndü.

Ağızındaki kan, dudaklarını koyu kırmızı bir renge boyadı. Önüne baktığında, kırmızı damlalar tişörtünden aşağı süzülerek bacaklarına doğru aktı. Gözleri kocaman açılmış ve odaklanamayan bir şekilde, gözleri bana kaydı, aramızdaki bağ bir pişmanlık dalgasıyla doldu.

Ne oldu lan?

Titrek bir şekilde kılıcını yere düşürüp, Xavier'in cep telefonunun anahtarını belinden çıkarıp öfkeyle şifonyerin üzerine fırlattı. Ellerini saçlarından geçirirken, hiperventilasyonunun sesi sözlerini bastırdı.

"Ne-"

"Kanını içtim."

Hayatımda hiçbir şey beni bu tek cümleden daha fazla korkutmamıştı. Derin bir nefes alıp zihnine odaklandım, sadece aramızdaki bağı değil, aynı zamanda tamamen yabancı, kesinlikle erişemediğim bir şeyi hissetmek beni ürküttü.

Xavier.

"Kafamın içine girdi ve ben onu içtim."

İçimden akan öfke selini durdurmaya çalışırken, Xavier'in hayatını sonlandırmanın her türlü şikenceli yolu aklıma doluyor. Boğazını kesmenin nasıl bir his olduğunu düşünürken, morlukların tenini neden boyadığını şimdi anlıyorum.

Ona dokundu.

Benim olana dokundu.

Gözlerinin içine bakınca, bu kadar aptal olduğu için ona bağırma isteğim artıyor. Gözlerinin dolduğunu görünce, içindeki gerçek paniği görüyorum.

Xavier'in manipölasyonu olsun ya da olmasın, etkileşimlerinin sonucunda bunun böyle olacağı hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu ve çok korkuyordu.

Öfkemi bir kenara iterek kendimi toparlamak için birkaç dakika bekliyorum, çünkü şu anda tek bir şeye ihtiyacı var.

Daha sonra onun aptallığını parçalayabilirim. Şu anda bana ihtiyacı var.

Günün sonunda bana her zaman ihtiyacı olacak.

Kolunu nazikçe kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, dokunuşuma karşılık dudağının titrediğini izliyorum. Onu olabildiğince kendime doğru çekiyorum, kollarım onu sarıyor, şu anda çok ihtiyaç duyduğu dokunuşla bedenini kucaklıyorum. Aramızdaki bağın gücünü hissederken, Xavier'in kan paylaşımı planıyla uydurduğunu düşündüğü her şey, büyük resimde önemsiz kalıyor. Başını avuçlarıma alıp saçlarıyla oynuyorum, gözyaşlarının tenime nasıl değdiğini hissediyorum.

"Ne düşünüyordun, Orman?" diye soruyorum, buraya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışarak.

"Kesimin iyileşmesini istiyordum ve onda bir sürü yara vardı. Sanki her yanlış söylediğinde, bunun cezasını çekiyordu. Neden yaptığımı bilmiyorum. Sanki kendi acısını başımın üstünde tutuyormuş gibi hissettim ve bilmiyorum, panikledim. Beni... beni içmeye zorlamadı. En başta neden içmemi istediğini bilmiyorum-"

O piç kurusu.

"Sahte bir bağ," diye patladım. Xavier benden ona nasıl işkence edeceğime dair kafamda milyonlarca sebep uydurmamı istediye, tam da bunu yapmıştı. Öfke düşüncelerimi hiç bu kadar ele geçirmemişti.

"Sahte senet nedir?"

"Aramızda nasıl bir bağ varsa, Xavier'ın da artık senin sayende bir bağı var, ama bu bağ ikinizin artık paylaştığı kan bağıyla yaratılmış. Seni iyileştiriyor olabilirdi ama aynı zamanda sana erişim izni de veriyordu. Nefretin onu delirtiyordu."

Onunla yalnız kaldığı anda böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. Xavier en güvenilmez ve entrikacı küçük piçlerden biri.

Elbette ilk fırsatta, uyanıkken aklına gelen her şeye sızmaya çalışacaktı.

Onun için bunların hepsi sadece tek bir lanet oyun. Burnunu yanlış yerlere sokmayı ne zaman bırakacağını bir türlü öğrenemiyor.

"Kanının beni nasıl iyileştirebildiğini? Kanının beni bu kadar etkilemesi ama başkalarını etkilememesi nasıl mümkün oldu?" diye soruyor, bu açıklama karşısında şok olmuş bir şekilde.

"Xavier'in yaşlı olduğu ve ne yaptığını bildiği açık. İşaretliler ile kanları arasındaki bağ neredeyse bir zanaat. Bu, yalnızca vücudunuzun aldığı gücü istemesi durumunda işe yarar. Siz intikam istiyordunuz, o da sizi kontrol etmek istiyordu. Görünüşe göre fırsatı değerlendirmiş."

Şifonyere baktığımda, aklımda tek bir düşünce örüntüsü beliriyor.

"Şu lanet anahtarı alacağım ve-"

"Tek yönlü bir yol mu?" diye soruyor ve bana bakmamı sağlıyor. "Sahte bağ mı?"

"Hayır, eğer yeterli güce sahipsen, ona emir verebilirsin, hatta onu öldürebilirsin bile."

"Xavier'e şimdiye kadar hiç kimse zarar vermedi, sadece..."

Sözlerinin sonuna doğru, her şeyin altüst olduğu o Piyango gecesini düşünerek derin düşüncelere dalıyor.

"Ama?" diye sordum, cevabını merakla bekliyordum.

"O gün Piyango'da, bizden olmayan biri veya bir şey ona zarar verdi."

"Hiçbir ipucumuz olmadığını varsayıyorum."

"Hayır, ama eğer onun üzerinde bir kontrolüm varsa, ondan ihtiyacımız olanı aldığımızda, onunla işimiz bitmiş olur."

Aklımı işgal eden sadece benim işkence düşüncelerim değil. Onun düşünceleri de çöküyor, sahip olabileceği her pişmanlık dolu düşünceyi yakalıyor.

"Xavier'i bu bağla öldüreceksin," diye sonunda parçaları birleştirdim, öfkenin gözlerini bulandırmasını izledim.

"Başka seçeneğim var mı?" diye soruyor, gerçekten bir cevap arıyor.

Bu kızıdan her şeyini aldı. Bir zamanlar taşıdığı aydınlık, nazik doğası, ona getirdiği karanlık tarafından yok edildi. Orman'ın içindeki

her güzel şey, yerini avlanma ve yolumuza çıkanları hor görme ihtiyacına bıraktı. Bond olsun ya da olmasın, Xavier onunla herkesin aptalca davranacağı bir çizgiyi aştı. Aygıt'la savaş açtı ve bu tür eylemlerin sonuçları var.

Ellerimi yüzüne götürüp, ona en belirgin gerçeği hatırlatıyorum.

"Her zaman seçeneklerimiz vardır, Forest. Yokmuş gibi hissettiğimizde bile," diye fısıldıyorum. Parmaklarımı kanlı yanaklarında gezdirirken, kanı parmaklarıma değiyor.

"Bu dünyanın seni zorladığı şeylerin, ne olacağını belirlemesine izin verme."

Alnını göğsüme bastırdı, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Sanki kayıp gidiyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyor ve kollarını vücuduma doluyor.

Kadını yakalayıp yerden kaldırdım ve bacaklarının bana dolanmasına izin verdim. Onu olabildiğince yakınımda tutarak bakışlarını bana çevirdi.

"Tutunmaya devam edeceğim," diye fısıldıyorum, alnı alnıma değdiğinde gülümsüyorum.

"Benimle misin Markswood?" diye soruyor, konuşurken gözlerini kapatıyor.

"Sonsuza dek. Bu hayatta ve öbür dünyada, çünkü sonsuza dek asla yeterli olmayacak."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAİDEN-İKİ HAFTA SONRA

Ruhun yeterli güçle teslim alınabileceğini söyleyenler, karşımdaki grubu hiç görmemiştir. Son iki haftadır Xavier, Forest ve Fallon, yeteneklerini mutlak sınırlarına kadar kullanarak, sürekli göğüs göğüse çarpışmalarla karşı karşıya kaldılar. Bağları yüzünden tükenmiş olmasına rağmen, Xavier'in taktik becerileri New Hope'taki en eğitilmiş muhafızları bile aştı. Rabekah'ın kurtuluş eğitimindeki İşaretliler, defalarca üçüne üstünlük sağlamaya çalıştı. Savrulurken, yumruklanırken, kesilirken ve manipüle edilirken, üçlüye teke tek meydan okuyan herkes diz çöktü.

Bu komplekste herhangi biriyle karşı karşıya geldiğinde tamamen durdurulamaz olsa da, bir kez karşı karşıya geldiğinde olasılıklar bambaşka bir hikaye. Kız kardeşim, Xavier'in onun zayıf anında yarattığı sahte bağı öğrendiğinden beri, Xavier onun zihnine sızmayı başarıyor ve kafasının karışmasını istemediği her an onu telaşlandırıyor. Yine de Forest nefretle savaşıyor, Xavier'in uzuvlarını ve kıyafetlerini elinden geldiğince parçalıyor. Sonunda, üçüncü veya dördüncü kez üstünlük sağladıktan sonra, onu kesmemek için kendini zor tuttuktan sonra, hep birlikte sarışın vahşiden uzak durmaya karar verdi. Bunun bağ yüzünden olduğunu biliyoruz. Bir bakıma, ona olan kan arzusu, ona gerçekten zarar verme fırsatı bulduğu anda diniyor

gibi görünüyor. Bu onu çileden çıkarıyor ama her şeyden önce Fallan'ı cesaretlendiriyor ve iki adamın da üstünlük sağlayamaması nedeniyle, adamların kavgayı kanlı bir şekilde terk etmesine neden oluyor.

Xavier'in, üzerindeki kısıtlamalara rağmen verebileceği zararı görmek neredeyse korkutucu. İçten içe, Forest'ın geri çekildiğini, bir kavga ile tam teşekküllü bir cinayet girişimi arasında gidip geldiğini biliyorum. İçindeki güç uykuda, her an patlamaya hazır. Bir zamanlar Forest'ı tehdit olarak görmeyen herkes, şimdi öfkesinden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Muhafızların büyük nakliye araçlarına binmeye başladığını izlerken, arkaları açıldı ve çoğumuza oturacak kadar yer kalmıştı. Bu yolculuk için sadece üç araca ihtiyacımız olacak. Mucizevi bir şekilde, Rae'nin uyum sağlamasına yardım etmek için geride kalan Valerie dışında grubumuzun tamamı komşu kampı ziyaret etmek üzere karşılandı ve yolculuğa sadece Rabekah, Jeremy ve yaklaşık üç muhafızının katılması gerekiyordu.

Her birimiz baştan aşağı koyu renkli taktik teçhizatlar giyiyoruz, yanımıza büyük bir bıçak ve kalçalarımızda tabanca kılıfları takıyoruz. Yüzlerimiz, kül ceplerinden geçmemiz durumunda ciğerlerimize destek olması için takılmış maskelerle gizleniyor. Fallan ve Xavier'in takas için aracın sırtına eşya taşımalarını izleyen Forest, grubun içinde dolaşarak Valerie'den Xavier'e bir şey vermesini istiyor, bir daha asla onunla isteyerek konuşmayacağına dair verdiği söze sadık kalıyor. Kız kardeşime gözlerini deviren Xavier, Valerie'nin elinden eşyayı kapıyor ve kız kardeşime kötü niyetli bir bakış atıyor. Gri tellerle kaplı saçlarını kestirmek zorunda kalan Xavier'in daha uysal saç modeli, keskin yüz hatlarına uyuyor ve yüzünün daha güzel hatlarını ortaya çıkarıyor.

Orman sarsılarak olduğu yerde kalakaldı, yanaklarının buradan bile kızarmış olduğu belliydi.

Görünüşe göre hâlâ zihinsel iletişimleriyle ona işkence ediyor ve artık buna tam erişime sahip.

Fallan, Xavier'i aracın arkasına iterek Forest'a karşılık verir ve parmağını adamın göğsüne doğru uzatır.

"Lanet olası kafanı ezmeye karar vermeden önce o kızın kafasından uzak dur," diye tehdit ediyor Fallan, adama ve adamın küçük sırtışına bakarak.

Xavier, Fallan'ı yakalayıp kolunu bükerek yer değiştirmelerini sağlar ve Fallan'ın önünü aracın arkasına sabitler.

"İstediğimi söyler ve yaparım," diye tısladı Xavier.

Forest'in Tutuşu tarafından hızla geri itilen Xavier, dizlerinin üzerine çöker; öfkesini bastırmaya çalışacak kadar güçsüzdür. Fallan, Xavier'ın göğsüne tekme atar ve adamın acıyla o noktayı kavramasını izler. Tekrar tekmelemeye hazırlanan Forest, Fallan'ın bir santim daha hareket etmesini engellemek için elini kaldırır.

"Buna değmez," diye fısıldadı, iki çocuğa da dikkatle bakarak.

Xavier elini indirip ayağa kalkar ve Fallan'a alaycı bir bakış atar.

Forest, Xavier'in yanından omzuyla iterek araçlardan birinin arkasına atladı. Arkasından gelen Xavier, Rebekah'nın onu başka bir araca oturtması yönündeki uyarılarını görmezden gelerek oturdu. Forest'tan uzak durarak gözlerini kapattı. Vücudunu geriye yaslayıp bacaklarını açtı ve bağlı bileklerini kucağına dayadı. Forest'a son bir bakış atan Xavier, "siktir git" diye mırıldandı ve Xavier gözlerini kapatırken sırttı.

Ne kadar güç gösterisi yaparsa yapsın, yorgunluğu bir türlü yakasını bırakmıyor.

"İhtiyacımız olan son şey bu olmalı," diye neşeyle mırıldandı Hunter, taşınması gereken son tahıl çuvalını taşıırken. Çuvalı araçların arkalarından birine fırlatıp ellerini birbirine sürttü, yaklaştıkça grubun gerginliğini daha da hissediyordu. Gözlerini tamamen kaçırarak yanımdan geçti, varlığını fark etmeye bile çalışmadı.

"Avcı," diyorum adama doğru uzanarak.

Söyleyeceklerimi duymazdan gelip ilerlemeye devam ediyor ve daha az dolu olan araçlardan birinin kasasına atlıyor. Elimi indirip, Xavier'in gözleri dikkatimi çekiyor ve başını eğerek sahnenin gelişimini izliyor.

"Defol git!" diye bağıryorum, ağzının kendine özgü gülümsemesiyle kıvrılmasını izlerken.

"Sence artık bir şansım var mı?" diye fısıldıyor Xavier zihnimin içinde, yüzümün kızarmasına neden olarak.

Gözüme bir anlığına bir şey ilişti, ancak Xavier'in bacağına saplanınca durdu. İnlemesini bastıran Xavier, bacağını kavradı ve uyluğuna saplanmış çakıya baktı. Forest, çılgınca sırtarak, tıpkı bana yaptığı gibi başını yana eğerek Xavier'i izledi.

"Kardeşimin kafasından uzak dur" diye uyarıyor.

Fallan bana yaklaşırken başını sallayarak gülümsüyor. Bacağından bıçağı çıkaran Xavier, inlemesini bastırıp ciddi bir bakışla bıçağı Orman'a doğrultuyor. Parlak gözlerinin önüne saçları dayayarak çenesini sıkıyor.

"O meleği hatırlayacağım," diyor çoğu kişinin tehdit olarak algılayacağı bir şekilde.

Yanaklarının aniden kızarmasından, onun zihninin sınırları içinde tuttuğu şeyi gerçekten ne kadar kastettiğini anlıyordum.

Orman'ın ne kadar telaşlı olduğunu görüp tatmin olan ikili sonunda susuyor.

Bekah, araçlardan birinin sürücü koltuğuna oturur ve Xavier ile Foirest'i çalıştırarak adamlarına diğer ikisini çalıştırmaları için işaret verir.

Yanımda sürüklenen Fallan kollarını kavuşturmuş.

"Kız kardeşimle birlikte orada olup o canavarı yatıştırman gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Memnuniyetle yaparım ama önce," bana dönüp tuhaf bir ifadeyle baktı. "Seni geride kalmaya ikna etmenin bir yolu var mı?" diye sordu, Forest'ın sözlerini tekrarlayarak.

İç çekip gözlerimi deviriyorum.

"Kız kardeşime söyle, yapacağım son şey onun bunlarla tek başına karşılaşmasına izin vermek."

"Eminim o konuşmayı sürdürecektir... İyi misin? Hunter-"

"İyiyim Fallan. Kız kardeşim adına bilgi almak için konuşmayı bırak."

Ayağımı yere vurarak adama sert bir bakış attım.

"Bu cehennem yolculuğu ne kadar sürecek?" diye sordu Xavier, sonunda sessizliği bozarak.

Bir aracın arkasından çıkan Jeremey, kılıcını savurup Forest ve Xavier'in yanına, yatağa uzanıyor. Sarışının yanına yerleşip sertçe dürtüyor.

"Tahmin etmem gerekirse altı saat. Ama habersiz konuşmaya devam edersen, ağzını tıkarım," diye tehdit ediyor Jeremey.

Adama doğru eğilince Xavier'in Jemrey'den ne kadar daha büyük olduğunu görmek daha kolay oluyor.

"Başka birinin ağzını tıkamaktan hoşlanan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum," Xavier gözlerini indirerek adama baktı. "Denemeni çok isterim."

"Daha iyisi, boğazını kes ve hepimizi onun huzurundan kurtar," diye araya girdi Forest, Xavier'e bir kez daha bakarak.

Fallan kendini araca doğru çekerken elini bana doğru uzatarak bana yardım ediyor. Xavier'in yanından geçerken gözleri Fallan'ı takip ediyor.

"Bugün neden bu kadar soğukkanlı olduğunu biliyor musun?" diye sordu Xavier, Fallan'ı olduğu yerde durdurarak. "Belki de antrenman dışında yeterince iyi performans göstermiyorsundur? Söz veriyorum, o güzel küçük ağzını dolduracak bir şeyim var-"

Fallan, Xavier'in yüzüne ilk yumruğunu indirdiğinde tüm kontrolünü kaybediyor. Parmak eklemlerini adamın çenesine yerleştiren Fallan'ın iniltisi, Forest'ın artık morarmış yüzünü kavrayarak ciyaklamasıyla kesiliyor. Panikleyen Fallan, başını kaldırıp Xavier ve Forest'ın burunlarından kanın çekildiğini izliyor.

"Ne oluyor yahu?" diye sordum, Xavier'in göğsünü dürterek. Forest kadar çabuk iyileşerek, keyifle gülümsedi ve Jermey'nin tabancasını yanına dayamasına aldırmadı.

"Sigorta. Beni öldüreceğine pek inanmıyorum, acımı artık onunla ne kadar kolay paylaşabildiğimi biliyorum. Bu bir anahtar gibi. Beni sinirlendirirsen, yaralarımın her birini hissetmesine izin vermekten çekinmem."

Jeremey'nin bileğini tutan Xavier, tabancayı fırlatır ve adamı bankın birkaç adım ötesine iter.

Başımı çevirip arkamızdaki yan arabaya bakıyorum, Aaron'un sürücü tarafındaki camdan başparmağını kaldırarak iyi olup olmadığımızı sorguladığını görüyorum. Omuzlarımı silkerek Rebekah, hareket etmeden önce bu tartışmanın bitmesini sabırla bekliyor.

"Acıyı paylaşabilecek tek kişi sen değilsin," diye tehdit ediyor Forest.

"İkimiz de bunun boş bir tehdit olduğunu biliyoruz, Forest."

Kimsenin tepki veremeyeceği kadar hızlı hareket ederek, oturan kız kardeşimin önünde duruyor, tepeden bakıyor. Fallan ona ulaşmadan önce hareket eden Xavier, kafasına vuruyor, boynundan tutarak onu hareketsiz tutuyor ve kendisine bakmasını sağlıyor.

"Zayıfsın, Forest," diye öfkeyle bağırdı Xavier. "Ve bunu biliyorsun."

Fallan, Xavier'e yeni bir doz sakinleştirici vererek onu kız kardeşimden uzaklaştırıp Jeremey'e geri döndürüyor. Forest boynunu bırakıp öksürüyor, kızarmış tenini ovuyor. Xavier'in diğer tarafına oturup bacağını onunkine bastırıp onu hareketsiz kılıyorum. İlaç vücuduna hücum ederken vücudunun çökmeye başladığını hissedince, dik durmak için elinden geleni yapıyor.

Fallan, Forest'ın başının tepesine bir öpücük kondurup burnundaki kanı sildi ve Xavier ile Fallan'ın yanaklarındaki küçük kesiğe baktı. Fallan'ın ona gösterdiği şefkatli dokunuşa kaşlarını çatan Xavier, yere tükürerek ağzında biriken kanı temizledi.

"Orman, sanırım her derde deva bir ilaç buldum," diye ısrar ediyorum, hem kampta hem de New Haven'da kutsal sayılan ilacı cebimde ararken.

Elini uzatıp beni durduruyor, elini yanağına götürüp gülümsüyor.

"Sorun değil Kai," diyor ve elini yavaşça teninin üzerinde gezdiriyor.

Derinin kapandığını, iz bile bırakmadığını, kesiğin kendi kendine iyileştiğini, korkunç bir izden tekrar mükemmel bir cilde dönüştüğünü izliyor.

Duraksayıp Xavier'e bakıyorum, artık temizlenmiş tenini görüyorum. Gösterdiği güce gülümseyen Xavier, hemen bunu saklıyor.

"Ne bok yiyorsun?" diye sordu Xavier, beni itmeye çalışacak kadar yorgundu.

Onu görmezden gelerek Forest'ı gözlemliyorum, Fallan'a başını yaslayıp yanımdan geçen tesisi izliyor.

Orman'ın taşıdığı gücü kimse inkar edemez. Şimdiye kadarki güç gösterilerinin çoğu, başkalarında korku uyandırmak için büyük çaplıydı. Şimdi ona baktığımda, gerçek gücünün çoğu kişinin görmezden geldiği hareketlerinde yattığını görüyorum. Her an, elini herkesin aklında tutuyor ve biri ona bir sebep verdiği anda Çağrı'yı

kullanmaya hazır. Çoğu yara onun için önemsizdir, elinin hareketiyle kolayca iyileşir. Herhangi birimiz yanlış bir şey söyleyip boynumuz ters yöne bükülebilir.

Ormanın gerçek gücü henüz göstermediği tüm başarılarında yatıyor.

Bu, ancak şimdi gördüğüm bir gerçektir.

"Eğer o ve ben yalnız olsaydık neler yapabileceğini bir düşün," diye fısıldıyor Xavier, farkında olmadan düşüncelerimde dolanarak.

Kolunu imdikliyor, irkiliyor, sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi gözlerini benden ayırmıyor.

"Ne?" diye sordum, onun oyalanma ihtiyaının aşırı olmasından rahatsız olarak.

"neni kapatmamı söylemeden sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Xavier sessizce.

Dikkatimi hak edip etmediğini tartışırken sessiz kalıyorum.

Jeremey'e baktı ve çenesini sıktı.

"Sen ve herkes her zaman benim kim olduğuma odaklandınız. Merak ediyorum, çoğu mantıksal düşüncenin arkasındaki beyin siz olduğunuz için, hiç durup kim olduklarını sorguladınız mı?" diye sordu Xavier, Jeremey ve Bekah'nın yan aynadaki yansımasına bakarken.

İkisine de bakıp, onun sorusunu düşünüyorum.

Bize bunları sorgulamamız için hiçbir sebep vermediler, ama bu şu soruyu akla getiriyor: Neden bize bir sebep vermediler?

"Ee, sen buralısın. Onlara güvenebilir miyiz?" diye sordum, içtenlikle bir cevap arayarak.

Orman, sanki dinlemiyormuş gibi bize doğru bakıyor, şüphesiz aklında bir yalan arıyor.

"Ailem New Haven'a ölüm cezasıyla gelmedi," diye tısladı Xavier, gövdesine bir kesik daha saplanınca irkilerek. Forest'ı izlerken irkilmedi. "Ona tüm acımı vermeyeceğim Kaiden. Ben canavar değilim," diye fısıldadı Xavier, vücudunu saran acıyı bastırmaya çalışarak.

"Ailenizi öldürülmek üzere kampa mı gönderdiler diyorsun? Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye soruyorum.

Sırtarak geriye yaslanıyor, uyururucuların ona verdiği sarhoşluğa doğru ilerliyor.

"Senin tahminin benimki kadar iyi, ama sen herkesten daha iyi biliyorsun; iktidardakilere her zaman güvenebiliriz, değil mi?" diye soruyor Xavier, aracın hareketine alışırken gözlerini kapatarak.

Öne doğru baktığımda dikkatimi adamdan uzaklaştırıp sorusunun aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyorum.

Müttefik olsak da olmasak da, tesise güvenebilir miyiz?

KIRKINCI BÖLÜM

ORMAN

Beş saatlik engebeli arazi, ağlayan Dünya'yı kaplayan toz ve külün içinde kaybolup gidiyor. Her engebeli tümseğe çarptığımızda zemini küçümseyen lastik izlerine odaklanarak korkuluğa tutunup başımı soğuk metaline bastırıyorum. Xavier'i ve sürekli bana kaçamak bakışlar atma ihtiyacını görmezden gelmeye çalışırken, gözlerim uzaktaki bir dönüm noktasına odaklanmaya çalışıyor, bir zamanlar şehrin üzerinde yükselen, şimdi ise Doğa Ana'nın pençesine gömülmüş büyük gökdelenlere doğru çekiliyor.

Cebime uzanıp cep saatinin kararmış metalini hissettim, bibloyu parmaklarımın arasında yuvarladım. Xavier'in de aynısını yaptığı yerlerdeki girintileri hissederek, parmaklarım saatin ön yüzünde kolayca kaydı.

Adam üzerinde bir kozum olmalıydı ve bu saat gibi saçma bir şeyle bağlantısı olduğu için, onu geride bırakmam mümkün değildi. Fallon onu yanımda getirme fikrine ne kadar itiraz etse de, sağduyum onu bastırdı ve gitmeden hemen önce onu almam gerektiğini söyledi. Xavier bana her baktığında mücevheri zincirinden tutup önünde sallamamak çok cazip geliyordu. Onu fırlatıp, aracın tekerlekleri altında ezilirken paniklemesini izlemekten başka bir şey istemezdim.

Üçüncü saatin sonunda Fallan, Bekah'nın direksiyonuna geçmeye karar verdi ve kadının arkada bizimle birlikte dinlenmesine izin verdi. Çoğu kişinin rahat zannettiğinden daha fazla sarsılarak, New Haven'da bir lokomotifini tam olarak kullanma fırsatı bulamamış olmasına rağmen makineyi nasıl kullanacağını kavramayı başardı. Jeremey'nin yolcu koltuğunda olması olmasaydı, Fallan'ın sonunda elinden alınan en ufak bir normallik hissine kavuştuğu için çok mutlu olacağından eminim. Yan aynadan bana baktığında, gülümsemesi camı aydınlattı ve sürüşünden kaynaklanan midemdeki huzursuzluğu görmezden gelmemi çok daha kolaylaştırdı.

Her geçen saatle sabrı daha da tükenen Xavier'in sakinleştiricilerin etkisi geçmeye başlıyor ve yüzündeki şakacı gülümsemeler yerini öfke dolu kaş çatmalara bırakıyor.

Hepimizi bir kez daha sarsan Fallan, büyük bir enkaz parçasından kıl payı kurtuluyor ve hepimiz enerjiyle dolup taşarken arabayı savuşturuyor.

Xavier korkuluğa tutunarak yana doğru eğildi ve Fallan'ın aynasına baktı.

"Daha önce hiç araba kullanmadın mı, seni manyak?" diye bağıyor Xavier, sesi yaklaşan kar fırtınasının getirdiği rüzgar tarafından bastırılıyor.

Fallan sırtarak ona sert bir bakış attı.

"Bunun için talihsizlerin dövülmesini sağladın. Memleketinde ihanet olarak gördüğün şeyi unuttun mu?" diye bağırdı Fallan, Xavier'in ağzının kapandığını görünce.

Bu düşünciyi düşünen Xavier alaycı bir tavırla güldü.

"Görünüşe göre dayakların haklı gerekçeleri vardı."

Dikkatimi Xavier'e çevirdiğimde gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarımı adama doğru indirip, kendini koltuğuna geri yerleştirdi ve masum bir seyirci gibi başını bana doğru eğdi.

"Ah, o nefret dolu bakışların beni ne kadar üzüyor," diye homurdandı, alaycı bir tonla beni kızdırmaya çalıştı.

Bekah aracını Fallan'ın yanına yaklaştırıp camını açıyor ve Jeremey'e kendisini takip etmesini işaret ediyor.

"Ne kadar uzakta olduğumuza dair iletişimleri güncelleyin!" diye bağıyor ve adamdan başını sallıyor. "Elyon, daha fazla kaynağa

ihtiyacımız olmaması için her birkaç saatte bir güncelleme istiyor!"

Başını grubumuza doğru uzatan Jeremey'nin bedeni pencereden dışarı doğru hareket ediyor.

"Sizden biri, Mahalle Sakinleri, telsizi bana atsın!" diye bağıyor.

Küçük cihazı ararken hepimiz ayaklarımızın dibine bakıp, ekipman çantalarımızın ceplerinde tesise giden tek direkt hattı aradık. Jeremey'nin çantasının yan tarafında cihaza bir göz atınca onu kaptım ve açık ellerine fırlattım. Bana kendi teşekkür versiyonunu, başını sallayarak, araca geri kayd. Yolumuza bakarken, birkaç mil ötedeki parlak ışıklar gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Buradaki hava ne kadar berraksa, koğuşa gerek yoktu, sadece yüksek elektrikli çitler vardı. Müziğin yüksek ritmini duyunca, koğuşa olmayan bir kasabayı görmenin normalliği, ağzımı bir sırtmaya zorladı.

Kamyonun kasasının metalinde Xavier'in yansımasını yakalayınca ona dönüp baktım, acaba o da kısıtlamalardan uzak, sıradan bir yapıda, uyguladığı gibi bir güzelliği görebiliyor muydu diye merak ettim.

Kamyon kasasının yan tarafından dışarı bakan Xavier'in gözleri kocaman açılmış, etrafımızı saran uçsuz bucaksız araziden başka hiçbir şeye odaklanmıyordu. Ayağa kalktığında, yaramazlığının tüm izleri kaybolmuş, yerini adamın ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir ifade almıştı.

"Fallan!" diye bağırdı Xavier ciğerlerinin tüm gücüyle, hepimizin Xavier'e doğru bir bakış atmasına neden olarak.

Başımı çevirdiğimde, yabancı kütle aracımızın yan tarafına çarptı ve tepki verebileceğimden daha hızlı çarptı. Oturduğum yerin karşı tarafına savruldum, yerde kaydım. Aracın şimdi yana yattığı yöne doğru hareket ederek yan yattım. Fallan, artık sadece iki tekerleğin desteklediği aracın kontrolünü çılgınca ele geçirmeye çalışıyordu. Bizimkiyle aynı şekilde çarpışmaya doğru ilerleyen diğer iki araca hızlıca bir göz attım, Tutuşumu Fallan ve Xavier'in enerjisine zorladım. Ellerimi kaldırıp üç aracı da kavradım. Odaklandığımda sırtım kamyon kasasının karşı tarafındaki banka çarptı. Xavier'in varlığıyla enerjiyle dolup taşarak bağırdım, etrafımdaki enerjiyi manipüle ettim, altı tekerlek seti de yere inene kadar karşıt kuvvetleri aşağı ittim ve her sürücüye yeniden uyum sağlaması için zaman

verdim. Üç aracı da tutmaya devam ederek etrafıma bakındım ve bize çarpan şeye baktım, iki Shifter'ın belirsiz gölgesini görünce irkildim, artık güvenli bir mesafeden araçlarımızın yanlarını takip ediyorlardı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Kai titrek bir sesle.

Xavier'e baktı, başını bana doğru salladı ve ayağa kalktı.

"Orman bekle-"

Tutuşumu her iki yaratığa da uzatarak, her birinin haydut zihnine girmeyi ve her birinin düşüncelerine erişmeye hazır olmayı planlıyorum. Elimi uzattığımda, karşı konulmaz bir karşıt kuvvetle karşılaşıyorum ve yaratığın zihnini çevreleyen bariyerleri kavrayamadığım için elimin titremesine neden oluyorum. Tüm enerjimi ortaya koyduğumda, sadece küçük bir fırsat kırıntısı elde ediyorum. Yaratıklar tekrar araca doğru hareket edip tekrar saldırmaya hazırlanırken, fırsat hızla tükeniyor.

Başımı acı sarıyor, elimi aşağı doğru bastırıyor, yaratıkları yönlendiren enerji zihnimdeki güvenlik önlemlerine şiddetle çarpıyor. Başımı kavrayan acı dayanılmaz, ömrüm boyunca hissetmediğim bir acı.

Gömleğimin ön kısmının kalktığını hissettim, öne doğru itildim ve beni aracın korkuluğuna doğru çektim, bu sırada aracımıza saldıran Shifter bana baktı.

"Size başka bir yerde ihtiyaç var, Bayan Blackburn," diye tıslıyor ve iğrenç tonuyla düşüncelerimi dolduruyor.

Kolunu önüme dolayan Xavier, beni geriye doğru çekiyor ve beni hareketsiz tutarken vücudumu yere ve dizlerinin üzerine bastırıyor. Enerjisi içimden akıyor ve yeni varlığın acısını bastırma yeteneği veriyor. Kollarını belime dolamış halde, dudakları kulağıma doğru yükseliyor ve titrek bir şekilde kısa bir mesaj iletiyor.

"Şimdi harekete geç, sonra düşün. Bağı kullan," diye fısıldadı, kollarımızı kaldırırken ellerini benimkilerin üzerine koyarak. Onun varlığıyla sarılıp derin bir nefes aldım ve iki yaratığın başlarını uzatıp merakla gösteriyi izlemelerini izledim.

"Bu sensin," diye fısıldıyorum, yaratıkların bize birer yemek gibi bakışlarını izlerken.

Dudaklarını kulağıma bastırdı, sesi telaşlıydı.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Şimdi bana yardım et."

"Orman," diye söze başlıyor Fallan, "Tekrar vuracaklar."

Kollarımızı havaya kaldırmış bir şekilde, Xavier ve ben yaratıkların zihinlerine odaklanıyoruz ve ikimizin de enerjisiyle kendimizi kolayca içeri atıyoruz. Acı içinde feryat eden yaratıklar, yüzlerini yerde sürüklerken başlarını büyük bir kederle tutarak koşularını durduruyorlar. Zihinlerinde varlığımızı koruyarak, ışıkların kapatıldığını ve feryatlarının nasıl tam bir çılgılık haline geldiğini dinlediğimi hayal ediyorum.

"Üzgünüm arkadaşlar," diye fısıldadı Xavier, içten bir üzüntüyü dile getirerek.

Kendini benden uzaklaştırıyor, enerjisi kalıyor.

"Bitir şunu, Orman."

Her iki yaratığın da zihinlerindeki düğmeleri çevirerek yere yığıldılar, etraflarını saran acıyla artık mücadele etmiyorlardı. Vücutlarındaki ölmekte olan kaslar kasılırken seğiriyor ve sarsılıyorlardı. Ölüm onları yutmadan önce son bir nefes verdiler, gözleri bize doğru döndü ve araçlarımızın uzakta birer nokta haline geldiğini izlediler.

Xavier ve ben aracın kasasının zeminine yığılıp nefes nefese kaldık. Sarışına odaklanmış bir şekilde Kai ve ben başımızı eğdik, ikimiz de bir şeyleri parçalayacak kadar sinirlenmiştik.

"Xavier, ne oluyor?" diye bağılıyor Kai, sarışının kafasına vurarak. "Bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?" diye soruyor Kai.

"Ben değildim!" diye haykırdı Xavier, bana doğru sertçe dönerek. "Kimsenin sahip olmadığı çorak bir topraklardayız ve sen beni mi suçluyorsun?" diye sordu, öfkeyle bana bakarak.

"Yalan söylemediğini sanıyordum?" diye soruyorum, hâlâ yorgunluktan nefes nefese.

"Sadece senin için, aşkım," diyor Xavier alaycı bir şekilde.

Jeremey, ön tarafı yataktan ayıran küçük pencereden aracın arkasına zorla binip direksiyonu devralıyor ve Fallan'a bana katılma fırsatı veriyor. Beni kollarına alıp tutan Fallan, başımı göğsüne yaslarırken bizi tekrar banka oturtuyor.

"Cehenneme git, Xavier," diye çıkıştı Fallon, sarışının gözlerini devirmesini sağlayarak.

"nce sen, Markswood."

Fallon, bacağımı sıkarak dikkatimi kendisine çekti ve Xavier'in adamın hareketlerine olan nefret dolu bakışlarını görmezden geldi. Vücudumu dokunuşuna alıştırarak ikimiz de i çektik ve kendimizi toparlamak için birkaç dakika bekledik.

"İyi misin, Dove?" diye soruyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Tkendim... Ama evet," diye fısıldıyorum, sinirli bir Xavier ile göz göze gelmeyi bekleyerek.

Adama dönüp baktığımda, gözleri yine uzaklara dalmış, taş kesilmiş bir halde. Odaklanmasını takip ederek, uzak diyarlara bakıyorum ve uzaktan bizi izleyen bir figür gördüğümde irkiliyorum. Gümüş bir maske figürün yüzünü gizliyor, eldivenli elleri kalkmış, bize doğrultulmuş, parmakları silah taklidi yaparak aracımızı takip ediyor. Dik oturup gözlerimi ovuşturuyorum, açtığımda hiçbir şey göremeyince şaşkına dönüyorum. Geldikleri kadar çabuk kayboldular.

Bir açıklama yapması için Xavier'e döndüğümde, ilk kez tüm savunmasını indirerek duygularını hissetmeme izin vererek hiçbir şey söylemiyor.

Onun endişesini hissediyorum.

Aniden geliyor, düşüncelerimi yiyor, göğsüme rahatsız edici bir ağırlık bindiriyor.

Daha da kötüsü, onun korkusunu hissediyorum.

Korkusu nemsiz değil.

Üzerime doğru yayılıyor, vücudumda aşağı yukarı hareket ediyor, bana hissettirdiği birkaç anda aklımı ıldırtıyor ve ardından tüm savunmalarını geri çekiyor.

Korkusu gerçek ve çok korkutucu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Eskiden bu yerleşim yeri, çorak topraklara kadar tökezleyerek ulaşmayı başaranlar için bir tür sığınak oluşturmak üzere bir araya getirilmiş birkaç çadırdan ibaretti. Şimdi ise, bölgeyi çevreleyen ahşap ve diğer organik malzemelerden yapılmış binalar ayakta. Elektrik, arazilerin yakınından akan nehirlerden geliyor ve bu da bu çapta bir yerleşim yerinin devamlılığı için gereken sonsuz enerji kaynağını sağlıyor. New Hope tek bir binayken, The Sanctuary daha çok farklı yaşlardan insanların yaşadığı hareketli bir kasaba gibi. Doğru motivasyon faktörleri sağlandığında insanların ne kadar kolay hayatta kalabildiğini görmek ilginç geliyor. İnsanlığın en kötü ve en iyi yanlarını gördüm ve hâlâ beni şaşırtmaktan vazgeçmiyorlar.

Gümüş maskeyi görünce tüylerim diken diken oldu. Buraya ulaşmam otuz dakika sürdü, sessizce bekledim ve Peygamber'i gerçekten görüp görmediğimi sorguladım. Kafamda hiç şüphe yok ki, Şekil Değiştirenleri, daha doğrusu Orman'ı peşimize gönderdiler. Sanki özgürlüğüm karşılığında Orman'ın hayatını feda edecekmişim gibi, Orman'ı onlara getireceğime dair sahte vaatlerde bulunarak zihinlerini ikna etmeye çalıştım.

İşte işin en iğrenç kısmı da bu.

Özgürlüğüm karşılığında Orman'ı geri ver ve hiçbir şey elde edemem.

Ormanı benimle güvende tut, ve bir daha asla gerçek özgürlüğü göremem.

Her iki durumda da acımla sonuçlanacak yol, alternatifinden çok daha cazip geliyor.

Aracın kasasından atlarken, sakinleştiricilerin çoğu etkisini yitirmiş, vücudumu bir Arınmış'ın sisteminden çok daha hızlı terk etmişti. Kelepçelerin en çok sürtündüğü yerleri bileklerimde ovuşturarak metal bağları çekiştirdim ve olası gümüş maskeli davetsiz misafirimiz göz önüne alındığında, Forest'ı bunları çıkarmaya ikna etmenin ne kadar zor olacağını düşündüm. Büyük malzeme çantalarından birini sırtıma yükleyen Fallan, Forest'ın kamyonundan inmesine yardım etti ve ona neşeyle gülümserken belini sıkıca kavradı.

Dilimi ısırarak aramızdaki bağa odaklanıyorum, o an gerçekten nasıl hissettiğini anlamaya çalışırken parmak uçlarımda onun korumalarının etrafından dolaşıyorum. Kısa bir korku belirtisi hissetsem de, yüzündeki gülümseme, gerçek duygularımla dolup taşıdığına hissettiği huzuru maskeleyen bir maskeden başka bir şey değil. Daha derine inip, yüzeyin altında başka bir his daha hissettiğimi hissediyorum.

Fallan'dan saklamak için elinden geleni yaptığı biri.

Odaklanıp, zihninde bir fısıltı duyuyorum; az önce paylaştığı bir sohbetin yansıması. Fısıltı, Fallan'ın sesi, az önce ona "Dove" diye hitap ediyordu. Anlayamayacağı sebeplerden dolayı içini huzursuzlukla dolduruyor. Duraksayıp, duygularını sindirmek için bir an duruyorum.

Belki de zihni, sunduğu kadar uzaklarda değildir.

Belki de onun diğer tarafının, gerçek tarafının sonunda biraz olsun kontrol sahibi olduğuna inanmakta haksız değildim.

Kapıların arkamızdan kapandığını izlerken, yeni bir grup insan bizimkine yaklaşıyor ve grubun başında sadece bir kişi kalana kadar yayılıyor. Kulakları çınlayan gülümsemesiyle Bekah, elini kadına doğru uzatıyor ve ikisi de sıcak bir kucaklaşma yaşarken nazikçe sıkıyor. Birbirlerinin sırtlarını sıvazlayan grubun başındaki kadın, gözlerini iğrenerek kısarak bana bakıyor.

Zihninin içine attığım basit bir adımla, bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Bu bileşiğin kafası, Aldatma özellikleriyle donatılmış. Kibirli bir kadın, genellikle dırdırcı bir varlık olarak değerlendireceğim biri. Başını bana doğru eğerek, yan tarafındaki elektronik ekranı çıkarıp harita gibi açıyor. Gözlerinin parladığını görünce, dijital bir lens takıyor ve yüzüm ekranının yüzeyine yapışırken bana tekrar bakıyor.

"Xavier Evermoore. New Hope vatandaşı, New Haven lideri. Gerçek manik canavar," diyor, sanki bu haberi ilk öğrenen kendisiymiş gibi.

Kadına doğru başımı eğip yüzüne alaycı bir bakış attım, yüzüne yaklaştım. Zengin zeytin yeşili tenini ve kıvrıkcık siyah buklelerini incelerken, koyu gözleri ve uzun kirpikleri yıpranmış yüzünde gezindi. Eminim gençliğinde çok yakışıklıydı; şimdi ise, kaşlarını çatarak yüzünü buruşturduğu yerlerdeki kırışıklıklar hala belirgin.

"Nyla Rook," diye alay ediyorum, kısa anlarımda onun hayat hikayesinin net bir resmini zihnimde canlandırarak. "Benden üstün olduğunu iddia eden bir başka hayalperest lider," diye fısıldayarak yüzüne yaklaşıyorum.

"Buraya gelmenizin sebebinin, sizden en çok nefret eden kadının yanında olmak olduğunu duydum," diye gülümsüyor, bu söz karşısında yüzüm düşüyor. "Keşke "sanrısız" kelimesini kullanmasaydınız; ikiyüzlü olmadığınızı biliyorum, Bay Evermoore."

Boynunu tutmak için hareket eden Orman'ın enerjisi üzerimdeydi, şüphesiz başlangıçta da oradaydı. Elimi sıkıca tutarak, elimi kaldırmama fırsat vermeden beni durdurdu.

"Yapma," diye fısıldadı Orman, beni sıkıca tutarak.

"Oğlanın, artık benimle zihinsel konuşmalara izin verdiğini biliyor mu?" diye çıktım, Nyla'nın sessiz bakışlarını gözlemlemesini izlerken.

"Bana bir iyilik yap ve senden kurtulana kadar iyi geçin," diye çıktı Nyla, Rebekah ile sohbete başlamak için daha fazla ilgi göstererek geri çekilirken.

Forest'a baktığımda, Fallon çoktan görüş alanıma girmiş, etrafını temkinli bir şekilde taradığı ön sıradaki koltuğumu kapatmıştı. Kollarını kavuşturmuş, başını okşayarak beni geriye itiyor ve Forest'tan biraz uzaklaşmamızı sağlıyor.

"Genel olarak, sana attığım o bakış, siktirip gitmeni ve ona bakmayı bırakmanı söylüyor," diye tısladı, parmağını göğsüme doğru dürterek.

"Beni her gördüğünde bana attığın bakıştan mı bahsediyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Evet, o olurdu," diye cevaplıyor, yüzündeki o muzip gülümsemeyi silmeyi çok isterdim.

"Hepimizin kığını kurtarmak için yaptığı şeyden sonra, şu anda onu saran korkunun farkında mısın, çünkü hepiniz bağlarımı çözmeyecek kadar aptalsınız?" diye sordum, Forest ve benim ani bağımızı yüzüne asarak.

Her hazırlıksız yakalandığında yüzüne yapışan öfkenin yerini hiçbir duygu tutamaz. Forest'ın gülümsemesi olmasa, Fallan'ın öfkesi her seferinde pastayı alırdı.

Kendini toparlayan Fallan kolumu tutuyor, beni araçlardan birinin kenarına çekiyor ve konuşmamızı meraklı kulaklardan uzak tutuyor.

"Bana onun nasıl hissettiğini anlatmaya çalışmanı asla duymak istemiyorum. Onunla kan bağım var-"

"Ben de," diye tısladım, sözünü keserek. "Ve sana garanti ederim ki, eğer sen ortalıkta olmasaydın, beni dinleseydin, aramızda kan bağının ötesinde bağlar olurdu."

Kafamı tutup aracın yan tarafına çarptı, öfkesini kontrol edemiyordu. Şaşkın bir halde, yumruk atmasına fırsat vermeden elini tuttum ve ikimiz de sakinleşmek için bir an beklerken onu geri ittim.

"Az önceki o Şekil Değiştirenler," diye söze başlıyor Fallan. "Onlar gerçekten sen değil miydin?" diye soruyor.

Gözlerimi devirip şakaklarımı ovuşturuyorum, başımı saran baş ağrısını dindirmeye çalışıyorum.

Eğer onun lanet olası kanını üzerimde taşımasaydım, bu sadece kafama hafifçe vurmaktan başka bir şey olmazdı.

"Bunun sizi şaşırtacağını bilmiyorum ama kendi çıkarım için, özellikle de Şekil Değiştirenler olmak üzere, hiçbir kontrolü olmayan insanları kullanmaktan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Beni kandırabilirdin," diye bağırıyor.

"Bunu senden duymak çok hoş," diye uyarıyorum, önümden aşağı doğru akmaya başlayan bir gözyaşını hissederek, düşünce kalıbımı sürdürmem için bana meydan okuyorum.

Aracın yan tarafına doğru hareket eden Forest, konuşmamıza odaklanarak ikimizi de olduğumuz yerde susturuyor. Fallan'ın ceketini yakalayıp onu çekiştiriyor ve kendisini takip etmesi için onu teşvik ediyor.

"Onu eğlendirmeyi bırak," diyor bana dik dik bakarak. "Sadece kafana girmeye çalışacak."

Yani duygularımı aradığımı biliyordu.

Uzaklaşmak için arkamı döndüğümde, hayal kırıklığım daha da artıyor. İleri doğru hareket edip dirseğini tutup, biraz güçle sırtını çekiyorum.

"Eğer kafanın içinde olduğumu biliyorsan, neden beni dışarı atmıyorsun-"

"Yapma!" diye bağılıyor ve beni olabildiğince sert bir şekilde geriye itiyor.

Tökezleyerek, yenilginin verdiği kahkahanın beni terk ettiğini hissediyorum. Kai'nin sohbete katılmasını izlerken, Forest, Fallan'ın arkasına yaslanıyor ve saçlarını okşayan elini yere doğrultuyor.

Yaşananlardan sonra içine dolan enerji çok yüksekti, hala onu aşağı indirmek için mücadele ediyordu.

Saçlarının tutamlarını parmaklarının arasına alıp çekiştiriyor, çatışmadan çok acıya odaklanmaya çalışıyor.

"Hepinizi kurtardım. Yarınızı öldürmelerine izin verip geri kalanıyla istediğimi yapabilirdim ama yapmadım... Yapmadım," diyorum, Forest'ın kaçamak bakışlarına aldırmadan ona bakarak. "Devam edip her şey normalmiş gibi davranmaya devam edebilirsin Forest. Sen birçok şeysin ama beceriksiz bir aptal bunlardan biri değil. Hepiniz gözlerinizi açın çünkü bazılarımız-"

Yara yan tarafımı yırtıyor, ağzımı kapatmaya zorluyor. Gövdemi kavrayıp, kesiğin gömleğimden sızmasını bekliyorum, ceketimi çıkarmaya çoktan başlamıştım bile. Gömleğimin altına uzanıp cildimi hissediyorum, sadece hırpalanmış önümün pürüzlü dokusuyla karşılaşıyorum. Şaşkınlıkla elim kıyafetlerimin altında oyalanıyor. Elimi çektiğimde parmaklarım temiz, hiçbir yerde kırmızılık yok.

Nereye gitmiş olabilir?

"Bizi ölmemize izin vermediğin için bir tür tatmin mi istiyorsun?" Kai, paylaştığım gerçekleri görmezden gelerek gülüyor. "Defol git."

Onun fikrini desteklemesini beklerken sessiz kalıyor, çenesini sertçe sıkarak hem Fallan'ı hem de beni düşüncelerinden uzak tutuyor. Öne eğilip ceketle oynuyor, gerginlikten kızarmış gibi görünüyor.

Nyla görkemli yürüyüşüyle yanımıza yaklaşırken, merakla kaşlarını kaldırarak gruba bakıyor.

"Daha sonra tekrar geleyim mi?"

"Bu bok çukurunda bar nerede?" diye sordum, cevabını bekleyerek.

"Sokak aşağısında-"

"Anladım," dedim ve herkesin görebileceği şekilde pub'ı gösteren parlak neon tabelaya daha yakından bakmak için yanından geçtim.

İleri doğru hareket ederek elimi ön tarafımda gezdirdim, kesik yoksa neden acı hissi yarattığımı düşünerek beynimi zorladım.

Gömleğimin alt kısmının sürüklendiğini hissedenden Forest'ın parlak gözleri beni geri çekerken benimkilerle buluştu.

"Beklemek-"

"Beni rahat bırak Forest," diye fısıldıyorum. Yüzünü kavrayıp çenesini avucuma yerleştirirken parmaklarım yanaklarını kavıyor. Birbirimize yaklaşıyoruz, burunlarımız neredeyse değiyor. "Senin orada olmayan bir yerini görmeye çalışmaktan bıktım," diye çıkışıyorum.

Elimi yüzünden çekip, bu apaçık yalanı sindirmesini bekledim.

Kabul etmek istemesem de, beni incitiyor. Bu gidip gelmeler, benden nefret etme ihtiyacı. Sanki aniden bir ruhum varmış gibi bakıyor bana. Çok sinir bozucu ama her şeyden önce kafamı karıştırıyor.

Fallan bana bir darbe daha indiremeden uzaklaşıp, Forest'ın etrafını saran ve iyi olup olmadığını soran insanların uğultusunu duymazdan gelerek birkaç adım öne doğru hareket ediyorum.

Arkamdaki konuşmaya kısaca kulak misafiri olan Nyla heyecanla konuşuyor.

"Sen Forest olmalısın. Hepinizin inişli çıkışlı bir yolculuk geçirdiğini duyduk. Malzemeler bu gece sonuna kadar tamamen boşaltılmayacak. Hepinizin geçirdiği geceyi düşünürsek, belki de bir bar doğru fikir olabilir."

Harika, ben de rahatça içebileceğimi düşünmüştüm.

Aceleyle yürürken gömleğimin alt kısmına baktım ve eteğinde kırmızı bir leke görünce irkildim. Alt kısmını burnuma doğru çektiğimde kan tatlı, sıcak ve yoğundu. Bu kadar küçük bir miktarın bile, biliyorum, ona ait olduğunu. Eldivenli elinin beni gruptan ayrılmaktan alıkoymaya çalışmasını hatırlayıp, Kai'nin kaba yorumu karşısındaki sessizliğini düşündüm.

Sinirle uğraşmıyordu.

Kanıyordu.

Hayır, yaram tenime işlemeyen önce onu kucakladı.

Bunu neden yapsın ki?

Duraksayıp, gömleğimdeki kan lekesine baktım, onu beyaz boğumlu yumruğumla kavradım.

"Neden?" diye sessizce soruyorum, beni duyabildiğini gayet iyi bildiğim halde.

"Önemi var mı?" diye soruyor, sesi göğsüme çarpan hüznle dolu.

Arkamı dönüp ona bakma isteğiyle savaşıyor, barın kapısından kendimi zorla dışarı attım. Ona nasıl davrandığıma dair utancımı büyük bir şişe viski ve beni gerçekten istediğim şeyden uzaklaştırabilecek bir kadının yatağında boğmaya hazırdım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

AVCI

Sığ nefesler alarak en yakın binanın kenarına tutundum, Kai'den birkaç adım uzaklaştım, araçların yanında sohbet etmeye devam ederken gruptan daha da uzaklaştım. Geçtiğimiz birkaç saatin olaylarını sindirerek, Şekil Değiştirenlerin defalarca saldırdığı anı tekrar tekrar canlandırdım; pençeli elleriyle araçlarımızın yanlarını kesmeden önce o boş yüzlerinin alaycı bir şekilde sırttığını gördüm. Mucizevi bir şekilde bizi dengede tutan Forest, arabaları ayakta tutmayı başardı ve yaratıkların istediği gibi devrilmelerini engelledi. Kaygımı yatıştırmaya çalışarak başımı pastanenin ahşap kaplamasına bastırdım, şeker ve baharat kokuları aldım.

Büyükannemi düşündükçe içimdeki kaygı artıyor. Nazik gözleri ve yorgun elleri, o fırını sıfırdan inşa etti ve hayatı zorluklarla dolu olsa bile, o gittikten sonra bile kendimi geçindirebileceğim bir yolum olmasını sağladı. Onu koğuştaki bıraktık. O ölüm tuzağında çok sayıda masum can bıraktık.

Bir mülteci bulmanın getirdiği lükslerden herhangi birine sahip olmak zor, özellikle de onun güvenlik durumunu artık bilmediğim zaman.

Bu bencilce.

Bunlardan herhangi birinin tadını çıkarmak bencilliktir.

Rolümüzü ne kadar iyi oynarsak oynayalım, sorumluluğumuz New Haven'dadır; beyni yıkanmış ve günlük hayatta kullanılan herkesin hayatlarıyla sınırlıdır.

Kollarımı gövdemın etrafına doladım, kendimi avutmaya çalıştım, ellerimi yanlarımda yukarı aşağı ovalayarak ciğerlerime girmeye çalışan havadan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

"Hey," diye haykırdı Kai'nin sesi, zihnimi içinde bulunduğum bu aşağı doğru sarmaldan kurtararak. Elleri yanlarında asılı, bana dik dik bakıyor. Beni dikkatle izleyerek, şu anki halimi gözlemliyor ve daha fazla yaklaşmaktan kendini alıkoyuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor, en bariz soruyu sormaktan kaçınarak.

Cevabı zaten biliyor.

Ben iyi değilim.

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. Güçsüz ve yenilmiş bir halde, duygularım göğsümde fokurduyor, kelimelerimin arasından tırmalayarak özgürce yol alıyordu.

"Üzgünüm Kaiden," diye soludum, tırnaklarımı planlarıma kenetleyerek, "Hâlâ alışmaya çalışıyorum-"

Dudaklarından yayılan sıcaklık beni benden alıyor, vücudumu kaygının yaratabileceğinden çok daha derin bir sinir girdabına sürüklüyor. Gözlerimi zorla açtım, sıcak elleri yüzümün yan tarafını kavradı, başımı sabit tutarken dudakları dudaklarıma sıkıca yapıştı.

Onu itmeye hazır bir şekilde ellerim göğsüne dokunuyor. Birinin bizi görmesinden duyduğum korku beni sarıyor, kısa süreli bir paniğe sebep oluyor. Avuçlarımı göğsüne koyduğumda ellerim titriyor, adamı itemiyorum. Öpüşmeyi yarıda keserken Kai'nin burnu burnuma değiyor.

"Hayatımda bir şeyi doğru yapmama izin ver," diye fısıldıyor, "Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver."

Titreyerek ve teselli edilemez bir şekilde kollarımı boynuna doladım ve beni yerden kaldırırken bana sarılmasına izin verdim. Yüzümü boynuna gömüp gözyaşlarımdın omzuna akmasına izin verdim, içimi kaplayan muazzam bir haz duygusunu hissettim, çünkü hayatımızda ilk kez, çok uzun zamandır sakladığımız tek şeyi yapmıştık.

Birbirimize karşı dürüst olmamıza izin veriyoruz.

Sessiz hıçkırıklarını duyan Kai, tenime doğru gülümsedi ve bana sadece ailemin verebileceğini düşündüğüm bir sıcaklık verdi.

"İyi olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı Kai, beni daha sıkı tutarak. "Bana ihtiyaç duymana ihtiyacım var."

Kalbim, bana nihayet hissettirdiği sevgiyle dolup taşıyor. Kendimi kollarına alıp dokunuşuna tutunuyorum, neden bu kadar uzun süre böyle bir andan korktuğumu merak ediyorum.

"Neden-"

"Ben korkak bir avcıyım. Hep öyle oldum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, insanları hayal kırıklığına uğrattım, sen de dahil. Ailemi güvende tutmak istedim. Başarısız oldum. Seni güvende tutmak istedim. Başarısız oldum. Kendime yapabileceğimi söylediğim her şeyi yapamadım. Senin ihtiyacın olan kişi nasıl olacağımı bilmiyorum. Ne olduğumu bile bilmiyorum-"

Korku dolu sarmalını susturmak için dudaklarımı dudaklarına koydum. Aklıma gelen tek şeyle düşüncelerini yatıştırdım. Kucaklaşmayı memnuniyetle karşıladı, bu dokunuşun ikimize de sağladığı karşılıklı güveni pekiştirdi.

"Senden hiçbir şey olmana ihtiyacım yok. Sahip olduğumuz hiçbir şeyi saklamak istemiyorum," diye yalvarıyor Kai. "Tek ihtiyacım olan beni dışlamaman. Beni çok şey incitti ama beni dışlaman en kötüsüydü," diye mırıldanıyor Kai, artık duygularını ifade edememeye saniyeler kala.

Daha şefkatli dokunuşlarla zihnini rahatlatmaya hazır bir şekilde, binanın önünden geçerken Kai'nin yanından birinin ittiği hissiyle irkildim. Topuklarımızın üzerinde dönen Xavier'in öfkeli silueti bize doğru baktı, bara giden yolunu takip etmeye o kadar odaklanmıştı ki, oraya giderken devirdiği tüm eşyaları fark etmedi. Bizi zar zor fark ederek, sevgi gösterilerimize kaşlarını çatı.

"Xavier?" diye sordu Kai, adamın vücudundan yayılan öfkeyi gözlemlemek için bir an dururken.

"Bazılarımızın gerçek sorunları var Kaiden, kendi damgalarıyla şekillenen başka bir adama karşı hislerini itiraf etmeye çalışmaktan daha önemli. İhtiyacım olan son şey, beni dürtecek ve zaten olduğumdan daha kötü hissettirecek bir Blackburn daha!" diye çıkıştı Xavier, Kai'nin yüzüne yaklaşırken önünü tutarak.

Kai, Xavier'in ellerini savurarak başını sallıyor ve ellerini savunma amaçlı kaldırıyor.

"Sana teşekkür edecektim," dedi Kai, Xavier'in lafını yarıda keserek. "Bizi Piyango'da öldürebilirdin, bunu kabul ediyorum, ama yapmadın," dedi Xavier, Kai'nin sözlerinde gizli bir anlam bulmaya çalışarak bir adım geri çekildi. "Öyleyse teşekkür ederim. Yaşamamıza izin vermek gibi bir niyetin olmasa bile, pişmanlıklarla dolu bir listeye ölmekten beni kurtardın. Senden hoşlandığımı söylemiyorum ama en azından bizi bağışladığını kabul edebilirim."

Her zamanki hakaretlerini sıralayamayacak kadar şaşkın olan Xavier, derin bir nefes aldı ve arkadaş grubumuz yaklaştığında göz temasını kaçırdı.

Gülümseyip kahkaha atan Fallan, Forest'ın belini çekiştirerek ellerini yanlarına sürtüyor. Dokunuşundan kahkaha atan Fallan, Forest'ı yakalayıp omzuna atıyor ve yere indirmeyi reddediyor. Sirtına vurup poposuna vuruyor ve Forest pes edip elinden kurtulmaya çalışınca gururla sırtıyor. Manzarayı dikkatle izleyen Xavier'ın çenesi hayal kırıklığıyla geriliyor.

Kai'ye doğru eğilen Xavier'in sesi alçak ve soğuktu.

"Bu gece hepiniz benden uzak durun," diye uyarıyor Xavier.

Konuşmayı yarıda kesen Xavier, bara doğru yürümeye devam ediyor, çift kanatlı kapının önünden geçiyor ve bizi sözlerini sessizce sindirmeye bırakıyor.

"Bir sinire mi dokunduk?" diye sordu Kai, Komutan'ın tepkisi karşısında gerçekten şaşkına dönmüştü.

"Biz değil," diye fısıldadım Kai'nin dikkatini kız kardeşine çekerek. "Kız kardeşin."

Fallan, Forest'ı yere bıraktıktan sonra bizi fark ediyor ve meraklı bir bakış atarak el sallamaya başlıyor.

Tekrar tarafsız oynamaya hazır bir şekilde Kai'den uzaklaşıyorum, beni takip etmesini bekliyorum. Önüme geçip elini bana doğru uzatıyor, kavramamı bekliyor. Eline bakıp bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Artık Dokunulmazlar ve Talihsizler değiliz. Birbirimizden saklanmayı bırakmanın zamanı geldi."

Sözlerine kulaktan kulağına gülümseyerek, sıcak elini kendi ellerimin arasına aldım ve kaygılarımın dağılmasına izin verdim. Beni gruba doğru sürüklerken sırtırken, herkesin gözleri kocaman açıldı ve neşeli ifadelerimizi takınarak bize katıldılar.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

"Demek sen, halkımızın asırlardır sessiz fısıltılarını duyduğu İşaretlisin," diye fısıldadı Nyla, nefesi içkinin etkisiyle sıcaktı. Beni kendine doğru çekerek, dudaklarını tembelce kulağımın üzerinden geçirdi. "Cihaz," diye fısıldadı.

Kendimi onun elinden çekip kurtardığımda, Fallan sandalyemi kendine doğru çekiyor ve Nyla ile beni çok ihtiyaç duyduğumuz alanı yaratmaya zorluyor. Ona teşekkür dolu bir bakış atıp gülümsüyor ve elma şarabından büyük bir yudum alıyor. Barmenin hepimize doldurduğu viskinin bulunduğu bardağa baktığımda, burnuma güçlü bir alkol kokusu geliyor. Elimdeki bardağı çevirirken, bardağın dibinde oluşan kasırganın görüntüsünü izliyorum.

Nyla heyecanla cevabımı bekliyor.

"Sanırım insanlar bana bu ismi vermeye karar vermişler," diyorum ve sonunda sıcak içeceğin midemde oturmasını bekleyip uzun bir yudum alıyorum.

"Beklentileri karşılamamı beklemeyin," diye uyarıyorum.

Yeni bir içki turu getiren barmen, daha ilk turun yarısına bile gelmeden bize servis yaparak gayretli bir şekilde çalışıyor. Grubumuzdaki diğerleri sarhoş ve hayat dolu bir şekilde gülüyor. Bara göz atan Xavier, Call'un yardımıyla şişeden viskisini yudumluyor.

Yalnız başına içki içen güzel bir esmerle sohbete dalıyor, eli kadının uyluğunda, ara sıra sıkıyor ve tüm dikkatini kadında tutmaya özen gösteriyor. Kulağına fısıldamak için eğildiğimde, merakım beni ele geçiriyor ve düşüncelerini dinlemem için beni zorluyor.

"Bu gece odama gelmeye karar verersen sana garanti ederim ki, bu kadar zevk almanın nasıl bir şey olduğunu sana gösterebilirim; o güzel ağızdan çıkacak tek şey benim adım olacak," diye yankılandı Xavier'in sesi, beni aklından çıkarıp attı.

Vücudumu saran alkolden kızarmış, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Onu olduğu gibi bırakmalıydım. Başını hafifçe grubumuza doğru uzattı, bakışlarımı fark edince dudakları bir sırtışa dönüştü. Dikkatimi ikiliden çekip bardağıma tekrar baktım ve onun beni gizlice izlediğimi fark etmeyeceğine inandığım için kendime kızdım.

"Katılmana her zaman izin verilir... Ama başladığım işi bitirmem için yalvarırsan şaşırma," diye fısıldadı, yanaklarımdaki renk daha da koyulaştı.

Onu engellemek için elimden geleni yaparken, alkolün de etkisiyle küçük yudumlar alma planımdan vazgeçtim. Başımı arkaya atıp bardağımın kalanını bir dikişte içtim ve bir sonrakine rahatlıkla geçtim.

"Dikkatli ol, ateşli silahın en güçlüsü o," diye mırıldandı Fallan, dikkatimi tekrar etrafımdaki gruba çekerek.

"İçkiyi kısmak için bir sebep daha," diye fısıldadım, sarhoşluğun beni sarmasına izin verirken.

Fallan'ın eli baş döndürücü bir şekilde gülümseyerek bacağıma dokundu ve uyluğumun iç kısmındaki hassas bölgelere doğru yaklaştı.

"İnanın bana, şikayetçi değilim," diye fısıldıyor bacağıma sıkıca sıkarak.

İkilinin çevremde etkileşimini izlerken, ağabeyim kolunu Hunter'ın sandalyesinin arkasına atıyor ve adamın mükemmel bir pastanın ardındaki anormal derecede bilimsel mantığı açıklamasını gururla izliyor. İçeceğini yudumlarken gülümsüyor, uzun zamandır ilk kez, mutluluk ağabeyimin ifadesini özetliyor. Kai'ye yaslanan Hunter, uzun teğmenliklerinden kızarmış, ara sıra güvence için ağabeyimden yardım istiyor.

Hepimizin tanık olduğu öpüşmeden sonra, sanırım ikisi de herkesin birlikte olma fikrine ne kadar açık olduğunu görünce şaşırdılar. Aylardır birbirlerine duydukları his etrafında dans ediyorlar, sanki arkadaştan başka bir şey değillermiş gibi davranıyorlar. Aaron'a baktığımda, Hunter her konuştuğunda bakışlarını bardağına indirdiğini, ikiliye bakmaktan kaçındığını ve zihnini kendi düşüncelerine kaptırdığını fark ediyorum.

Belki de herkes bu birlikteliği kabul etmiyordu.

Bunu fark eden Kai, kızıl saçlıya her baktığında hafif bir suçluluk duygusuyla adamın olduğu tarafa doğru baktı.

Kardeşimin yanındaki boş sandalyeye bakıp ayağa kalktım ve Fallan'ın başının tepesini öptüm. Masanın etrafından dolaşırken, Xavier'in o küçük ahlaksızlık gösterisine artık bakmak zorunda kalmayacağımı bilmenin verdiği rahatlamayı hissettim. Yanına oturup kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. Kulağına doğru eğilen Kai, bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Kimsenin sana bunun yanlış olduğunu hissettirmesine izin verme. Hepimiz ikinizle de gurur duyuyoruz," diye fısıldadım, dudaklarının bir gülümsemeye kıvrılmasını izlerken.

Sarılışıma karşılık verip beni sıkıyor, dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Kai. Birbirimize nadiren söylediğimiz bir kelime.

Odayı saran alkol ve enerjiyi düşününce, ben de bunu paylaşmadan edemiyorum.

"Ben de seni seviyorum abi," diye fısıldıyorum, onun kadar geniş bir gülümsemeye.

Kai boş bardağı ağzına götürüp Fallan'a bir bakış atar.

"Bu içeceğin ne olduğunu söylemiştin?" diye sordu Kai, Fallan'ın önerilerini heyecanla beklerken.

Fallan gülümseyerek masadan uzaklaşıyor ve kardeşimin boş bardağını alıyor.

"Sana yenisini alırım," diyor Fallan, kardeşimin sırtını sıvazlayarak.

Kai'nin muhtemelen daha fazla içmeye ihtiyacı olmasa da, bu gece rahatlayabileceğimiz bir gece. Hepimizin rahatlamak için böyle

fırsatlar pek olmuyor. En fazla yapabileceğimiz şey, tadını çıkarmaya çalışmak.

"Senden önce içeri giren o iri yarı adam neden gözaltı cihazı takıyor? Gelen herkesin müttefik olduğunu sanıyordum. Hepiniz New Haven'ın kötü niyetli diktatöründen kaçıyordunuz-" diye söze başladı Nyla.

"Biz Komutan terimini tercih ediyoruz ama evet, onun o olduğunu varsaymakta haksız değildin," diye araya giriyor Fallan ve adama kötü bir bakış atıyor.

"Birkaç yıl önce koğuşunuzun ve kamplarınızın arkasındaki tüm ölümlerden sorumlu adam bu mu?" diye soruyor Nyla, adamla bu kadar yakın mesafede olmaktan açıkça rahatsız olmuş gibi.

"Lanet olsun, gerçek ten," diye haykırdı Xavier, sarhoş olduğu belli olan bedeni sandalyemin arkasına tutunarak sendeleyerek bana doğru yaklaşıırken.

Parmaklarının boynuma değdiğini hissederek öne eğildim, elinde çok hoş duracak olan masadaki çatalı süzdüm.

Nyla'nın adamları, etraftaki masalarda ayakta durup Xavier'i dikkatle izliyor, adamın her an boynumu bükmesini bekliyorlardı. Nyla, onları rahatlatmak için iç çekti ve hepsi aynı anda yerlerine oturdu.

"Bağlanmış ve sarhoş olmasına rağmen. Bence anlaşmazlıklarımızı sözlü olarak çözmemiz en iyisi," diyor Bekah, alkolün insanların karar verme yeteneklerini körüklemesine rağmen barışı sağlamaya çalışarak.

"Adamlarınızdan birinin onu hırpalaması benim için ekstra acıya sebep olurdu, yeter ki hissetsin," dedim, arkamda Xavier'in vücudunun gerildiğini hissederek.

Keşke cildinde yeni bir yaranın oluşmasını neden engellediğimi açıklayabilseydim. Acı dayanılmazdı, tek bir kesikle bile insanı delirtecek kadar, yüzlercesini bırakın. İyileşmesi sonsuza dek sürdü ama damarlarımda akan kan sayesinde, kesinlikle iyileşecekti. Çoğu durumda, Xavier'ın acı çekmesini isterdim. Nedense, o anda olmasını isteyeceğim son şey buydu. Şimdi ise, burada öylesine küstah ve cahil duruyor ki, onu susturmam için bir şeyler yapmamı yalvarıyor.

"Gerçekten bu yalanı bütün gece herkese söylemek mi istiyorsun?" diye sordu Xavier, blöfümü doğrudan görerek.

Boş bardağıma bakıp ayağa kalktım, sandalyemi geriye ittim ve Xavier'e çarptı. Bara baktığımda, Xavier şişesini alıp her taburenin üzerinde yükselen masaya bıraktı. Ona döndüğünde gözleri bana odaklanmış, her hareketimi izliyordu.

"Yalan değil," diye başlıyorum, Xavier'in yanından uzanıp şişeyi kavıyorum. Şişeyi ağzıma yaklaştırıp büyük bir yudum alıyorum, içkiyi elimden aldığımda kolunun koluyla siliyorum ve sıvının ağzımın kenarından aşağı akmasına izin veriyorum. "Senden gerçekten nefret ediyorum," diye tamamlıyorum, bana doğru bir adım attığında kıpırdamadan duruyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, beni yakalayıp masaya oturtmak için tüm gücünü kullanarak güç gösterisi yapıyor.

"Nefes aldığım sürece," diye tısladım, bana meydan okumasını bekleyerek.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, ona bıraktığım sözleri sindirerek bir adım geri çekiliyor. Başını sallayarak daha fazla paylaşımda bulunmayı bırakıyor, mesafe yaratmak için bir adım geri çekiliyor. Vücudu artık savunmacı değil ve duruşu aniden daha katı.

Yaralı.

İyi.

"Kai'nin istediklerinden artık yoktu," diye söze başladı Fallan, gruba yaklaşarak. Gerilimi hissetmek için bir an duran Fallan Winnows, vücudunu benimkinin önüne yerleştirerek Xavier'in beni görmesini engelledi.

"Neler oluyor?" diye soruyor Fallan, grup sessizce etkileşimin gelişmesini izlerken bana açıklama bekliyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Xavier, tezgahın üzerindeki şişesini alırken. Fallan'ı omzundan iterek aşağı eğildi, ağzı kulağıma birkaç santim uzaklıkta dururken nefesi boynumun yan tarafını gıdıkladı.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, vücudumu ürpertiyle doldurdu.

Gruptan uzaklaşan Xavier, ön cebinden gardiyanlardan birinden çalmayı başardığı bir paket sigara çıkararak dışarı çıktı. Dışarı fırlayıp binanın ön cephesinin köşesine doğru ilerledi, cama yaslanıp çakmak çaktı. Sigarayı dudaklarının arasına alıp ucunu yaktı ve çubuktan

derin nefesler çekti. Gözlerini kapattığında, beyaz duman başının etrafında dönerek, az önce paylaştığımız sohbetten kısa bir süreliğine uzaklaşarak ona rahatlama hissi verdi.

Yeni bir kadının bara yaklaştığını gören Xavier, kolayca sohbete girişiyor; kadının çarşafklar içindeki haline o kadar dalmış ki, sözlerimin ona verdiği acıya odaklanamıyor. Elini uzatıp saçlarıyla oynuyor, onu teslim olmaya zorlamak için saçlarını nasıl çekebileceğini hayal ediyor.

Dikkatimi adamdan uzaklaştırıp Fallan, fkemin geçmesini sabırla bekliyor.

"Onunla daha ne kadar iyi geinebileceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyorum, Fallan'ın ellerinin belimi bulduğunu hissediyorum.

"Bu görevden sonra o tamamen senin olacak, söz veriyorum," diye fısıldadı ve beni daha da yakınına çekti.

Birkaç gardiyanın eski bir müzik makinesini çalıştırdığını izlerken, makineden tatlı bir melodi almaya başlıyor ve ortamı müzik uğultusu dolduruyor. Beni barın ortasındaki açık alana doğru sürükleyen Fallan gülümsüyor ve tereddtm fark edince daha da neşeleniyor.

"Gece daha yeni başlıyor," diyor Fallan, belimin alt kısmını avuçlarken beni kendine doğru çekerek. "Ayrıca, bana bir dans daha borçlu olduğuna inanıyorum, Küçük Güvercin."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

XAVIER - KARANLIK GÜNLER

Soğuk hançerleri önümden aşağı doğru sürükleniyor, gerçeği her düşündüğümde veya söylediğimde sesimin yarattığı onlarca yaraya yeni bir yara daha ekliyor. Gözlerimin etrafındaki göz bağının sıkılaştığını hissederken, eldivenli elleri saçlarımı geriye doğru çekiyor, bileklerimi başımın üzerinde bağlı tutarken vücudum yukarıdaki kırılganlardan sarkıyor. Ayaklarımla yere zar zor değebiliyorken, omuzlarım acıyla çığlık atıyor, her hareket etmeye çalıştığımında yuvalarından fırlamaya hazır.

Gözyaşlarımı yuttum, maskeli şeytana bir daha asla ağladığımı görme zevkini yaşatmamak için. Çırpınarak, daha da derine indiler, acı dolu çığlıklarımı duymayı beklediler.

"Ağlamayı saklamanın bir faydası yok Xavier," diye işaret ediyorlar, bıçaklarının yerine çok daha acı verici bir şey koyarak. Sıcak bir dürtmenin ucunu böğrüme saplayınca irkiliyorum, dilimden iniltilerin dökülmesini engelleyemiyorum. "Seni ağlatan şeyi gördüm. Veremeyeceğim hiçbir acı yok."

Maskemin arkasındaki önümde beliren figüre tükürüp sadistçe gülümsüyorum. Alaycı bir tavırla bir adım geri çekiliyorlar.

"Eğer bana işkence ederseniz, korkacak bir şey verdiğinizden emin olun," diye fısıldadım, çabalarını yüzlerine vurarak.

Bu sözlere gülerek, metalin suya batırılırken çıkardığı cızırtıyı dinliyorum. Kendimi toparlamak için birkaç hareket yapmamla bileklerim kanıyor, kırmızı kan kollarımdan aşağı akıyor, her hareket ettiğimde acı verici bir şekilde batıyor.

"Eğer korku istiyorsanız, o kadarını sağlayabilirim," diye tıslıyorlar ve odaya ilk girdiğim yöne doğru yaklaşıyorlar. "Onları içeri getirin."

Mücadele seslerini dinlerken, iki boğuk ses, birinin dikkatini çekmek için ellerinden geleni yaparak, ağızlarına tıka basa bağıyor. Bana yaklaştıkça çığlıkları daha da şiddetleniyor, bedenlerinin yere çarptığını, önümde dizlerinin üzerine çöktüklerini duyuyorum. Kanımın vücudumdan aşağı doğru aktığını hissederek, zihnimi başka yerlere odaklamaya çalışıyorum ve saatlerce böyle asılı kalmanın etkileri konusunda paniklememeye çalışıyorum.

Peygamber, iki yeni misafirimize "Gördüklerinizi beğendiniz mi?" diye sorar, karşılığında sadece ağlama sesleri duyulur.

"İnsanlara benim önümde işkence ederek, sana daha önce söylemediğim bir şeyi itiraf ettireceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyorum, varlığın huzurunda bir kez daha gülerek.

"Böyle küstahça bir şey söyleyeceğini hissetmiştim. O yüzden tekrar soruyorum. Neden faremi bulmaktan kaçınıyorsun?" diye soruyorlar ve suratıma sertçe vuruyorlar.

Dokunuşunu kucaklayıp gülümsüyorum, başımı Peygamber'e doğru çeviriyorum.

"Hiçbir şeyden kaçınmıyorum," diye tıslıyorum, her düşüncemi, her zaman beni takip eden gölgeden uzak tutmaya çalışarak.

"Yine yanlış cevap," diye iç çekti Peygamber. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Konuklardan birinin ağızındaki tıkacı çekip çıkarırlar, derin bir nefes almalarına izin verildiğinde şiddetle öksürmeye başlarlar.

"Xavier-"

Kalbim duruyor, gülümsemem anında soluyor.

Anne.

Artık kollarımı umursamayarak kendimi öne doğru itiyorum, sıkışmışlıktan kurtulmaya çalışırken omuz kaslarımdan gözyaşlarıyla eridiğini hissediyorum. Sessiz hıçkırıklarını dinlerken, Peygamber onu

her tekmelediğinde inliyor, elinin belirsiz hatları bana ulaşmaya çalışırken ağlıyor.

"Seni piç kurusu! Onu rahat bırak, yoksa Tanrı yardımcım olsun-"

"Ne yapacaksın? Bana zarar mı vereceksin? Keşke verseydin," diye tısladılar, çenemi kavrayıp eldivenin altında parmakları gizlenmesine rağmen tırnaklarını tenime batırarak. "Sorun şu ki Xavier, bana zarar veren tek şey toplumumda başıboş dolaşan o sinir bozucu küçük fare. Bana getireceğine söz verdiğin fare. Bunun yerine etrafta dolaşıp Marked'ı burnumun dibinden alıp, güvendiğim şanslı herkesin boğazını kesiyor, özlerinin son damlasına kadar yiyorlar. Yani evet, keşke bana zarar verseydin. Belki o zaman boynunu kırar ve sorunumdan kurtulurdum."

"Korkmuşsun," diye fısıldıyorum, annemin sessiz hıçkırıklarını dinlerken.

"Hayır. Ama olacaksın."

Peygamber çığlık atarak annemi saçlarından tutup kendine doğru çekiyor ve korkusunun odayı sarmasına izin veriyor. Öfkeyle homurdanarak, Lily'nin bu varoluş düzleminden aniden ayrılmasına rağmen, hayatta ve iyi durumda olan babam olduğunu varsaydığım birini duyuyorum.

"Onları öldürdüğünü söyledin," diye tısladım, annemin elinin dövülmüş gövdeme değdiğini hissettim ve sonra geri sürüklendim.

"Sana, benden gelen emirleri reddetmenin bir bedeli olduğunu söylemiştim. Onların öldüğünü asla söylemedim," diye azarlıyorlar, annem bağırırken başını geriye doğru uzatıp ellerini eldivenlerine doğru tırmalıyorlar.

Elimdeki her şeyi çekiştiriyorum, tüm yeteneklerim tükeniyor, kan kaybı ve Peygamber'in Tutuşu tarafından istifleniyor.

"Onlar nerede?" diye bir kez daha sordu Peygamber, zihnimde veremeyeceğim cevaplar arayarak.

Onların nerede olduklarına dair hiçbir bilgim olmayacağından emin oldum.

"Ölümümü mü koruyorsun?" diye sordu Peygamber, düşüncelerimi değiştirmeme fırsat vermeden ele geçirerek. "Ne kadar yazık. Belki dinleseydin, annenin son nefesinin sesini duymak zorunda kalmazdın."

Çığlık atan annemin sesi, boğazını kaplayan sıvının sesiyle boğuluyor. Bağırان babam ve ben, ikimiz de panikliyor, annemin adını tekrar tekrar haykırıyor, cevap vermesini sağlamaya çalışıyoruz. Peygamber'in boğazına bir şey sürmesini izlerken, maskemin altından zemini görebiliyorum, ayaklarımın dibinde biriken kırmızı kan gölünün kendi kan gölümle karıştığını görüyorum.

Peygamber çenemi tutarak ağzımı zorla açtı, bıçağın keskin tarafını dilimin üzerinde gezdirirken, kendi annemin kanının tadı boğazımda safra gibi yerleşti.

Boğuluyorum, iki büklüm oluyorum, yırtılmış omuzlarımı her hareket ettirdiğimde beni saran acıyı yutmaya çalışıyorum.

Annemin cansız bedenini tekmeleyerek kenara iten babam acı içinde bağırıyor, kısık bir sesle adımı haykırıyor, yardım etmem için beni ikna etmeye çalışıyor.

Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bundan kurtuluş yok.

"Sonunda, burada neyin tehlikede olduğunu anlıyorsun. Ölümlü bir hayat gibi önemsiz bir şeyi ne kadar kolay çöpe atabileceğimi görmüyor musun? Bu zeminleri lekeleyen kan, dünyanın en zengin kanı olabilirdi. Beni yaralayacak kadar güçlü bir varlığın kanı, sana akıl almaz bir güç verebilirdi. Annenin boğazı gibi önemsiz bir şey için iyi bir bıçağı boşa harcamam yazık oldu."

Çığlık atarak ayaklarımı tekmeliyorum ve Peygamber'in vücuduna sertçe vuruyorum. Sendeleleyen figürlerini izlerken, işkence aletleriyle dolu masalarına çarpıyorlar, açıkça öfkeden kuduruyorlar.

"Bir kez daha soracağım," diye uyarıyorlar babamı ayağa kaldırırken, ağzındaki tıkaçı çıkarıyorlar.

"Onlara söyleme, Xavier-"

"Sus!" diye bağırdı Peygamber, ilk yumruğuyla babamın kafasına vurarak. Yere düşen babam, annemin yanına düştü ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak cansız bedenini kollarına aldı.

"Ne kadar acınası," diye iç çekti Peygamber, masadan yeni bir alet alırken.

"Farem nerede?" diye soruyorlar, aklıma gelen her düşüncüyü çekiştirip duruyorlar.

Yine kafam karıştı.

Bunu yapmamı sağladılar.

"Yani yüzlerini gördün mü?" diye soruyor Peygamber, zihnimde bir yüz bulmaya çalışırken dilini şaklatarak.

Hiçbir şey yok.

"Belki bana görsel bir ilham verseydin, bir daha yetim kalmazdın."

"Hayır, bekle-"

Babam nefes nefese kalmış, sanki gövdesine tutunmuş gibi nefes almak için yalvarıyor. Adamın göğsünden bir şeyin çekildiğini duyuyorum, babamın bedeninin yere çarpmasıyla oluşan yüksek sestten önce birkaç saniye sessizlik oluyor.

Dinlerken titriyorum, vücudum şokta, çığlık atamayacak kadar korkuyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum, Peygamber alaycı bir şekilde bana doğru yaklaşıyor ve bir kez daha iç çekiyorlar.

"Babanın kanı mükemmel bir çift ayakkabıyı mahvetti," diye alay ediyor Peygamber, elinde bir şey tutarken.

"Bugünlük bana yeterince bilgi verdin. Benimki kurnazdır. Onlara bu kadarını vereceğim," diye fısıldayarak, parmaklarını maskemin üstünde gezdiriyorlar. "Merak ediyorum, kimliklerini görmem için sana neden güvensinler ki," diye devam ediyorlar, maskemin üstüyle oynayarak. "Umarım sırlarını korumaya değmiştir."

Elime bir şey koyup, elimi kavramaya zorluyorlar, avucumda sıcak ve esnek bir şey yerleşirken midem yine bir kasırgaya dönüşüyor. Kusmuğumu yutarken, Peygamber gülüyor ve parmaklarını maskemin altına sokuyor.

"Belki birkaç saat çalışmalarımı incelemek seni sıraya girmeye motive eder."

Maskemi yüzümden çekip çıkaran Peygamber, ben kendimi maskelerinin yansımasında göremeden önce savruldu. Dehşete düşmüş ve utanç içinde, anne babamın parçalanmış ve cansız bedenleri ayaklarımın dibinde yatıyor, üst üste yığılmışlar, artık cansız cesetlerden başka bir şey değiller.

Titrek bir şekilde elime bakarken, elimde duran bir insan kalbini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parmaklarımı babamın hayati organını bırakmaya zorladım ve kalp yere düştü, başından ve göğsündeki kocaman delikten birkaç santim öteye düştü.

Utançtan gözlerim onların figürlerine takılı kalıyor, kanları vücudumun en azından bir yerini kaplıyor.

Bedenimin ölü bir ağırlığa dönüşmesine izin vererek, sonsuz bir korkuyla bağlardan sallanıyorum, sonunda, ilk kez, Peygamber'in gerçek gücünün gerçek sonucunu hissediyorum.

Titreyen ve dövülen, zayıflık hiç bu kadar gerçek olmamıştı.

Hiçbir şey yutmuyorum, bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalışıyorum, sadece kendi eylemlerimin sonuçlarını görüyorum.

Ağlamamı bastırmaya çalışırken, kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kendime asla yapmayacağımı söylediğim son şeyi yaparak gözlerimi kapattım ve zihnimde Peygamber'den en çok korunan varlığa odaklandım.

Gölgemi gördüğümden beri zihnimde bağlı kalan varlığın üzerinde parmağımı gezdirerek tutunuyorum, kalan tüm enerjimi kullanarak ona son bir içsel mesaj gönderiyorum.

"Yardım edin," diye fısıldıyorum, acaba bütün bunlar sadece bir histeri mi diye merak ederek.

Öne doğru eğilirken, kan kaybı görüşümü karanlık noktalarla örtüyor. Acının beni bilinçsiz bir duruma yaklaştırmasına izin vererek, bir sesin, hatta ölümün yanıt vermesini bekliyorum.

Birkaç saniyelik sessizlik oluyor, zihnim bilinçten uzaklaşıyor-

"Neredesin?" diye sessizce söylüyorlar sesleri.

Sanrılar. Hepsi sanrı.

Annem ve babamın cansız bedenlerine baktıkça korkumu gizleyemiyorum.

"Peygamber hepimizi mahvedecek."

Birkaç saniye geçiyor, her biri bir öncekinden daha acı verici.

"Peygamber'in benden neden korktuğunu biliyor musun?" diye soruyorlar. Sesleri sessiz, neredeyse duyulmuyor.

"Neden?" diye mırıldanıyorum, zar zor tutunarak.

Aniden arkamda bir varlığın belirdiğini hissettim; nefesleri tenime değdi, dudakları kulağıma birkaç santim uzaklıktaydı.

"Ölüme diz çöktürdüm ve meleklerle düşmeleri için bir sebep verdim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

KATIANA

Kükreyen ateşin etrafında toplanmış, Mark battaniyesinin altına sinmiş, geçici kampımızda ikamet eden Şekil Değiştiren'e gizlice bakıyor. Mağaradaki açıklamalarımızdan bu yana sessiz kalmış bir şekilde, kızımın ölüm belgesine bakıyorum, karnımda sezaryen izimi hissediyorum, gerçeğin parçaları düşüncelerimi delmeye çalışıyor.

Kasılmaları hissediyorum. Kai küçük elleriyle gözlerini kapatırken ve küçük kız kardeşine bakmaktan kaçınırken Andrews'un gözlerindeki sevinci görüyorum. Hayat çılgınlığını duymayı bekleyen Andrew'un yüzü düşüyor, yerini hiçbir babanın yeni doğan bebeğini kucağına aldığı anda asla hissetmemesi gereken bir korku ifadesi alıyor.

"Neden şimdi geri geliyor ki?" diye sordum, ölüm belgesini tekrar katlayıp cebime koyarken.

"Çipin anılarının büyük bir kısmını bastırmış. New Haven'dan bu kadar uzaktayken gücünün zayıfladığından eminim. En azından Andrew için durum böyleydi," diyor Şekil Değiştiren, adak olarak getirdiğim fazladan kan şişelerinden gizlice yudumlar alırken.

"Andrew'u tanıyor muydun?" diye sordu Mark, havanın getirdiği soğuktan titreyerek.

Andrew'u Xavier aracılığıyla tanıyordum. İlk konuştuğumuzda, bana koğuşun arkasında gerçekleşen tüm iğrenç uygulamalardan bahsetti ve saklanmazsak halkımın bizi manipüle edeceği konusunda beni uyardı. Xavier, kocanızla birlikte New Haven'ın güçlü yönlerine tanık olmuştu. Bir an, koğuşun ötesinde özgür düşünceliydi. Sonra, öldüğü anda, çipinin etkilerini ve Peygamber'in üzerindeki etkisini gizlemeye çalışan bir İşaretli'ye dönüştü. İşaretli olsun ya da olmasın, Peygamber zihnini ele geçirdiğinde, hemen orada teslim olabilirsiniz. Xavier'in teslim olduğunu biliyorum.

"Andrew yaklaşık üç yıl önce, Forest'ı eve getirdiği sıralarda zihnini kontrol altına almaya başladı-" diye söze başlıyor Mark, bitiremeden öksürüyor.

"Peygamber birçok sesi birbirine bağladı. Xavier, Andrew ve hatta Mark. Xavier'in çektiği acı kadar şiddetli olmasa da, gerçeği söylemeye çalıştığın her seferinde sesinin kısılması yine de rahatsız edici," diyor Şekil Değiştiren, Mark'a sempati duyarak.

"Andrew neden yetişkin bir kadını eve getirip, beni ve onu kızımız olduğuna ikna etsin ki? Bundan ne kazancı var?"

"Ben sadece çocuğun söyleyebildiği kadarını biliyorum. Aradığınız cevapları bende bulamazsınız," diyor.

Gözlerimi kapattığımda, bitkinlik sağduyumu gölgeliyor. Kendimi toparlamaya çalışırken, Forest'la son üç yıldır yaşadığımız her etkileşim aklımdan geçiyor. Yanıma sokulup ellerimi enseme götürüyorum.

"Beni seviyor mu acaba?" diye soruyorum. "Gerçekten annesi miyim?" diye hıçkırıyorum.

Hep bir ağızdan cevap veren Mark ve Şekil Değiştiren konuşuyorlar.

"Evet," diyor ikisi de. Her ikisinde de tereddüt yok.

"Aile her zaman kan bağıyla belirlenmez Katiana," diyor Şekil Değiştiren, bana özür dilercesine bakarak.

"Eğer Forest'ı bulur ve halkımın nerede olduğuna dair mesajı iletirsek, belki o ve sen ikinizin de çok ihtiyaç duyduğunuz netliğe kavuşursunuz," diyor utançla başını eğerek.

"Neden? Neden New Haven'daydı?" diye soruyorum, hafızamdaki her büyük boşluğu bir araya getirmeye çalışarak.

"Tekrar söylüyorum, bildiğim kadarıyla sınırlı. Belki de o gece onu tehdit eden ve ona göz kulak olmam için görevlendirilen çocuk daha fazlasını biliyordur," diyor Şekil Değiştiren, Mark'ın sadece başını sallamasıyla yetiniyor.

"Fallan'ın büyümesini izledim. Andrew babasını idam ettikten ve annesi Talihsiz Topraklar'ı hor gören salgınlarda öldükten sonra, içi boşalmış, bir kurtuluşa ihtiyacı vardı. Bu aile onu ne kadar mahvetmiş olsa da, Orman'a olan sevgisi kasıtlı değildi. Oyunda tuzağa düşmüş bir piyondan başka bir şey değildi. Ailesinin intikamını almak istiyordu-"

"Bundan emin misin?" diye sordu Şekil Değiştiren, ikimizin de ilgisini çekerek.

"Başka türlü neden soruyorsun?" diye dürttü Mark.

"Dediğim gibi, çocuk hakkında sahip olduğum tek bilgi, kızınızın evinin dışında onunla yaşadığı kısa görüşmeden ibaret. Beni bu kadar meraklandıran şey, halkımın fısıltıları," diyor ve bizi daha fazla soru sormaya itiyor.

"Hangi fısıltılar?" diye sorduk Mark ve ben.

"Xavier ve Fallan yeni tanışmış değiller," diyor Şekil Değiştiren ve hepimizin bakışmasını sağlıyor.

"Bu mümkün değil-"

"Xavier, Forest'ı istiyordu, değil mi?" diye sordu Şekil Değiştiren, ikimizden de yavaşça başını sallayınca.

"Onu, ailesi sözde babası tarafından katledilen adamdan daha iyi kim getirebilir ki?" diye sordu Şekil Değiştiren, ikimizin de kaşlarını kaldırarak.

Bir yudum daha kan içtikten sonra büyük başını sallıyor.

"Sanırım Fallan emirlerini yerine getirmedi."

Başımı sallıyorum, aklımdan geçen düşünceler midemi bulandırıyor.

"Yanılıyorsun," diyor Mark, yarattığın argümanından açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

"Belki de öyleyim," diyor yaratık. "Öğrendiğim bir şey varsa o da, masumiyeti kanıtlanana kadar herkesin suçlu olduğudur."

"Gerçekten Peygamber hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye soruyorum, konuyu mideme indirebileceğim bir konuya çekmeye çalışarak.

"Onların birinci sınıf bir pislik olduğunu biliyorum," diyor Şekil Değiştiren, tiksintiyle başını sallayarak. "New Haven'ın altında, Peygamberlerin tüketimi için saklanan, farklı yaşlardan düzinelerce İşaretli'yi barındıran kamplar kuruyorlar-"

"Tüketimi mi?" diye soruyorum, boğazımdaki düğümü tutarak.

"Bir İşaretli'nin kanı diğerlerinden farklıdır. Peygamber'in kanıyla yeni İşaretli yaratamaması nedeniyle, İşaretliler genetik olarak kendi kanlarına özlem duyar ve kanın sağlayabileceği en saf güç kaynağını ararlar. Bir insan olarak, ondan asla doyamazdım. Şu anki halim olarak, sanki herhangi bir İşaretli'nin kanını aramaya programlanmışım gibi, içimde beni bir zamanlar olduğum kişiye geri döndürebilecek kişiyi sürekli arıyorum. Peygamber ilk olabilir, ama en iyilerden çok uzaklar. Bahse girmem gerekirse, kızıncıza olan küçük hayranlıklarının, en son sektörünüzde onları gördüğümde Peygamber'le birlikte dolaşırken gördüğüm Paradokslarla bir ilgisi olduğunu söyledim. Orman, Peygamber'de olmayan şeye sahip. Tam kontrol."

Beynimi tekrar tekrar zorlayarak tek bir tutarlı düşünce bulmaya çalışıyorum.

"New Haven'ın altında mahsur kalmış çocuklar var ve kızım-"

Yabancı olsun ya da olmasın, Orman benim kızım.

Andrew'un bizi nasıl bir araya getirdiğinin bir önemi yok. Ona bakmak benim sorumluluğumdaydı. Bana yardım edeceğime güveniyordu.

Orman bir Blackburn'dur.

O her zaman bir Blackburn olacak.

"Kızım Marked'ı yaratabilir mi?" diye soruyorum.

"Genetik bilgisi gerekmiyor. Peygamber'in özelliklerini aktarabilmesi için üremesi gerekirken, Orman'ın kanından bir yudum almak, en sıradan insanın bile İşaretlenmesine sebep olabilir. O, Peygamber için sonsuz yaşamın lanet olası kaynağı ve onu ele geçirene kadar durmayacaklar."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra, sabırla cevabımı bekleyerek beni izliyorlar. Ayağımı yere vurarak ve yüzüğümle oynayarak, sonunda aklımda bir plan oluşuyor.

"Bu mektubu ona götür. Mesajı iletecek olan sen olmalısın," diyorum ve cebimden mektubu çıkarıp içine notumu ve Şekil Değiştiren sığınağının koordinatlarını koyuyorum. Notu yaratığa uzatan Mark, bana temkinli bir şekilde bakıyor.

"Planın ne Katiana?" diye sordu Mark, battaniyeyi bana uzatarak. Titrediğimi fark etmemiştim.

Teklifini reddedip ayağa kalktım ve ateşin etrafında volta attım.

"En hızlı sen hareket edebilirsin, mektubumu benden çok daha erken teslim edebilirsin. Bildiğimiz kadarıyla, Peygamber hâlâ onları avlıyor, Xavier olsun ya da olmasın. Andrew ölmüş olabilir ama çocuklarım hayatta. Geri çekilip hayatlarının sadist bir piçin eline kalmasına izin vermeyeceğim. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyaç var. Peygamber aynı anda iki yerde olamaz. New Haven'ın altında kamplar olduğunu söylüyorsun. Ben ise bulunmaları gerektiğini söylüyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar Şekil Değiştiren.

"Sen mesajımı gönder, ben de o çocukları ve Peygamber'in yarattığı sınırlar içinde sıkışıp kalan herkesi kurtarayım. Savaş istiyorlarsa, sorun değil. Etraflarındaki herkesin iplerini çekip gitmelerine izin vermekten bıktım. Gücü besleyecek bir kan kaynağın yoksa gücün ne anlamı var?"

Birkaç dakika düşündükten sonra ikili birbirlerine bakışır.

"Ya başarısız olursan?" diye soruyor Şekil Değiştiren, cevabımı tahmin ederek.

"O zaman çocuklarıma onları ne kadar sevdiğimi gösterirsin, belki de sonunda kocamla barışabilirim."

"Bu bir intihar görevi, Katiana," diye söze başlıyor Mark, elini bacağıma koyarak.

"Andrew hayatta olsaydı, onu kurtarmak için bunu yapar mıydın?" diye sordum, Mark'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi izlerken.

"Bu öyle değil-"

"Yapar mısın Mark?" diye üsteledim, cevabının ne olacağını çok iyi biliyordum.

Sessiz, sadece başını sallayabiliyor.

"O zaman anlaştık," diyorum ayağa kalkıp eşyalarımı toplamaya başlarken. "Halkın bu kampların nerede olduğunu düşünüyor?" diye

sorarken, Mark'ın yedek bıçaklarından birkaçını alıyorum.

"Peygamber'in dinlenme odasının altında, Dokunulmazlar Sektörü'ndeki Komutan'ın birliğinde. Bu sadece bir teori."

Omuz silkerek devam ediyorum.

"Bir teori benim için yeterli."

Ayağa kalktığımda Mark kolumu tutuyor ve çantamı taktıktan sonra bir adım daha atmamı engelliyor.

"İntihar görevine gitmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyor. "Andrew buna asla izin vermez."

"Andrew öldü," diye mırıldandım. "Artık söz hakkı yok."

Mark'ın yanından geçip, Şekil Değiştiren'e bakıyorum.

"Adın ne?" diye sordum, bir zamanlar gülümseme olabilecek şeyin alaycı bir ifadeyle ağzına ulaştığını görünce.

"Mason," diyor başını eğerek onaylıyor.

"Mason," diyorum, Mark'ın yüzünü ellerimin arasına alarak. Dudaklarımı yaşlı adamın başına bastırınca gözleri kederle doluyor.

"Hâlâ yeteneklerin var mı?" diye sordum, hâlâ Mark'a bakarak.

"Benim Tutuşum. Birini hareketsiz tutmaya yetecek kadar," diyor, sormak üzere olduğum şeyi anlayarak.

"Seni seviyorum Mark," diye fısıldıyorum, yaşlı adamın titreyen vücudunu izlerken. "Bu yüzden seni güvende tutacağım."

Vites Değiştiriciye baktım, gözlerimi aşağı indirdim.

"Onu burada tut. Beni takip etmediğinden emin ol. Onu o yerleşkeye götür ve sonra mesajımı ilet. Kimsenin onu bırakmadığından emin ol."

Yaratığın basit bir baş sallaması, topuklarımın üzerinde dönmem için yeterli oluyor.

"Katiana, bekle-"

Mark olduğu yerde sıkışıp kalmış, hareket edemiyor. Ayakları yere yapışmış gibi çekiştiriyor ve sürekli ismimi bağırlıyor.

Maskemi yüzüme çekip, tüm malzemelerimi zihnimde not ediyorum, bu yürüyüşü tek başıma yapmaya tamamen hazırım.

Çifte son bir kez bakmak için arkamı döndüğümde, yaratık başını eğiyor. Başımı sallayıp, Mark'ın bağırıışlarını duymazdan gelip kayalık araziye bakıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım.

Bir şans.

Bir plan.

Elimizde sadece bunlar var.

Gözlerimi açtığımda bacaklarım benim için hareket ediyor, yürüyüşüm ölümcül bir koşuya dönüşüyor. Çorak topraklarda hızla ilerlerken Mason ve Mark birer lekeye dönüşüyor, bana sadece korku ve beni yönlendirecek gece gökyüzü kalıyor.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

XAVIER

Duman ciğerlerimi yiyip bitiriyor, ağızımdan büyük beyaz bulutlar halinde çıkıyor ve bana kısa bir coşku anı yaşıyor, ardından serin gece havasına karışıyor. Vücudumu binanın duvarına yaslayıp her seferinde daha büyük bir nefes çekiyor, yanan közlerin her kıvılcımıyla sigaranın sönüşünü izliyorum. Bulutların burnumdan çıktığını hissederek, daha önceki esmerin, çoğunlukla tek taraflı olan sohbetimizden artık keyif almayarak, vals yaparak uzaklaşmasını izliyorum.

Bir kadının bana doğru atıldığını, ellerini gövdeme koyduğunu, bu siyah kargo pantolonun altında ne kadar çok şey sakladığımı anlamaya çalıştığını anlamak için fazla bir şeye gerek yok.

Kadınlarla yaptığım şeylerin şefkatli, tatlı dokunuşlar olduğunu söylesem yalan söylemiş olurum. Onu özel bir yere götürüp, onun zevki ne kadar ileri gideceğim korkusuna dönüşene kadar onunla istediğim gibi davranmak rahatlatıcı olurdu. Bir kızın vücudunu dizleri çökene ve artık bana sunduğum şeyi alamayana kadar zorlayarak, insanın zihninde yaratabileceğim panik için yaşıyorum. O noktada, çok ileri gitmiş oluyorum, tırnakları sırtıma kalıcı olarak kazınana ve boynu ertesi sabah zar zor konuşabilecek kadar morluğa sahip olana kadar kadını mahvetmeye hazırım.

Benden zayıflık bekleyen birinin gücünü almaktan daha fazla beni tatmin edecek hiçbir şey yoktur. Nezaket bile birinin beni kullanması, istediği gibi bükmesi için bir fırsattır.

Kadının bana en iyi sözde flört taktiklerini uygulamasını ve her fazla yaklaştığında göğüslerini önümde gezdirmesini izlerken, her fırsatta boxer'ımın altında büyüyen heyecanı bekledim.

Ama Forest müziğin ritmine göre dans ederken, Fallan'a doğru uzanan geniş gülümsemesini ve gümüş saçlarını Fallan'ın parmakları arasında gördüğümde, son istediğim şey kadını odama götürmektir.

Adımı hıçkırarak hıçkırarak anmasını istediğim tek bir kadın var ve o da bunu dişlerini sıkarak yaptı, sanki benden benden daha fazla nefret edebilirmiş gibi aklına gelen her türlü iğrenç aşağılama düşüncesini bana fırlattı.

Kampüsün gece hayatının tadını çıkaran insan kalabalığını izlerken, gözlerim bir aileye kayıyor. İki ebeveyn, çocuklarını omuzlarında taşıyor. Küçük bacaklarını göğüslerine sarkıtmış çocuklar sevinçle kıkırdıyor, tepki vermek için ara sıra ebeveynlerinin gözlerini kapatıyorlar. Kızını omuzlarından yakalayan baba, onu kollarına alıyor ve heyecanla çığlık atarken onu yutacakmış gibi yapıyor.

Lily babamla geçirdiği bu tür anları çok severdi.

Çocukluğumu neredeyse hiç hatırlamıyorum, biyolojik anne ve babamın benimle şakalaşma gibi önemsiz bir şeye bulaştığını hiç hatırlamıyorum.

Dumanın ucundaki közleri silkeleyip bir nefes daha çekiyorum, ne yazık ki gözlerim bir kez daha pub'ın penceresine odaklanıyor.

Çılgınlar gibi dans edip gülümseyen Fallan, kollarını Forest'ın etrafına doladı ve onu sarhoş bir sersemlikle odanın içinde döndürdü. Adama neşeyle gülümseyerek dudaklarını adamın kılere bastırdı ve ikisi de müziğin ritmine göre sallanırken, adamın onu yerden kaldırmasına izin verdi. Şehvet ve alkolün sıcaklığıyla yanaklarının kızardığını izlerken, zevk tüm benliğimi sardı.

Onun zevki.

Yarattığı bir zevk.

Tüm binayı yakmadan önce gözlerimi vitrinden ayırıp, aileyi bulmaya çalışıyorum, ortalıkta görünmediklerini fark edince duruyorum.

"Oldukça zorlu bir kurtarma operasyonu yürütüyorsunuz," diye alay ediyor Peygamber'in ürkütücü sesi yanımdan. Başımı sola doğru uzattığımda, figürleri binaya yaslanmış, maskenin küçük yarıklarından kaldırıma bakıyor. "Böyle kısa bir ömür yaşamasını büyük bir nezaketle sağladığınız aileniz hakkında hayal kurmakla meşgulken, ilerlemenizi görmekte zorlanıyorum," diye alay ediyorlar, eldivenleri kırmızıya bulanmış.

Uzaktan gelen çocuk çığlıklarını duyunca, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Arkama, Orman'a bakmaya cesaret edemeyerek tüm savunmalarım yükseliyor. Orman'ın güvenliğini sağlamaya çalıştığım bunca zaman boyunca, izlerimi gizlemek için hiç durmadım. Sakin bir tavırla sigaramı içmeye devam ediyor, sessiz sokağı izliyorum.

"Dur tahmin edeyim, o iki çocuğun ebeveynlerini öldürüp onları izlemeye mi zorladın?" diye soruyorum, maskenin altındaki boğuk alaycı sesi duyarak.

"Beni nasıl bir canavar sanıyorsun Xavier?" diye sordu Peygamber. "O ailenin bana hiçbir borcu yok. Sadece birkaç bina ötedeki yurtlara girdiler." Yaklaştım, maskelerinin soğuk metali tenime değdi. "Ayrıca, zamanımı Temizlenmiş kanla harcamam. O aile, damarlarında o Kirlenmiş sıvının aktığı için kendilerini şanslı saymalılar," diye fısıldadılar ve neredeyse anında geri çekildiler.

Sigaramı yere atıp, çizmemin topuğuyla eziyorum.

Müziğin gürültülü uğultusunu dinlerken, içeri koşup onu yakalama isteği kabarıyor. Belki bir dikkat dağıtıcı yaratıp Peygamber'i yeterince uzun süre oyalayabilirim...

"Bunu aklından bile geçirme. Bu, kendine saklamayı tercih edeceğin birkaç kelimeyi zorla söylememle sonuçlanabilir ve ikimiz de bunun nasıl işlediğini biliyoruz," diye alaycı bir şekilde sırtarak, rahat tavırlarını binaya doğrulttular.

"Mükemmel bir sigarayı mahvetmeme sebep oldun," diye tısladım, sohbeti onların merak ettiği konu dışında başka bir konuya çekmeye çalışarak.

Oraya koşmanın ne faydası var ki? Bana baktığında gördüğü tek şey bir canavar. İlk fırsatta Peygamber'in önünde boğazımı keserdi,

bir bakıma, o sadist orospuyla bir bağlantım olmasını istediğimi düşünürdü.

"Ne kadar nefret dolu olduğuna mı öfkelendin?" diye soruyor Peygamber, uyanıkken aklımdan geçen her düşünceyi dürterek.

"Burada olmana sinirleniyorum," diye tısladım, Peygamber'in her yanıma geldiğinde bana aşıladığı korkuya rağmen en cesur yüz ifademi takınarak.

"Yeterince hızlı çalışmıyorsun. Tehlikeye attığın insanların listesine birden fazla hayat eklemeye hazırım. Senden onun güvenini kazanmanı istemiştin. Tek yaptığın, somurtup Markswood'lu çocuğun onunla yakınlaşmasına izin vermek oldu."

Yanımdan geçen küçük bir çocuğa ve babasına bakıp sesimi kısmağa çalışıyorum.

"Pekâlâ, bana yaklaşmamı kolaylaştırmadın, değil mi? Yoksa dudaklarım onunkilere değdiğinde, benim için her şeyin bittiğini ve kanımı isteyecek kadar nazik olana kadar bu kadar nazikçe uykuda bıraktığın bağ göz önüne alındığında, onun için de her şeyin bittiği anlamına geldiğini unuttun mu? Muhtemelen onunla ne halt etmek istiyorsan onu hayatta isterdin. Seni tanıyorum. Eğer onu gerçekten hemen ölmesini isteseydin, kalbimi oracıkta sökerdin."

"Sabırsızlanıyorum Xavier. Forest Blackburn'den ne istediğim seni ilgilendirmez. Emirlerle karşı geldiğin için endişelenme lüksünü kaybettin. Bir kez bile değil. Ama defalarca bana itaatsizlik ettin. İstediğimi elde edemediğimde sonuçları olacağının farkında değil misin?" diye soruyorlar, bileğimi sertçe yakalayarak. Yeteneklerimi tüketirken, enerjilerinin tüm enerjimi emdiğini hissediyorum.

Önümüzde duran baba ve oğul, ellerini birbirine sürterek üşüyen bedenlerini ısıtmaya çalışırken, sessizce sohbet ediyorlardı.

"Özür dilerim. Devam et. Oğullarımın ayakları acıyordu," dedi adam, konuşurken Peygamber'in bakışlarını tamamen üzerinden çekerek.

"Kendini mi gizliyorsun?" diye sessizce fısıldadım, Peygamber'in hafif kahkahasını dinlerken.

"İnsanların senin aklını kaçırdığını düşünmesine izin vermekten çok büyük bir zevk alıyorum."

"Bu kadar tehdit savuruyorsun, zayıflamışsın demek ki-"

Gözleri fal taşı gibi açılan genç oğlan ve babası, boğazlarındaki deri morarırken ikisinin de boynu bükülmüş bir şekilde nefes nefese kaldılar. Bana iri, sulu gözlerle bakan genç oğlan önce düştü, yüzü betona çarptı, babası da hemen ardından onu takip etti. Ayaklarımın dibinde hareketsiz yatan ikili, ürkütücü bir sessizlik içindeydi; ikisinin de boynu ters yöne bükülmüş, kasları yavaşça kapanırken vücutları sarsılıyordu. Şaşkınlıkla kendimi cama bastırıp, olabildiğince mesafe yaratmaya çalıştım.

Tüm bu konuşma boyunca aynı pozisyonda kalan Peygamber, başını yana eğdi. Ellerini sallayarak, gölgelerin arasından bir çift Paradoks belirdi ve iki cansız bedenın ayak bileklerini kavradı.

"Onları benim odama götürün, kanlarını saklayın. İşaretlendiler," diye emreder Peygamber, geçiş halindeki Paradokslardan sadece bir baş sallaması alarak.

Cesetlerin toprağa sürtünmesini izlerken, çocuğun elleri tuttuğu şeyi bırakıyor. Geride bir parça şeker bırakırken, yüreğim sızlıyor.

Babasıyla yürüyüşün tadını çıkarıyordu.

Hayatının son birkaç saniyesinin bu olacağını hiç düşünmemişti.

Peygamber her şeyi alır ve hiçbir şeyden korkmaz.

Zulümlerinin sonu yok.

"Beni hoşgörölü biriyle karıştırdın. Seninle gönüllü olarak gelmesi gerekiyor. Kanınız sadece ilk adımdı. Onu buradan sürükleyip götürmek umurumda değil. Yarına kadar gitmezseniz sonuçlarına katlanırsınız. Katiana ortalıkta yok. Annesinin başını bir sopaya koyup "eve hoş geldin" tabelası gibi kızın önüne zorla koymaktan çekinmem."

"Kullanıcı küçük Paradokslarınızı yaratmanın dışında, Orman'a neden ihtiyacınız var ki?" diye sordum, kimsenin buradaki güç gösterilerini görmediğinden emin olmak için içeriye bakarken.

Gece boyunca dans etmeye devam ediyor, gülümsemeyi sürdürüyor.

En azından birileri Peygamber'in günahlarından kurtulmuş.

"Çok basit. Forest'ın kanını alıyorum, sonra sen onu öldürüyorsun ve kusurlu İşaretlilerin var olma potansiyeli ortaya çıkıyor, bana daha yeni, daha itaatkar, ilahi bir insan ırkı yaratma yeteneği bırakıyor. İlk seferde tökezledim, bir daha asla."

Alaycı bir tavırla başımı sallıyorum.

"Ya kazanırsa? Diyelim ki üstünlük onun eline geçti ve bir anda oynayacak kozun kalmadı," diye üsteledim.

"Öyle bir şey olmayacak," dediler neşeyle, duvardan iterek, Paradkso'larının cesetleri sürüklediği yöne doğru ilerlerken. "Bunu başaracaksın... Şimdi içeri gir ve lanet olası işini yap. Belki işimi yapması için görevlendirdiğim aptallardan biri gerçekten de işini yapar."

Onların vals yaparak uzaklaşmasını izlerken boğazımı temizledim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evcil hayvanımı bulmak için. Katiana'nın hapisten kurtulduğu anlaşılıyor."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum, duvardan uzaklaşarak. "Sonunda ikimizin de düşeceğini biliyorsan, neden beni hayatta tutuyorsun?" diye sordum, Peygamber'in bitmeyen azabının gerçek doğasını ararken.

"Nedenini biliyor musun? Bunu kabul etmeye henüz hazır değilsin."

Gizemli ifadeleriyle beni şımartan Peygamber Winnows, arkalarında sadece ölüm bırakıyor.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Müziğin tatlı dinginliğini dinlerken tempo yavaşlıyor ve Fallan ile beni pub zemininde büyük hareketlerimizi durdurmaya zorluyor. Beni kendine doğru çekerek elleri belimi buluyor, parmakları gömleğimin eteğinin altında dans ederken ikimiz de sarhoşluğun sarhoşluğundan kurtuluyoruz. Alkolün hareketlerimi yönlendirmesine izin vererek ellerimi saçlarına doladım ve gömleğini vücudundan ayırmadan olabildiğince yakınıma çektim. Alnını alnıma bastırarak gülümsedi, dudaklarının boynumda dans etmesine izin verdi, dişlerinin kendisine ait olduğunu iddia etmesine aldırmayacağım hassas teniyle oynadı.

Birkaç dakikalık yoğun izlemenin ardından aramıza katılan grubumuzun geri kalanı müziğe göre sallanıyor, sadece içkilerinden bir yudum almak için duruyor, sonra tekrar müziğe dönüyor. Kai ile dans eden Hunter, artık rahat sayılardan biraz daha uzun süre bakabilecek kişilerin gözlerini umursamıyor gibi, heyecanlı görünüyor. Biraz rahatlamak için kendine izin veren Bekah, Valerie ile dans etmeyi teklif ediyor ve bu kadar çok insanın arasında bu kadar sarhoş olmanın utancına gülerken, sarışını geniş bir sırtıyla etrafında döndürüyor. Sonunda dudaklarını boynuma bastıran Fallan, dokunuşa karşı gülümsüyor ve zihnim çok daha izole bir ortam gerektiren yerlere kayarken tüm vücuduma sıcaklık yayıyor.

"Umarım bu gece o günahkar düşüncelerin her birini benimle keşfetmeyi düşünüyorsundur," diye fısıldadı Fallan sessizce, ellerini tenimden çekerken parmakları pantolonumun halkalarını kavradı ve beni daha da kendine çekti.

"Daha fazlasını istemiyorum," diye itiraf ediyorum, ağzımı davetkar dudaklarına yaklaştıırken.

"Kız kardeşimi bir anlığına çalabilir miyim?" diye araya giriyor Kai, her zamanki gibi en kötü zamanlamayla.

Fallan, alnını tembelce alnımdan çekip arkama baktı.

"Karşılığında dans partnerini mi teklif ediyorsun?" diye şaka yapıyor Fallan, Hunter'ın gözlerini devirdiğini ve Fallan'ın ellerinin belimden düştüğünü görünce.

"Bunu bir onur olarak kabul et," diye şaka yapan Hunter, Fallan'ın onu yakalaması için elini kaldırır.

Fırsatı gören Fallan, Hunter'ı yakalayıp kendine doğru çekerken adamlar at koşturmaya başlar. Fallan'ın koluna hafifçe vuran Hunter, gülerek ikisinin de çocukken yaptıkları gibi birbirleriyle biraz vakit geçirmelerine olanak tanır.

Kai elimi tutup beni oğlanlardan uzaklaştırdı, kollarım boynuna dolanırken nazıkçe belimden tuttu. Tempoya ayak uydurarak yavaşça hareket ederken yüzü ateşten kızarmıştı. Bana yumuşak bir gülümsemeyle başımı göğsüne yasladım.

"Ne düşünüyorsun? Ne yazık ki ben de insanların düşüncelerini okuyamayan sıkıcı insanlardanım," diye gülüyor Kai ve uyumsuz dansına devam ediyor.

"Kendimize böyle anlar yaşatmak tuhaf hissettirmiyor mu sence de?" diye soruyorum.

"Bu noktada herhangi bir normallik hissetmemiz tuhaf geliyor," diyor, vücudumu döndürüp beni tekrar içine çekerken. "Geçen yıl bu zamanlar, hayatımızdaki en büyük stres kaynakları Akademi ve Kıyamet günlerimizdi. Şimdi, New Haven ile yaklaşan bir savaşa girdik ve Komutanımızı tasmalı bir köpek gibi çeğiştiriyoruz, tüm bunları yaparken ölümden kaçıyor ve annemizin hala hayatta olup olmadığını sorguluyoruz. Katlandığımız o inanılmaz uzun bok listesine bakılırsa, tek bir geceliğine bile olsa serbest kalmamıza izin verildiğini

söyleyebilirim," diye gülümsüyor Kai, yakından çok daha yaşlı görünüyor.

Memleketinde yüzünü her zaman temiz tıraşlı tutardı. Adamın ne kadar sakal sakladığını asla fark etmezsiniz. Birkaç gün tıraşsız kalan sakalları, genç tenine yaş katıyor ve birçok kişinin onda gördüğü çekiciliğe katkıda bulunuyor. Kai, sektörümüzde kadınların dikkatini çektiğinde her zaman fark edilemeyecek kadar belliydi. Bir bakıma, belki de bu en iyisiydi. Eğitimine değil de dış görünüşüne önem verseydi, egosu Max'inki kadar şişer miydi diye sık sık merak ederim.

"Ne?" diye sordu Kai, yüzünü incelemeye olan konsantrasyonumu bozarak.

"Sen sadece bak-"

"Tükendin mi?"

"Mutluyum." Gülümsedim ve kardeşimin yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdim.

"Çok mutlu görünüyorsun," diye tekrarlıyorum.

Son içki turumuz midemde birikiyor ve zihnimdeki vızıltıya ekleniyor. Kai'ye doğru eğilip ellerimi indiriyor ve elinden geldiğince beni destekliyor.

"Neden bu kadar tuhaf görünüyorsun?" diye sordu Kai, bana yakından bakarken gülümsemesini kaybederek.

Hiçbir şey yutmadan dışarı bakıyorum, Xavier'in sanki sadece kendisiyle konuşuyormuş gibi ellerinin nasıl sıkıldığını izliyorum. Her bağırduğunda ellerinin nasıl gerildiğini görünce, dikkatimi adamdan uzaklaştırıyorum.

"Sinirlendim," diye itiraf ediyorum, Kai'nin gözlerimin yolunu takip etmesini izlerken. Odaklandıklarını fark edince, kendini sohbete geri çekiyor.

"Xavier hakkında mı?" diye sordu Kai.

"Her şey hakkında. Önce babamı öldürüyor, sonra bizi bir piyangoya atıyor ve istemediğim bir kefaletle bizi zorluyor. Ama nedense hâlâ onu devirmeye cesaret edemiyorum. Henüz değil. Babamıza yaptıklarını itiraf etmesine ihtiyacım var. Ondan gerçeği duymaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, kardeşimin bizi bir kez daha etkilemesine izin vererek.

"Sanırım kendine yalan söylüyorsun," diyor Kai birkaç dakikalık sessizliğin ardından.

Dikkatimi kardeşime yöneltip ona soru dolu bir bakış attım.

"Bunu neden söyledin?"

"Bunu söylediğim için beynimi eritme ama seni tanıyorum Forest. Seni muhtemelen buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Kendine Xavier'in hayatını adaletsizliğe kurban etmediğini, intikam almak için doğru anı beklediğini söyleyebilirsin ama ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu.

Ben tamamen sessiz kalıyorum.

"Sanırım onda yaşatılmaya değer bir şey görüyorsun."

Bu sözlerine alaycı bir şekilde gülerek gözlerimi kapatıp müziğin sesine odaklanmaya çalışıyorum.

"Yanılıyorsun," diyorum.

"Muhtemelen," dedi parmaklarını yanaklarımda gezdirerek. "Her iki durumda da, babam Xavier'e karşı kötü düşüncelerini dizginlemenden gurur duyardı."

Babamızın adını anmak içimi acıtıyor, gözlerimi kapalı tutuyor, başımı kardeşimin göğsüne bastırıyorum.

"Beni bırakmayacağına söz veriyor musun Kai?" diye sordum, ellerinin başımın arkasını ovduğunu hissederken. Başımı yukarı kaldırdığımda gözlerim kapalı kaldı, akması kaçınılmaz olan gözyaşlarımı içimde tuttum.

"Senin kardeşin olmak benim görevim, Forest, her hayatta seve seve kabul edeceğim bir kardeş. Bu dünyada sen ve ben varız." Başımın tepesini öperken, gülümsemesinin tenime değdiğini hissediyorum. "Cehennem donsa bile, yine de senin kardeşin olacağım."

Tekrar döndürdüğümde alkol tamamen yüzüme çarpıyor.

"Hadi, Fallon bana otuz kez daha sabırsızca bakmadan önce dans edelim."

Müziğin bizi yönlendirmesine izin vererek gözlerimi kapalı tutuyorum, dönüp duran bir odayla karşılaşmamak için onları açıyorum. Ayaklarımın üzerinde dönerken Kai gülüyor, belimden tutuyor, o da tüm hareketlerimizden dolayı kafasını karıştırıyor. Valerie'ye çarpıyorum, tanıdık kokusunu alıyorum ve Bekah'nın dans

partnerini çalarken onu kendime çekiyorum. Kıkırdayıp birbirimize sarılıyor, tembelce kulağıma fısıldıyor.

"Korkuya kapılmadığında çok güzel görünüyorsun," diye haykırıyor Valerie nazikçe ve gözlerimi açmam için beni teşvik ederek.

Odanın içinde hareket ettikçe ona odaklanmak zorlaşıyor. Mavi gözlerinin görüntüsüne tutunarak, onu hareketsiz tutmaya çalışarak yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Beni oldrmediğine sevindim," diye fısıldadım, ikimiz de kahkahalara boğulurken onun yumuşak kıkırdamalarının arttığını duydum.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama ben de öyle düşünüyordum." Gülümsedi.

Valerie ile konuşurken bana tepeden bakan Fallon, Hunter'dan uzaklaşıyor, benimle daha fazla yalnız kalmaya hazırlanıyor. Nyla tarafından bölünen Fallon'ın sırtışı, katılmak istemediği bir dansa daha kapılırken kayboluyor. Kai'nin eline uzanıp beni Valerie'den uzaklaştırıyor, sarışın ve Hunter'ın sevgi dolu bir ritim tutturmasına izin veriyor. Görüş alanımdaki odanın dönüşüne dayanamayarak gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Mutlu musun, Orman?" diye soruyor Kai, vücudumu ondan uzaklaştırmak için bir tur daha atmaya hazırlanıyor.

"Bunu asla tam olarak itiraf edemem ama oldukça yakınıam," diye fısıldıyorum, vücudumu ondan birkaç kez uzaklaştırırken elinin beni bıraktığını hissediyorum. Tökezleyerek, gözlerim kapalı bir şekilde zeminde ilerlemeye çalışıyorum.

Aniden Fallon'ın rahatlatıcı sıcaklığıyla sarıldım, büyük elleri belimi kavradı, güçlü bedeni ellerimin nazik dokunuşu için kusursuz bir şekilde şekillendirildi. Elimi önünde gezdirirken, her kusurlu mükemmel yara izini hissettim. Beni kendine doğru çekerek, parmakları gömleğimin altına geri döndü, Mark ve Xavier'in damgasının üzerinde nazik dokunuşlar yaptı. Bağlantımızı tamamen kucaklayarak, başım geriye doğru savruldu ve enerjisinin her zerresini emdim. Ellerinden birini boynumun arkasına götürerek cildime masaj yaptı, ellerinde erimeme izin verdi. Gözlerimi kapalı tutarak gömleğini kavradım, beni mutlu dokunuşuyla sarmasına izin verdim. Burnunun burnuma değdiğini hissederek, başparmakları

dudaklarima kondu ve ondan en çok ihtiyaç duyduğum tek dokunuşla aramda bir bariyer oluştırdı.

"Ne kadar da cilveli," diye gülümsedim, onun nazik alayını duyunca.

"O gece ateş başında nasıl dans ettiğimizi hiç unutmadım," diye gülümsedim, ellerini dudaklarımdan yanlarıma doğru indirirken burnunu geri çektiğini hissettim. "Nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordum, başımı rahatlatıcı göğsüne yaslayarak.

Güçlü kalbini dinliyorum, kolunun belime dolandığını, beni ayaklarının üzerine çektiğini hissediyorum. Kollarımı boynuna doladığımda, buklelerinin dokunuşu koluma değiyor.

"Hatırladın," diye haykırdım, onu daha da kendime çekerek. Alnımı alnına bastırınca elleri titredi, gerginleştı. Müzikle sallanarak, beni bütün gece boyunca sahip olduğu en sıkı şekilde tuttu. Kai'nin sözlerini düşününce, kalbim karşımdaki adama karşı doyumsuz bir ihtiyaçla doldu. Boynunu aşağı doğru çekiyorum, sırtım dokunuşuyla kavisleniyor, vücudum tamamen ona yaslanıyor.

"Bunu asla kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, kapalı gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissederken.

"Ellerinin vücudumda nasıl hareket ettiğini asla unutmak istemiyorum," diye devam ediyorum, parmaklarının belime sımsıkı tutunuşunu mutlulukla kucaklayarak; tenim kesinlikle morarmış. "Bağlantımızın akışı, beni şimdi nasıl tuttuğu, inanılmaz," diyorum, adamın dudaklarına biraz daha yaklaşırken. "Fallan, seni o kadar çok seviyorum ki, artık korkmaya başladım."

Eller gerginleştı, tenime acı verici bir şekilde battı. Vücudumun terlediğini hissederken titremeler ürpertiye dönüştü. Sarhoş gözlerimi zorla açtığımda, beni tutan, sallanırken beni ayaklarının üzerine kaldıran adam kadar korkuyla donakaldım. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Kollarımı indirip göğsünden ittim, ikimizin de dik durmaya çalışırken parmaklarının tenimden nasıl kurtulduğunu izledim. Birbirimize mutlak bir şaşkınlıkla bakarken, kalbim hızla çarpıyordu.

O bağ. O enerji. Son on dakika sadece o ve sahte bağıyla geçti.

En kötüsü de, bayıldım buna.

Sarhoşken, konuşmanın bazı parçaları zihnimde canlanmaya başlıyor.

Nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun?

Sersemlemiş bedenine seslenirken sesim titriyordu.

"N-nereden bildin?" diye sordum, gözlerimi kısarak adama bakarak. "Dansı nereden bildin?" diye sordum, çenesinin kasıldığını ve başını salladığını gördüm.

Acı, tamamen tanınabilir bir şeye dönüşmeden önce ifadesini özetliyor.

Nefret.

"Bu soruyu yanlış kişiye soruyorsun, Orman," dedi öfkeyle, arkamdan bakarak.

Geri çekilip Kai ve grubumuzdaki diğerleriyle karşılaştım, Xavier'in bana ne kadar yakın olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Fallan'ın elinin nihayet bana ulaştığını hissedene Xavier'in bakışları, beni Kai'nin arkasına almaya çalışan simsiyah saçlı adamı takip etti. Vücudumu inceleyen Fallan, Xavier'in bırakmayı başardığı morlukları görünce öfkeyle gömleğimi kaldırdı.

Birbirlerine kötü niyetle bakan Fallan başını sallayıp bıçağını yanından çekti.

"Onun kafasına mı girdin? Seni çılgın pislik!" diye bağırdı Fallan, Xavier'e birkaç adım yaklaşarak.

"Sen diyorsun, seni kahrolası çocuk!" diye bağırdı Xavier, kırabildiği en yakın camı kırarak, camın keskin kenarını Fallan'a doğrulttu.

Kai'den uzaklaşınca oda dönmeye başladı ve bütün gece bastırdığım mide bulantısı geri geldi. Geri çekildiğimde, Xavier ve Fallan'ın tartışmalarından zorla uzaklaştırılmalarının ana hatları görüşümü bastırdı ve midemdeki gerginliği daha da artırdı.

Kapıdan geri geri çıkarken, bu sitedeki misafirhanenin yönünü hatırlamaya çalışıyorum. Ön kapıdan yuvarlanarak ayağa kalkıyorum, Winnow'umun beni her birkaç adımda tembelce sürüklemesine izin veriyorum. En uzaktaki binalardan birinin üzerindeki "Lojman" kelimesini okuyunca, yolun geri kalanını sendeleyerek, başımı ön kapıya dayayarak yürüyorum. Korkuyla dolup taşarken, yakıcı bir soru beni kemiriyor.

Xavier ne zamandır gerçekten gölgemde saklanıyor?

Başımı sallayarak kapı koluna tutunuyorum, titrek bir nefes alıyorum.

"Kendini toparla, Orman," diye fısıldadım ve kendimi sıcak binanın içine zorladım.

Eğer sanrı böyle bir şeyse, belki de delilik çok da uzakta değildir.

Zihin ve beden olarak hepimiz bu çarpık oyunların labirentinde sıkışıp kalmış kurbanlarız.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Çılgın bir ucube gibi etrafta dolaşırken tırnaklarımı kemiriyor, Xavier'in beni bu kadar kolay kandırmasına nasıl izin verdiğimi anlamaya çalışıyordum. Bir an kardeşimle birlikteydim, müziğin bizi istediği yere götürmesine izin veriyordum. Bir sonraki an, Xavier'in kollarındaydım, dokunuşunun bana hissettirdiklerini özlüyordum, Fallan'ın gerçekten orada olup olmadığını bile hiç düşünmemiştim.

Nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun?

Hiç düşünmeden beni ayağa kaldırdı ve Fallan'ın o şenlik ateşi gecesi yaptığı gibi beni sardı. Dokunuşu tenimi ısıttı, enerjisi vücudumda yirmi kadeh içkinin yapabileceğinden daha fazla vızıldadı.

Bu sahte bağ, ona zihnimin yüzeysel seviyesinden daha fazlasına erişim sağlayabilir miydi? Xavier kadar güçlü bir varlık, Fallan'inkine erişebildiğim kadar benim de anılarıma erişebilir miydi? Beni böylesine coşkulu bir halde tutacak kadar uzun süre bir bağlantıyı nasıl sahte bir bağ sürdürebilirdi?

Kolumu sallayarak misafir odasının pencere pervazındaki saksı bitkilerini çıkardım, içindekiler yere döküldü, toprak ve yeşillikler etrafa saçıldı. Pencereye vurarak bağırdım, ortasında küçük bir çatlak oluşana kadar tekrar tekrar vurdum. Duraksadım, başımı cama

yasladım ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken camın buğulanmasını izledim.

Aklımda Xavier var.

Aklımda hep biri var.

İçimdeki bağlantılardan birinin sıcaklığının canlandığını hissederek topuklarımın üzerinde döndüm, kafatasıyla pencerenin geri kalanını parçalamaya hazırlandım.

"Orman," diye fısıldadı Fallan, elini kaldırarak ilerlememi engelleyerek. "Sadece ben varım," diye devam etti, alkolden ve odaya sessizce girmek için gereken Eleme işleminden açıkça sersemlemiş bir halde.

Gardımı indirip kırırdamadan duruyorum, panik dolu nefeslerimin sesinin havayı doldurmasına izin veriyorum. Bir adım atıp bana yaklaşıyor.

"Orman-"

"O benim kafamın içinde," diye sızlanıyorum, konuşurken şakaklarıma dokunuyorum.

"Hakkımda her şeyi biliyor. Neler paylaştığımızı biliyor; ne düşündüğümüzü biliyor-"

Sözümü bitirmeden önce Fallan beni yakalayıp kendine çekti ve paniğimin sıcak göğsünde hıçkırıklara dönüşmesine izin verdi. Beni sıkıca tutarak yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu yakından incelemek için zaman ayırdım, baktığım yüzün gerçekten ona ait olduğundan emin oldum. Bu kadar paranoyak olduğumu görünce kaşlarını çatarak ellerimi kalbine doğru çekti ve bana anlayışlı bir bakış attı.

"Benim, Forest," diye fısıldıyor, şimdi yüzümü avuçlayan kişi. "Bütün bunları daha iyi hale getirmek için şu anda ne yapabilirim söyle bana," diye yalvarıyor, tek bir etkileşimin ikimiz üzerinde yaratabileceği etkiden dolayı perişan halde.

Xavier'in yaptığı tek şey oyun oynamak, birini gerçeğin artık yerleşmediği bir yer olduğuna inandırmak. Fallan'ın elinde titrerken, en son isteyeceğim şey başka bir adamın ellerini üzerimde hissetmek.

"Dokun bana," diye fısıldıyorum, yüzünün şaşkın bir ifadeye bürünmesini izlerken. "Onun beni kontrol etmesine izin vermeyi

reddediyorum. O bağlantıdan fıskırmasını istemedim," diye hıçkırarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Seni istiyordum."

"İstediğin şeyin bu olduğundan emin misin?" diye sordu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Başka bir şey istemiyorum."

Gözlerinin endişeden başka bir şeye kaydığını görünce başı öne düştü, ağzı titreyen dudaklarımla buluştu.

"Öz denetimi siktir et," diye fısıldıyor.

Vücudum duvara çarpıyor, elleri beni geriye doğru itiyor. Ağzı ağzımın üzerinde, elleri tişörtümün altında doğru yerlere doğru hareket ediyor. Dişleri dudağımı şiddetle ısırırken bacağına beni geriye doğru bastırıldığını hissediyorum. Kan akıyor, üst dudağını kırmızıya boyuyor. Dilinin benimkine çarptığını hissederek parmaklarını saçlarıma doluyor, boynum tamamen ona açık kalacak kadar sert çekiyor. Hassas tenimi emerken, yarattığı her zevk iniltisiyle daha da saldırganlaşıyor. Boynumun narin teni dişlerinin arasına sıkışmış, her dokunuşu sıcaklığımı daha da sabırsızlaştırıyor.

"Sana dokundu," diye mırıldandı Fallan boynuma doğru. Büyük bir sabırsızlıkla tişörtümü başımdan geçirip, Xavier'in yan tarafımdaki morluklarına baktı.

"Bir şeyler yap, Fallan," diyorum titrek bir ses tonuyla.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, yüzümü ellerinin arasına alarak.

"Ne şekilde istersen," diye mırıldandım çenemi sıkarak.

"Nazik bir şekilde söylemiyorum, Dove," diye fısıldadı sessizce.

Tek yapabildiğim başımı sallamak, Fallan'ın planladığı şeyin nazik bir şey olmadığını çok iyi biliyorum.

Belimi kavrayıp beni omzuna yatırdı, çömlek ve bitki yığınlarının arasından geçerken vücudumun sallanmasına izin verdi. Beni zorla yatağa fırlattı ve gözlerinin yayılmış vücudumu keşfetmesine izin verdi.

"Sütyenini çıkar," diye emrediyor çenesi sabit bir şekilde.

"Gömleğini çıkar," diye meydan okudum ve göz hizasına gelmek için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bunun öyle olmadığını biliyorsun-"

Cümlesini durdurup onu geriye doğru itiyorum. Yavaşça pantolonumu tekmeliyorum. Başımı eğip, bacaklarımı hüsrana uğramış bedeninin önünde açarken, Tutuşumu koruyarak onu izliyorum. Vücudumu yatak başlığına yaslayıp, sinsi bakışlarla onu izliyorum, elimi yavaşça iç çamaşırlarımın kemerinin altına sokuyorum. Gözlerimi büyüyen uzunluğuna odaklayıp parmaklarımı içime sokuyorum, karşısındaki manzarayı izlerken zihninin nasıl vahşileştiğini dinliyorum. Adımlarımı hızlandırıp, tatlı bir zevkle başımı geriye atıyorum, dudaklarımın arasından her inilti geçtiğinde sabırsız inlemelerinde neşe buluyorum.

"Ç-Çıkar şunu," diye tekrar emrettim, cümlemin ortasında inleyerek.

Fallan çenesini sabit tutarak gömleğinin düğmelerini açıyor, yere düşmesine izin veriyor ve vahşi bir ihtiyaçla kendimi tatmin etmemi izliyor. Ritmim sabitleşiyor, midem sıcaklıkla doluyor.

Düşüncelerimi yönlendirmeye odaklanan Fallan, kısa süreli duraksamayı fırsat biliyor. İlerlemek için fırsattan yararlanarak vücudumu yatağın aşağısına doğru sürüklüyor ve yatağın ucunda diz çöküyor. Elimi vuruşlarından kurtarıp parmaklarımı ağzına götürüyor ve boştaki eliyle bileklerimi başımın üzerine doğru zorluyor. Eğildiğini görünce nefes nefese beni izliyor.

"Bütün bu zaman boyunca kaçıp gidebilirsin," dedim nefes nefese.

"Biliyorum. Sadece diziyi beğendim," diyor Fallan sırtarak.

Tek eliyle sutyenimin arkasını açıp hızla fırlattı. Elini boynuma doladı ve kalkmaya çalışmadan önce beni sırtüstü yatırarak yere itti. İç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı doğru sürükleyip fırlattı ve beni tamamen ona karşı savunmasız bıraktı. Bacaklarımı kavrayarak ağzını acıyan sıcaklığıma yaklaştırdı.

"Sana söylemeden önce boşalırsan, seni öyle sert silerim ki, bu insanların aparatları devre dışı kalır," diye fısıldadı ve uyluğumun iç kısmına hafif öpücükler kondurdu. Bir hamleyle bacaklarımı araladı. Yüzünü tuttu, gözlerini gözlerimle buluşturdu.

"Bunu yaparken bana bak," diye fısıldıyorum, istekleri giderek artıyor.

Ağzını sıcaklığıma değdirdiğinde, dili kıvrımlarımda gezinince inlemeden edemedim. Dokunuşunun altında sıcaklığımın titrediğini

hissederek, dili her zerremde beni keşfediyordu. Zevkle inleyerek, iki parmağını içime soktu, saçlarını tutmama izin verdi, her inlemede daha da sıkı çekmeme neden oldu. İçimde istikrarlı bir şekilde girip çıkarken, parmakları derin ve sert bir şekilde hareket ediyordu, vücudum içgüdüsel olarak onu sarıyordu. Diliyle klitorisimin etrafında daireler çizerken, kayganlığım parmaklarını ve ağzını kaplıyordu. Beni memnuniyetle tattığını duyunca, bacaklarımı daha da sert kavırıyordu. Dilinin her çekişi beni doruk noktamın tatlı boşalmasına biraz daha yaklaştırıyordu.

"Henüz değil, Dove," diye fısıldadı, içime girip çıkmaya devam ederken. Dilinin yerine başparmağını koyup tekrar üzerime doğru eğildi.

"Bana kiminle sevişmek istediğini söyle, Orman," diyor Fallan, yürümeye devam ederek.

Ona buna ihtiyacım var. Bana buna ihtiyacım var.

Bu gece ikimizin de güçlü hissetmeye ihtiyacımız var.

"Sen," diye fısıldadım inleyerek.

Parmağı bir kez daha klitorisimin üzerinden geçiyor.

"Adımı söyle," diye açıkladı, bana daha sert hamleler yaparak.

"Fallan," diye inliyorum, parmaklarının kıvrımından sıyrılarak.

Hızla geri çekilip yatağın kenarına oturdu ve beni kendine doğru çekti. Beni dizlerinin üzerine yatırdığında, sıcaklığım tatminle damlıyordu. Kıcımlı ovuşturarak beni süzdü.

"Benim olduğunu söyle, Dove," diye tekrarlıyor Fallan.

Hissettiğim tek şey meydan okuma.

"HAYIR-"

Eli kıcıma büyük bir güçle vuruyor, dokunuşuyla irkiliyorum. Beni kucağında sabit tutarak isteğine karşılık veriyor.

"Söyle, Orman," diye tekrarladı. Sertleşmiş penisinin karnıma baskı yapmasıyla kıcımda bir yanma hissettim.

Eli tekrar vurdu. Bu sefer inlemeden duramadım.

"Devam et," diyorum sırtarak.

Onun bu kadar hazırlıksız olmasını fırsat bilerek onu geriye itip yatağa yatırdım. Birkaç hareketle pantolonunu açtım ve korkutucu görüntüsüne en ön sıradan bakma fırsatı buldum. İç çamaşırının kumaşına bastırıldığı sertleşmiş bedenine bakarken, elleri beni

durdurmak için hareket etti ve gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Beni durdurma ihtiyacını görmezden gelerek dudaklarımı yavaşça karnının alt kısmına bastırdım. Tereddütle elleri çekildi ve sıcak tenini keşfetmeme izin verdi. Bir tekmeyle pantolonu çıktı. Dudaklarımın sayısız yara izine doğru uzanmasına izin vererek, dilim karnının alt kısmında gezindi, elleri çarşafı kavradı. Duraksayıp ona baktım.

"Seni bu şekilde ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. Dirseklerine yaslandı, eliyle yüzümü kavradı ve çenemi kaldırıp onu izlememi sağladı.

"Çok fazla olduğunda, bana binmeye başla," diye uyarıyor gözlerini indirerek.

Başımı sallayıp iç çamaşırını aşağı doğru çekiyorum, dudaklarımı gövdesine bastırıyorum. Vücudunun gerildiğini hissederek nefes alıyor ve tepki olarak saçlarımı sıkıyor.

"Bunu yaparken bana bak," diye tekrarlıyor, odaklanmamı sağlamak için saçımı kullanarak.

Tükürüğünün başına değmesine izin verirken, ucunun ağzıma girdiğini hissettim, ikimiz de derin bir nefes aldık. İnlerken gözlerini kapattı, başımı aşağı doğru hareket ettirdim, hareketleri aceleye getirmeden. Boyutu ağzımı doldurdu, yukarı aşağı hareket etmeden önce alışmam birkaç saniye sürdü. Boğazımın arkasındaki ön sıvısını tadarken, elleri yavaşça başımı yönlendirmeye başladı. Uzunluğunun boğazımın arkasına çarptığını hissederek inlemeleri devam etti.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı uykulu bir sırıtişla. Ellerimi yanlarına koyup parmaklarımı yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Tabanında bir seğirme hissedince, beni saçlarımdan geriye doğru sürükledi ve nefes nefese bıraktı. Sözünü bitirmeden beni çekip ona sorgulayan bir bakış attım.

"Bin bana, Orman," diye rica ediyor, beni yukarı doğru çekerken önüne doğru çekiyor. Sıcaklığımın boyunun üzerinde gezinmesine izin vererek, onu girişime doğru yönlendiriyorum, onun tamamen içimde olduğunu hissetmeyi bekliyorum.

"Yavaşça söyleyeceğim, güzelim. Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldıyor, yine de nazik doğasına sadık kalarak.

Yüzünü tutup ona doğru eğiliyorum.

"Yapma," diyorum, yüzüm alev alev yanıyor. "Hepsini istiyorum."

Acı verici ama zevkli bir şekilde kalçalarımı kavradı ve sıcaklığımı uzunluğuna yaymama yardım etti. Uzunluğu beni gerdi, sırtımı anında bir yay gibi gerdi, elleri harekete hazırdı bile. Kalçalarımı sallayarak bir tempo tutturmaya başladım, vücudumun onun alt karnıma yerleşme hissine alışmasına izin verdim. İnleyerek doğruldu, kollarını bana doladı, zihinlerimiz ve bedenlerimiz yeniden birleşti. Çarpıntı halinde atan kalplerimizi dinleyerek daha sert sallanıyorum, kısık fısıltılarla kulaklarımı öpen hırıltılı inlemelerin heyecanıyla.

Ağzını göğsümün üst kısmına doğru hareket ettirerek, tenimi aşk ısırıklarıyla ovuyor, her yerimi kendine aitmiş gibi sahipleniyor. Ağzını tekrar benimkine doğru çekerken, öpücükler inlemelerimizi bastırıyor, her biri bir öncekinden daha aç hale geliyor. Uzunluğunun seçirmesini bir kez daha hissedince, içimdeki sıcaklık artıyor.

Elini aşağıya doğru uzatıp nazikçe klitorisimi ovuyor.

"Benim için bitir, Dove."

Kendimi durduramayarak, sıcaklık içe doğru patladı, boşalmam tüm uzunluğunu kapladı ve kalçalarımı sallamaya devam etti. Beni yavaşça sırtüstü yatırarak, titreyen bacaklarım kapanmaya çalışırken itmelerine devam ederek beni takip etti. Uzunluğunun beni terk etmesine izin verince, neredeyse yabancı gelen ani bir boşluk hissettim. Başını geriye atarak, Fallan'ın iniltisi kulaklarıma öpücükler kondurdu, boşalması alt karnımı kapladı. Kızarmış ve nefes nefese yüzüne baktığımda, büyük bir tatminle doldum. İç çamaşırını silkeledi, savurdu, sadece birkaç dakika sonra yatağa geri çıktı, karnımdaki pisliği bir bezle nazikçe sildi. Bacaklarımın titrediğini görünce gülümsedi, bana bıraktığı her bir aşk ısırığını inceledi. Kolundaki kasların çalışırken hareket ettiğini izleyerek, sırtı tırnak izlerimle hor görülmüş bir şekilde bana nazikçe baktı. Bezi banyoya fırlatan Fallan, beni daha da yakınına çekti, tişörtüne uzandı ve başımın üzerinden geçirdi.

Göğsüne yaslanmış, aramızda akan enerji selinin tenimizi ısıttığını hissediyor. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken gülümsüyor.

"Ne?" diye sordum, çenemi göğsüne yaslayıp onu izlerken.

"O zaman biraz acı çekmek hoşuna gidiyor," diye soruyor aptalca sırtarak.

Yanaklarımda hissettiğim kızılığı hissederek omzuna hafifçe dokundum.

"Yargılamaman gerekiyor," diye fısıldadım ve kendimi göğsüne daha da çektim.

"İnan bana, yapacağım son şey yargılamak, Dovey," diye fısıldadı, dudakları benimkilerle buluşurken gülümseyerek.

Öpücüğün şefkatli ve güvenli bir şeye dönüşmesine izin vererek, sanki ilk kezmiş gibi birbirimize sarılarak dokunuşumuzu besliyoruz. Hayranlık duygularımı göğsümde hissederken, beni sıkıca tutuyor, kollarının arasına alıyor.

İşte barış budur.

O benim huzurumdur.

Benim kuzgunum.

Benim talihsizim.

Benim evim.

"Seni sevmek her zaman en büyük hediyem olacak," diye fısıldadım, başımı boynunun kıvrımına yerleştirirken. Başımın tepesini öperken gülümsedi.

"Seni bu hayatta sevmek asla yeterli olmayacak. Eğer seni bir sonraki hayatta bulabilirsem, söz veriyorum," diye fısıldıyor, sanki yenilgi hepimizi çoktan ele geçirmiş gibi.

"Sence kazanacak mıyız?" diye soruyorum, zihnim gizli kaygılarla dolu. "Sence kazanabilir miyim?" diye üsteliyorum.

"Bir yolu varsa," diye fısıldıyor, dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırarak. "Bulacaksın." Battaniyeyi yukarı çekip ikimizi de örtüyor, huzurlu anımıza yerleşmemizi sağlıyor. "Şimdi biraz uyu savaşçı," diye espri yapıyor, burnuma dokunup buruşmasını izlerken.

"Seni seviyorum" diyor, gözleri kapalı bir şekilde alnımdan öpüyor.

Gelecek korkusu düşüncelerimi kemiriyor, bedenimi bir kez daha ürpertiyor. Uğruna savaştığım her şey, ona zarar gelirse hiçbir şey ifade etmez. Fallan'ın tek yaptığı başkalarını önemsemek; artık kendini ateşe atmasına izin vermeyecek. İşin aslı, özgürlükle o arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, her seferinde onu seçerim.

"Seni asla kaybedemem," diye fısıldıyorum, onun nazik kahkahasını duyarak.

"Yapamazsın, Orman," dedi eğilip fısıldayarak. "Söz veriyorum."

Yorgunluktan bitkin bir halde gözlerini kapatıp beni kollarında tutuyor, belli ki daha rahat bir pozisyona geçemeyecek kadar yorgunum. Parmağımı yüzünün hatlarında gezdirirken, taşıdığı güzelliğe gülümsüyorum. Çocuğun yüzünün aklımdaki her notasını alarak, onun bu görüntüsünü zihnimin en güvenli köşelerine hapsediyorum.

Tek beden. Tek ruh.

Yaşama sebebim.

Savaşma sebebim.

Kazanma sebebim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

KATIANA

Çorak topraklarda gezinirken, görüş alanımı daraltmaya çalışan kül parçacıkları gözlerimi yakıyor. Mark'la New Haven'a geri dönmemizi sağlamak için oluşturduğumuz haritayı gelişigüzel takip ederek, yer işaretlerini araştırıyor, gömülü gökdelenleri veya toprak katmanlarıyla kaplı büyük çeşmeleri bulmaya çalışıyorum. Kışın ürkütücü sessizliği, yuvarlanan bulutları getiriyor. Midemin kaldırabileceği kadar çok kat giysiye sarınmış bedenim, gece gökyüzünün soğuğuyla kucaklaşmış bir şekilde buz kesiyor.

Ayaklarımı arkamda sürükleyerek eylem planımı oluşturmaya çalışıyorum. Peygamber'in kişisel kan deposuna ulaşmayı başarırsam, kimseyi hapisten nasıl çıkarabilirim, hele ki fark edilmeden ayrılmayı? Yoğun küllerin arasında ilerlerken ellerimi havaya kaldırıyorum, harita daha da karmaşıklaşıyor, topraklar burada ne kadar uzun süre kalırsam o kadar yabancılaşıyor.

Andrew ve Forest dışında herhangi bir şey düşünmeye çalışarak, şehrin dışındaki her şeyin ne kadar sessiz olduğunu düşünerek doğanın sessiz seslerini dinliyorum.

"Katiana'ya ne kadar da yakışmışsın," dedi Peygamber'in soğuk sesi, ellerim çılgınca kendimi savunacak bir şeye uzanıyordu.

Haritayı düşürdüm ve rüzgarda uçup gittiğini, maskeli diktatörün eldivenli eliyle hızla kapıldığını izledim. Başlarını eğerek kendimi savunmanın bir yolunu bulmaya çalıştığımı izliyorlardı. Elleriyle çıkış yolunu tutarken, vücudum hareketsizdi, ellerim yanlarıma doğru zorlanmış, bacaklarıma yapışmıştı.

Yaklaştıkça Peygamber yavaş yavaş yanıma yaklaşıyor, etrafımda dolaşmak için tatlı bir zaman harcıyor.

"Tatlı, şefkatli Katiana," diye fısıldadılar, seslerinde hiçbir duygu yoktu. "Ailesi için her türlü fedakarlığı yapıyor, ama hiçbir faydasını göremiyor."

Figüre tükürüp vücudumu savuruyorum, kendimi hapisten kurtarmaya çalışıyorum. Haritayı sallayarak önlerine seriyorlar, gevşekçe çizilmiş strateji planına alaycı bir şekilde bakıyorlar.

"Tutuklularımı New Haven'ın aşağısında tutacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyorlar, kanımı kaynatan bir mizahla.

"Sanırım toplumunuzda birçok şeyin olmasına izin verecek kadar aptalsınız," diye fısıldıyorum, dikkatimi Peygamber'in istediği dışında her şeye odaklayarak.

"Bütün bu küllerin arasında neyi arıyorsun? Aileni mi? Dikkatimi dağıtmanın bir yolunu mu?" diye soruyorlar, elleri kollarımı sıkıca kavramış.

"Açıkgası, buraya kadar gelmene yetecek kadar kastediyorum. Sanırım bir şeyleri doğru yapıyorum," diye fısıldadım, ağzım geniş bir sırıtışa bürünerek.

Başlarını sallıyorlar, sesleri maskenin altından inliyor, vücutları adrenalinle doluyor.

"Kızınız New Hope'un komşu yerleşkesinde ikametgah edindi. Anlaşılan, nedense o ve Xavier onları aramaya gitmeyeceğimi düşünmüşler. Her adımlarını izlemediğimi düşünmeleri gerçekten de cahilce. Şekil Değiştiricilerimle yaptığım küçük pusunun, Xavier'ı sonunda oyuna odaklanmaya motive etmek için fazlasıyla yeterli olacağını düşünmüştüm. Kızınızda kurtuluşu bulmaya o kadar odaklanmış ki, bana karşı gelmenin ona ne kadar mal olacağını tartamıyor," diyorlar, ellerinden gelen her türlü acıyı çektirmekten mutluluk duyarak.

"Yeterince şey yaptığını düşünmüyor musun? Onları sonu gelmez bir şekilde taciz etmenin sana ne faydası var?" diye soruyorum. "Her şeyin senden kayıp gittiği bu kadar açıkken benim ne yaptığının ne önemi var?"

Bu ifadeyi küçümseyerek daha da sert bastırıyorlar.

"Sen Forest için çok şey ifade ediyorsun, onun kanından olmamana rağmen. Forest'ın hayatında onun için önemli olan insanlar olduğu sürece, ben üstünlük sağlıyorum," diyorlar, boğazım gerginlikten kurumuş bir halde.

"Önemsediği her şeyi elinden almak, onun sadece senin yüzleşmek istemeyeceğin bir kısmının ortaya çıkmasına neden olur," diye öfkeyle kıvranıyorum. "Onunla tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Eğer öğrendiklerim doğruysa. Eğer Forest gerçekten de sandığım kadınsa, o zaman hareketsiz bir patlayıcıyı ateşe veriyorsun ve bir şeylerin tutuşmasını bekliyorsun," diye uyarıyorum, yüzüm maskeden birkaç santim uzakta.

"Ormanın parçalanmasını istemediğimi kim söyledi?" diye soruyorlar, kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Ne?"

"Forest'ın kırılma noktasına gelmesini istemediğimi kim söyleyebilir? Sevdiği insanlar, içindeki insanlığa bağlı. Hepsini çıkarın, geriye ne kalır? Kızınızın gerçek gücünün onu hayatta tutacak kadar ilgimi çektiğini düşünmekte haklısınız. Böyle bir gücün kontrol altına alınması gerekir. Aptalca bir oyun oynadığımı düşünebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki, Forest Blackburn'u kırdığımda, benim yardımım olmadan parçaları bir araya getirmesinin hiçbir yolu olmayacak. Kadını en çok korktuğu şeye dönüştüreceğim. Onu asla olamayacağım bir yaratığa dönüştüreceğim."

"Onun senin müttefikin olmasını mı istiyorsun?" diye titrek bir sesle sordum.

"Forsest'ın benim silahım olmasını istiyorum. Onun neler yapabileceğini istiyorum ve bana sempati duyduğu sürece, onu asla tam olarak kontrol edemem," diyorlar, beni çeğiştirerek, ayaklarım öne doğru atılıyor.

Çekerken homurdanarak kurtulmaya çalışıyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum, tüm gücümle çekerek.

"Sana söyledim. Forest'ın sevdiği insanlar, onun insanlığının temel taşlarıdır. Güvenliklerini yüzüne vurun, o da benim isteğimle boyun eğecektir. Senin için planlarım basit, Katiana. Forest'ın akıl sağlığını destekleyen cam bariyere çakılan çivilerden biri olacaksın. Sen sadece bir kaldıraçsın," diye fısıldadılar.

Beni de peşinden sürükleyerek bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum, korkuyla dolu bir şekilde.

"Kamplarımın gerçek konumuna. Kimsenin bakmayı aklına bile getirmeyeceği tek yere," diyorlar neşeyle, ses tonlarında bu konuşma boyunca ilk kez coşku var.

"Seni almaya geleceğini biliyorsun," diye çıktım, kahkahaları alçak ve uğursuzdu.

"Belki de doğrudur," diye alaycı bir şekilde beni kendilerine doğru çekerek. "Ne yazık ki, bunun olacağını görebilecek kadar ortalıkta olduğundan şüpheliyim."

Tepki veremeden başımın yan tarafına vurunca görüşüm bulanıklaşıyor, bir karartmanın varlığıyla bulanıklaşıyor. Tüm acımın karanlığın uçurumunda boğulmasına izin verirken, korku zihnimi bulandırıyor.

Peygamber'in planını ne kadar bildiğimizin bir önemi yok.

Her zaman bir adım önde olacaklar.

ELLİİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Yerdeki tahtaların üzerinde siyah bir parıltı, ay ışığında gölgeler oluşturunuyordu. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı, göğsüm nefes almak için inip kalktı. Hiçbir şey yutmadan yüzüme dokundum, şu anda gerçeklikte mi yoksa rüyaların yarattığı bir aldatmacada mı yaşadığımı anlamaya çalıştım. Ellerimi çarşafların üzerinde gezdirirken, Fallan'ın sıcaklığını, hareketsiz bedenini hissettim. Onu bıraktığım yerde huzur içinde uyuyordu, göz kapakları ağırdı, bedeni huzur içinde uykuya hapsolmuştu. Buklelerinden birkaçını gözlerinden çekerek, karanlığı gözlerimle geri çektim, başlangıçta bir şey görüp görmediğimden artık emin değildim.

Hareket ettikçe sızlayan boğazımdaki kuruluk beni öldürüyor, güneşin doğmasına sadece birkaç saat olsa bile hareket etmem için beni zorluyor. Sıcak çarşafların altından sürünerek çıkarken gözlerim, küçük bir köye baskın yapmak için ihtiyaç duyulabilecek her türlü eşyayla ağızına kadar dolu olan çantamıza kayıyor. İçindekileri karıştırırken, teninize yapışması için tasarlanmış siyah bir pantolon ve koyu renkli bir gömlek seçiyorum. Ceketimi giyip tüm silahlarımı zihnimde not alıyorum, tabancamı belimin alt kısmına, bıçağımı da yanıma yerleştirmeden önce bacağımın yan tarafına iki küçük bıçak yerleştiriyorum. Saçlarımı başımın üzerinde sıkı bir topuz yaptığımda,

cildim geriye doğru çekiliyor ve yüzümde beni gerçekte olduğumdan çok daha dinlenmiş gösteren kalkık bir etki yaratıyor.

Bana en yakın su kaynağını zihnimde haritalamaya çalışırken, banyo lavabosu tek geçerli seçeneğim gibi görünüyor. Küçük odaya doğru ilerlerken, en yakın duvarda hızla beliren bir gölgeyle irkiliyorum. Durduğum yerde durup başımı odaya bakan büyük pencereye doğru uzatıyorum ve insan olamayacak kadar hızlı bir şeye göz atıyorum. Suyu tamamen unutup elim kılıcımı kavırıyor, vücudum giderek yaklaşan bir korku hissiyle doluyor. Fallan'a son bir bakış atıp, gecenin o olağanüstü anlarını zihnime hapsediyorum, huzurun çok geride kaldığını tamamen farkındayım.

Kendimi dışarıda bulunca, sıcak nefesim başımın etrafında soğuk bulutlar gibi dönüyordu. Cebimdeki Xavier'in saatinin yüzeyinde parmaklarımı gezdirirken, gözlerim umutsuzca penceremden içeri bakmanın harika bir fikir olduğuna karar veren kişinin veya şeyin kaynağını bulmaya çalışıyordu. Daha agresif bir yaklaşım benimsemeye karar vererek tabancamı kılıfından çıkardım, mermiyi haznede tutarak binadan uzaklaşıp tesisi çevreleyen ormana yaklaştım. Ellerimi aşağıda tutarak, gözlerim adrenaline parıldıyor, kulaklarım teyakkuzda, sıra dışı bir şey duymayı bekliyordum. Bir sandığın arkasından bir şeyin dışarı baktığını görünce, verandamdaki o geceye geri döndüm. O zamanlar bunun çipimin ani yokluğunun neden olduğu bir halüsinasyondan başka bir şey olmadığını düşünürken, şimdi gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Bir Şekil Değiştirici.

Beni yanlışlıkla izlenmekten hoşlanan bir kadın sanan biri.

Vücudunu ağacın arkasına yerleştirip Winnow'a daha da yaklaştım, göğsünden fırlayan kalp atışlarını duyarak hırıltılı nefesini duydum. Anlamakta zorlandığım bir lehçeyle fısıldayarak, silah seçimim için kendime kızdım ve aniden silahımı yaratığa gerçekten zarar verebilecek bir şeyle değiştirebilecek kadar uzakta olmayı diledim.

Yaratığı yalnızca yeteneklerimle kontrol altına alabileceğime yeterince güvenerek ilerlemeye devam ediyorum, pençeli elinin her an bana saldırmasını bekliyorum.

Kamburlaşmış bedeninden birkaç adım ötede duruyor, başını çeviriyor, ikimiz de birbirimizin varlığıyla irkiliyoruz. Parmağımı tetiğe doğru uzatıp kollarımı kaldırıyorum, namluyu doğrudan yaratığın kafasına doğrultuyorum. Onun irkildiğini görünce, başını eğiyor, elleri titriyor ve beyaz bir şeyi kavıyor. Dövülmüş bir köpek gibi sinmiş, sesi kesik kesik, bedeni Çağrı'mı bile kullanamadan bana teslim oluyor.

"Beyniniz bir sincabın bir sonraki yemeği olmadan önce sizi kimin gönderdiğini söylemek için iki saniyeniz var," diye mırıldandım ve metali yaratığın derisine olabildiğince sapladım.

İrkilerek, Şekil Değiştiren başını sallıyor ve dikkatini yakıcı bakışlarıma çeviriyor.

"Forest Blackburn mu?" diye yüksek sesle soruyor.

Sesi kısık, öfkeden daha az etkilenmiş. Pençeli elini yavaşça kaldırıp bileğini kavıyorum, tüm gücümle tutuyorum. Geri çekilmeye çalışarak tetiğe baskı uyguluyorum, benimkini mahvetme fırsatı bulamadan hayatına son vermeye hazırım.

"İki saniye doldu."

"Annen gönderdi beni!" diye umutsuzlukla bağılıyor, kötü bir liyakat yüzünden dayak yiyecek bir çocuk gibi ağlıyor.

Namluyu çekip, ikimiz de sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Saçmalık," diye tısladım. "Sen de Komutanımın küçük kuklalarından birisin," diye çıktım, bu etkileşimi anında bitirmeye hazır bir şekilde.

"Lütfen, beni dinle. Seni öldürmek isteseydim, o adamla yakınlaşırken bunu yapmaz mıydım sence?" diye soruyor, beyaz zarfı yüzüme doğru uzatarak. "Katiana bu mektubu sana iletmemi istedi," diyor, almamı bekleyip birkaç adım geri çekilerek. "Mesajını iletmemi bana emanet etti."

Şüphyle boş ambalaja bakıyorum, silahımı kılıfına koyuyorum, çevre birimlerimi yaratığın üzerinde tutuyorum.

"Yaklaş bana, kafanı koparırım," diye uyarıyorum, yenilgiyi kabul ederek kollarını silktiğini görüyorum.

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye sorar.

Mektubu kapağını yırtarak açtım ve ön yüzündeki koordinat kümesine odaklandım. Sayfada aşağı doğru ilerlerken, annemin

tanıdık el yazısı kağıdı öptü; kelimeler kısa ama duymam gereken tek şeydi.

Sana inanıyorum.

Sanırım sana her zaman güvendim.

Bu koordinatları yüreğinize yakın tutun ve dünyayı kurtuluşa götürün.

Sevgilerimle, annen.

"Bunu bana vermeni o mu istedi?" diye soruyorum, günlerdir onun hayatta olup olmadığını sorguladıktan sonra böyle bir şey gördüğümde ne kadar sarsıldığımı saklayarak.

Ellerini kavuşturmuş bir şekilde beni izliyor, başını yana yatırıyor, soruma başını sallayarak cevap veriyor.

"Neden bana saldırmıyorsun?" diye soruyorum, aramızdaki mesafeyi koruma ihtiyacından rahatsız olarak.

"Bunu neden yapayım?" diye soruyor, söylediklerim karşısında gerçekten şaşkına dönüyor.

Boynumu işaret ettiğimde verdiği tepki karşısında şaşkına dönüyorum.

"Kanım mı? Sizin gibi pisliklerin tek umursadığı şeyin bu olduğunu sanıyordum," diyorum, alaycı bir tonla konuşmasını dinlerken.

"Sadece yaşamaya çalışan birinin kanıyla beslenmek hoşuma gitmiyor. Zaten ölmüşlerse, en azından boşa gitmeyeceklerini biliyorum," diyor, tüm canlıların sahip olmadığını düşündüğüm büyük bir empatiyi taklit ederek.

Mektuba bakıp onu havaya kaldırıyorum.

"Yaşıyor mu?" diye sordum, pençesini ağacın kabuğuna vururken.

"O hayattan daha fazlası. Blackburn'lü kadını harekete geçiren mücadeleyi asla sorgulamamalıydım," diyor şekil değiştiren, sanki sıradan bir çiftmişiz gibi konuşuyor.

"Peki ya koordinatlar?" diye soruyorum, gerçeği söylemesi için herhangi bir zihinsel manipülasyona ihtiyacım yok.

"Halkımın sığınağına ait. Benim gibi sakatlanmış insanlar için bir sığınak," diyor.

O korkunç dış görünüşün altında bir zamanlar benim gibi yaşayan, nefes alan bir Marked vardı.

İşler nasıl bu kadar ters gidebilir?

"Bunları neden benden istesin ki?"

"Yaklaşan şeyin hiç de sakın bir şey olmadığı açık, değil mi?" diye soruyor, güvenli bir mesafede durarak.

Başımı sallayarak savunmamı koruyorum.

"Sana ihtiyacımız var. Hepimizin sana ihtiyacı var. Aygıt'ın fısıltıları, yıllardır halkımın ve birçok başka tutsak ruhun kurtuluşu oldu. Özgürlük istiyorsanız, kendinizin ve arkadaşlarınızın hayatlarını geri alma şansı istiyorsanız, o zaman Şekil Değiştiriciler ile ittifak kurmalısınız. Gümüşteki varlık istediğini elde ederse, insanlığın özgür iradesi sona erecek. Şekil Değiştiriciler artık bu formda yaşamak ve halklarının kontrolleri dışında eylemlerde bulunmaya yönlendirilmesini izlemek istemiyor."

Gümüşteki varlık.

Bize Shifter'larını salan maskenin sahibi.

Yani bunların hepsi benim kafamın içinde değildi.

"Kim bunlar?" diye soruyorum, yaratığın veremeyeceğini bildiğim cevapları arıyorum.

"Her şeyin başlangıcı. İşaretlilerin başlangıcı," diye fısıldadı, sesi korkuyla titreyerek. "Ama artık bildiğin gibi, dilimin söyleyebileceği şeyler son derece sınırlı," diye tısladı, tıpkı Xavier gibi boğazına dokunarak.

"Ne istiyorlar?" diye soruyorum, aklımdaki her engeli aşmaya çalışarak.

"Yeniden başlama. Büyük bir hata olarak gördükleri şeyi yeniden yaratma şansı. Sorun şu ki, böylesine güçlü bir varlığı öldürebilecek bir Aygıt, tüm planı altüst ediyor," diyor, zihnim milyonlarca düşünceyle dolu.

"Özgürlükten başka ne faydan olacak ki?" diye soruyorum.

"Gerçekten neler başarabileceğinin farkında değil misin?"

Susuyor, başını sallıyor.

"Senin kanın, Orman, halkımı bir zamanlar olduğumuz insanlara geri döndürebilir," diye devam ediyor. "Senin kanın, doğduktan sonra bile İşaretli yaratabilir. Sadece Peygamber'in bizim türümüzden daha fazlasını yaratma yeteneğine sahip olmakla kalmıyorsun, aynı

zamanda tarihimizde Şekil Değiştiren'i insana, insanı da İşaretli'ye dönüştürebilen tek İşaretli'sin. Sen Aygıt'sın. Kurtuluşumuzsun."

Bir adım geri çekilip elimi kaldırdım ve yaratığa uyarıcı bir bakış attım.

"Peygamber benden ne istiyor?" diye soruyorum, zihnimdeki parçalanmış parçaları birleştirerek.

"Seni öldürmek istiyorlar. Xavier'in isteklerini yerine getirmeyi reddetmesi üzerine nasıl öfkelenediklerini bir düşün," diye tısladı.

"O piyango gecesi, Xavier zayıfken-"

"Sen aptal bir kadın değilsin, Orman. Gerçekten yaptığı herhangi bir şeyin kendi tercihi olduğunu mu düşündün? Sözlerimi dinlemedin mi? Babanın sözlerini? Kimseye güvenme."

Duraksayıp derin bir nefes alıyorum.

"Babamı nereden tanıyorsun? Xavier'i nereden tanıyorsun?" diye çıkıştım.

"Sence seni ilk defa Peygamber'den uzaklaştıran kimdi?" diye sorar.

Kanım donuyor. Korkudan vücudum ürperiyor.

İlk defa.

"Peygamber güçlüdür, ama her güçlü varlığın kusurları vardır. Halkımı eski haline döndürebilirsin, ama Peygamber tökezliyor." Shifer devam ediyor ve bana yeni edindiğim bilgileri sindirmem için pek zaman bırakmıyor.

"Peygamber'in halkımı peşinize göndermesinin sebebi bu. New Haven hapishanesinden kurtulduğun o gece seni koruma emrini yerine getirmeseydim, güvertende geçirdiğin o gece çok daha farklı biterdi."

"Sana kim emir verdi?" diye soruyorum, sinirden titriyorum.

Bir çatırtı duyunca ikimiz de dönüp bakışlarımızı ağaçların arasında beliren figüre diktik. Odaklandığımda, sarı saçlı başını, gözlerini Vites Değiştirici'ye diktiğini gördüm. Sessiz kalan Vites Değiştirici, Xavier kılıcını kavrayıp gecenin içinden hızla ilerlerken bana biraz teselli ararken, kendini toparladı.

"Xavier?" diye sessizce sordum, beni duyamayacağı kadar uzaktaydım.

Aşağıya doğru bakan gözlerini görünce, adamın büyük adımlar attığını, yaratığa fazla yaklaşımadan içgüdüsel olarak önüne geçtiğini

görüyorum. Sonunda göz göze gelince, onu olabildiğince uzak tutmaya hazır bir şekilde elimi kaldırıyorum. Benden birkaç santim uzakta, kolumu yakalayıp beni yolundan çekiyor.

"Xavier, yapma!" diye tısladım, onu uzaklara savurmaya hazır bir şekilde.

Xavier sevinçle gülerek yaratığın önünde durur ve heyecanla kılıcını kınına sokar.

"Merhaba eski dostum," diye şakıdı Xavier, zihnim o ana odaklanmaya çalışıyordu.

"Merhaba, Xavier," Şekil Değiştiren gülümser ve pençeli elini uzatarak Xavier'in elini kavrar.

Gördüklerimi kavramaya çalışırken titriyorum, vücudum hareketsiz kalıyor.

Ne oluyor lan?

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Önümde asılı duran iki cesetten bir adım geri çekilip nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Xavier'in halkımın asırlardır korktuğu tek konu hakkında bu kadar rahat bir şekilde konuşması beni tedirgin ediyor. Annemin mektubunu alıp cebimin derinliklerine yerleştiriyorum, ani sesler çıkarmamaya dikkat ediyorum.

"Nasılsın Mason?" diye sordu Xavier, yaratığa bir isim vererek.

"Açıkçası, zamanlar daha iyi. New Haven'dan geçici olarak uzak kalmanın ardından karnımızı doyurmakta zorlanıyoruz. Yine de çoğu kişi başının belaya girdiğini düşünüyordu," diye espri yapıyor Mason, Xavier'den yine bir gülümseme alıyor.

"Benim iyi olduğum tek şey sorun çıkarmaktır," diye mırıldandı Xavier, yaratığa mutlu bir şekilde gülümseyerek.

"Açıkçası," diye alaycı bir şekilde güldü Mason, bana doğru bakarak.

Xavier'in bana dikkatlice bakmasını sağlayarak, ikisine de kocaman gözlerle baktım.

"Neler oluyor yahu?" diye soruyorum, birinin durumu açıklığa kavuşturmasını beklerken.

"Sana söyleyemez. Sesi Peygamber'e bağlı. Baskıları altında istedikleri tüm İşaretliler onlarındır, özellikle de benim türüme

hükmetmeye gelince," diyor Mason, Xavier'den sadece bir baş sallaması alarak.

"Hayır," başımı iki yana sallıyorum, Mason'ın türünden birine neredeyse hepimizin hayatını kaybettiği o geceyi düşünüyorum. "Piyango gecesi Şekil Değiştirenleri sen dikte ettirdin," diyorum parmağımı Xavier'e doğrultarak.

"Öyle mi?" diye sordu Mason, bir adım daha yaklaşarak. "O arenada Çağrı'yı kullanabilen tek İşaretli o muydu? Birinin zihnine sızabilen tek kişi o muydu?"

Mason'un sözlerinden bir anlam çıkarmamaya çalışarak, tesise girerken yaşadığımız sarsıntılı yolculuğu düşünüyorum.

"New Hope'a girerken, Şekil Değiştirenler tarafından pusuya düşürüldük. Bir şey gördüm... gümüş maske takan biri. Bizi izliyorlardı, kaçmamıza izin veriyorlardı-"

"Peygamber," diyor Xavier, çenesini sıkarak. "Beni arıyorlardı," diye bitiriyor Xavier, kollarını kavuşturmuş bir şekilde konuşurken.

"Onlara seni getireceğime söz verdim-"

Xavier öne eğildi, sesi derisini parçalayan görünmez bağ yüzünden sustu. Telaşlı ve sinirli bir şekilde Mason onun yerine bitirdi.

"Onlara, seni Peygamber'in eline geçirmek için," diye bitiriyor Mason, acı içinde kıvranarak.

İkisi de bağlı.

"Bunu daha kaç kez yapıp cildini temiz tutabileceğimi bilmiyorum," diye tısladı Xavier, kanlı önünü tutarak.

"Seni aptal. Gerçeği ancak bu kadar çok konuşabilirsin, ta ki seni öldürene kadar," diye uyarıyor Mason ve Peygamber'in gerçekte sahip olduğu güç hakkında kafa karıştırıcı yorumlara bir yenisini daha ekliyor.

"Sadece ben değil," diyor Xavier soğuk bir şekilde, bana bakarken gözleri özlem dolu bir ifadeyle buğulu bir şekilde yukarı bakıyor.

"Ne saçmalıyor bu?" diye Mason'a sordum, en azından ikisinden birinden ücretsiz bilgi almaya çalışarak.

Çifte yaklaşırken, Xavier'in saçları beni hazırlıksız yakaladı. Bir zamanlar açık sarı olan saçları, şimdi kendi saçımı hiçe sayan grilere bürünmüştü. Elimi saçlarının arasından geçirip nazikçe çekiyorum ve

onu çömelmiş pozisyonundan kaldırmaya zorluyorum. Griden sarıya geçişine baktığımda, boyanın varlığı artık apaçık ortada.

"Ne zamandan beri sarışının yok? Bu kadar güç kazanmak için kaç tane masum İşaretli tükettin?" diye soruyorum, hapsedilen herkesi ne kadar çabuk mahvetmeyi başardığına hayret ederek.

"Güç mü?" diye soruyor Xavier, bileğimi yakalayıp başından aşağı indirerek. Parmaklarını başımın arkasında gezdirip ellerini saçlarımda gezdiriyor, uzun buklelerimi incelerken beni kendine doğru çekiyor. "Lanet olsun Forest, saçlarının pigmentasyonu bir güç değil, zaman ölçüsü," diye uyarıyor, sözleriyle yüzünü buruşturarak. "Gerçekten kaç yaşında olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Zaman?

Titrek bir nefes alarak panik duygumu kontrol etmeye çalışıyorum.

Gerçekte kaç yaşında olduğunuzu biliyor musunuz?

"Orman mı?" diye sordu Fallan'ın sesi, tüm düşüncelerimin akışını durdurarak.

Bakışlarımı üzerime çevirdiğimde, Xavier'in eli başımdan aşağı indi ve ikimiz de sessizce Fallan'ın kılıcını kavrayan figürünü izledik. Dağınık giyinmiş, gömleği yukarı doğru sıyrılmış, gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış. Şekil Değiştiren'e bir kez bakınca, ilkel odağı değişti, zihni kan arzusuyla doldu.

"Fallan, bekle-"

Önümüzden savrulan Xavier, bedenini Mason'la aramda bir sınırlayıcı olarak kullanarak beni arkasına itiyor. Etli, yanık kolu önümden geçip beni geriye, çürüyen bedenine doğru çekiyor. Xavier'in önüne inen Fallan'ın kılıcı kesiyor, Xavier'in önünden kayıyor ve derisini zar zor sıyrıyor. Fallan tekrar saldıramadan önce kılıcı kavrayan Xavier, Fallan'ı öne doğru itiyor ve kılıcı yere düşürüyor.

"Bu bir şekil değiştirici Orman!" diye bağılıyor Fallan, Xavier'in onu savunma ihtiyacı karşısında şaşkına dönerek. Mason, önümden kolunu indirip, sessizce özürler mırıldanarak kolu bırakıyor.

Xavier, Fallan'ın yakasını tutarak dişlerini gösteriyor.

"Ona saçma sapan şeyler söylemeyi bırak, seni kibirli orospu çocuğu," diye tısladı Xavier, Fallan'ın kimseye elini sürmesine fırsat vermeden onu geriye iterek.

"Sen benim ne olduğumu çok iyi biliyorsun," diye söze girdi Mason, Fallan'ın telaşlı bedenine odaklanarak.

"Cehenneme git, Xavier!" diye bağırır Fallan, tüm bu durumdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

"Orada buluşuruz," diye uyarıyor Xavier, adama bir adım daha yaklaşarak. "Belki sesini bağlatıp nasıl hissettirdiğine bakabilirsin," diye üsteliyor Xavier. "Ah, bekle, New Haven'da o kadar çok giyiniyordun ki kendinden başka kimseyi düşünmüyordun bile ve şimdi ikimiz de-"

"Xavier, bitirme şunu. İkimiz de biliyoruz ki, söylediğin o kadar çok gerçekte zamanın neredeyse doldu. Senin ve sevdiğim kadının kibrin yüzünden ölmesini izlemek istemiyorum." diye çıkıştı Fallan.

Fallan biliyor.

Xavier'in bağlı sesini biliyor.

Bunu nereden biliyor?

Fallan'ı tekrar iten Xavier öfkeden kuduruyor.

"Siktir git, Fallan. Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun!" diye bağırır Xavier, adamın bu sözlerle alaycı bir şekilde gülmesini izlerken.

"Yapmadım... ama şimdi yapıyorum," diyor Fallan, bana korkuyla bakarak.

Havanın ciğerlerime girmekte zorlandığını hissederek sessizce hiperventilasyon yapıyorum, bulanık hissediyorum, sanki zihnime açılan yepyeni bir kapı patlamak üzereymiş gibi. Başımın yanlarını kavrayarak odaklanmaya çalışıyorum, öfkenin varlığının diğer tüm düşüncelerimi bastırdığını hissediyorum.

"Emirlerini çiğnedin," diye uyarıyor Xavier, aklım hemen Peygamber'e kayıyor.

"Sen de öyle yaptın," diye tükürür Fallan ve Xavier'i geriye doğru iter.

Her iki adam da her an saldırmaya hazır vahşi hayvanlar gibi birbirlerini izliyorlardı.

Yere bakarak parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

Çok rahat konuşuyorlar. Birbirlerini tanıyormuş gibi konuşuyorlar. Komutanımız olarak değil, Piyango'dan da değil, hayır. Birbirlerini her şeyden önce tanıyorlardı.

"Orman mı?" diye sordu Mason, beni gerçekliğe döndürmek için kolumu sallayarak. Bana dönüp bakan iki adam da, aralarındaki gizemli tartışmaya son noktayı koydu. Mason, ikisinden de destek bekleyerek tekrar "Orman mı?" diye sordu.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soğuk bir şekilde sordum, sesim öfkeyle dolmuştu.

"İnanın bana, durum bundan çok daha karmaşık," diyor Xavier, ifadesinde en ufak bir mizah unsuru yok.

Her iki adamın da zihnini parçalamaya, her düşüncesini süzmeye hazır, yüksek sesli bir çığlık havada yankılanıyor ve hepimizi kampa doğru bakmaya zorluyor. Yangınların alevlerinin binaları kasıp kavurduğunu gören vatandaşlar, Şekil Değiştiriciler vücutlarını parçaladıkça korkudan sinerek kaçıyor. Boğazları parçalayıp vücutları kurutarak avlanan yaratıklar, burunlarını genel olarak bize doğru çeviriyor.

"Peygamber," diyor Xavier, kılıcını sıkıca kavramış bir şekilde. "Onun Fallan'ını istiyor," diyor sarışın, Fallan'ın metanetli haline dönerek.

"Lanet olsun Xavier," diye haykırdı Fallan. "Hepimizi neye bulaştırdın?" diye fısıldadı Fallan, adamı daha fazla bilgi almaya zorlayarak.

Mason'a dönen Fallan, bana bakmadan geçiyor.

"Ona buradan çıkmanın bir yolunu bul."

Şaşkın ve şaşkın bir haldeyken, sonunda kelimelerim beni buldu.

"Hayır!" diye başlıyorum, hepsini diz çöktürmeye hazırlanıyorum.

"Güvende olduğunda kardeşini ve diğerlerini almak için geri dön," diye devam ediyor Xavier. Mason'ın eli bileğimi kavlıyor. "Git," diye tamamlıyor Xavier.

Kendimi geri çekmeye çalışırken içimdeki enerjimi koruma ihtiyacı beni yiyip bitiriyor.

"Beni asla terk etmeyeceksin!" diye bağırdım, Fallan'a doğru bakarak.

Bakışlarını benden kaçırıyor, gözlerini Xavier'den ayırmıyor.

"Gerçekten onların emirlerinden birini mi bozacaksın?" diye sordu Fallan.

"Bunu yaptın," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi Xavier.

"Fallan, ne emri?" diye telaşla soruyorum, tüm bu olup biteni açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum.

Yine de beni görmezden geliyor.

Xavier, Fallan'a yaklaşarak görüş alanımı kapattı ve bileklerini görüş alanıma kaldırdı. Onu geride tutan metal bağlar parlıyor, gözleri kederle dolu.

"X-Xavier," diye kekeledim. "Lütfen bu şeyin beni sürüklemesine izin verme," diye fısıldadım.

"Bağlarımı çöz, Orman, ve seni güvende tutmama izin ver," diye fısıldadı, ellerini yüzüme dokunacak kadar yaklaştırmak.

Avuçlarını yanaklarıma yerleştirirken, aramızdaki sahte bağın hafif fısıltısı titreyen bedenimi ısıtıyor.

"Hayatımızda bir şeyi doğru yapmama izin ver," diye fısıldıyor.

Hayır demek istiyorum.

Bunları ağaçlara bağlayıp bu şeytanla yüzleşmek istiyorum.

"Mason'un beni sürüklemesine izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum.

"Buna güveniyorum," diye hafifçe sırttı Xavier. "Ama bunu kendi başıma halletmek için zamana ihtiyacım var," dedi, bağları tenime sürtünerek. Çenemi kavradı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Şimdi şu lanet bağlarımı çıkar."

Tereddütle dolup taşarak gözlerimi kapattım, gücünü engelleyen metal kısıtlamalara odaklanırken nefesimin altında sessizce küfürler mırıldandım. Tutuşumu metale odaklayarak, malzemenin çatladığını hayal ettim, ancak yere iki kez çarpma sesi duyduğumda gözlerimi açtım. Derin bir nefes aldım, içimdeki sahte bağ canlandı, aramızdaki güç artık neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Derin bir nefes aldım, ikimizin de gözleri parladı, saçları parlak, gülümsemesi genişledi.

Odaklanamayacak kadar şaşkın olan Mason, beni adamlardan uzaklaştırmaya başladı. Xavier'in yanından geçen Fallan hiçbir şey söylemedi, yüzümü avuçlarken dudaklarının kendi dudaklarıma değmesine izin verdi. Beni uzun uzun öptü, alınlarımız birbirine değdi, aramızdaki bağ, şu an içimden geçenlere kıyasla durgundu.

"Sana ihtiyacın olan tüm cevapları vereceğim," diye fısıldadı Fallan, geldiği kadar çabuk geri çekilerek. "Seni ne kadar sevdiğimi bil," diye

bitirdi.

Bana tepki verme fırsatı vermeden, Xavier'in yanında duruyor ve Mason'ın sürüklemeleri güçlendikçe başını sallıyor. Yaratığın sersemlemiş bedenimi hareket ettirmesine izin vererek, her adımda bir tökezliyorum.

İçe doğru çöken komplekse doğru ilerleyen iki adam omuz omuza duruyor, Mason ve benden uzaklaşıp önlerinde gelişen çılgınlığa odaklanıyorlar. Kılıçlarını kavrayıp ellerinde çeviriyorlar, iki adam da ancak yakınlığın yaratabileceği bir uyumla hareket ediyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım, Mason'ın bacaklarımı tutmasına izin verdim, tüm vücut ağırlığımı çürüten kollarına verdim.

Vücudum üzerinde tam kontrole sahip olarak daha hızlı hareket ederek Mason ormanın içinde süzülüyor.

"Savaş Ormanı," diye mırıldanıyor, önümüzdeki sert yola odaklanarak.

Ve böylece bu çılgınlık diyarı birdenbire bir kaos uçurumuna dönüştü.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Çıglıklar havayı sarıyor, kan donduran dalgalar halinde şiddetli bir şekilde binayı yırtıyor. Yere baktığımda, toprakta kırmızı birikintiler birikiyor ve üç binayı saran yangınların parlak parıltısını yansıtıyor. Tüm muhafızlarımı tetikte tutarken, içimdeki ani güç akışı motivasyonumu artırıyor ve yanımda bu kadar rahat yürüdüğü gerçeğini görmezden gelmemi önemli ölçüde kolaylaştırıyor. Kılıçlarımızı sıkı sıkıya kavrayarak, ikimiz de etrafımıza odaklanıyor ve Peygamber'in güçlerinin dokunmadığı görünen en yakın bina grubu arasında dikkatlice ilerliyoruz.

Cansız bedenlerin üzerinden atlarken, hem insan hem de İşaretliler yara bere içinde yatıyor, kolları korkunç, cansız pozisyonlarda uzanmış. Burnuma gelen güçlü demir kokusu, mide bulantısı ve her İşaretlinin yarısından yayılan enerjiye ortak olma isteğinin karışımı beni derinden sarsıyor. Sadece botlarımızın yere sürtündüğünü duyarken, Mason'ın Forest'ı uzak tutmaya gerçekten muktedir olduğunu ve Fallan da dahil olmak üzere değer verdiği diğerleri için geri döndüğünü umuyorum, onu parçalamak istesem de. Düşüncelerimi dinleyerek, zihnimin yüzeysel seviyesine girmesine izin veriyorum.

"Mason'un beni diğlerleri gibi alıp götürmesine izin vereceğın bir senaryo yok. Acımı seviyorsun," diye fısıldadı Fallan sessizce.

"Sence annenle babanı kendi isteğimle mi öldürdüm?" diye sordum, gözlerimi kısarak adama bakarak.

"Artık yaptığım neredeyse her şeyin onların tercihi olduğunu anlamış olmalısın. Andrew'u anne babana şikayet etmek de dahil," diye başladım, kendi uydurduğu sanrılarla alay ederek. "Benden nefret etme sebebin bu değil. İkimiz de neden çöküşümü görmek istediğini biliyoruz. Sana verdiğim işi yapmayı neden kabul ettiğini," diye alay ettim, kendi terk edişlerini yüzüne vurmaya hazır bir şekilde.

"Ne yaptığımı bilmiyorsun," diye uyarıyor Fallan, kabzasını öyle sıkı tutuyor ki eklem yerleri beyazlıyor.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey bilmiyorum?" diye sordum, olduğum yerde durarak. "Orman'ı bana teslim etmeyi neden kabul ettiğini gerçekten açıklamalı mıyım? Onu gerçekten sevdiğine, her zaman sevdiğine ikna etmiş olabilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki, o gece güvertede istediğini elde etseydin, Mason'ın sana saldırmaya hazır olduğunu görmeseydin onu hiç tereddüt etmeden öldürürdün," diye öfkeyle kıvrandım.

Yaklaştıkça yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Onu seviyorum," diyor sanki onun hakkında ne hissettiğini önemsiyormuşum gibi.

"Ben de," diye çıkıştım ve onu ittim. "Ama sen bunu zaten biliyordun," diye fısıldadım ve tekrar öne doğru yürüdüm.

Arkamdan gelip başını sallıyor, nefret dolu düşüncelerle dolu.

"Bütün bunların olmasının sebebi sensin. Bizi rahat bırakıp New Haven'dan ayrılmamıza izin verseydin, Piyango'ya katılmamıza izin vermeseydin, şimdi güvende olabilirdi," diye mırıldandı Fallan. "Ama evinin önünde küçük numarayı çevirmek zorundaydın. Gerçek adını bir araya getirip getiremeyeceğini görmek zorundaydın, sanki-"

"Sanki ne?" diye sordum topuklarımın üzerinde dönerek adama doğru dönerken.

Duruşunu dik tutarak bana geniş bir sırıtış attı.

"Sanki zaten benim değilmiş gibi," diye suratıma fırlatıyor, kalbini göğsünden söküp atma isteğini daha da çekici hale getiriyor.

Boynundan tutup onu öne doğru çekiyorum, ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Bir zamanlar kilitli tuttuğu parçası düşüncelerine yön verdiği sürece asla gerçekten senin olmayacak," diye gülümsedim ve daha sıkı sarıldım. "Ve bu gerçek bile seni benim kadar delirtecek."

Bırakıp öksürüyor, boğazını ovuşturuyor.

Devam edip binanın köşesine sinsice yaklaşıp kasabanın dar şeridine baktım. Fallan yanımdan geçmeden önce onu yakaladım ve ikimiz de durup önümüzdeki korkunç manzarayı seyrettik.

Dizlerinin üzerine çökmüş, bu yerleşkeden üç İşaretli muhafız, başlarını Peygamber'e ve Paradokslarına eğerek siniyorlar. İnsanları saklandıkları yerden sürükleyerek çıkaran Şekil Değiştirenler, insanları binalardan çıkarıyor, yerleşke sakinlerini sıralar halinde topluyor ve Peygamber'e gümüş bir tabakta servis edilmeye hazır hale getiriyorlar. Peygamber adamlardan birini yukarı çekerken titreyerek, bir hançeri çıkarırken neşeyle kıkırdayarak muhafızın üzerinden bakıyorlar.

"Aradığım kişi o değil," diye homurdandı Peygamber, bıçağı gardiyanın boğazına saplayarak, vücutlarının ayaklarının dibinde seğirmesine ve nefes nefese kalmasına izin vererek. Eldivenli ellerini maskelerinin altına sokup taze kanın tadına baktılar. "Ama aynı derecede lezzetli."

Toplanan tüm vatandaşları aklımdan geçirirken, Forest'ın arkadaşlarından hiçbirinin bulunamadığını fark edince rahatladım.

Belki de Mason'un hızına güvenmek o kadar da uçuk bir fikir değildi.

"Bu da kim lan?" diye sordu Fallan, karşısındaki görüntüden rahatsız olarak.

"Lanet olası patronumuz," diye tısladım, sadakatsizliğini yüzüne vurarak. "Bazen her şey kağıt üzerinde daha iyi görünür, değil mi?" diye sordum, vücudunu saran rahatsızlığı izlerken.

"Ne yaptın Xavier?" diye sordu Fallan. "Neden buradalar? Neden şimdi?"

"Onlara Forest'ı teslim edeceğime ve bunu gönüllü olarak yapmasını sağlayacağıma söz verdim. Bir şey diğerine yol açtı ve oyalanacak hiçbir şey kalmadı. Yapamadım."

"Neden?" diye soruyor Fallan sanki mantıklı bir soruymuş gibi.

"İkimiz de nedenini biliyoruz, seni küçük pislik. Onu bana teslim etmeme sebebinle aynı. Aşık olmaman gerekiyordu," diye homurdandım, boynunda elimin bıraktığı izlerden memnun bir şekilde.

"Sen de değildin," diye tısladı Fallan. "New Haven'daki o küçük resmi numaranla kaç kuralı çiğnediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı, kendi eksikliklerimle alay ederek. Peygamber'e baktığında, Fallan'ın yüz ifadesinde odaklanmış bir ifade belirdi.

"Ona ulaşamayacaklar," diye fısıldadı, sonunda benden bir gülümseme aldı.

"Sonunda anlayabileceğimiz bir şey var."

Gizlenme alanından çıkıp önce ben hareket ediyorum, gözlerim Paradokslar'ın formlarında oyalanıyor. Tenimin kıpırdanırken gerildiğini hissederek, binaların pencerelerinden birine iyice bakıyorum, artık takındığım yeni yüzle tatmin oluyorum. Saklanmak için savrulan Fallan, şafağın gölgelerini kullanarak vücudunu gizliyor. Gruba yaklaşırken, ani hareketler yapmamaya dikkat ederek bıçağımı arkamda tutuyorum. Arkaya en yakın bir noktaya yerleşen Peygamber, aniden ortaya çıkışım karşısında merakla başını kaldırıp bir sonraki muhafızı tarıyor.

"Orada ne halt ediyordun? Çekil akraba," diye emrediyorlar, beni Tutuşlarıyla daha da yakına çekerek. Hayatları için yalvaranların ellerine basmamı sağlayarak, hıçkırıklarını dinliyor, sahte tavrımı korumak için tamamen sessiz kalıyorum. Peygamber'in yanına zorla oturtulup, kafamın arkasına vuruyorlar, bir sürü hakaret mırıldanıyorlar, kana susamışlıklarına o kadar odaklanmışlar ki, bulunduğum yeri sorgulamaya cesaret edemiyorlar.

Bana doğru bakan diğer Paradokslar, geçerliliğimi sorguluyorlar. Peygamber'in konsantrasyonunu bozmaya çalışmaktan o kadar korkmuşlar ki, ayaklarımızın dibinde biriken kan birikintilerine odaklanarak hareketsiz kalıyorlar. Fallan'ın gölgeler arasında hareket ettiğini zar zor görebilen Fallan, beni takip ediyor ve bir sonraki hamlemi dikkatle izliyor.

Bir gardiyanı daha ayağa kaldıran Peygamber, bir başka cana daha sataşıyor; aslında istedikleri kişi olmadıklarının farkındalar.

"Bakalım," diye söze başlıyor Peygamber, eldivenli parmağını taş kesilmiş muhafızın yüzünde gezdirerek, derisini şehit yoldaşının kanıyla işaretliyor. "Orman değil," diye söze başlıyor Peygamber, bıçağını tekrar kaldırarak. "Ama bir baba. Yazık-"

Fallan'a bir göz attığımda, gelecekte olacaklara kendimi hazırlıyorum.

Sahte cübbemin altındaki gizlenme yerinden kılıcımı çıkarıp ucunu Peygamber'in yan tarafına saplıyorum ve Aldatmaca yüzümü yırtarken tısladıklarını duyuyorum. Sapını olabildiğince sert çevirerek, Fallan Winnows, efendilerini savunmaya çalışmadan önce Paradoksları itiyor. Muhafızları indirerek, bir zamanlar Şekil Değiştiriciler tarafından izlemek zorunda bırakılan vatandaşlar şimdi kaçıyor ve yaratığın bize odaklanmasını kaçmak için bir fırsat olarak kullanıyorlar. Yere pençelerini geçirerek, Peygamber'in önünde diz çökmüş herkes, Şekil Değiştiricilerin ve cansız bedenlerin yanından geçerek can havliyle çığlık atıyor.

Eğer o zaman gözler üzerimizde değilse, şimdi kesinlikle üzerimizdedir.

Sekiz Şekil Değiştiren ve Üç Paradoks etrafımızı sarmış, korkusuz liderlerinin söz söylemesini sabırla bekliyorlar.

Bıçağımın yanlarında olduğunu hissedince inleyen Fallan, Peygamber'in karşı tarafına bir bıçak daha sapladı. Acıyla geriye doğru sarsılan Peygamber'in inlemeleri kahkahaya dönüştü ve omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi.

Meydan okumam karşısında yaralarımın büyüdüğünü hissederek kendimi korumaya alıyorum.

"Siz çocuklar büyük bir hata yaptınız," diye uyarıyor Peygamber. "İyi bir dövüşü asla geri çevirmem."

Ellerimizi kaldırarak Fallan ve ben geri çekildik, sırtlarımız çakıllara sürtünürken yerde kayıyorduk. Ayağa kalkmak için çabaladım, hemen yanımdaki küçük bıçağı çekip yanıma yaklaşan ilk Şekil Değiştirici'nin kafatasından vurdum. Ölü bir ağırlığa dönüştüğünü görünce, Çağırımı bir sonrakine uyguladım ve onu diğer yaratığa saldırmaya zorladım. Özgür olmak istediği sayısız düşüncesinin zihnimi bulandırdığını duydum.

Fallan, Çağrısını benim kadar agresif bir şekilde kullanarak yaratıkları gizlice saklıyor, hatta birini Paradokslardan birinin kafasını koparıp koparmaya bile zorluyor. Artık altı Şekil Değiştiren ve iki Paradoksumuz var.

Kılıçları vücutlarından çekip çıkaran Peygamber, silahları yere bıraktı ve sanki kağıt keşiğiymiş gibi yarayı önemsemedi. Ellerini kaldırarak tüm kuvvetleri geri çekildi ve Peygamber'e bize doğru yürümesi için alan bıraktı.

Ayaklarımız yere yapışık, kollarımız yanlarımızda. Ellerini ceketinin cebine sokmuş, Peygamber gülüyor, av peşindeki bir aslan gibi ikimizin de etrafını sarıyor.

"Siz aptallar, bunun bana zarar vermeye yeteceğini mi sandınız?" diye sordu Peygamber, öldürülen üç hizmetkarının bıraktığı kül yığınlarına bakarak. "Bunlardan gerçekten keyif aldım," diye devam etti Peygamber, başımın arkasından tutup saçlarımı olabildiğince sert çekerek.

"Yani şimdi düşmanlarınla mı çalışıyorsun?" diye soruyorlar, Fallan'a merakla bakarak.

"Seninle çalışmıştım değil mi?" diyorum, maskenin gümüşüne tükürerek.

Parmaklarını daha derin yaralarımın birine sokup, Forest'i engellemek için tüm gücümü kullanıyorum, çılgılık atmamak için dudağımı olabildiğince sert ısıyorum. Derinin daha fazla yırtıldığını hisseden Peygamber, acıma gülüyor.

"Çalışmak çok güçlü bir kelime. Daha çok, hayatında önemli gördüğün şeyleri güvende tutmak için dinlemek gibi," diyor Peygamber, Fallan'a bakarak.

"İkiniz için de durum aynı değil miydi?" diye soruyorlar.

Fallan şiddetle çırpınarak ayaklarını kurtarmaya çalışır.

"Faydası yok evlat. Xavier'in sana orijinal İşaretlilerin özelliklerinin ne kadar güçlü olduğunu planımda söylemeyi unuttum mu?" diye neşeyle sorarken Fallan'ın suratına sert bir tokat attılar. "Gerçekten de böyle zavallı adamları seçiyor."

"Öyleyse şunu açıklığa kavuşturayım," diye söze başladı Peygamber, doğrudan beni işaret ederek. "Seni kızın peşinden gönderiyorum, sen de oğlanı kızın peşinden gönderiyorsun... ve

şimdi ortalıkta yok. Annesinin beynini patlatıp onu kömürlerin üzerinde mi sürükleyeyim?" Yaklaşıp omzuma dokunuyorlar. "Yoksa seni öldürüp, belki de, sadece belki, o güzel Orman çiçeğinin sonunda seni umursayıp umursamadığını mı görmeliyim?" Fallan'a bakıyorlar. "Bahse girerim ki onu seçecek."

Acıyla mücadele ederken, kırılıyorum.

"Git kendini becer!" diye bağıyorum tüm gücümle.

Hapsedilmelerinden kurtulan Fallan, tüm gücüyle Peygamber'i iterek ilerliyor. Sendeleyerek Peygamber'i yakalıyorum, kolumu çenelerinin altına sokup, kolum hava yollarına dalarken onları kendime çekiyorum. Maskeyi sıkıca tutmaya çalışırken, tırnakları eldivenlerin arasından ellerimi tırmalıyor. Fallan, başlarının yan tarafına sert bir yumruk atarak elini sıkıyor ve bir darbe daha indirmeye hazırlanıyor.

"Fallan!" diye bağırın Kai, ikimizin de Peygamber'e olan konsantrasyonunu bozdu.

Başımızı çevirip arkadaşlarımız ve Nyla'nın adamları, bu pislikleri devirmek için gereken tüm teçhizatla donatılmış bir şekilde Peygamber'in güçlerine doğru ilerliyorlar. Hâlâ nasıl burada olduklarını anlamaya çalışırken, Mason'ı görünce midem bulanıyor; gözleri çılgınca etrafına bakıyor, kaosun içinde bir şeyler bulmaya çalışıyor.

Peygamber, şaşkınlığımızı fırsat bilerek, ikimizi de sırtüstü yere yatırdı ve basit bir Tutuş hareketiyle hava yollarımızı kapattı.

Yere serilip ikimiz de doğrulmaya çalıştık, boğazlarımızı tuttuk, nefes alabilmek için elimizden geleni yaptık. Tepemde yükselen Peygamber çömeldi, beni dizlerimin üzerine çekti ve onlara bakmaya zorladı. Kılıçları yanağımda sürüklenirken, derim yırtıldı ve vücudumun geri kalanı kadar kanıyordu.

Fallan'a bakan Peygamber gülüyor.

"Xavier'i tanıyor musun?" diye soruyorlar, bıçağın ucuyla boğazımı okşarken. "Onun hayatını kurtarmak için senin hayatını ne kadar çabuk feda edeceğini biliyor musun?" diye soruyorlar, göğsüme asla sahip olamayacağım bir acıyı zorla sokuyorlar.

Fallan'a bakıldığında, söylediklerindeki gerçek ortaya çıkıyor.

Yukarı baktığımda Peygamber'in bedeni donakaldı, gözlerim maskelerinin parıltısında yansıyan figüre odaklandı.

Parlak ve ışıldayan gözleri hiç bu kadar vahşi görünmemiştir.

"Hakkımda yanılıyorsun," diye fısıldadı. "Yoksa bana ait herhangi bir şeye dokunduğun anda kaçardın."

Geriye doğru uçan Peygamber'in bedeni birkaç metre uzağa fırlayarak şehrin ortasındaki çeşmeye çarpar. Yoğun betona çarpan adamın kolundaki kemikler çarpmanın etkisiyle kırılır ve Peygamber'in tüm kuvvetleri şaşkınlık içinde sersemeler.

Peygamber'in ani çıkışını ikimizin yanından geçmek için bir fırsat olarak gören Şekil Değiştiren, dikkatini başka yöne çevirerek, Orman'a yaklaşan ve onu üzen güçlerden uzaklaştı. Kendimi zorla ayağa kaldırıp, Peygamber'in zayıflamış Kalesi'ni iterek geçmeyi başardım ve pantolonumun paçasından son bıçağımı çıkardım. Fallan'ın da aynısını yapmasını izlerken, ikimiz de ayağa kalktık ve yaratıklara Orman kadar dikkatle baktık. Başını bana doğru uzattığında, ifadesi ürkütücüydü.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" diye soruyor, başımı yavaşça sallıyorum. "Öyleyse sanki ikimiz de pes edemeyecekmişiz gibi benimle dövüş."

Ona saldırıp, ona dokunmaya çalışacak kadar aptal olan ilk değiştiriciye Çağrımı kullanıyorum. Arkamda savurarak şakaklarıma dokunuyor ve enerjisinin içimden akmasına izin veriyor.

"Sadece bir tane değil," diye fısıldadı, dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesini sağlayarak.

"Üç tane nasıl olur?" diye sordum, ona dönerek, burunlarımız birbirine değecek kadar yakinken.

O gülümsüyor.

Bağlantımızdan faydalanarak, Çağrımı üç Değiştirici zihnine yönlendiriyorum ve yaratıkları kendi kalplerini delmeye zorluyorum. Kemikli pençelerini kaldırmalarını izlerken, tırnaklarını kendi kalplerine saplarken çığlık atıyorlar ve atan organlarını koparıp kül yığını halinde yere yığılmadan önce çığlık atıyorlar.

Benden uzaklaşarak Fallan'a doğru hareket ediyor, Paradoksları daha da yakına çekmesine yardım ediyor, onların kirlenmiş Dünya'yı pençelemelerini izliyor.

Bana çok iyi bildiğim bir bakış attı; parlayan gözleri benimkilerle buluştu.

"Geri kalanını öldürün," diye ısrar ediyor, son üç Şekil Değiştiren'e bakarak.

"Senden artık motivasyonel dokunuşlar yok mu?" diye soruyorum yaratıklara odaklanarak.

"Sen birçok şeysin, Xavier, ama asla tek bir şey olamayacaksın."

"Peki o ne?" diye sordum, her yaratığın zihnini kavramaya çalışarak.

Hissetmek için görmeme gerek yok.

Kötücül sırtışı yüzünü kaplıyor.

"Zayıf. Şimdi hepsini indir."

Orman

Mason'dan uzaklaşmak kolay bir iş değildi. Bir ağacı devirerek sahte bir dikkat dağıtma yarattıktan sonra, yaratıktan daha hızlı savurmak sıkıcıydı ve tekrar yaşamak istediğimden daha fazla tehlikeyle sonuçlandı. Vücudumu tetikte tutarak, onları çeşmeye zorlamak için yaptığım manevradan tamamen bitkin bir şekilde Peygamber'in varlığına odaklandım ve aynı zamanda Xavier ve Fallon'a bağlantılar aracılığıyla verebileceğim gücü verdim.

Fallon'la birlikte çırpınan Paradoksları gözlemleyerek, hepsinin kötü niyetle her birine bakmasını sağlıyorum.

"Ne yapacağız?" diye sordu Fallon, hepsinin boğazını kesmek için can atıyordu.

"Git yardım et Xavier," diye sordum elini sıkarak. "Onlar benim kanımdan yaratıldı. Benim elimden ölmelerini uygun görüyorum," dedim intikam açlığıyla.

Zaten iki Shifter'ı bitiren Xaveier'in açık yaralarından kaynaklanan güçsüzlüğü daha da artıyor ve eli gövdesini kavıyor.

"Sormadım, Fallon," diye üsteledim ve kalbime en yakın tuttuğum adama gözlerimi kısarak baktım.

Belirsizlikle başını sallayan adam, son yaratığı alt etmeye yardım ederken Xavier'in yanında durarak uzaklaşıyor. Hâlâ Peygamber'in cansız bedenine odaklanmışken, gözlerim Paradokslar'ın ürkütücü

figürlerine kayıyor. Yaklaşan grubumuz, savaşıma katılmaya sadece birkaç adım kala, büyük adımlarla ilerliyor. Peygamber bir şekilde onları uzak tutmayı başarıyor ve hiç düşünmeden geri itiyor. Peygamber'in sendeleyeni kalesinden geçerken, grubumuz, Peygamber'in suratına yumruk atmaya hazır bir şekilde ilerliyor.

"Lütfen-" İki Paradoks sessizce fısıldıyor zihnimin içinde.

Hiç düşünmeden boyunlarını kırıyorum, ikisi de yere yığılarken boğazlarından gelen inlemeleri dinliyorum. Bir adım geri çekilip, son Paradoks dehşet içinde, korkuyla dolu bir şekilde beni izliyor. Tereddüt etmeden elim göğsüne doğru ilerliyor ve atan kalbini kavırıyor. Taş kesilmiş Paradoksların gözleri acıyla doluyor.

Bu korkuyu özlüyorum.

İnsanların benden korkmasını istiyorum.

Dökülen kan bir hatırlatmadır.

Bu savaşta kaybedilenlerin anısına.

Hayat açılıyor.

Gerçek olduğunu sandığın her şey, bir daha asla bırakamayacağını düşündüğün anda bile, bir anda senden çalınır.

Seni derinliklerden çekip çıkaracaklarını sandığın kişiler, bir anda boğazına bıçak dayayanlardır.

Eskiden kan dökülmesi beni küçümser, uyanıkken aklımdaki her düşünceyi kemirirdi. Şimdi ise, zaferin ihtişamıyla beni kaplayan bir boya gibi.

Koğuşun altındaki her şey planlıydı. Talihsizler ve Dokunulmazlar, hepsi ancak şimdi görebildiğim daha büyük bir resmin parçalarıydı.

Topuklarımın üzerinde dönerek, Peygamber'in rahatsız edici varlığıyla yüzleşiyorum; bedeni, verdiğim zarardan etkilenmemiş.

"Hissediyor musun, Orman?" Kıkırdadılar, beni maskelerinin gümüşünde bana bakan yansımayla yüzleşmeye zorladılar.

"Ruhunuza sızan karanlığı hissediyor musunuz?"

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor, öyle neşeli bir gülümseme ki, tanrılar sadece bakmak için aşağı inecek gibi.

"Sürünerek mi?" diye sordum. Elimi göğsünden zorla çekip, ölmekte olan kalbinin elimde duruşunun tadını çıkardım. "Onu içeri davet ettim."

Kalbini düşüren Peygamber, bir bıçağı öne doğru uzatıyor. Bir adım geri çekilerek, beni yaralama girişimlerinden kıl payı kurtuluyorum. Kendi bıçağıma uzanıp, figürün arkasından savuruyorum, sırtını kesiyorum ve bıçağımın kırmızı boyasını izliyorum. İyileşmeden önce yaralarına odaklanarak, yaralarını Tutuşumu kullanarak olabildiğince açıyorum. Acıyla bağırarak Peygamber, topuklarının üzerinde dönerek bana bir kez daha saldırmaya çalışıyor. Acılarından yararlanarak, zihinlerine sızarak, tek bir zihinde saklı muazzam güç karşısında kendimi zorlayarak içeri giriyorum.

Sayırsız sesi dinlerken, güçleri zihnimi dolduruyor, bedenim üzerinde kontrol sağlamaya hazır hale geliyorlar.

Kalan tüm gücümü kullanarak sesim onların zihninin boşluğuna doğru bağılıyor, elleri kalkıyor, beni yere sermeye hazırlanıyor.

"Teslim ol!" diye bağıriyorum, bu emirle vücudumun bitkinlikle dolduğunu hissediyorum.

İçimdeki çığlıklar kadar dışarıda da çığlık atarken, etrafımdaki herkes, Peygamber de dahil, kulaklarını tıkadı. Dizlerini yere vurarak, maskelerini kaldırıp bana baktılar; gözlerim ve burnum o parıltıyla kanıyordu. Kılıcını elime sıkıştırıp, kabzasını iki elimle kavradım ve ucunu Peygamber'in maskesinin ortasına saplamaya hazırlandım.

Bütün bu mücadele boyunca ilk kez titreyen Peygamber'in gösteremediği tek duygu nihayet ortaya çıkıyor.

Korku.

"Senin hakkında yanılmışım, Forest," diye mırıldandı Propet, nefes almaya çalışırken.

"Yeni Umut burada!" Kai'nin sesi, Fallon ve Xavier arkamdan yaklaşıırken, bedeni birkaç adım ötede, bağırıyordu.

Elyon'la bakışlarımızı yukarı kaldırıp göz göze geldik. Gözleri, önündeki gösteriye korkuyla açılmıştı. Vücudumun güçsüzlükten gevşediğini hisseden Peygamber, önümü sürükleyerek beni onlara doğru itti.

"Beni eğlendirdiğin için teşekkür ederim. Belki de seni öldürmek benim için tek planım değildir."

Ellerini sallayınca geriye doğru savruldu ve Xavier'in bedeniyle çarpıştım, ikimiz de yere çakıldık. Tam göğsüne indiğimizde ikimiz de nefes nefese kaldık, bedenlerimiz herhangi bir güç kaynağı bulmakta

zorlandı. Nefes nefese, gözlerim korkudan fal taşı gibi açılmış bir şekilde yukarı baktım.

"Gerçek eğlencemin zamanı geldi," diye uyarıyor Peygamber, rahatça ayağa kalkarken.

New Hope ve New Haven askerleri, Prophet's Hold'u ihlal ediyor. Grubun yanından hızla geçen Hunter, Fallan'a çarpıyor; iki oğlan da sanki hiçbir kontrolleri yokmuş gibi birbirlerine sokuluyorlar. Fallan tarafından savrulan iki adam, Prophet'ın önüne düşüyor ve çığlık atıp bağırarak başlarını tutuyorlar. Aramızdaki acının şiddetini hissederek hareket edemiyorum, vücudum Xavier gibi yere yapışmış, ikimiz de tamamen tükenmiş durumdayız.

İşte Peygamber Efendimiz'in isteği buydu.

Bizim zayıf olmamızı istediler.

Hunter ve Fallan'ı yakalayan Peygamber, saçlarından tutarak başlarını geriye doğru çeker.

"Bana dönüşmezsen Orman," diye tısladı Peygamber. "İkisini de öldürürüm." Xavier'e dönüp devam ettiler. "Bana bir daha meydan okur ve onunla kaçarsan, onu öldürürüm. Seç."

Ayağa kalkmaya çalışan Fallan'ın taş kesilmiş ifadesi benimkiyle buluşuyor.

"Bekle, hayır-" diye bağırıyorum, elimi öne doğru uzatarak.

"Gölgede kalmalıydın, küçük farem," diye tısladı Peygamber, bilekleri şaklayarak.

Yerde sürüklenirken, Xavier ve ben Kai'nin ve Hunter ile Fallan'a neredeyse ulaşabilecek kadar yakınımızdaki herhangi birinin üzerine savruluyoruz. Kardeşimin bedenine çarptığımızda, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, bedenlerimiz zayıf ve bitkin. Jeremey'e vuran Xavier inliyor, yaraları şiddetle kanıyor. Başımı yukarı kaldırdığımda, Fallan'ın donakalmış ifadesini görüyorum, hiçbir şey yok. Göz açıp kapayınca kadar yok olan Hunter ve Fallan, geride sadece yanan bileşiği bırakarak gidiyorlar.

Fallan'la aramdaki bağın kaybolduğunu hissederek göğsüm acıyla doldu. Bir zamanlar varlığının bana verdiği tüm sıcaklık, yerini soğuk ve boş bir boşluğa bıraktı. Göğsümü tutarak bağırmaya çalıştım, yanaklarımdan aşağı akan sıcak gözyaşları yüzünden gözlerim bulanıktı.

O gitti.

Fallan gitti.

Xavier, acısının üstesinden gelerek doğruluyor, boğazı derin bir nefes almak için çırpınıyor. Adamlarını Xavier'ı kontrol etmeleri için teşvik ederken, Peygamber'in sahip olabileceği her türlü güç ortadan kalkıyor ve Elyon'a yanıma gelme fırsatı veriyor. Diz çöküp yüzümü tutuyor, elleri titriyor ve yaralarımı inceliyor.

"Orman, ne-"

Çığlık boğazımı deldi ve Elyon'u geriye yaslanmaya zorladı. Kulaklarımı kapattım, başım yere değdi, ciğerlerim boğazımdan çıkan acıyla yandı. O kadar yüksek sesle çığlık atıyordum ki kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu; etrafımdaki binalar sallanıyor, etrafımdaki beton çatırdıyordu. Mantıklı düşünmeye çalışırken, düşüncelerimin her biri duygularla bezeli.

Onları aldılar.

Peygamber onları aldı, çünkü ben savaşamayacak kadar güçsüzdüm.

Benim mücadelem onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kaybettim.

"Gittiler!" diye bağıryorum, vücudum adrenalinle dolu. "Onları kaybettim!"

Ensemde bir elin indiğini hissedince, Xavier'in sahte bağı alev alev yanıyor. Boştaki eliyle başımı yukarı kaldırıyor, hiç etkilenmemiş görünüyor, her çığlık attığımda vücudu neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Ne?!" diye bağıryorum, söyleyeceği her türlü iğrenç sözü bekliyorum.

Hiçbir şey söylemeden, iradem dışında beni kendine doğru çekiyor, vücudumun yaralı göğsüne yerleşmesine izin veriyor, boynumun arkasını nazikçe ovuyor; kanı yüzümün yan tarafına bulaşıyor, kolları titreyen vücudumu sarıyor. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sesi acısından zorlanıyor.

"Onları yaraladın," diye fısıldadı, vücudum sonunda derin bir nefes aldı. "Şimdi kalk ve hepsine korkudan sinmeleri için bir sebep ver."

Hıçkırıklarımı susturuyorum, bedenim soğuyor, duygularım uyanık düşüncelerime sızan vahşi öfke tarafından boğuluyor.

Eğer Peygamber Efendimiz savaş istiyorsa, savaş onun başına gelecektir.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Düşmüş

Gözlerimi araladığımda, bedenim acıyla sızlıyor, zihnim bomboş, sadece korku dolu düşüncelerle dolu. Onun varlığını hissetmeye çalışırken, geriye hiçbir şey kalmadığını fark edince midem bulanıyor. Aramızdaki bağın hafif varlığını güçlü bir şekilde yokluyor, sıra dışı hiçbir şey bulamıyorum. Bir zamanlar ikamet ettiği yerde, ayrı olduğumuz zamanlarda bile, şimdi bomboş bir boşluk var. Her hareket ettiğimde canım acıyor, zincirlerin sürüklenme sesini duyuyorum. Gözlerimi defalarca kırptırarak, bileğimdeki kasvetli beton duvara bağlı bağlara odaklanıyorum. Çok az ışık var, mumlar hücreyi çevreliyor; gözlerim benimle birlikte hapsedilen diğer üç kişiye dikilmiş.

Karanlıkta Hunter'ı bulunca, titrek bir bedenle beni izliyor, parmağını dudaklarına götürüyor, sessiz kalmam için beni teşvik ediyor. Bakışlarımı ikinci bedene çevirdiğimde neredeyse bağıriyorum, tanıdık ifadesini görünce zihnim rahatlamayla doluyor. Daha yakından baktığımda, karşımdaki yüz yaşlı, Forest'ın henüz görmediği zaman ve stresle yıpranmış.

Annesi.

Hunter kadar sessiz kalarak başını sallıyor, beni hareketsiz kalmaya zorluyor. Köşede sıkışmış son bedene bakarken, daha önce hiç

görmediğim bir yüze kenetlenmiş bir çift yeşil-mavi göz beni izliyor. Kirli ve hareketsiz, kızıl saçları ve soğuk bakışları üzerimde, merakla başını yana eğmiş. Yine de, tıpkı diğerleri gibi, sessiz, birinin harekete geçmesini bekliyor.

"Doğumdan beri burada büyüttüğüm İşaretli kölelerimden biri," diye mırıldandı Peygamber'in uğursuz sesi. Eldivenli elleri saçımı kavrayarak yabancı kadına bakmamı sağladı. Fark edemeyecek kadar sersemlemiş olan Peygamber, yanımdaki sandalyeye oturdu ve hepimizi merakla süzdü. "Merhaba Rowan," diye ısrar etti Peygamber kadına doğru.

Peygamber'e doğru tükürüp meydan okurcasına dişlerini gösteriyor.

"Umarım cehennemde çürürsün," diye fısıldıyor, başı yorgunluktan düşmüş bir şekilde.

Peygamber, kafamın arkasına vurarak ayağa kalktı.

"Eğer bana karşı böyle bir tavır takınıyorsan, belli ki bu sabah senden yeterince kan akıtmamışım."

Ormanla olan bağımı çılgınca yoklamaya çalışırken, etrafımı inceliyor, bizi nereye getirdiklerini bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Forest'la olan sahte bağını kopardım," diye uyarıyor Peygamber, Hunter'ı ayağıyla dürterek. "Yoksa onunla en başından beri gerçek bir bağın olmadığını mı unuttun?" diye alay ediyorlar, yalanlarım yüzünden boğazım düğümleniyor.

"Neredeyiz lan biz?" diye sordum, maskelerinin altındaki kısık kahkahayı duyarak.

"Enerjimi kanalize etmek için kullandığım İşaretlilerin tutulduğu kamp," diye uyarıyor Kahin, Katiana'ya bakarak. "New Haven'ın altında kaldığından o kadar emindi ki. Birkaç kelime etmek, biraz telafi etmek için seni buraya getirmek istedim," diyor Kahin, önümde diz çökerek. "Onu öldürmen gerekiyordu. Xavier'in arkasından yaptığımız anlaşma sağladı." Alay ediyorlar. Yarattığım ihanet duygusu, Katiana ve Hunter'ın yüz ifadelerine yerleşiyor.

"Gerçekten Forest'ı kadermiş gibi bulduğunu mu sandın?" diye sordu Peygamber, çifte dönerek. "İkinizin de hafızasını gerçekten mahvettim."

"Kendi anlaşmamı yarattım," diye tısladım, zincirlerimi çekştirerek. "Onu öldüremedim."

"Fallan, bunlar ne saçmıyor?" diye sordu Hunter, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

"Sevdiğin herkese ihanet edip bu piçle anlaşma mı yaptın?" diye sordu Rowan sessizce. "Belki de gün ışığını görmek istemiyorum. Yukarıdakiler aşağıdakilerden daha iyi değilmiş gibi görünüyor," diye fısıldadı, gözlerini ona doğru kısarken.

"Rowan, zengin bir kana sahip olmasının yanı sıra, zihinleri etkilemede de ustadır. Eğer bunlardan herhangi birini yalan söyleyerek halletmeyi düşündüyseniz, bunun mümkün olmadığını öğrenip hayal kırıklığına uğrayacağınızı düşünüyorum."

"Orman'a zarar vermeyeceğim-"

"Babasını sen öldürdün," diye çıkıştı Kahin, beni Xavier'in çalışma odasındaki o güne geri götürerek. "Yaptıklarını düşününce ondan kurtulmanın çok daha kolay olacağını düşünmüştüm," diye güldü Kahin. "Andrew, değiştirilmiş hafızasını bir araya getirip sırlarını açığa çıkarmadan önce, aklına sızıp Forest'ı babasının Xavier olduğuna ikna etmekte hiç zorlanmadın. En yakın arkadaşının oğlu Fallon Markswood ve kalbinin Forest'a ait olduğuna yemin ettiğin sıralarda başka bir kadınla yakınlaştığını gördüğün adam," diye üsteledi Kahin, göğsüm korkuyla dolarak. "Andrew koğuşun ötesine bir adım bile atmasaydı, belki de onu ölüme götürmesi için Adam'ı göndermek zorunda kalmazdım. Yine de, Forest'ı babasını öldürmeye zorlama kararın oldukça çarpıktı, ben bile böyle bir plan yapmamıştım."

"Fallan mı?" diye sordu Hunter nefes nefese. "Bu doğru mu?"

"Herkesin masum olduğunu düşünenlere acıyorum," diye mırıldandı Peygamber, derin bir iç çekerek. "Sen ve Xavier kurallara uysaydınız her şey yoluna girerdi." Yaklaştıkça maskeleri yüzüme değdi. "Şimdi, sana vaat edileni asla alamayacaksın. Tatlı Güvercin'ini asla geri alamayacaksın."

Öfkeyle dolup, buraya nasıl geldiğime dair tüm şaşkın anılarım aklıma geliyor. Xavier, Forest, Dove'un ölümü. Her şey yerle bir oluyor.

"Dove öldü!" diye bağıryorum, öfkeyle zincirlerimi şakırdatarak. "Onu uzun zaman önce kaybettim-"

"Tam da demek istediğim bu!" diye bağırdı Peygamber, yüzüme sertçe vurarak. "Bu yüzden onu öldüren kadını öldürüp, anne babanı

öldüren adamın sevdiği tek şeyi tek seferde elinden almanın kolay olacağını düşündüm. Forest'ı öldür ve iki sorunumu da ortadan kaldır. Ama yapamadın," dedi elleriyle beni iterek. "Çok zayıftın."

"Biliyor muydun? Elyon'un kızını tanıyor muydun?" diye sordu Hunter, konuşurken sesi titriyordu.

Bu konuyu diğerlerine bu kadar yakinken Forest'la konuşmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Onu tanımaktan daha fazlasıydı," diye araya giriyor Rowan. "Ona aşıkı ve Xavier'in arkasından onun ölümünün intikamını almak için Peygamber'le anlaşma yaptığında, Dove'u hatırlayan herkesin onun imajının Forest ile değiştirilmesini sağlayacağından emin oldu," diye sızlanıyor Rowan.

"Bütün o zaman, Forest'ın iyiliği yüzünden onun peşinden koştuğunu sanıyordum-"

"Gerçek aşkının ölümünün intikamını almak için onu avlıyordu," diye araya girdi Peygamber, bilincim suçluluk duygusuyla doluyken. "Ne büyük bir utanç."

"Kızımın Dove'u öldürdüğünü söyledin. Nasıl?" diye sordu Katiana, sessizliğini bozarak.

"Kızınız Katiana'yı sunduğundan yıllar büyük," diye tükürdü Peygamber. "İşaretlilerin kanıyla donmuş bir haldeydi, kanını kurutuyordu. Yerleşkeden bir isyancı ona meydan okumaya, onu teste götürmekle tehdit etmeye çalıştığında, Forest en iyi bildiği şeyi yaptı. Avlandı." Bana bakarken, Peygamber'in elleri ceplerindeydi. "Küçük kuşunuzun boynunu hiç tereddüt etmeden kırdı, ama siz hala onu sevdiğinize ikna olmuştunuz-"

"Öyle," diye mırıldandı Rowan, Peygamber'in düşünce kalıbını bozarak. "Yaşanan her şeye rağmen, ona duyduğu sevgi bir aldatmaca değil."

Günahlarımın ağırlığı altında titrerken, odadaki hiç kimseye bakamıyorum.

"Tüm anılarının yavaş yavaş geri geldiğini bilmek seni korkutuyor olmalı," diyor Peygamber. "Forest, Xavier'in yeni bir yüz olmadığını anladığında ne düşünecek? Büyük resimde aslında ne kadar çok ipin olduğunu anladığında ne yapacak?"

Gözlerimi yukarı doğru zorlayarak, olabildiğince sert çekiyorum.

"Onu seviyorum!" diye tısladım, odayı kaplayan ihanet duygusunu bastırmaya çalışarak.

"Biliyorum," diye uyarıyor Peygamber. "O da seni seviyor. Bu bir koz."

"Hepinizi aramaya gelmesini sağlamalıyım. Onun gücündeki birinin toplumumda başıboş dolaşmasına izin veremem-"

"Seni yaraladı," diye fısıldadı Katiana, Peygamber'in tüm bu konuşmayı sakladığı kolunun üzerinden bakarak. "Seni yaraladı ve sen korkuyorsun."

Başlarını sallayıp bu düşünceye gülüyorlar. Başını yakalayıp onu duvara doğru itiyorlar.

"Forest Blackburn düşecek," diye uyarıyorlar, odaya son bir bakış atarak. "Sizi yalnız bırakayım da, telafi edin."

Uzaydan sıyrılıp rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyoruz, her birimiz şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Kocamın ölümünün sebebi siz misiniz?" diye sordu Katiana, sesi soğuktu.

"Kim olduğumu ifşa edecekti-"

"Seni lanet olası yalancı!" diye çıkıştı Hunter, bana doğru savrulurken. "Sana güvenmişim! En iyi arkadaşım olduğumu sanıyordum-"

"Ben senin en iyi arkadaşınım!" diye bağıryorum, çırpınan bedenine sertçe vurarak. "Ona aşık olmayı beklediğimi mi sanıyorsun? Kaiden'i öldüren kişiyi öldürme fırsatın olsaydı nasıl tepki verirdin?"

Katiana duraksayarak Hunter'a baktı.

"Oğlumla birlikte misin?" diye soruyor, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Tam olarak sizinle tanışmak istediğim gibi değildi Bayan Blackburn," diye fısıldadı, elinin kendi elinin içine girmesine izin vererek. "Benim adım Hunter," diye hıçkırdı, duyguyla dolu bir şekilde.

"Sen sapık bir herifsin," diye araya giriyor Rowan, hâlâ zihnimin boşluklarını karıştırırken. "Kızın kafasını da karıştırdın. Anılarını, senin o küçük sahtekarlığına inansın diye." Rowan gülümsüyor, yarattığı tepkilerden keyif aldığı belli. "Söyle bakalım, onunla nasıl sahte bir bağ kurdun?"

Sessiz kalarak gerçekleri kafamdan söküp alıyor, beni konuşmaya zorluyor.

"Bir yıl önce sektörünüze ait dağıtım rotalarını yönetmekle görevlendirildiğimde, kanımı onun yemeklerine karıştırmıştım," diye itiraf ediyorum, başımı duvara yaslayarak.

"Xavier ışığa çıkıp ilerlemeni kontrol etmek için o sevimli Resmi rolünü üstlendiğinde şok olmuş olmalısın. Adamın, ona getireceğine söz verdiği kadınla yakınlaştığını görünce sinirlenmesine şaşmamalı," diye gülüyor Rowan. "Keşke şeytanla anlaşma yaptığını bilmeseydi."

Zincirlerimin izin verdiği kadar kendimi Rowan'a doğru zorladım, ondan birkaç adım uzaktaydım, gözlerim onun üzerindeydi.

"Bir daha ağzını açarsan, boynunu kırmanın bir yolunu bulurum," diye tısladım, gözlerinin heyecanla parladığını izlerken. Konuyla ilgili bana karşı koymak için ağzını açtığı anda aniden kapandı, vücudum yalnızca öfkenin yaratabileceği bir enerjiyle doldu. Başını eğdi, gözlerimden kaçındı, geri çekildiğimde bile başını kaldırmadı.

"Söylediklerinin herhangi bir kısmı gerçek mi?" diye sordu Hunter, Katiana'ya doğru eğilerek.

Derin bir nefes alıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Onu seviyorum. Ona aşık oldum. Onu bundan kurtarmak için her şeyimi feda ederim." diye fısıldıyorum, olan bitene anlam vermeye çalışarak. "Kızınız Katiana'ya aşık olmayı planlamamıştım," diyorum, gözlerimden bir damla yaş süzülürken. "Ama size söz veriyorum ki onun için var gücümle savaşacağım."

Gözlerinden yaşların süzülmesine izin vererek soğuk bir şekilde konuşuyor.

"İspatla."

"Bunların hepsi çok dokunaklı," diye mırıldandı Rowan, başını öne eğerek. "Sorun şu ki, kiminle anlaşma yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Hücreye uzun uzun bakınca, uzaktan tavana değen ayak seslerini duyuyorum.

"Neredeyiz?" diye sorduğumda Katiana ve Hunter'dan sadece omuz silkme sesleri geldi.

"İçeri getirildiğimizde baygın haldeydik. Sanki memleketimizde tutulduğumuz nezarethanelere benziyor."

Dikkatlice dinlediğimde, tepsilerin şangırtısını ve üstümüzde sohbet eden insanların sıcak kahkahalarını duyuyorum.

"Bir araya mı geldin, mavi gözlü?" diye sordu Rowan, saf bir memnuniyet ifadesiyle sırtarak.

"New Haven'da değiliz," diye fısıldıyorum, kanım donmuş bir halde. "Bunca zamandır kampın altındaydık."

"Ding, ding, ding," diye şakıdı Rowan, çığlık atmaktan sesi zorlanarak. "Umarım bu Aygıt, Peygamber'in anlattığı gibidir," diye uyardı. "Yoksa üçünüz de ölmüş sayılırsınız."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORMAN

Hayat kırılğan bir şeydir.

Çok kolay verildi.

Çok kolay alınıyor.

Etrafımızda gelişen kaosla çevrili, tesisin merkezinde toplandık. Yerlerde cesetler sıralanmış, dumanlı havaya kan kokusu sinmiş. Titreyen ve bitkin, Peygamber'in elinden zarar görmeyenlerin hepsi korkudan titriyor. Olanları zar zor kavrayabilen Xavier'in acısını hissetmemi engelleme yeteneği zayıflıyor, yaraları onu her geçen saniye zayıflatıyor. Göğsünü kavrayarak beni izliyor, ciğerleri sığ nefesler alıyor.

Fallan gitti.

Avcı gitti.

Onları aldılar.

Gözlerimi kapatıp elimdeki soruna odaklanıyorum, zihnimin beni içine çekmek istediği bu aşağı yönlü sarmaldan kurtulmaya çalışıyorum.

Gözlerimi zorla açıp Xavier'in bacağına bağlı bıçağı alıp avucumun üzerinden kestim. Ağzına götürüp içmesini sağladım, başının arkasını tutarak, ikimiz arasındaki acı giderek büyürken yüzünü buruşturdum. Elimi kavrayarak tereddütle içkileri aldı, belli ki hâlâ kanı midesine

indirmekte zorlanıyor. İhtiyacı olanı aldıktan sonra, yavaşça elimi indirdi ve gövdesindeki yaraların kapanmasını benimle birlikte izledi. Elimi biraz odaklanarak iyileştirdikten sonra sendeledim, vücudum bitkin düşmüştü. Beni dik tutarak belime destek oldu ve bana verebildiği kadar enerji verdi.

Hediyeyi alıp sessizce teşekkür ediyorum. Kardeşimin ayağa kalkmasına yardım eden Elyon, onu yanıma getiriyor, ardından grubumuzun geri kalanı geliyor. Kontrolsüzce ağlayan Kai kollarını bana doluyor, hıçkırıkları omzuma değiyor.

"Onu aldılar, Forest," diye hıçkırdı Kai, daha sıkı kavrarken. "Herkesi mi kaybedeceğim?" diye sordu, gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

Ensesinden tutup alnını alnıma doğru çekiyorum.

"Hâlâ buradayım Kai," diye fısıldıyorum. "Sıkı tutun. Onları geri alacağız." diye mırıldanırken dikkatimi Elyon'a çekiyorum. Yanımdan geçerken elini sırtıma sürterek öne geçiyor Xavier.

"Buradan hızlıca çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Onları geri almanın tek yolu, yerleşkenizde bolca bulunan Marked'dan geçiyor." diyor Xavier, yaşlı adama nefretle bakarak.

Elyon etrafına bakınırken etrafındaki her şeyi zihninde not ediyor.

"Kaçınız Winnow'u kazanabilir?" diye soruyor, birçoğu ellerini kaldırıyor, ben de dahil.

Bana bakarak Xavier'in yanından geçiyor.

"Daha önce ne kadar Eleme yaptınız?"

Yaşlı adamın dudaklarından yükselen bir tebessümle bu soruya gülümsedim.

"Uzak mesafelere seyahat etmeye yabancı değilim," diye yankılandı Mason'ın tanıdık sesi, etrafındaki herkesi irkiltti.

Kılıçlarına uzanan Elyon elini kaldırır ve adamlarının ilerlemesini engeller. Jeremey ve Bekah korkuyla yaratığa bakıp yavaşça geri çekilirler.

"Winnowing'in yapabileceği kadar kısa sürede en az ikinizi oraya ulaştırabilirim. Sadece söyleyin, ben de varım," diyor Mason, etrafındaki herkesi şaşkına çevirerek.

"Bize yardım eder misin?" diye sordu Elyon, Mason'ın gözleri Xavier'e kaydı.

"Ona yardım ederdim," diyor Mason, gözleri bana kayarak. "Geri kalanınız da bu sürecin sadece bir parçasısınız."

Elyon yavaşça başını sallayarak bana baktı, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"New Haven'ın bir savaşa girdiğine inanıyorum," diyor Elyon titrek bir sesle. Nyla, iki lider de aynı derecede sarsılmış bir şekilde Elyon'a odaklanıyor. "Sadece New Haven değil. New Hope da davanın yanında," diyor, ikisinin de odak noktası bana kayıyor.

Üzerimdeki her çift gözün üzerinden geçerken, etrafımı saran korkuyu içime çekerek derin bir nefes alıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Kai. Sorusu herkesin dilinde, tüm gözler bana rehberlik etmem için bakıyor.

Xavier elimi tutup sıkıyor, beni boş bakışlarımdan çekip çıkarıyor. Ona bakıp başını sallıyor, bu insanların lider olarak kime yöneldiğini bir kez bile sorgulamıyor.

Boğazımı temizleyip geldiğimiz yöne bakıyorum.

"Savaşıyoruz."

Mason'ın sırtına tutunan yaratık, dört ayak üzerinde koşuyor ve pençelerini soğuk toprağa gömüyor. Bizi paracord iplerle bağlı tutarak Xavier arkamda kalıyor, ikimizi de yerimizde tutuyor, ikimiz de enerjimizi koruyor, bedenlerimizi gelecek olana hazırlamak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Sağa sola seğiren Xavier'in kolları iki yanımda, kısa sürede kurmayı başardığımız geçici dizginleri düşürürken ikimizi de yerimizde tutuyor.

Vücudunun yaydığı sıcaklığı görmezden gelerek odaklanmaya devam ediyorum, gözlerim uzaktaki New Hope'un belli belirsiz koğuşuna kayıyor. Sessizliğin düşüncelerimi yönlendirmesine izin verirken, önüme zorla konan vahiyler zihnimi kemiriyor.

"Ne?" diye sordu Xavier, zihnimde açıkça dolaşıyordu. "Bir şey söylemek istiyorsan, söyle," diye mırıldandı, dizginleri sıkıca tutarak.

"Onu tanıyordun... O seni tanıyordu," diye fısıldadım, dikkatimi başka yöne çekerek. "O gece Resmi yemekte, ikiniz konuşurken, onu kıskançlıktan değil, emirlerini yerine getirmede için tehdit ediyordun."

"Bu tam olarak böyle değil-"

"O zaman ne?!" diye bağırıyorum, başımı ona doğru çevirerek. Zaten gergin olan Mason irkilerek, Xavier'in kolunun gövdemi kavramasını sağlıyor. Uzun parmakları gömleğimin altına girerken vücudumu sabitliyor. Tenimin verdiği hissi duyunca elini hızla indirip başını sallıyor, gözleri hayal kırıklığıyla kısılmış.

"Bildiğin hiçbir şey doğru değil. Zihnin, senin anlayamayacağın şekillerde tahrif edilmiş-"

"Bunu sen yaptın!" diye bağırıyorum, dikkatimi tekrar odaklayarak. "Bu manipölasyonun başlamasının sebebi sendin. Fallan'ı peşimden sen gönderdin! En başından beri kim olduğumu neden umursamıştın ki?" diye soruyorum, adamdan sadece sessizlik alıyorum.

"Şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Sesin beni neden rahat bırakmadığını söylemeni engelliyor mu?" diye tısladım, gözlerimi kısarak. "Önce arkadaşımış gibi davranıyorsun, sonra patronun beni yeterince çabuk teslim etmediğin için sinirlendiği için beni Piyango'ya sürüklüyorsun. Sonra adamlarının bana işkence ettiğini izledikten sonra kaçmama izin veriyorsun, sonra da sanki seni parçalamak istemiyormuşum gibi davranarak kampa geliyorsun. Bilmecelerle konuşuyor ve akıl oyunları oynuyorsun. Saçlarıma bakıp bana bu insanların söylediklerinin tam tersini söylüyorsun, şimdi de bana, senin birkaç iyi hareketine dayanarak sende bir kurtuluş görmemi bekliyormuş gibi bakıyorsun," diye bağırdım, Mason'ın sırtında olup bitenleri çok iyi dinlediğini bilerek. "Benden her şeyi aldın, hayatımı, babamı-"

"O ben değildim-"

"Yalancı!" diye bağırıyorum, arkamı dönerek, ikimiz de hareketimden dolayı neredeyse yaratığın sırtından düşecektik. Beni sabit tutarken, elleri bacaklarımı sabit tutuyor ve sırtım ona doğru eğilirken nefesinin boynuma değdiğini hissediyor, dudaklarını kulağıma götürüyor.

"Yaptığım her şey senin içindi, Orman," diye fısıldadı, sesi tüm vücudumda ürperti yarattı.

"Herkesin yaptığı tek şey yalan söylemek," diye fısıldıyorum, kendimi öne doğru çekip onun pençesinden uzaklaşarak. "Ses bağlı olsun ya da olmasın. Beni incittin. Neden bir şey yaptığının bir önemi

yok. Sen de diğlerleri kadar kötüsün," diye fısıldıyorum. "En azından Fallan'ı geri almama yardım edebilirsin. Belki de zavallı hayatında doğru bir şey yaparsın," diye çıkışıyorum, elimden gelen en kötü hakaretleri savurarak.

Acının onda yarattığı etkiyi hissediyorum, zihninde derinlemesine dalmaya gücümün yetmediği milyonlarca düşünce dolaşıyor.

Tek bildiğim yaralı olduğu.

İyi.

"Sana gerçeği söylersem, Peygamber'in kurallarını çiğnersem, ikimiz de ölürüz," diye fısıldadı Xavier, sesi titreyerek.

"Ne-

"Sana duyman gerekeni söylersem. Sana ihtiyacın olan gerçekleri anlatırsam, o gerçekler ortaya çıktıktan sonraki eylemlerim tahmin edilemez olur. Tek bir hatamla ikimizin de hayatını kaybederim." Saçımı tutup beni geriye doğru çekti, ağzını kulağıma bastırdı. "Öyleyse benden nefret etmeye devam et. Koparamadığım bir bağ yüzünden ölmeni izlemekten iyidir."

"Bağı sen yarattın," diye fısıldadım, parmakları daha da sıkılaştı.

"Öyle mi yaptım?" diye soğuk bir şekilde soruyor.

Bırakıp, nefes nefese kalıyorum, yüzüm utançtan kıpkırmızı. Yaklaşan araziye gözlerini dikmiş halde, cebime uzanıyorum, artık adamla ilgili içimdeki hayal kırıklıklarını bastırmak istemiyorum. Kutsal cep saatini hissederek, çekip çıkarıyorum ve hâlâ bacağımda duran eline çarpıyorum.

"Şu lanet olası cep saatini geri al," diye tısladım ve elini bacağımdan ittim.

Uzun ve sert bir bakış attıktan sonra, emaneti sıkıca kavrar.

"Hiç açmadın mı? Görmedin mi-" diye soruyor, şaşkınlıkla.

"Asla yapmayacağım," diye fısıldadım, Mason'ın Elyon'un açtığı koğuştaki açıklıktan geçerken ayaklarının yere sürtündüğünü hissederek, Şekil Değiştirenleri dışarıda tutmak için gereken tüm sinyalleri tetikledi. Ön kapılara doğru hızla ilerlerken aniden durdu, ikimiz de dizginleri sıkıca tuttuk ve yaratığın sırtından aşağı kayarak kirli botlarımızla yere düştük. Xavier'e bakmak için döndüğünde, beni dikkatle süzdü. "Senin için neyin önemli olduğunu umursamıyorum. Onları geri aldığımızda, benim gözümde kendini hiç sayma. Bu gün

bitince, eğer bu kampı terk etmezsen," diye uyardım, bir adım daha yaklaşarak, elimi yakasından aşağı çekerek göz hizamıza getirdim. "Öyleyse bana yardım et Santcumn, sana kaçmak için lanet bir sebep vereceğim."

Yakasını bırakıp onu ittim ve ön kapıya doğru döndüm. Kapı artık dehşete kapılmış İşaretlilerle dolup taşıyordu ve yaratığa hayranlıkla bakıyordu. Etrafımızdaki boşlukları eleyerek ilerleyen grubumuz nefes nefese kalmıştı. Eleme işleminden sorumlu olan herkes, ne kadar hızlı hareket ettikleri göz önüne alındığında tükenmişti. Yönünü kaybetmiş, Eleme işlemine zorlanan herkes yönünü kaybetmiş, ayakta durmakta zorlanıyor. Elyon'un dik durmasına yardım eden Kai, yaşlı adamı ön kapıya yönlendiriyor ve liderden, bir emir bekleyen tüm taş kesilmiş askerlerini çağırmasını istiyor.

Öne doğru atılıp, niyetlerimi sorgulamak için bekleyen herkesi itiyorum. Grubumun varlığının arkamda sinsice yaklaştığını hisseden Xavier, öfkesini bir kenara iterek, ön kapıdan içeri girerken dikkatle beni takip ediyor. Her biri diğerinden daha odaklanmış birden fazla göz bizi izliyor. Yanıma sokulan Elyon, umutsuzlukla ciddi gözlerle omzuma dokunuyor.

"Ne yapabiliriz?" diye soruyor, bir sonraki hamlemi heyecanla bekliyor.

Uzun uzun baktım mekana, derin bir nefes aldım.

"Bağışlayabileceğin tüm İşaretlilere ihtiyacım var," diyorum içimdeki öfkenin tamamen kontrolü ele geçirmesine izin vererek. "Bu oyunda piyon olmaktan bıktım."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Yaşlı adamın peşinden sürüklenirken ayaklarım sürükleniyor, vücudum Peygamber'in Tutuşu'na karşı savaşırken yaşadığım kaybın acısını ancak şimdi atlatıyor. Adamın masasının önüne oturup sandalyesini çekiyor, belli ki hepimiz kadar bitkin.

Forest, bana ve yoluna çıkmaya cesaret eden herkese öfkeyle dolu olsa da, kendi malzemelerini toplamak için gruptan ayrılmıştı. Sürekli etrafındakilerin zihinlerini kurcalayarak, tetikte bekliyor ve anı bekliyor. Tek bir kişi bile hata yaparsa, öfkesinin bir kısmını boşaltmak için bir sebebi olur.

Elyon yorgun gözlerinin üzerinde parmaklarını gezdirerek iç çekti ve sandalyesine yaslandı.

"Orman araya girene kadar siz içinüz Peygamber'i ve kaynaklarını ne kadar süre uzak tuttunuz?" diye sordu Elyon, hala herhangi birimizin hayatta kalıp kalmadığına şaşırarak.

"Yirmi dakika kadar diyebilirim," diye iç çektim. "Peygamber'in hem Fallan'a hem de bana açıklayabildiği sırlar göz önüne alındığında, Kalelerimiz onların zihinlerindekiyle kıyaslanamazdı. İster beğenin ister beğenmeyin, Fallan ve ben aynı kişiyle anlaşma yaptık, yani zihinlerimiz, kafamızın derinliklerine bir göz atmalarına izin verdiğimiz anda kaybedildi."

Elyon boğazını temizleyerek sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı, daha önce hiç görmediğim kadar sık hareket ediyordu. Her zamanki tavrımı koruyarak, zihnine sessizce girmeye çalıştım, kalelerini tüm gücüyle hissetmek beni şaşırttı.

"Şu anda açık fikirli olmayı ne kadar istesem de, Peygamber'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yokken, düşüncelerimi bozulmadan ve meraklı gözlerden uzak tutmayı tercih ederim," diye fısıldadı Elyon, varlığımın tamamen farkında olarak. Öne eğilip bileğini ovuşturdu. "Peygamber ne istiyordu?" diye sordu.

"Sanırım meydan okumamız yüzünden Fallan'ı ve beni öldüreceğim," diye mırıldandım, odaya uzun ve soğuk bir bakış atarak. "Forest araya girdiğinde, olanları durdurmanın bir yolu yoktu. İyi rol yapsalar da, başardığı şey onları korkuttu. Hayatımda yalnızca bir kez Peygamber'in onları sarsacak bir yaralanma geçirdiğini gördüm-"

"Orman, Peygamber'in ilk yaralanmasına sebep oldu mu?" diye soruyor Elyon. "Öyle değil miydi?"

Gözlerimi kısıp daha da yaklaştım, yaşlı adamın dikkatli bakışlarını inceledim.

"Önemi var mı? Onlara zarar verebilecek kapasitede, bu da onu onların gözünde bir hedef haline getiriyor. Peygamber, Forest'ı yıllardır arıyor, her kayb olduğunda onu bulmak için çabılıyor. Hayatın boyunca korkusuzca yaşasaydın, seni mahvedecek tek şeyi yok etmek istemez miydin?" diye sordum, adamın ağzının sırtışını izlerken.

"Sanırım haklısın," diye iç çekti. "Ama diğerlerini nereye götürebilecekleri hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için, yine başladığımız noktaya geri döndük."

"Aklımı bir türlü toparlayamadığım bir şey var," diye söze başlıyor Elyon, parmakları masaya vurarak. "Eğer Peygamber onları bu kadar derinden yaralayan tek şeye son vermek istiyorsa, neden New Haven'dayken onu öldürmüyor? Hiçbir yeteneği olmadığını düşündüğü bir zamanda neden varlığını sonlandırmıyor?" diye soruyor Elyon.

Şimdi adama bakınca, babasına çok benziyor. Yaşlansa da, benzerlikleri açıkça görülüyor. Aynı kasvetli ifadeye ve meraklı, alaycı

gözlere sahip. Bu, bakmadığınızı düşündüğü anlarda, konuşmalar arasındaki sessiz saniyelerde gizli. Babası kadar dikkat çekici olmasa da, bu piçin sahip olduğu özellikler, ne kadar saklamaya çalışsa da, çocuklarına da sızmış.

"Peygamber baştan başlamak, yeni bir İşaretli türü yaratmak istiyor. Forest mevcut soyumuzu sürdürebildiği sürece bunu yapmak imkansız. Üreme yoluyla yaratılışın aksine, Forest sadece onun kanına ihtiyaç duyuyor. Bir insan bile damarlarında dolaşan kandan yeterince alarak bizim özelliklerimizi alabilir. Üstelik Peygamber'in de onların Şekil Değiştirenlerine ihtiyacı var. Forest, Şekil Değiştirenleri dönüştürebilirse, Peygamber'i desteklemek için hiçbir sebepleri yok. Savunmaları zayıf ve sanki sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süreden sonra ilk kez, Peygamber artık en güçlü İşaretli değil."

Elyon sandalyesinde tekrar rahatsızca kıpırdandı, cevabımdan hoşnut olmamış gibi görünüyordu, yüzündeki ifadeyi bir türlü silemediği bir ifade vardı.

"Soru sorma sırası bende," diye çıkıştım masaya doğru eğilerek. "Cevabınız neden bu kadar gecikti? Saldırıya uğradığımızda hepinize sinyal gönderdik. Birçok kişi size Şekil Değiştirenlerin varlığını haber verdi. Daha fazla kaynağa ihtiyacımız vardı, ama siz ancak Peygamber'in gazabı Yeni Umut'u yok ettikten sonra ortaya çıktınız." diye mırıldandım adamı dikkatle izleyerek. "Neredeydin?"

Elyon sandalyesinde duruşunu düzelterek sıkıntıyla başını sallıyor.

"Başka halletmem gereken işler vardı. Haberi alır almaz New Haven'dan ayrıldım. İletişim-"

Sesi tükendi, zihnim onu çevreleyen boşluğa odaklanırken başka yerlere gitti. Masasının çekmecesine doğru yarı açık bir şekilde baktım ve duygularımın durgun kalmasını zorlayarak gelişigüzel bir bakış attım. Hiçbir şey yutmadan, her biri kalın harflerle FB harfleriyle işaretlenmiş beş büyük kırmızı şişeyi gördüm. Şişelere fazla düşünmeden nefesimi kontrol ettim ve Elyon'un huzursuz hareketlerini inceledim, gözlerim loş ışıklı odada ilk başta göremediğim kolundaki morluklara odaklandı. Sakin kalarak bahanesine odaklandım, bir kez bile adama gitmemek, masasının çekmecesinde Forest'ın kanını sakladığını gördüğümün bir göstergesiydi. Sandalyemde arkaya yaslanarak, kendimi onun zihnine

zorla sokma ihtiyacıyla mücadele ettim ve Elyon sözlerini bitirirken rahat bir tavır takındım.

"İşte bu yüzden gelebildik," diye bitiriyor cümlesini, insanlığın bildiği en büyük bok yığınlarından birini bana doğru uzatarak.

Oturup onun sözlerini sindiriyorum.

"Neden geç kaldığın veya kimin kaçırıldığı önemli değil. Şu anda tek öncelik o piçi öldürmek olmalı. Yeterince İşaretli varsa, Peygamber'in kaç ipi çektiğinin bir önemi yok. Destek sistemini öldür ve tüm imparatorluklarının çöküşünü izle," diyorum, Elyon'un sözlerime verdiği tepkilere odaklanarak.

Acaba maskenin ardındaki adam bu mu?

Acaba bu çelimsiz yaşlı adam, bu korkunç yaşamımda katlandığım bütün işkencelerin sorumlusu olabilir mi?

"Sanki seninle aynı fikirde olmayacakmışım gibi söylüyorsun," dedi Elyon, gözleri yere bakarak.

"Baban ailemdeki hiç kimsenin, benim de dahil, ne söylediğinden pek hoşlanmazdı," diye fısıldadım. "O kibirli bir pislikti," diye üsteledim, konuşurken gülümseyerek.

Elyon çenesini sıkarak gülümsüyor.

"Sanırım seninle onun arasında çok ortak nokta var," diye homurdandı Elyon. "Ama gerçekçi olmak gerekirse, seninle benim aramda, neden Fallan'ı bulma ihtiyacı olsun ki?" diye sordu.

"Bu nasıl bir soru? Fallan ve Hunter, Forest'ın ailesi-"

"Çocuk gitmiş olsaydı tüm sorunların çözülmez miydi? Onunla, kendisinin bile göremediği bir geçmişin olduğu aşıkâr," diyor Elyon. "Eminim onunki kadar yaygın bir nefret varken, tüm odağının tek bir erkeğe yöneldiğini görmek seni çileden çıkarıyordur."

Bu ifadeye alaycı bir şekilde bakıp başımı sallıyorum.

"Planımda basit bir aksaklık yüzünden geri adım attığımı sanıyorsan beni aptal yerine koyuyorsun," diye gülümsedim ve bir kez daha ona doğru eğildim. "Peygamber'le ilgili komik olan şey, beni her şeyini kaybetmiş, kolayca teslim olmaya zorlanmış bir adam sanmaları," diye fısıldadım, adamın masasına yerleştirilmiş kağıtlarla oynarken. "Sorun şu ki, o hala orada. O orada kaldığı sürece savaşmak için bir sebebim var. Peygamber'in ona canlı ihtiyacı var. Tüm planlarını bana itiraf etmek isteseler de istemeseler de, Forest'ı öldürme

konusundaki takıntılarının sadece bir oyun olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, o kimseye ait değil. Bu gerçekliğin gerçek kalmasını sağlayacağım," demeye karar verdim, Elyon'un gülümsemesinin büyümesini izlerken.

Koluna bakıp bileğindeki morlukları işaret ediyorum.

"Ne oldu sana?" diye sordum. "Çok acı verici bir yaralanmaya benziyor."

Yaralanmaya gülerek kolunu sıvadı ve tenine değen morlukları sergiledi.

"Düşüğümü söylesem inanır mıydın? Bu kırılğan kemikler eskisi gibi çalışmıyor gibi," diye fısıldadı, sesinde bir şeyler yankılanıyordu.

"Belki de burnunu nereye soktuğuna dikkat etmelisin. İşler çok çabuk çirkinleşebilir," diye çıktım, içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

"Beni kendi çalışma odamda mı tehdit ediyorsun, Xavier?" diye sordu adam, gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde.

"Duruma bağlı, seni tehdit mi etmeliyim?" diye soruyorum.

Duruşunu düzelterek bana şaşkınlıkla baktı.

"Sana niyetlerimi sorgulaman için bir sebep verdim mi?" diye sordu, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Bir an düşündükten sonra ayağa kalktım ve adamın içimde yarattığı gerginliği silkeledim.

"Tedirginim," diye itiraf ediyorum içtenlikle. "Peygamber'in hepimizi çocuklar gibi savurması dakikalar sürdü. Karşılaştığımız kötülüklerle kimsenin yüzleşmemesi gerekir. Peygamber'in gerçekte neler yapabileceğini biliyorum. Sadece bu gerçek bile beni biraz gerginleştiriyor," diye itiraf ediyorum, duygularımı yatıştırmak için sahip olduğum her mantıklı düşünceyi kullanarak.

Kapıya doğru ilerleyip kulpu kavradım, aşağı çektiğimde kilidinin açıldığını hissetmek hoş bir sürprizdi. Elyon bir kez daha boğazını temizleyerek ayağa kalktı, konuşurken ellerini kavuşturdu.

"Peygamber'e üstünlük sağlamayı başarırsan, başına gelebilecek sonuçlara hazırlıklı mısın?" diye soruyor, ses tonu tüylerimi diken diken ediyor.

Başımı çevirip kapıyı açan adama odaklandım. Vatandaşların koridorlarda ilerleyip herkesi etkileyen yaklaşan tehdide karşı hazırlık

yapmalarını izlerken bir umut hissettim.

"Sanırım daha iyi soru şu: Peygamber, başına bir şey gelirse gerçekliğin ne olduğunu bilmeye hazır mı?" diye soruyorum, adamın kaşlarının kalktığını izlerken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar yaşlı adam.

"Orman benim savaşma sebebim," diye fısıldadım açık kapıya doğru bakarak. "Onu benden alırsan, Peygamber'den daha iyi olamam."

Elyon'u sözlerle baş başa bırakıp çalışma odasından çıktım ve kapıyı gürültüyle çarptım.

Koridorda hızla ilerlerken yürüyüşüm bir depar atmaya dönüşüyor, zihnim sonunda tüm konuşma boyunca beni tehdit eden panik dalgasını serbest bırakıyor. Aramızdaki bağı bulunca, onun zihninde bağırıyorum.

"Neredesin?" diye çılgınca soruyorum, hareket ettikçe insanları önümden itiyorum.

"Yurt. Biraz meşgulüm ve seninle konuşmak istemiyorum-"

"Sanırım Peygamberin kim olduğunu biliyorum," demeyi tercih ediyorum, ellerim titriyor.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, zihinlerimiz anormal derecede sessizleşiyor.

"Bana gel," dedi soğuk bir şekilde, sonunda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

ORMAN

Yurtta volta atarken aklıma gelen her silahı zorluyor, bıçakları hassasiyetle saklıyor, yeteneklerim bir kez daha beni etkilemeye kalkarsa vücudumun herhangi bir yerini korumaya kolayca erişebildiğimden emin oluyorum. Xavier'in sözlerini zihnimde sürekli tekrarlarken, ellerim gerginlikten titriyor, elimizdeki durum hakkında bize netlik kazandıracak hangi bilgilere sahip olabileceğini bir araya getirmeye çalışıyorum. Ellerimi yumruk yapmış halde, Fallan'ın eşyalarına bakmaktan kaçınıyorum. Giysileri odanın dört bir yanına asılmış, kokusu hala yatakta. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenliyorum, bu yerin duvarlarının çökmesiyle sonuçlanacak başka bir patlamayı önlemek için elimden geleni yapıyorum.

Kapıyı yumruklarken Xavier'in varlığını hissediyorum. Elimi salladığımda kapı menteşeleri üzerinde açılıyor ve ona odaya girme imkânı sağlıyor. Kollarını kavuşturup, vücudu benimki kadar endişeyle dolu bir şekilde volta atmamı izliyor.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerimi kapalı tutarak hareket ediyorum.

"Gördüklerimi anlatmadan önce tüm dikkatinizi vermeniz gerekiyor. Sinir krizi geçirmeniz iki saniyeden az sürer," diyor, sesinde mizah eksikliği var.

"Sana söz veriyorum, şu anda hareketsiz oturmaya çalışmam kimsenin çıkarına değil," diye mırıldandım, hâlâ bize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiye sahip olup olmadığından şüpheleniyordum.

Sıcaklığının giderek yaklaştığını hissedince kollarımı tutuyor ve odanın içinde bir tur daha atmamı engelliyor.

"Xavier," diye tısladım. "Kes şunu." diye çıkıştım ve ellerini tenimden kurtarmak için harekete geçtim.

"Bana bak," diye çıkıştı, ellerim hala kendimi onun kavrayışından kurtarmaya çalışıyordu.

"Sana defolup gitmeni söylemiştim-"

"Forest Blackburn," diye bağıyor, Çağrı'sını kullanarak gözlerimi zorla açıyor. Ona bakmamı sağlayarak kıpırdamadan duruyorum, başını eğip beni izliyor. "Şimdi sinir krizi geçirmenin zamanı değil," diye fısıldıyor, elleriyle yüzümü avuçluyor. "Kendini toparla ve odaklan," diye çıkışıyor, yüzü kararlılıkla dolu.

Ellerini yüzümden çekip bir adım geri çekildi ve aramızda mesafe açtı. Kıpırdamadan durup derin bir nefes aldık; az önce ikimizin de nasıl davrandığının utancından yüzümüz kızarmıştı.

"Ne buldun?" diye soruyorum sessizliği bozarak.

Tereddütle de olsa soruyu yanıtlıyor.

"Elyon'un söylediği kişi olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyor, midem gerginlikten bulanıyor.

"Bunu neden söyledin?" diye soruyorum, adamla yaşadığım her etkileşimi, onun temiz zihnine her girdiğim anı düşünerek.

"Ben de sorguladım. Zihni herkesin görebileceği açık bir kapı gibi, ama az önce çalışma odasında, zihninin bu kadar tetikte olduğunu hiç hissetmedim," diyor Xavier, sehpanın yanındaki şezlonglardan birine otururken. "Konuştuğumuz süre boyunca hep gergindi, her hareketimden endişe ediyordu-"

"Bunun sebebi sizin itibarınız olabilir Komutanım," diye fısıldadım ve adamın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Ben de öyle düşündüm ama yakından bakınca Elyon ile sözde babası arasındaki farkları ayırt etmem neredeyse imkansızdı," diyor Xavier, elleri pantolon paçalarıyla oynarken. "Karşısında otururken sanki yaşlı babasına bakıyormuşum gibi hissettim," diye fısıldıyor.

"Ne ima ediyorsun Xavier?" diye sordum, konuşurken öne doğru eğilerek.

"Peygamber tüm yeteneklerini kullanabiliyorsa, Elyon'un şu anki yüzünün bir Aldatmaca olmadığını kim söyleyebilir? Elyon'un babasının gerçekten de yerleşkeden hiç ayrılmadığını kim söyleyebilir? Peygamber bir aldatma ustası. Elyon'u ne kadar iyi tanıyoruz?" diye soruyor, içimde bir huzursuzluk tabakası gömülürken.

Başımı sallayıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Neden bu kadar uzun yaşamamıza izin verdi? Neden böyle yaşamamıza izin verdi? Bizi öldürmek için her fırsatı değerlendirdi. Bilincim yerinde değildi ve onun evindeydim. Tek gereken serumuma yanlış sıvı girmesiydi-"

"Kanını aldı," diyor Xavier, tutmam için elini uzatarak. "Çalışma odasında, çekmecelerinden birinde saklı halde gördüm. Tahminimce, kanının gerçekten de Şekil Değiştiricilerini Paradokslara dönüştürüp dönüştüremeyeceği konusundaki teorisini test etmek için, sen baygınken elinden geleni almış."

"Peygamberle aynı zamanda orada mıydı?"

Xavier, elini kısa saçlarının arasından geçirerek iç çekti.

"Peygamber'in Aldatmaca kullanımının yeni bir boyuta ulaşmış olması ihtimal dışı değil. Belki de gerçekten aynı anda iki yerde birden görünebilir."

Hala tereddütlü bir şekilde eline bakıyorum.

"Bana inanmıyorsan anılarımı araştır. Söylediklerimin doğru olduğuna inanmasaydım buraya bu kadar çabuk gelmezdim," diyor, gözleri yalvarışla dolu. "Bana inanmana ihtiyacım var."

Elini tutup bacağının üzerine indiriyorum ve kucağına yerleşmesini sağlıyorum.

"Sana inanıyorum Xavier," diye fısıldıyorum, ihanete uğramışlık hissi beni işkenceye uğratacak kadar fazla. "Gördüğünün bu olduğundan emin misin?" diye soruyorum, elini elimin içinde tutarak.

"Zihnimi araştırabiliyor musun? Gerçeği bu kadar kolay görebiliyorken neden benden gerçeği istiyorsun?" diye soruyor, tüm engelleri ortadan kalkmış bir şekilde.

İyi niyetime rağmen başparmağımı eklem yerlerinin üzerinde gezdiriyorum, tenindeki narin yara izlerine bakıyorum.

"Bana gerçeği söyleyeceğine güveniyorum," diye fısıldadım, elimi elinden çekerken. "Bana bir daha yalan söylemeyeceğine güveniyorum," diye uyardım, gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti.

"Hâlâ içimde bir kurtuluş görüyor musun?" diye sessizce soruyor ayağa kalkarken.

Arkamı dönüp onu aklımdan çıkardım.

"Hayır," diye tükürdüm, sesim gerginlikten titriyordu. "Ama Peygamber'i devirmek için elimde kalan tek şey sensin. İster beğeneyim ister beğenmeyeyim, Fallam'a geri dönmen gerekiyor," diye fısıldadım, muhafızları artık alarmdaydı.

Yanımda durduğunda, ifadesindeki yumuşaklık kayboluyor, yerini alıştığım o soğuk bakış alıyor. Yorumundan açıkça incinmiş bir şekilde çenesini sıkıyor, ellerini cebine sokuyor.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum, ne yapacağımı hâlâ bilemeden. Elyon Peygamber olabilir, ama Hunter ve Fallan'ı nereye sakladığını bulmaya hâlâ yaklaşamadık."

Öfkesini bir kenara bırakıp, artık düşünerek volta atan kişi oydu.

"Bu kampüste kaç kişiye rahatlıkla güvenebilirsiniz?" diye soruyor.

"Sen ve New Haven'daki diğerleri dışında, belki iki kişi," diye mırıldandım, seçeneklerim konusunda hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Rebekah ve Jeremey dışında, müttefikimden çok düşman edindim. Onlara tanıdık demek bile abartı.

"Çalışmak zorunda kalacak," diyor, kollarını kavuşturmuş bir şekilde önümde dururken.

"Ne olacak?" diye sordum, geniş ön kısmından birkaç santim uzakta durarak.

"Güvenebileceğimiz kişileri bir araya getiririz," diye mırıldandı, bıçağımı yanımdan çekerken. Zorla kaldırıp bileğini tuttum ve derimi kesmesini engelledim. "Ve gardımızı indirelim," diye devam etti, ağzında belli belirsiz bir sırıtışla.

"Sorgulaman gereken kişi benim korumam değil, Evermoore," diye fısıldıyorum. Tutuşum çoktan üzerinde, onu geriye ve vücudumdan uzağa doğru itiyor. Beni de beraberinde çekerek gömleğimi öne doğru çekiyor, sıkıca önüme sarılmış bir şekilde. Ona doğru

sendeleyerek yaklaşıyor, beni kendine doğru zorluyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Yanımdayken beni, gösteriyi yöneten kişi olarak görme. Bana izin verdiğim şekilde konuşan herkesin boynunu kırardım," diye uyarıyor, ağzımda bir gülümseme belirliyor.

"Çok korkuyorum," diye fısıldadım, elini önümden çekip ön kapıya doğru yaklaştım.

"Akıllı olsaydın öyle olurdun," diye fısıldıyor.

Kapının eşiğinde duruyorum, başımı geriye doğru uzatıp onu izliyorum.

"Peki o Komutan neden orada?" diye soruyorum, gözlerim varlığının yarattığı enerjiyle parlıyor.

"Bir kere başladığımda durmam," diyor, çenesi kasılarak. "Ve seni bana nefretten başka bir gözle bakmaya ikna etmek listemin başında geliyor," diye fısıldıyor, boğazımdan yüksek sesle alaycı bir ses çıkıyor.

"O zaman beklemeye devam et Xavier," diye tısladım, sesim soğuk ve mesafeliydi. "Onları geri aldıktan sonra, benim için ölmüş sayılırsın."

Bunun üzerine kapıyı çarparak kapattım ve odadaki gergin sohbetten uzaklaştım. Koridorda ilerlerken duygularımı bastırdım, düşüncelerimi kontrol altında tuttum ve tek bir kişiye odaklandım.

İnsanlık dışı bir varlık.

Ölüm getiren ve hayatları mahveden.

Hz.

Elyon Morgan.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

KAİDEN

Haritayı önümüze sererek hepimiz masanın etrafında toplandık, ikimiz de yurdumun kapısını dikkatle koruduk, zihinlerimiz tetikteydi. Bir mucize eseri Aaron, Rabekah ve Jeremey'i, Xavier'in Elyon'la yaptığı kısa sohbette edindiği tüm bilgiler ışığında, haritayı takip etmeye ikna ederek, yerleşkenin bir haritasını ele geçirmeyi başardı. Zihinlerindeki anıları tarayan Rebekah ve Jeremey, bir zamanlar doğru olduğunu düşündükleri anılarda boşluklar görmeye başladılar. Elyon'la ilk ne zaman tanıştıklarını tam olarak hatırlayamadıkları için, şüphelerimizi beslemeye başladılar ve ancak Xavier bulgularını zihinsel imgeleme yoluyla paylaştığında kararları kesinleşti. Xavier ve Forest, sarışının vücudunu ondan uzakta tutarak, her biri kendi soğuk ifadesini koruyarak yan yana duruyorlardı.

Parmaklarını kağıt üzerinde gezdiren Aaron, dikkatimi depo olarak kullanıldığı varsayılan geniş açık alanın bulunduğu alanın alt kısmına çekiyor. Odanın arka tarafında oyalanan Rae, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle sessizce dinliyor. Valerie, Rabekah'yla sessizce konuşurken, kızıl saçlı kızla ilgili bir strateji düşünüyor. Konuşmaları fısıltıdan ibaret.

"Burada neye bakıyoruz?" diye sorar Xavier, Aaron'ın artık haritayı sessizce incelemesine izin vermek istemeyerek.

"Bekah," diye söze başlıyor, kadına dikkatle bakarak. "Burada geçirdiğin süre boyunca, bu yerleşkenin altına kaç kez bir şey sakladın?" diye soruyor Aaron, gözleri canlı bir şekilde.

"Asla, Elyon her zaman aşağıda tam kapasite olduğumuzu söyledi," diye araya girdi Jeremey, sinirle kollarını kavuşturarak.

"Aşağıda kimsenin görmesini istemediği bir şey olmalı," diye mırıldandı Forest, gözleri haritaya bakarken. "Tahminimce, eğer aşağıda değillerse, en azından nerede olduklarına dair bir ipucu vardır."

"Hepimizi bir böcek gibi savurdu, sen de dahil," diyor Xavier, Forest'a bakarak. Forest ona hiç ilgi göstermiyordu. "Bir şey yapacaksak, hesaplı olmalıyız."

"Ayrılıp hepimizi takip etme yeteneğini devre dışı bırakmalıyız," diye mırıldandım, kafamda grupları bölerek. "Bazılarımız bu yerleşkenin altında ne varsa ona ulaşmaya çalışırken, geri kalanımız Elyon'un dikkatini dağıtabilir, eğer daha önce izini sürmediyse onu izimizden uzak tutabilir."

"Ona hepimizle stratejiler üzerinde çalıştığımı söyledim. Bildiği kadarıyla, arkadaşlarınızı aramak için hâlâ New Haven'ı işgal etmeyi planlıyoruz," diyor Bekah, nereye gittiğimiz sorulursa söyleyeceğimize yemin ettiğimiz mazereti pekiştirerek.

"O zaman bir dikkat dağıtma," diye haykırdı Xavier masadan uzaklaşarak. "Hepiniz yeraltına inip onları bulun, ben de Elyon'un dikkatini dağıtayım." diyor ve sonunda kız kardeşimden bir tepki alıyor.

"Bekle, bekle-" diye başlıyor Orman.

Sözünü kestim.

"Anlaştık," diyorum, herkesi daha az tehlikeye atan stratejiye katılarak. "Bütün bunların olmasının sebebi sen olduğun için, en çok riski alan kişinin sen olman gerektiğini düşünüyorum," diyorum kız kardeşimin telaşlı ifadesine bakarak.

"Hatta beklemek-"

"Haklısın Forest," dedi Xavier, benim kadar çabuk sözünü keserek. "Hayatımda birçok kötü karar verdim. En azından kendimi, hayatımı mahveden o pisliğe karşı bir kez olsun üstünlük sağlayabileceğim bir

duruma sokabilirim," diye fısıldadı ve elini omzuna koyup hafifçe sıktı.

Başını sallıyor, hayal kırıklığı ifadesini tüketiyor.

"Yani bu kadar mı? Onunla ilk baş başa konuşmanızda onu sinirlendirdin ve şimdi kendini bir kez daha aslanın inine mi atıyorsun?" diye soruyor, hiçbirimizin duymaktan mutluluk duymadığı ikili arasındaki konuşmadan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Alaycı bir tavırla gözlerini kıstı.

"Ölmüş sayılıyım," diye fısıldadı Xavier, kız kardeşimin sözlerini ona açıkça geri fırlatarak. Kız kardeşinin cevabı karşısında irkildi, gözleri korkuyla doldu.

"Öyle demek istemedim," diyor, gözlerinin içine bakamıyor.

"Yaptın," diye fısıldadı Xavier elini indirerek. "Bu yüzden yerin altında olduğumdan daha değerli olduğumu kanıtlamam gerekiyor," diye çıkıştı, gözlerini kız kardeşimden ayırıp etrafını saran insan grubunu tararken.

"Eğer lanet olası bir anormallik yüzünden ölürsem-"

"Yapamazsın," diye tısladı Forest, Xavier'in bu düşünce kalıbına başlamasına fırsat vermeden sözünü keserek.

"Eğer yaparsam, bu, Peygamber'in güçlerinin kimsenin tahmin edemeyeceği kadar büyük olduğu anlamına gelir. Peygamber son darbeyi indirmeden önce Orman'ı güvende tutmak için aramızdaki bağı koparmalı, Orman'la beni kalıcı olarak ayırmalı ve Orman'ın anılarını da beraberinde götürmeliyim. Ancak o zaman, hepimiz buradan defolup gidin ve olabildiğince uzağa gidin," diye fısıldadı Xavier, şaşkın bakışlardan başka bir şey görmeden.

"Anılar mı?" diye soruyor Orman.

"Bağımızı ilk New Haven'da hissettin," diye fısıldadı Xavier, eli çoktan gövdesini kavramışken. Acı daha fazla yayılmadan, elini gömleğinin altına sokup yaraları Tutuşuyla kapatıyor. "Banyonunda," diye üsteledi, hepimiz şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. "Yansımaları ben de gördüm."

Duraksadı, gözleri kocaman açıldı, ağzı neredeyse açık kaldı.

"Ne gördüm?" diye soruyor, başını sallıyor.

"İhtiyacın olan şey," diye tısladı, konuştuğça daha düzenli nefes alıyordu. "Bağlantımız olduğu sürece, Peygamber'in nüfuzu var."

"O zaman Peygamber'in Fallan'a yaptığı gibi onu da kır, ve ben -"

"Fallan'ın sahte bir bağı vardı," diye çıkıştı Xavier, dişlerini herkese göstererek. "Gerçek bir bağı koparmak çok daha acı verici. İş oraya gelirse, tek başınıza ayakta duramayacaksınız. Eğer ben ölürsem, hepinizin birbirinize yardım ederek kaçmanız gerekecek."

Zamana odaklanarak, yakından takip ediyorum.

"Kız kardeşimle senin gizemli geçmişini çözmeye devam etmeyi çok isterdim ama zamanımız tükeniyor," diye uyarıyorum.

"O zaman sanırım ölmemeye çalışsam iyi olur," dedi Xavier, Forest'ın yüzü hala şaşkınlıkla doluydu.

Durduğum yere doğru yaklaşırken Xavier beni kenara çekti, yakamdan geriye doğru çekti. Kulağıma doğru yaklaşıp fısıldadı.

"Onu kurtaracağına söz vermeni istiyorum Kaiden. Her şeyden önce, eğer buradan sağ çıkamazsam onu kurtaracaksın," diye fısıldadı, sözümü bekleyerek.

"Bu işler böyle yürümüyor," diye çıkıştı Forest'ın sesi, beni Xavier'den uzaklaştırdı, daha cevap veremedi sivrildi.

Adama dik dik bakarken, şaşkınlık yerini kararlılığa bırakıyor.

"Artık Xavier'i kovalamak yok. Anlaşma yapmak yok. Kendini ateşe atmak yok," diye adamın göğsünü dürttü, gözleri enerjiyle parlıyordu. "Beni bu işe sen sürükledin; şimdi de hepimizi bu işten sen çıkaracaksın. Öyleyse bana yardım et Sanctum, eğer ölürsen, seni yaşayanların diyarına geri sürüklerim ve beni tüm bunlarda geride bıraktığın için sana asla gerçek huzuru hissettirmem," diye çıkıştı, hıçkırık sesinin derinliklerine sızmak üzereydi. "Benimle aynı fikirde misin?" diye sordu titrek bir sesle.

Ona bakınca, küstah tavrını kaybediyor. Adamın şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifadesini takınarak, titreyen vücuduna odaklanıyor.

"Nefes aldığım sürece," diye mırıldanıyor.

Forest'ın gözleri bu yorum karşısında fal taşı gibi açıldı, yüzü şaşkınlıkla buruştu. Kız kardeşimin sersemlemiş halinin yanından yavaşça geçen Xavier, odayı taradı.

"Hadi, hadi, ne yapacağını biliyorsun. Şunları bitirmenin zamanı geldi," diye emretti Xavier, bana hafifçe başını sallayarak.

Başımı sallayıp haritayı kaptım ve grubumuz oluşmaya başlarken Aaron'ın peşinden gittim. Topuklarımın üzerinde dönüp kollarımı kız kardeşimin etrafına doladım ve onu sıkıca sardım. Kollarının boynuma dolanmasına izin verdim, birbirimize sıkıca sarıldık, ikimizin de kalpleri hızlı bir ritimle atıyordu.

"Hayatta kal," diye fısıldıyorum, nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde kavıyorum onu.

Sarılmama rağmen nefes nefese kalarak daha da sıkıyor beni.

"Her zaman öyle olacak Kaiden," diye fısıldadı, alnını alnıma bastırarak. "Her zaman öyle olacak."

Kendimi acı dolu kucaklaşmaya bırakarak, kendimi zorla uzaklaştırıyorum, dokunuşu aklımda tutuyorum. Sonunda yurttan çıkıp, elimden gelenin en iyisini yapıp, gözlerimi indirerek odadan çıkıyorum.

Bunun işe yaraması lazım.

Üstünlüğü ele geçirmemiz lazım.

Eğer bunu yapmazsak bundan nasıl sağ çıkacağımızı bilmiyorum... ve bu çok korkutucu.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RABEKAH

Sessiz kalarak, grubum tüm bıçaklarımızı çıkarıp her an saldırmaya hazır bir şekilde, hassasiyetle hareket ediyor. Kai'nin haritasına odaklanarak, önceden belirlenmiş yolu takip ediyoruz ve ancak kampüsün birçok kitap rafından birinin arkasına gizlenmiş iki devasa kapıya ulaştığımızda duruyoruz. Binaların en uzak uçlarından birinde bulunan kapılar eski ve zemin, tekrar tekrar açılıp kapanmalarından kaynaklanan kayma izleriyle dolu.

Aaron, ileriye doğru hareket ederek başını kapının yüzeyine bastırıyor ve devasa bariyerin ardında herhangi bir yaşam belirtisi arıyor.

"Duyuyorum... İnleme sesi," diye fısıldadı Aaron, eliyle bıçağının kabzasını kavramıştı.

Etrafıma bakınca, adamlarımın el fenerlerini çıkarmaya hazır, hevesli ellerine bakıyorum. Yere baktığımda, açılan kapılardan sızan mum ışığının donuk parıltısını görüyorum.

"Işıklarınıza dikkat edin," diye fısıldadım ve koridora uzun uzun baktım.

Yedimiz orada öylece duruyoruz, her birimiz bu kapının açılacağı anı heyecanla bekliyoruz.

"İçeri giriyoruz, ne bulabileceğimize bakıyoruz ve herhangi bir noktada uzaktan tehlikeli bir şeyle karşılaşsak, Winnowing'e gitmeden önce kimi yakalayacağımızı biliyoruz, değil mi?" diye soruyorum, devam etmeden önce baş sallamalarını görmeyi bekliyorum.

"Mükemmel," diyorum, elimi kapı koluna koyup sertçe çekerek kapı kolunu koparıyorum. "Engerek yılanının inine girme zamanı."

Hava bulanık, ölümün kalıcı varlığıyla dolu. Kusmamak için sığ nefesler alıyor, burnumu kolumla kapatıyor, yerde yanan mumların ışığı grubumuza rehberlik ederken bıçağımı dışarıda tutuyorum. İnsan olarak mümkün olduğunca sessiz yürüyerek, bazıları uyuyan bedenlerle dolu, bazıları ise yaşamdan tamamen yoksun bedenlerle dolu kafeslerin yanından geçiyoruz. Her kafes, çocuktan yaşlıya değişen yaşlardan insanlarla dolu, her biri herhangi bir ifade biçiminden yoksun. Solgun yanaklı ve bitkin, cansız elleri parmaklıkların arasından uzanıyor, kurumlu avuçlarıyla üniformalarımızı kavırıyor, kolları serum delikleriyle dolu. Herhangi birimizin gerçek olup olmadığını anlayabilecek kadar bilişsel olarak bile, gözlerinde ışık yokken yiyecek yalvarıyorlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, titrek bir şekilde dizlerimi indirip, pantolon paçamı tutan genç kızla göz hizasına geldim.

"Sana ne yaptın?" diye sordum, bileğini ağzıma doğru yaklaştırarak.

"Beslerseniz, bana fazladan erzak verebilir misiniz?" diye soruyor ve bileğini dudaklarıma koyuyor.

Jeremey çılgınca geri çekilerek beni ayağa kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Onları tüketiyor," diye fısıldıyor Kai, yarı dolu bir kan torbasını kaldırarak. Bağlı olduğu vücut çok hareketsiz, hareketsiz göğüslerine tek bir kalp atışı bile ulaşmıyor. "İhtiyaçlarını karşılamak için sınırsız bir pil," diye devam ediyor Kai, midesi bulanmış bir ifadeyle torbayı yere bırakarak.

"Bütün bu insanlar Tanrı bilir ne kadar zamandır buradalar, bizse yukarıdayız, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyoruz," diye mırıldandım, boğazım korkudan kurumuştı.

Valerie elini omzuma koydu ve kesinlikle hissettiği mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

"Hiçbirimiz neler olduğunu bilmiyorduk. şimdi suçlama zamanı değil," diye fısıldıyor sarışın.

Onun bu büyüklükte bir ölümü ilk kez gördüğünü düşünmek isterdim ama ikimiz de bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu biliyoruz.

"Rae?" diye sordu Kai, arkadaşına büyük bir şaşkınlıkla bakarak.

Taş kesilmiş bir ifadeyle uzaya bakan Rae, ağzını kapattı, gözleri yaşlarla doldu.

Kız yavaşça doğrulup, bir kez bacağımı kavradıktan sonra başını parmaklıklara yaslıyor, vücudu daha fazla bir çıkış yolu için yalvaramayacak kadar zayıf.

"Ne oldu?" diye sordum, ifadesi şu anki tepkisini sorgulamama yetecek kadar fazlaydı.

"Elyon'a New Hope'ta nerede olduğunu söyleyen bendim. İletişim sinyalinin almasaydım, kasabaya bu kadar hızlı baskın yapamazdı. O zamanlar, Orman hakkında bana sorduğu tüm o soruları tuhaf bulmuştum-"

"Sadece sen değildin," diye fısıldıyor Jeremey, yüzü suçlulukla buruşmuş bir şekilde. "Elyon da beni kenara çekiyor, sen ve arkadaşların bizim kampımızda olduğunuz süre boyunca bilgi topluyordu. Sanki daha büyük bir iyilik için bilgi topluyormuş gibi gösteriyordu. İkinizle güvenlik önlemlerimizi aştığında, Elyon'un ofisinde vakit geçirip, New Haven'a geri dönme ve onun ailesinden geriye kalanlarla eski hayatına dönme sözü karşılığında ona bilmek istediği her şeyi anlatıyordun," diyor, konuşurken beni görmezden gelerek.

"Bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye soruyorum, adamın arkamdan bilgi aktarma ihtiyaından rahatsız olarak.

"Elyon bana çok fazla gürültü yapmak istemediğini söyledi. Hunter ve Rae ona daha fazla kişisel bilgi aktarmaya başladıktan sonra, benim için tek amacı Fallon'ın Orman'ın yakınında olma ihtiyaını gidermektir," diye itiraf ediyor Jeremey, aklı utançla dolu bir şekilde.

Rae'ye dönen Kai şaşkın görünüyor.

"Hunter, Elyon'a hepimizin kişisel bilgilerini mi aktarıyordu?" diye sordu Kai şaşkınlıkla.

"Hunter'a ailesinin güvenliğini sağlayacağına söz verdi. Elyon'un bir müttefik olduğunu düşünüyordu-"

"Açıkkası öyle değildi," diye mırıldanıyor Aaron, çenesi gergin bir şekilde gerilmiş halde. "Onların davasına katıldığımda bile, güvende tutmaya çalıştığım insanlar hakkında hiçbir şey söylemedim," diyor Aaron, hayal kırıklığıyla başını sallayarak. "Elyon ikinize de başka ne teklif etti?" diye üsteliyor Aaron.

"Hiç bir şey-"

"Yalan söylüyorsun," diye mırıldanır Aaron, Jeremey ve Rae'nin sözünü keserek.

Jeremey ve Rae birbirlerine suçlulukla bakarken, kimseyle göz temasından kaçınıyorlar.

"İkinize de aynı şeyi teklif etti," diye mırıldandım, onların davranışlarındaki suçluluk duygusunu kilometrelerce öteden hissedebiliyordum.

"Rae," diye yalvardı Kai, elleriyle kadının soğuk tenini ısıtarak. "Elyon üçünüze ne ikram etti?"

Rae gözlerini kapattıktan sonra tereddütle ağzını açtı.

"Herkesin güvenliği için Orman'ın hayatı önemli," diye cevaplıyor Jeremey, eli kılıcını sıkıca kavramış halde.

Jeremey'e dikkat kesilen Kai, şaşkın görünüyor.

"Hunter asla böyle bir şeye razı olmaz," diye bağırdı Kai, gözleri nefretle kısılmıştı.

Kai'yle alay eden Jeremey, Rae'ye bakıyor.

"Bundan emin misin, Blackburn?" diye kötü niyetle soruyor.

Kai'ye yaşlı gözlerle bakan Rae, şok olmuş bir ifadeyle bakıyor, elleri adrenalinden titriyor. Ağzını kapalı tutuyor, gözyaşları gözlerinden akıyor, ağzı aşağı doğru kıvrılmış ve büyük bir kaş çatmasına dönüşüyor.

"Bunu o yapmadı mı?" diye soruyor Kai, "Öyle değil mi?"

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Aaron öfkeyle konuşmaya devam ederek. "Üçlerine de aynı şeyi teklif etti."

Rae'ye bakamayacak kadar güçsüz olan Kai, elleri kadından uzaklaşarak taş kesilmiş gibi görünüyor. Hiçbir şey söylemeden,

gözleri kısılmış, ilerlemeye odaklanmış bir şekilde Rae ve Jeremey'nin yanından geçiyor. Aaron'un arkasında ilerleyen Kai, Rae'nin sessizliği yumuşak çığlıklara dönüşse bile arkasına bakmıyor.

"Hareket etmeye devam et," diye emrediyorum, suçluluk duygusuyla bulanmış kişilerin yanından geçerken. Elim Jeremey'nin yakasını çekştiriyor, hareketlerine rağmen hareket etmeye devam etmesi için onu teşvik ediyor.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde yürümeye devam ediyoruz, gözlerimiz görmek istediğimizden daha fazla boş hücreyle buluşuyor. Uzakta, parmaklıkların arasından bir el uzanıyor, bilekliğin hâlâ vücudumuza takılı olduğunu fark edince hepimiz hızımızı artırıyoruz. Yürüyüşümüzün koşuya dönüşmesine izin verip hücreye yaklaşıyoruz, hepimizin gözleri içeride yatan şeye kayıyor, rahatlama ve inanmazlık karışımı bir duyguyla dolu.

Hücrede üç kişi kalıyor, her birinin geçim kaynağı farklı.

Fallan'ın gözleri bizi ilk gören oldu, vücudu ikinci bir yaşam rüzgarıyla doldu. Hunter başını duvardan çekti, gözleri anında ona bakmakta zorlanan Kai'ye kaydı. Forest'tan çok daha yaşlı ama yine de ona çok benzeyen orta yaşlı bir kadın, umutla kocaman açılmış gözleriyle sisi dağıttı. Köşede sıkışmış, Valerie'den büyük olmayan bir kadın, vücudu tükenmiş ama mücadeleyle dolu bir halde başını bize doğru eğdi. Hücrede bir kilit ararken, adamlarımdan birine Kalelerini kullanmasını işaret ettim ve kilidin kırıldığını duyana kadar bekledim, sonra kapıyı zorla açtım.

"Hepiniz gerçek misiniz?" diye sordu köşedeki kadın, yüzü korkuyla doluydu.

"Maalesef," diye mırıldandı Aaron, Fallan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken.

Grubun arasından sıyrılıp Kai hücreye girer, gözleri anında kadına dikilir, elleriyle bileklerindeki zincirleri çözer.

"Anne?" diye sordu korkuyla, kollarını çocuğun boynuna dolayarak.

"Merhaba oğlum," diye fısıldadı, çocuğun onu kollarına almasına izin verirken.

Kai, annesine ve Hunter'a aynı anda yardım ederek ikisini de kucaklıyor, öfkесinin ötesinde ikisine de can havliyle tutunuyor.

"Kız kardeşin nerede?" diye sordu Fallon, vücudu nihayet harekete uyum sağlıyordu.

"Yer üstünde," diye fısıldadı Aaron, Hunter'a nefretle bakarak.

Hücrenin içine girip kadına yaklaştım, adamlarımın yardımıyla zincirlerini çözdüm. Ayağa kalkmasına yardım ettim, bedeni zayıftı, gözleri hayatı boyunca tanık olduğu günahlarla doluydu.

"Adın ne?" diye sordum, hücrenin çıkışına yaklaşmasına yardım ederek.

Yürürken sendeliyor, Fallon'a bakıyor, başını merakla kaldırıyor.

"Rowan," diye mırıldandı üniformama bakarak. "Bilmen gereken tek şey bu."

Tepki veremeyeceğim kadar hızlı hareket ederek, bacağımdan bir bıçak alıp koluna sapladı ve çalışırken yüzünü buruşturdu. Bileğinden bir metal parçası çıkarıp cihazı bıraktı ve gruba küçümseyerek, şeytani bir şekilde gülümsedi. "Hapisten ücretsiz çıkma kartı için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sana bakmak için birkaç saat geçirmek güzeldi, Mavi Göz." Birkaç adım geri çekilip, gruptan tamamen kaybolmadan önce şeytani bir sırıtış sergiledi. Onu yakalayamadan önce, derisinden koparılan metale baktım ve gözlerimi ışığına odakladım.

"Bir iz sürücü," diye mırıldandım, konuşurken başımı iki yana sallayarak.

"Harika," diyor Aaron, etrafımızda dönen kaostan bıkmış bir şekilde.

Çılgınca Forest'ı arayan Fallon, az önce olanları görmezden geliyor, açıkça kendi gündemine fazla odaklanmış olduğundan umursamıyor.

"Hücrendeki kız hakkında ne biliyordun?" diye sordum, zihni soruyu zar zor algılayabiliyordu.

"Önemi var mı? Forest neden seninle burada değil?" diye sordu Fallon, gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde.

Aaron, Fallon'ın omzunu tutarak adamı yere yatırır ve Kai'nin geri kalan adamlarını dışarı çıkarabilmesi için onu yolundan çeker.

"Neler oluyor dostum?" diye soruyor Aaron.

Fallon, Aaron'ın omuzlarını tutarak adamın odaklanmasını sağlar.

"Senin geleceğini biliyorlardı. Bütün bunların olacağını biliyorlardı."

"Ne-"

"Onu yalnız bırakmak istiyorlardı," diye bağıyor Fallon.
Hepimizin yüreği duruyor, sesimiz boğazımızda düğümleniyor.
"Onlar sadece Forest'ı istiyorlardı."

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ORMAN

"Ne yani, beni öldürmesi için Fallan'ı mı tuttun?" diye sessizce sordum, yerleşke müşterilerinin yanından geçerken, neredeyse hiç onaylamadan.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen bomboş olan tesis sessiz, tek bir gürültü bile duyulmuyor. Sessizce hareket eden Xavier, bakışlarını benden kaçırıyor, elindeki sorudan başka her şeye odaklanıyor.

"Sana ölmeni istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum. Bu, Markswood'u seni bulması için tutmanın tüm amacını boşa çıkarır. Teoride, konu sen olduğunda ona güvenmek aptalcaydı."

Bakışlarımı ileriye doğru çevirip, bana sürekli olarak takındığı tavrı küçümsüyorum.

"Peki o zaman planın neydi?" diye soruyorum, hala adamdan olabildiğince fazla bilgi almaya çalışıyorum.

Boş koridorları tarayarak stratejik bir plan oluşturmaya çalışıyoruz ve sonunda onun Elyon'un çalışma odasını almasına, benim de ortadaki yemek odasında alanın boş olduğuna dair sözünü beklememe karar veriyoruz. Kampüs içinde ilerlerken ikimiz de alarmdayız, yeteneklerimiz son sınırına ulaşmış durumda.

"Seni bana getirmesini istedim. Seni öldürmek istedi. Bu düşünceyi ona izin vermeden düşünmesine izin verdim. Seni aniden yatağına yatırıp yastığına adını haykırdığında ne kadar şaşıracağımı tahmin edebilirsin," diye tükürdü Xavier nefretle.

Yorumu karşısında telaşlandım, sözlerinin bende yarattığı utancı gizlemeye çalıştım.

"Onu yatağıma almayı planlamamıştım," diye itiraf ediyorum, şimdi alaycı bir şekilde konuşan Xavier.

"İnanın bana, hiç kimse bunu planlamaz," diye mırıldanıyor, gerçek cevaplardan çok bilmecelerle konuşuyor.

Köşeyi dönüp, hiçbir aktivitenin olmadığı merkezi yemek odasına bakıyoruz. Xavier'e dönüp ellerimi göğsüne koyup bir adım daha atmasını engelliyorum.

"Neden ölmemi istesin ki?" diye soruyorum, beynimi milyonlarca olasılık arasında zorlayarak. "Babamın yaptıkları yüzünden miydi?"

"Fallan'ın babasının ölümü konusunda babanın bir seçeneği yoktu ve annesinin ölümünden ben de pay almak istesem de, onu hasta eden şey hastalıktı. Her ne kadar anne ve babasını elinden almamış olsan da, farkında olmadan Fallan için inanılmaz derecede önemli bir şeyi elinden aldın," diyor Xavier, bu yorum karşısında gözleri kısılarak.

"Dur tahmin edeyim, söyleyebildiğin tek şey bu mu?" diye sordum, ellerimi sinirle indirerek.

"Sence konuşmaya zorlanmam hoşuma mı gidiyor?" diye sordu Xavier, gözleri öfkeyle dolu. Bir adım daha yaklaşıp bana kötü niyetle baktı. "Kendini bu kadar bilgisiz bırakmana izin vermen hoşuma mı gidiyor?"

"Bunların hiçbirine izin vermedim-"

"Ama sen yaptın," diye çıkıştı adam, bakışları çelişkiyle doluydu.

Beni hareketsiz tutarak dirseklerimi tutuyor, böylece elimdeki konuşmaya odaklanmamı sağlıyor.

"Bana anlatmaya çalıştığın şeyi hatırlamıyorum," diye fısıldıyorum, zihnim karışıklıktan bulanmış halde. "Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum, ağzı düz bir çizgi halinde.

"Bana baktığında gerçekten bir canavardan başka bir şey mi görüyorsun?" diye soruyor, kollarımı onun hapsinden kurtarıyorum.

"Benden daha ne istiyorsun? Burada durup Fallan'ın güvende olmamasına bayıldığımı söylememi mi istiyorsun? Çünkü sevmiyorum. Sevdığım insanlar acı çekerken, sen her durumdan yara almadan sıyrılmaya çalışırken, başlarını suyun üstünde zar zor tutmaktan nefret ediyorum. Herkesi mahvettin ve şimdi tekmelenmiş bir köpek gibi burada durup af diliyorsun. Nefretim hangi kısmını anlamıyorsun? Onları geri aldıktan sonra ne olacağını sanıyorsun? Yaptığın her şey için seni aniden affedeceğimi mi sanıyorsun?" diye çıkıştı göğsüne vurarak. "Tanışmadan önce kim olduğun ya da bana ne yapılmasını istediğin önemli değil. Hayatıma girdikten sonra ne olduğu önemli. Beni güvende tutmak mı istedin? Sana güvenmemi mi istedin? Her iki konuda da başarısız oldun. Burada durup Fallan'la yaptığın tüm hataları anlatabilirsin ama sonuçta Xavier, beni gerçekten inciten tek kişi sensin," diye bağıriyorum ve adama bir kez daha vurmak için hamle yapıyorum. "Sana güvendim ve sen onu çöpe attın. Beni çöpe attın ve şimdi sanki sana, beni mahvetmek için daha büyük bir kötülükle çalışan adamdan başka bir şeymişim gibi bakmam gerekiyormuş gibi davranıyorsun-"

Çenemden tutup beni susturuyor, yüzümü sıkıyor ve parmaklarını yanaklarıma bastırıyor.

"Fallan'ın Güvercini'ni öldürdün," diye fısıldadı, en derin acılarını bastırarak. "Ve o, senin ve benim bunun için acı çekmemizi istedi," diye çıkıştı Xavier, gözleri öfkeyle buğulanmış bir şekilde.

"Hayır," diye fısıldıyorum, "Elyon'un kızı-"

"New Havens koğuşunun altında öldürüldü. Seni avlayan adamın kızıydı. Fallan'ın ilk aşkıydı," diye fısıldıyor, zihnim karışıklıkla dolu.

"Hayır... Hayır. Zihnine baktım. Bana onu tanımadığını söyledi-"

"Yeterince zaman geçtikten sonra, çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor. Başlangıçta ikinizi birbirinden ayırabiliyordu. Şimdi mi? Zihnindeki aşk fikri, en çok nefret ettiği kişiyle yer değiştirmiş."

Göğsümde büyüyen acıyı hissederek derin bir nefes almaya çalışıyorum.

"Bir kadını öldürseydim, bunu hatırlamaz mıydım sence?" diye soruyorum, sesim duygudan titriyordu.

"Bunu yapmayacağından emin oldun," diye fısıldadı Xavier, gövdesini kavrayarak. "Anılarının kilit altında kalacağından emin

oldun," diye fısıldadı, gümüş saçlarımdan bir parçayla oynarken. "Kalbimde en yakın tuttuğum kendi parçalarıyla birlikte."

Etrafımda olup biten hiçbir şeyi algılayamayacak kadar güçsüz bir halde, göğsüm korkuyla dolu bir şekilde geri adım atıyorum.

"Sen lanet olası bir yalancısın," diye tısladım, parmağımı adama doğru uzatarak.

"Bu Orman'ı tanıyıp tanımadığınızı bilmiyorum," diye bağıyor, tişörtünün paçasını sıyrırken, kesikleri taze ve kanıyor. "Sana gerçeği söylemek beni gerçekten öldürüyor," diye tıslıyor. "Ve sana gerçeği anlatmaya devam etme fırsatım tükeniyor," diye uyarıyor, tişörtünü indirerek. Mümkün olduğunca yaklaşarak, yüzü ateşten kıpkırmızı, bana dik dik bakıyor. "Şimdi git de şu lanet Peygamber'i bulup hepimize bir şans vereyim," diye fısıldıyor, aklım bir kez daha hedefe odaklanmışken.

"Onu çalışma odasına sıkıştıracağım. En son görüldüğü yerin orası olduğuna dair fısıltılar duydum," diyor Xavier bir adım geri çekilerek. "Zayıfladığına dair bir işaret verdiğimde diğerlerini tahliye etmeye hazır ol. Sadece ve sadece ben istersem, son darbeyi vurmak için buraya geri dön," diyor Xavier, konuşmadan uzaklaşıp adamın çalışma odasına yaklaşarak.

"Yaralı olup olmadığınızı nasıl bileceğim?" diye soruyorum, adrenalinden ellerim titriyor ve zihnim yeni edindiğim bilgilerle dolu.

Xavier'in söyledikleri doğru olabilir mi?

Söylediklerinin ne kadarı Peygamber'den etkilenmiştir?

Bu kadarı da fazla.

Duvarların üzerime çöktüğünü hissederek zihnim kaymaya başlıyor, çelişkili düşünceler sistemimi dolduruyor, vücudum enerjiyle dolup taşıyor. Derin bir nefes alamayarak göğsümü tutuyorum, masaların yanında duran sandalyeler ve tepsiler hareket etmeye başladıkça titriyor.

"Orman," diye fısıldadı Xavier, hızla yanıma doğru ilerlerken. Göğsüme dokunarak elini kalbimin üzerine koydu. "Nefes al," diye ısrar etti, etrafımdaki sarmal enerjiye odaklanmayı seçtikçe daha da sertçe bastırdı. "Nefes al!" diye bağırdı, zihnim sözlerine takılıp kalmıştı. Titrek bir nefes alarak havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim, etrafımdaki enerjinin katlanılabilir bir seviyeye geri

döndüğünü hissettim. Gözlerimin parıltısını kendi irisinde görünce yanağımın içini ısırdım.

"Güvenle kurtulduğunuzu nasıl bileceğim? Yaralıysanız?" diye soruyorum, odak noktam tek bir yöne kaymış halde.

"Aramızdaki bağı daha fazla bastırarak gücüm yok," diye fısıldıyor. "Anlayacaksın."

Geri çekilince kendini boş hissederek, figürü Elyon'un çalışma odasının olduğu yöne doğru yaklaşıyor.

"Bunu kazanmalıyız," diye fısıldıyorum.

Yürümeyi bırakıp, önüne odaklanıyor.

"Peygamber'e karşı gelmenin nelere yol açacağını görmeye hazır mısın?" diye sordu soğuk bir sesle. "Ben hazır değildim."

Hiçbir şey söylemeden, ona doğrudan bir cevap vermiyorum. Peygamber'i bulmaya çalışırken ne kadar çok zaman harcarsa, kendisi veya başkaları o kadar az tehlikede olur.

Eğer benim sözlerim onu ikna edemezse, belki zaman ikna edebilir.

"Dikkatli ol Xavier," diye fısıldadım, dudaklarında o alaycı sırıtişın belirlediğini duyarak.

"Her zaman sevgiyim," diyor ve devam ediyor: "Her zaman sevgi olacağım."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

ORMAN

Ellerimi kaldırıp, merkezi yemek odasını çevreleyen her kapıya Tutuşumu odaklıyor, kimsenin orada oyalanmadığından emin oluyorum. Her kapıyı zorla kapatıp, her girişi ve çıkışı sıkıca kavırıyor, kendimi bir zamanlar canlı olan mekana hapsediyorum. Arkadaşlarımla yemek yediğimiz büyük pencereden dışarı birkaç kez bakınca, yeni bir kar fırtınasının pusu içeri esiyor, koğuşun dış katmanını güzel bir kırağıyla buğulandırıyor. Bu yerleşkeye akan her damla enerjiye odaklanarak, bulabildiğim her savunmasız zihne zorla giriyorum, enerjilerinin bana sağladığı zengin sıcaklıktan besleniyorum, böylesine güvenli bir mesafeden bile. Birinin damarına dokunup enerjisini doğrudan kaynağından çekmekten daha iyi bir şey yoktur, ancak savunmasız zihinlerden çalmak, bir sonraki en iyi seçenekten başka bir şey değildir.

"Bütün arkadaşlarını tam bir kaz kovalamaca oyununa gönderdin," diye mırıldandı Elyon'un sesi, dikkatim enerji hırsızlığımdan uzaklaşmıştı.

Yavaşça arkamı döndüğümde, kanım dondu, gözlerim önümde uzanan şeye odaklandı. Elinde tuttuğu büyük gümüş maskeyi masaya koydu ve bacaklarını açarak maskenin üstüne oturdu. Vücudunu gizlemek için bir cübbe giymiş, tanıdığım o yaşlı adam gibi

görünüyordu; vücudu artık bir zamanlar ihtiyaç duyduğu destek için topallamıyordu. Bana utangaç bir sırtışıla bakarak kapalı kapıları inceledi.

"Bir oyuncak çocuk ofisime sahte bir yol izleyerek gidiyor, diğeri ise bodrumda kurtarılıyor. Kendini neden izole ettiğini anladıklarında kapıyı çalacaklarını bilmelisin," diye çıkıştı Elyon, yüzü artık bir zamanlar gördüğüm o nazik, rahatlatıcı ifadeden yoksundu.

"Bana gerçek yüzünü göster," diye fısıldadım, tenindeki Aldatmacayı hissederek. Gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Fark etmen uzun sürdü. Babamı ne kadar sevsem de, o bu kadar zarif bir şekilde yaşlanmayı başaramadı," diye iç çekti masadan kayarken. "Xavier'in "babamın" yüzünün benimkine çok benzediğini fark edebileceğinden şüphelenmeliydim. Belki de yüz hatlarımı biraz daha belirginleştirmek işe yarardı," dedi aptalca gülümseyerek.

"Çıkar şunu-"

"Önce sen," diye homurdandı Elyon, Arkamdan öyle hızlı savruldu ki, tepki veremedim.

"Ben Aldatmaca kullanmıyorum," diye fısıldıyorum.

"İşte burada yanıyorsun, Orman," diye gülümsüyor, parmaklarını yüzümün yan taraflarında gezdirerek. "Görüntünde çatlakları hissetmiyor musun? Saçlarına zorla giren grileri görmüyor musun? İçindeki güç, bastırılmış anılarının zihninde yarattığı cepheyi eritiyor," diye itiyor elini göğsüme bastırarak. "Derin bir nefes al ve her şeyin erimesine izin ver," diye fısıldıyor, dudaklarını sıkıca kulağıma bastırarak.

Dirseğimi geriye doğru iterek, ucunu karnına sapladım, vücudunu kavrayarak onu masaya geri ittim. Acıdan iki büklüm olunca, elinden kurtuldum. Aramızda mesafe yaratarak, gardımı tamamen almış bir şekilde adamın önünde durdum. Kılıcımı sıkıca kavrayarak, şeytana gözlerimi kıstım.

"Seni bir kez uyaracağım çünkü iyi hissediyorum. Beni bir daha böyle sına. Başkalarına bunu anlatabilirim ama," diye mırıldandı, kolunu kaldırarak, morluklar zar zor iyileşmişti. "Senin Tutuşun bana gerçekten zarar verdi," diye fısıldadı, yüzü alçalmış, yükselen güneşin ışığından gizlenmişti.

Bir kez daha uyarısını duymazdan gelip konuşuyorum.

"Bana gerçek yüzünü göster," diye fısıldadım, bıçağımı kaldırdım ve atan kalbini delmeye hazırdım.

"Beni görmek ister misin, Orman?" diye sordu, gözleri öfkeyle yere bakıyordu. "Peki."

Gölgeli yerinden başını kaldırdığında yüzündeki kırışıklıklar kayboluyor, saçlarındaki griler çok daha canlı bir gümüş tonuna bürünüyor. Artık bilgelik dolu gözler taşıyor, irisleri parlayan bir sıcaklıkla doluyor. Teni gergin, yaşıllıktan arınmış. Sakalının grisinden kirli sakalına doğru sakalının solmasını izlerken duruşu düzeliyor, elleri zamanla lekelenmiş, şimdi temiz. C bbesini çıkarıp siyah bir gömlek, şık bir pantolon giyiyor. Komutan'ın alışılmış sosyal kıyafetini giyerek parmaklarındaki yüzükleri düzeltiyor, yaşı babaminkine çok daha yakın. Daha genç ve g le dolu, yaşı adam imajından sıyrılıyor, yerini çok daha korkutucu bir şey alıyor.

"Yaşlanma, tüketim anında bastırıyor. İşaretli kanı çok daha genç yaşta tüketmeye başlasaydım, belki de Xavier kadar genç g r n rd m," diye havlıyor, adamın böylesine genç bir tamamlanmayı elinde tutabilme yeteneğine açıkça imrenerek. "Ya da aslında sen," diye fısıldıyor, boğazım sinirden kurumuş.

"Ne kadar da güzel bir gösteri yapmışsın. Karın ve kızın hakkında anlattığın saçmalıklara inanmalı mıyım?" diye tükürdüm, her hareketine odaklanarak sohbeti hafif tutmaya çalıştım.

"Dove mu? Dove çok gerçekti, karım da öyleydi ve ikisi de öldü. Sevgilim için pek umursadığımı söyleyemem ama kızımın potansiyeli vardı. Xavier seni bulması için tuttuğu çocuktan hemen sonra seni öldürmesi için tuttuğum çocukla çok meşgul olsa da, müthiş bir savaşıydı. Hiç dövüş kaybettiğini g rmemiştım," diye anımsıyor, gözleri uzaklarda, benimkilerden uzakta. "Ta ki sen onu öldürüp başını  n kapımda, cesedini de sevgilisinin yatağında bırakana kadar," diye fısıldıyor, aklım hâlâ onda bir anlık zayıflık bulmaya odaklanmışken.

"Ben kimseyi öldürmedim," diye fısıldıyorum, başını sinirle sallıyor.

"Xavier hâlâ ikiniz için de her şeyi bitirecek cesareti toplayamadı, bu yüzden bir anlığına da olsa her şeyi yeniden hatırlayabilirsin, değil mi?" diye soruyor, Xavier'den bahsedildiğinde aklım karışıyor.

Akıl oyunları. Sadece akıl oyunları.

"Fallan kızının yanında olsa ve onu beni öldürmesi için göndermiş olsan bile, plan başarısız oldu. Dediğini yapmış olsam bile, içimde bir kurtuluş gördü," diye fısıldadım. Elyon neşeyle gülüyor.

"Gerçekten de içinizde bir şeyler gördü; bu yüzden ikiniz de kaçamaklarınızla kütüphanemi mahvetmek için beş saniye bile bekleyemediniz," diye öfkeyle kıvranıyor, zihnim direniyor, bariyerlerinde bir hata bulmaya çalışıyorum. "Yine de merak ediyorum," diye gülümsüyor Elyon, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Sonuç olarak kimi kurtarırdınız? Xavier'i mi, Fallan'ı mı?" diye soruyor, zihnim Fallan'ın görüntüsüne kayıyor.

Elyon, eklemeni ısırırken tıslayarak gülümsüyor.

"Zavallı Xavier. Her zaman yumruk torbası, asla galip değil," diye haykırdı ve bir adım daha yaklaştı.

"Yalnızım. İstedğin buydu. Arkadaşlarım gitti ve Xavier seni bulmakla meşgul. Benden ne istiyorsun?" diye sordum, zihin oyunlarını görmezden gelerek.

Tırnak yataklarını incelerken iç çekiyor, yüzünde benim küstahça yorumlarım yüzünden hiçbir eğlence ifadesi yok.

"Seni öldürmek için," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ama önce, arkadaşının kalbini söküp seni kirli ellerinle ezmeye zorlamak istiyorum," diye gülümsüyor, başımı eğiyorum, içimdeki tüm güç tüm hızıyla akıyor. Damarlarımda enerjinin aktığını hissediyorum, irislerim parlıyor, saçlarım enerjinin içimde yarattığı ışıkla renkleniyor. Damarlarımda adrenalini dolduğunu hissediyorum, hepsi öne çıkıyor, her biri enerji selinden parlıyor.

"Sadece tek bir Apartus olabilir," diye uyarıyorum. Köpek dişlerim dışarıda, şah damarı görüş alanımda.

Ayağa kalktığı anda, gözleri parlıyor, rahat tavrı sonunda biraz daha sert bir şeye dönüşüyor. Enerjisinin yayılmasına izin vererek, vücuduna yerleşen güç dalgası sonunda kendini gösteriyor.

Gözleri parlıyor ve tüm dikkati bana yöneliyor.

"Sonunda seninle anlaşabileceğimiz bir şey var."

Adam tereddüt etmeden ellerini hareket ettiriyor, etrafımdaki masaları birbirine doğru zorluyor, her biri devasa ağırlığıyla beni ezmekle tehdit ediyor. Yolumdan çekilerek yan döndüm, adamın ayak bileklerine Hold'umu zorladım ve çatırtı sesi duyana kadar onu

çekiştirdim. Tökezlediğini görünce, kendi Hold'unu kullanarak bana vurdu, bileğimi бүktü, kırmasına ve çığlığımı bastırırken bıçağımı düşürmesine izin verdi. Arkamda Savrulan vücudunu hissederek acımı bastırdım, topuklarımın üzerinde döndüm, vücudumu onunkine doğru fırlattım. Onu yere yatırarak yumruğumu kaldırdım, yüzüne çarparken kemiklerinin hızla iyileşmesini sağladım. Kanının eklemlerimi boyadığını hissettim, koku beni şaşırttı, duyularım zengin doğasına doğru çekildi.

"Orijinal İşaretlinin Kanı," diye fısıldadı, yumruğunu çeneme indirip beni geriye doğru yere iterek üzerinden attı. "En zengin türden," diye uyardı, zihnim yetişemedenden bedenim hareket etti.

"Yazık," diye fısıldadım, tabancamı sırtımdan çekip hazneye bir mermi doldururken. "Umurumda değil," diye tısladım.

Elyon'u Hold'umla daha da yakınına zorlayıp, tabancanın namlusunu karnına saplıyorum, tepki veremeyecek kadar hızlı hareket ediyorum. Tetiği çekip, şaşkınlık anını fırsat bilerek ayağa kalkıyorum ve silahı elimden çekip odanın karşısına fırlatırken irkildiğini izliyorum. Savurarak, tamamen dağılmadan önce saçlarımı yakalayıp beni masaların üzerinden fırlatıyor. En yakın duvara düşmeme izin veriyor, kolum çarpmanın etkisiyle morarıyor.

Göğsünü kavrayarak bileğindeki yaraya odaklandı, hızla düzeltti ve kurşun yarasına geçti. Yüzümü yerden kaldırıp elimi kaldırdım ve kendimi yarasına odaklanmaya zorladım, tıpkı sarışın Xavier'e her meydan okuduğuında yaptığı gibi onu yırtıp açtım. Onun yüzünü buruşturmasını izlerken, gözleri bana kaydı, eli kalktı, tutuşu beni boğuyordu.

"Ne zaman duracağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu, kavrayışını sıkılaştırarak. Nefes almaya çalışırken adamı tutuşum zayıfladı. "Biliyor musun, seni öldürmeye, içindeki İşaretli kanın son damlasına kadar emmeye kararlıyđım," diye öfkeyle yaklaştı. "Ama şimdi ne kadar işime yarayacağını merak ediyorum," diye gülümsedi ve sinsice yaklaştı.

Zihnime odaklanarak içeri girmeye çalışıyor. İyileşmek için o kadar çok enerji harcıyor ki, zihninde bir kayma oluyor, kendimi içeri zorla sokmam için bir an.

"Ben bir mal değilim," diye tısladım, zihnim onun zihnini ele geçirirken. "Ve sana gerçek bir huzur günü bile yaşatmayacağımdan eminim."

Gözlerimi kapattığımda, Gündönümü festivalinin o günündeki tiz frekanslar zihnimi dolduruyor, Elyon'un zihnindeki kk, kocaman deliğe itiliyormuşum gibi. Duraksamasını izlerken, başını tutmaya başlıyor, dayanılmaz gürültüyü zihnine zorla sokarken yüzü acıyla doluyor. Frekansı artırarak bağırmaya başlıyor, tırnaklarını kafasının yan tarafına geçiriyor ve beni içeri tıkmaya alışıyor.

Yeteneklerinden tamamen vazgeçerek ilerledi, acıyı iterek boynumu yakaladı ve ben çırpınırken beni yerden duvarın kenarına doğru sürükledi. Aptalca sırtıtırken burnum kanıyor, kolum duvara arptığımda kırılmış olmalı. Artık Xavier'in bağından kaynaklanan acımı bastıramadığım için, içimde büyüyen paniğin bağı yıkmasına izin verdim, ellerim adamın kollarını tırmalayarak onu kaldırmaya çalıştım.

"Gerçekten olağanüstü bir yaratıksın Forest," diyor Elyon, gözleri dikkatle bakarken. "Doğa Ana'nın seni neden yarattığını anlamamı sağlıyorsun," diye devam ediyor, daha da sertçe bastırarak. "Hayatın her zaman bir dengeye ihtiyacı vardır. Nükleer serpinti beni yaratıyor, Katiana'nın beni devirmek isteyen laboratuvar bağımlısı ailesi de seni yaratıyor," diye itiyor, ağzı başımın yan tarafına doğru yaklaşıyor. "Kayıp gidiyorsun canım. Bir tehdit olman gerektiğini sanıyordum."

Grşmde lekeler görünce, adama doğru dişlerimi gösteriyorum.

"Siktir git," diye tısladım ve tırnaklarımla derisini yırttım.

"Kk test tüpüne dönüşme hikyenin en güzel kısmını bilmek ister misin?" diye soruyor, boğazımdaki morluklar dayanılmaz bir acıya dönüşüyor. "Seni yaratmak için kanıma ihtiyaçları vardı," diye fısıldıyor, ağzı yüzümün yan tarafına srtnyor. "Sanırım bir bakıma bu seni kızım yapıyor," diye sırtıtıyor, aklım babamda.

Kendimi içinde bulduğum durumdan dolayı hayal kırıklığına uğrar mıydı?

Olduğum kadını görse mutlu olur muydu?

Bunu asla bilemeyebilirim.

Çünkü Elyon onu benden aldı.

Benden her şeyimi aldı.

Adamın bileğini yakalayıp hareket etmeyi bırakıyorum ve dikkatimi adamdan ayırmıyorum.

"Sen benim babam değilsin," diye mırıldandım, boğazım acıyla düğümlendi. "Andrew Blackburn benim babam," diye üsteledim, ellerim onun ellerini ayırıyordu. "Ve sen onu benden aldın."

Bileklerini geriye doğru iterken, çtırdadıklarını duydum, vücudum yere yığıldı. Sonunda derin bir nefes alıp Elyon'un şaşkınlığından yararlanarak adama doğru koştum ve bileğini bir çekistirmeyle yakaladım. Adamın kırık bileklerini iyileştirmesini izlerken dişlerimi eline geçirdim, o kadar sert ısırdım ki derisi ağzımda yırtıldı. Damarlarında akan zengin sıvının tadına bakarken, enerjisi beni iyileşmeye zorladı, ondan beslenirken gözleri kocaman açıldı. Karnıma sert bir tekme atarak onu Hold'umla ittim, vücudunun arkasındaki masa sırasına çarpmasını izledim, ikimizin de kıkları yere yapışmıştı.

Birbirimize yönelttiğimiz saldırılardan kurtulmak için çırpınırken, ellerini sallıyor, en iyi günümde bile benden çok daha hızlı iyileşiyor. Ayağa kalkıp bana yaklaşıyor, bacaklarım yere sağlam basıyor, hareket edemiyorum.

"Seni eğlendirmekten vazgeçtim. Bakalım ne kadar dayanabileceksin?"

Kendi homurtusunun sesiyle susturulan bir bıçak sırtına çarparak karnının alt kısmından çıktı. Yaraya dokunurken homurdanarak yana savruldu, vücudu yerde yuvarlandı. Beni tutuşundan kurtulup kendimi ayağa kalkmaya zorladım, gözlerim adamı kazığa oturtan nefes nefese kalmış bedene kaydı. Güzel mavi gözlerini ve koyu buklelerini görünce derin bir nefes aldı, bilekleri yorgunluktan yıpranmıştı. Kırık kapıdan odaya doğru sürüklenen Kai, Hunter ve aşağıdaki gruptaki diğer herkes, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle içeri daldılar.

"Fallan mı?" diye titrek bir sesle sordum, adını söylemeyi bitirmeden önce vücudu önümde savruldu.

Yorgun elleriyle yüzüme dokundu, başparmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, kopmuş bağlantıya rağmen kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Avuçlarından yayılan sıcaklığını hissederek bana rahat bir nefes verdi.

"Merhaba Forest," diye fısıldadı, gözleri duyguyla dolmuştu. "Sana anlatmam gereken çok şey var-"

"Fallan hareketi!" diye bağırın Xavier'in sesiyle, kafalarımız odanın karşısına doğru koşan çılgın bedenine döndü.

Paniklediğinde göz göze gelip, kendimi Elyon'un yerleştiği yere doğru bakmaya zorluyorum. Yokluğunu fark edince midem bulanıyor.

Fallan'ın gömleğini yakalayıp, bıçak uzayda ilerlerken ikimizi de yaralamadan önce onu yolumdan çekiyorum. Elyon, bıçağın bize en yakın duvara saplanmasını izlerken, nefes nefese kalmış, elleri şiddetli bir şekilde savrulmaktan iniyor. Rabekah'nın üç adamının arkasında duran adamlar topuklarının üzerinde dönüyor, her biri vahşi bir halden itaatkâr ve ifadesiz bir hale bürünüyor. Elyon'dan uzaklaşan grup dağılmaya başlıyor. Xavier'ın elleri üzerimde, iki adam da şimdi yanımda duruyor. Adamları Çağrısı'yla kontrol eden Elyon, yüzünde bir gülümsemeyle kalan adama bakıyor.

"Arkadaşlarını öldür. Üçünü de yakaladım," diye emretti, beyinleri ölmüş üç İşaretlisi şimdi grubumuzun peşinden koşuyordu.

Bize doğru ilerlerken, üçümüz de adama odaklandık, her birimiz saldırımızda farklı bir bakış açısı yakalamaya çalışarak ayrıldık. Yan tarafa baktığımda, gardiyanlardan birinin kardeşim ve Hunter'ın peşine düştüğünü, gardiyanların Winnowing'iyle savaşmaya çalışırken kardeşimin kollarını vahşice kestiğini gördüm. Xavier ve Fallan'ın Elyon'a doğru ilerlemesine izin vererek, kardeşimin ifadesindeki dehşete odaklandım ve öfkemin ağırlığı sonunda tamamen kontrol altına girerken saldırganın kalp atışlarını dinledim.

Çığlıklar o kadar yüksekti ki, camlar parçalanmaya başladı, adamın ayak seslerini takip eden zeminin kırıldığını, dizlerinin yere çarptığını, avuçlarımı açtığımda çığlıklarımın zihnini allak bullak etmesine, Tutuşumun beynini lapa haline getirmesine izin verdim. Adamın yere yığıldığını, gözlerinden ve kulaklarından kan geldiğini, Kai'nin bıçağını adamın göğsünden geçirip onu sonsuza dek susturduğu sırada vücudunun hareketsiz kaldığını gördüm.

Xavier ve Fallan'a doğru döndüğümde, iki adam da Elyon'a saldırıyor, her biri geri savrulmadan önce yarı yarıya iyi bir vuruş alıyor. Yarattığım ölümün verdiği coşkuyla ilerliyorum, Prophet'i Hold'umla yere seriyorum ve diğer iki adamın hala akranlarıma

saldırıyor olduğunu aklımda tutuyorum. Fallan, Elyon'un yan tarafını kesmeyi başardığında onu geriye fırlatıyorum, Xavier Fallan'ı yakalayıp yemek odası zemininde kaymasını engelliyor. Adamların kavgasına katılarak tüm enerjimi Elyon'a odaklıyorum, onu olabildiğince uzun süre hareketsiz tutuyorum ve çocukların adamın en hayati bölgelerine iki acı verici darbe daha indirmeye hazırlanmalarını izliyorum.

Gözyaşları içinde, kardeşimin dövüştüğünü duyuyorum; vücudu gözlerimin önünde koşuyor, boğazından geçebildiği ilk zihin kontrollü muhafızı kesiyor. Son muhafızı da deviren Aaron, adamın kafasını tamamen kesiyor ve muhafızların kardeşimin zaten parçalanmış derisine herhangi bir darbe indirmesini engelliyor. Elyon'a sinsice yaklaşarak, bitkinliğinin ağırlığının sonunda vücuduna işlediğini hissediyorum.

"Annem şimdi kızı hakkında ne düşünürdü?" diye sordu Elyon, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

Bakışlarını takip edince boğazım kurudu, gözlerim kan dolu boşluğa sendeleyerek giren anneme kaydı.

Bakışlarımla buluştuğunda, onu gördüğümde enerjimin azaldığını hissediyorum, onu tamamen sağlam gördüğüm anda ise rahatlıyorum.

Elyon, Xavier ve Fallan'ı geriye fırlatırken ayağa kalktı ve beni yere tekmeledi. Aklıma sızan duygular yüzünden Hold'um zayıflamıştı. Hold'uyla başımı beton zemine çarptı, botu başımın yan tarafına yerleşti. Son zamanlarda dışarıda yaptığı kek gezilerinden kalan kir ve kül yüzüme değdi, dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. Ayağını kaldırıp yere çarpmaya hazırlandı.

"Bana ne faydan dokunmuş olursa olsun," diye tükürdü. "Seninle işim bitti."

Var gücüyle çığlık atarken, burnumda kahverengi bir parıltı, tanıdık kokusunu görüyorum.

"Kızım değil!" diye bağırdı annem, sesi korkudan tizleşmişti. "Çocuklarım değil!" diye bağırdı, vücudu Elyon'unkine çarparken, eli bıçağın en keskin ucunu adamın göğsüne sapladı.

Gerildiğini duyunca acı içinde inledi, eli hemen yaraya dokunmak için kalktı. Ayağa kalkan çocuklar adama doğru ilerledi, ardından

grubumuz geldi ve Şimdi Elyon'un zayıflamış bedenine yaklaşıyoruz. Anneme baktığımda, beni tutması zayıflıyor, vücutum beni ayağa kalkıp dizlerimin üzerine zorluyor ve anneme olabildiğince hızlı yaklaşıyorum. Göz göze geldiğimizde, Elyon zihnimde usulca konuşuyor.

"Bunların hepsi senin sorumluluğunda."

Annemin boynuna tutunup nefes nefese kalıyorum.

"Beklemek-"

Odada yankılanan çatırtıyı duyan adam, kadının bedenini yere fırlattı ve cansız bedenini önümde yere bıraktı, ağızım açık bir karmaşa içinde sıkıŐmıŐtı. Elyon'a ulaşamadan yere yığılan Kai, sesi tanınmayacak kadar yüksek sesle çığılık attı. Etrafındaki odayı tarayan cansız gözlerine bakarken, göğsü inip kalkmayı bıraktı, elleri gevşedi, vücutundaki kaslar son hareketleriyle kasıldı. Kimse ona yaklaŐamadan Xavier'in eli adamın önünden geçti, eli adamın ütülü gömleğinin üzerinden kaydđ ve adam boşluğa sendeledi. Annemin buruşuk başını avuçlarıma alıp nefes nefese kaldım, ellerim endişeyle başını doğru pozisyona getirmeye çalışıyordu, çığılıklarım boğazımda düğümlenmiŐtı.

"Anne?" diye soruyorum, her an gözlerini kırpıŐtırmasını bekleyerek.

"Anne?" diye tekrar soruyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Geri çekilip etrafımı saran grup, ağızları kapalı bir şekilde karŐılarındaki manzarayı izliyor. Xavier sessizce küfrederek başını sallıyor, gözleri saf bir őokla gösteriyi izliyor.

"Çekil önümden!" diye bağırdı Kai, insan kalabalığının arasından geçip yanımdaki yere düştü, elleriyle annemi kucağına çekti.

"İyi, Forest," diye temin ediyor beni, gözleri delirmiş bir şekilde kocaman açılmış. "İyi," diye fısıldıyor, keçeleşmiş saçlarına hıçkıra hıçkıra ağılarken, her konuştuğunda sesi titriyor. Soğuk, cansız bedenini sararken Xavier'e bakıyorum. Gözleri, sanki bu manzarayı sayamayacağı kadar çok kez görmüş gibi, çelişkili. Gözlerim bana kilitlenmiş, acım göğsümü kaplıyor, ağızı çatık bir şekilde bana şu anda beni yıkabilecek tek bakışı atıyor.

Sempati.

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı akmasına izin vererek annemin elini tutuyorum, tüm enerjimi ona odaklayıp yönlendiriyorum.

"İyi olacaksın, Anne," diye mırıldandım Kai ile birlikte, kadının vücudunu adamla birlikte sallayarak, hayatta kalmaya dair tüm mantıklı düşüncelerim silinirken, tek işlevsel hissim artık umutsuzluk.

Hıçkırıklarımın vahşi çığlıklara dönüşmesine izin verdim, acının boğazımdan çıkmasına izin verdim, her hıçkırdığımda odanın nasıl kapandığını dinledim. Vücudumun altındaki zeminin çatladığını hissederken, çığlıklarım her seferinde bir öncekinden daha yüksek sesle yükseldi.

"Bırak hissedeyim," diye fısıldadı Xavier, ellerini omuzlarıma koyarak çömelerek.

Fallan'a dönüp güven almak için baktığımda, adamın yapabildiği tek şey onaylarcasına başını sallamak oldu.

"Acını paylaşmama izin ver," diye devam ediyor Xavier, ellerini daha da sıkarak.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup zihnimi ona açtım, göğsümde biriken acı selinin bağdan aşağı süzülmesine izin verdim. Nefesinin tıkanıldığını duyunca titrek nefesler aldı, göğsümdeki baskıyı biraz hafifletti ve sonunda titremeyi durduracak alanı sağladı. Acımı olabildiğince çok hissetmek için birkaç dakika ayırdıktan sonra, odak noktamı annemden uzaklaştırdım ve sonunda sarışına bakmama izin verdim.

"Onu yenemedim," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Kimse yapamaz," diye mırıldandı Xavier, gözleri kederle doluydu.

Xavier'in yanından bakınca, gözlerim Fallan'da, gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış. Vücudumu dönmeye zorlayıp yavaşça ayağa kalktım ve kardeşimi annemin yasını tek başına tutmaya bıraktım. Xavier, konsantrasyonumu taklit ederek hareketlerimi taklit etti, ikimiz de Fallan'ın hareketsiz halini süzdük. Önünü tuttuğumda yüzü solgun, boğazı zar zor nefes alabiliyordu.

"Fallan mı?" diye sessizce sordum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Gözyaşlarımı silip bir adım atıyorum.

Fallan, gözlerini devirerek öne doğru eğildi, vücudu yere doğru hızla ilerliyordu. Adama doğru savrulmaya hazırlanırken, zihnimin en

derin dehşetleri yüzeye çıktı, karşımdaki manzara karşısında kanım dondu.

Elyon, değerli bir kupa gibi tutarak Fallan'ın bir zamanlar atan kalbini tutuyor, eliyle orgu sanki bir oyuncakmış gibi sıkıyor. Çığlığın boğazımda sıkıştığını hissederek orgu Fallan'ın bedenine bastırıyor, kanın tenini bir mozaik gibi boyamasına izin veriyor. Göğsümü tutarak hareket etmeye, tepki vermeye çalışıyorum, etrafımda kopan çığlıkların içindeki her düşünceyi bastırmaya çalışıyorum. Net göremeyince, Fallan'ın hareketsiz bedenine bakıyorum, gözleri yaşamdan yoksun, kalbi artık göğsünün içinde atmıyor. Elyon'un yaşam gücünü yere bıraktığını izlerken, gülümsemesi yüzünü kaplıyor, odağı sadece Xavier ve ben.

"İkiniz de onu bana getirmeliydiniz... Sonuçları," diye mırıldandı Elyon, Ben daha nefes alamadan elendi.

Boşluğun puslulaştığını hissederken, zihnimin en derinlerine itilen bir şey beni ele geçiriyor ve içimde kalan son empati kırıntısını bile kemiriyor. Dizlerimin yere çarptığını hissederken, artık onu saklamaya çalışmıyorum, kendimin en karanlık yanlarının ilerlemesine izin veriyorum, yaşadığım sürece kilitli kalması gereken zihnimdeki her kapıyı açıyorum. Etrafımdaki boşluğun kaybolmasını izlerken, ellerimde biriken kan birikintisine bakıyorum, saçlarımin nasıl parladığını ve gözlerimin bir daha asla gün ışığına çıkacağını düşünmediğim bir şeye dönüştüğünü görüyorum.

Yansıma.

Diğer yarım.

Benim intikamım.

Son umudum.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

XAVIER

Tepki verecek zaman yok.

Bağırmaya vakit yok.

Bir anda etrafımızdaki dünya, bu sefil toprağı ele geçiren karanlık tarafından yutulup yok oluyor.

Bağırışlarımın boğazımda düğümlendiğini hissederken, Elyon'un gözleri ikimizin üzerinde dolaşıyor. Bakışları soğuk ve sinir bozucu, neredeyse hiç serbest bırakmadığı gücü sergilemek için.

Ona doğru baktığında, boş boş yere bakıyor. Elleri kenetlenmiş, tırnakları avuçlarına batmış. Geniş ve parlayan gözleri, etrafına dağılmış kan gölünde yansıyor, odak noktası Fallan dışında her yerde.

Kimse hareket edemeden dağılan Elyon, etrafımızı saran enkazda varlığını sürdürüyor. Hunter ve Vaelries'in çığlıklarını dinlerken, acı boşluğu dolduruyor, kalan herkesi boğuyor. Sürünerek ilerlerken, bedenim güçsüz, zihnim gerçeklikten tamamen kopuk. Elimi ve Fallan'ın yüzünü indirip, bedenini ters çeviriyorum, ölü bakışlarını görünce ağzımdaki tıkaç boğazıma takılıyor.

Göğsünde oluşan kocaman deliğe bakıyorum; kanı etrafımızı sarıyor, ellerim korkudan titriyor. Elimi göz kapaklarının üzerine bastırıp kapatıyorum, yarasını ceketimle örtüyorum. Cansız ve hareketsiz, bedeni soğuk, elleri beton bir pozisyonda sıkışmış.

Metalin göğsüme değdiğini hissediyorum, o kadar soğuk ki bana acı veriyor, kolyeyi boynumdan çekiyorum, annesinin son parçasını ne kadar uzun süre tutabildiğim için utanıyorum.

Zinciri adamın boynuna geçirip derin bir nefes aldım ve yüzüğü hareketsiz göğsüne yasladım. Dizlerimi kanına batırdığımda, burnuma demir kokusu sindi ve zengin sıvıdan başka bir koku almamı imkansız hale getirdi.

Başımı eğip alnımı göğsüne yaslıyorum, suçluluk duygusunun beni canlı canlı yemesine izin veriyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gömleğini sıkarak. "Bunların herhangi birine sürüklendiğin için üzgünüm," diye ürperdim.

Başımı adamdan çektiğimde, kanı kafamda çizgiler oluşturuyor, bilincim taşınamayacak kadar ağırlaşıyor.

Varlığını hissedince kendini öne doğru itiyor, yaralı bedeni kirli zeminde sürükleniyor. Kendini zar zor ayakta tutabiliyor, gözleri kocaman açılmış, sadece Fallan'a odaklanmış. Elini cekete doğru uzatıp mırıldanıyor, sesi uzaktan geliyor.

"Fallan mı?" diye sessizce sordu, elini kapalı gözlerinin üzerine sürterek. Yüzünün hatlarını nazikçe takip ederek ceketi oynatmaya başladı. Elim içgüdüsel olarak onu durdurdu.

"Orman, görmek istemezsin-"

"Geri çekil!" diye bağıyor, başını bana doğru çevirerek. Beni birkaç adım uzaklaştırıp, hiç utanmadan Tutuşunu kullanıyor ve etrafındaki herkesi birkaç adım geri çekilmeye zorluyor. Geriye doğru yuvarlanıp beni yan yatırıyor, kollarım beni en yakın masaya doğru çekiyor.

Kadını sessizce izlerken, hepimiz yas içinde izliyoruz. Hıçkırıklarını gizleyen grup, ağızlarını kapatıyor, bazıları etkileşimi zar zor izleyebiliyor. Kai'ye bakan gözler uzaklarda, kolları Hunter'ın omzunda. Valerie'yi tutan Aaron, çenesi hayal kırıklığıyla kenetlenmiş halde başını sallıyor. Manzaraya inanmazlıkla bakan Rae, elleri titreyerek ağzını kapatıyor. Meraklı yerleşim sakinlerini uzak tutmaya çalışan Jeremey ve Rebekah, her düşen bedene yapışmış sayısız kan gölü için ellerinden gelen her bahaneyi uydurarak kalabalığı yatıştırmaya çalışıyorlar.

Ceketini yırtarak çılgılık atıyor, gözleri açık yaraya odaklanmış. Kusmuğunu tutarak nefes nefese kalıyor, gözleri yaşlı, göğsü artık

ikimizin de paylaştığı kederle ağırlaşmış. Göğsümü tutarak, acısını hissediyorum, kederinden nefes alamamanın verdiği boğulma hissiyle.

"Öldü!" diye bağıyor, sesi gerginlikten çatlamış.

Alandaki herkes sessiz. Bir adım geri çekiliyorum, zihnim bulanık. Geri çekilirken sendeleyerek masalara tutunuyorum, bu insanlara asırlar önce vermem gereken alanı yaratıyorum.

"Hepsi öldü!" diye tekrar bağırdı, oda onun acısının şiddetiyle sarsılıyordu.

Kan akıyor.

Hiçbir şey değişmiyor.

Çığlıklar devam ediyor.

Hiçbir şey değişmiyor.

İlk gerçek nefesimi alıp gözlerimi kapatıyorum, sonunda gerçekliğin yerleşmesine izin veriyorum.

Bundan geri dönüş yok.

Fallan Markswood öldü.

Kendimi odanın en uzak köşesine çekip eğiliyorum, acısının mümkün olduğunca çoğunu içime çekiyorum. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken, yolumu takip eden ölüm izi dışında her şeye odaklanıyorum. Lily'den, ailemden ve meydan okumam yüzünden kaybettiklerimden başka hiçbir şey düşünmezken, görebildiğim tek şey o ve bu dünyadaki sevginin gerçek bedeli.

Bir alaycı ses duyunca yavaşça başımı çevirdim, Elyon'un duvara yaslanmış halini görünce vücudum kaskatı kesildi. Kalelerine karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğum için, kederleri yüzünden kimsenin dikkatini çekemeyerek kıpırdamadan durdum. Yaklaşırken sırtarak arkamda durdu, elleriyle omzumu sıkarak cebimi karıştırdı.

"Şimdi sesini kullanmayı dene. Şimdi söyleyeceğin hiçbir şey, tüm bunların senin suçun olduğu gerçeğini değiştiremez. Ona gerçeği söylemeye çalıştığın her an, tabutuna bir çivi daha çakmış olursun," diye fısıldadı parmağı omurgamda gezinirken. "Konuşmaya çalışma. Önümüzdeki birkaç dakika için sesini kestim. Şimdi, gerçekten dinle," diye hırladı, sesinde tiksinti vardı. "Umarım nefreti seni delirtir, Xavier. Her gün uyandığında, beni ve sevdiklerini içine çekmemin sebebinin sen olduğunu anlayacak."

Cebimden saatimi çıkarıp, değerli varlığımı gözlerimin önünde sallıyor, zincirinde sallanmasına izin veriyor. Metal kapağı açıp, zamanın aşındırdığı gravür yüzünden kalbim kırılmış bir halde, sıradan iç kısmına bakıyorum. Saatin üst kısmının alt kısmındaki arkılığı kaldırarak, aldatma ile gerçeklik arasındaki sınırı kaldırıyor. Ciddi, zaman içinde donmuş bir halde, onun resmini görüyorum; geniş gülümsemesi, hayat dolu yüzü. Gri saçları vücudunu güzel bir şekilde sarmış, kabin kapısını tutuyor, gözleri etrafındaki huzurlu doğaya o kadar odaklanmış ki, o gün çekmeyi başardığım fotoğrafı fark etmiyor bile.

"Bana itaatsizlik etmen çok yazık. Aşk senin zehrin, Xavier. Ve seni yavaş yavaş öldürüyor." diye tısladı, saati ellerime bırakıp kanlı parmağıyla fotoğrafını tararken. "Sevdiğin kadının, seni başka bir adam olarak hatırladığı geçmiş anılarını üç yıl daha hatırlamasının ne anlamı var?" diye sordu, elim onun Tutuşundan kurtulmaya çabalarken. "Eminim onu başka bir şenlik ateşinde bulacaksın, âşık çocuk," diye alay etti, vücudum öfkeyle dolmuştu.

İçimde kalan tüm gücü kullanarak son bıçağımı bacağımdan çekip çıkardım, topuklarımın üzerinde dönerek adamın karnının alt kısmına sapladım. Adamın yüzünü buruşturmasını izlerken bileğimi yakaladı ve olabildiğince sıkı kavradı. Yakamdan beni kendine doğru çekerek, vücudunu bıçaktan uzaklaştırmasını, elinin bileğimdeki kemikleri parçalayarak bıçağı düşürmemi sağlamasını izledim.

Çılgınlığının şiddetlendiğini duyan Elyon, enerjisinin tükendiğini hissederek gülümsüyor.

"Zaman senin ve onun için tükeniyor, Xavier," diye fısıldıyor, gözlerim acıdan sulanıyor.

Öne doğru eğildi, alnını alnıma dayadı, sesi alçak ve soğuktu.

"Seni öldürmememi, senin ve onun için son merhamet eylemim olarak düşün."

Winnows adlı adam beni iterek uzaklaştırırken, yıpranmış ellerim titrek bir şekilde saati tutuyordu. Sersemlemiş ve bitkin bir halde arkamı döndüm, herkesin dikkati hâlâ Forest'ta ve etrafındaki ufalanan zemindeydi.

Saate tekrar bakıp başparmağımı fotoğrafın üzerinde gezdiriyorum.

Ne zaman onun mutluluğunun nasıl bir şey olduğunu unuttum?

Onun hıçkırıklarını duyunca saati kapattım.
O saatin içinde saklı olan şey çoktan kayboldu.
Onu çoktan kaybettim.
Geri dönüş yok.
Geriye sadece nefreti kaldı.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

XAVIER

"Bana söylediklerini onlara da söyle," diye homurdandı Aaron, Jeremey'i öne doğru iterek.

Orman'a ve bana doğru sendeleyerek yürüyorum, kadının önünde duruyorum, panik halini dikkatle koruyorum.

Aldatan adama bakıp ayağımı yere vuruyorum, hıçkırıkları sonunda katlanılabilir bir seviyeye iniyor.

Hunter ve Rae'ye bakan Jeremey, huzursuzca kıpırdanıyor. Diğer yerleşim sakinleri, biraz netlik karşılığında enkazı temizlemek için sabırla bekleyerek alanda toplanmış durumdalar.

Kai, annesinin yanında diz çökerek saçlarını okşuyor, gözleri konuşmadan çok uzakta. Sıraya Jeremey'e katılan Hunter ve Rae, ikisi de utançla dolu bir şekilde gözlerini kapatıyor.

"Neyi anlatacaksın?" diye sordum, Forest'ın konuşma ihtiyacını azaltarak.

Jeremey yanağını ısırarak tereddüt etti, gözleri hüznle doluydu.

"Bilmiyorduk" diyor, sinirden titriyor.

"Yaptın mı-"

"Ne olduğunu bilmiyordum?" diye sordu Forest, sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Orman-"

"Cevap ver," diye emrediyor Jeremey'nin sözünü keserek.

Boğazını tutuyor, titriyor, kelimeler daha o onları kavrayamadan ağzından dökülüyor.

"Elyon hepimizi bir kenara çekiyor, bizimle olduğun süre boyunca senin ve arkadaşların hakkında bulabildiği her türlü bilgiyi topluyordu. Hepiniz hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Alışkanlıklarınızı, rutinlerinizi-"

"New Hope'a ilk girdiğimde çaresizdim," diye hıçkırıyor Rae. "Fallan'ın gardını indirebilirim bana New Haven'a geri dönme sözü verdi. Kafamın içine girdi, gerçekten inanmadığım şeyleri düşünmemi sağladı." diye haykırıyor, tüm bu karmaşadaki rolünün sorumluluğunu üstlenerek.

Sessiz, Orman hareketsiz kalıyor.

"Ya sen?" diye sordu Forest, sözleri öfkeyle dolu bir şekilde. "Bütün bunlardaki rolün neydi, Hunter?" diye sordu, sanki ona yabancıymış gibi adını söyleyerek.

"Forest'a yardım ettiğimizi sanıyorduk," diye yalvarıyor Hunter, yüzü gözyaşlarıyla kaplı. "Elyon'a söylemenin işe yaradığını sanıyordum," diye haykırıyor, Kai'nin gözleri çaresizce adamı izliyordu. "Elyon'un bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum, Forest."

Aramızda hiçbir bağ hissetmediği için duyguları kapalı, zihni benimkinden çok uzak.

"Ve şimdi, senin ihanetin yüzünden Fallan öldü," diye fısıldadı Forest, sonunda ayağa kalkarak.

Bakışlarını ileriye doğru çevirip hareketsiz duruyor, eliyle üçünden birini işaret ediyor.

"Jeremey, buraya gel," diye fısıldadı, sesi ifadesizdi. "Vücuduyla ilgili yardıma ihtiyacım var."

Ona yardım etmek için hareket ettiğimde gözleri bana doğru kaydı, şu an taktığı gözleri yıllardır görmediğim gözlerdi.

"Sadece Jermeey," diye uyarıyor, adamın ayaklarını öne doğru iterek.

Sendeleyerek yürüyor, telaşla hareket ediyor, korkuyla arkadaşlarına bakıyor.

Arkasında durup, dönerken soğuk ifadesi adaminkine yapıştı. Onu izlerken tarafsız kalarak, parmağını önünde gezdirdi, vücudu

hareketsiz vücudunun etrafında döndü.

"Ona eziyet ettin," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki, sadece birkaç adım ötedekiler duyabilirdi.

Hiçbir şey yutmadan başını sallıyor.

"Yanılmışım-"

Adamın boynundan şah damarını koparıp temizlerken, gözleri öfkeyle dolup taşıyor. Adamın boğazını kavramasını izlerken, elindeki ana damarı tutuyor, adamın kanı yüzüne fışkırıyor, ağzını kırmızıya boyuyor. Adamın ayaklarının üzerine inmesine izin veren grup bir adım geri çekiliyor, birden fazla kişi bu ani hareket karşısında çığlık atıyor. Dudaklarını yalayarak temizliyor, bana bakıyor, bir hamle yapmam için yalvarıyor.

Durup adamın dehşet içinde yerde çırpınışını izliyorum.

"Bana dokunursan sıra sende," diye uyarıyor, sesinde çok daha uğursuz bir şey gizli.

Bekah, yere düşen yoldaşına bakarken hıçkıra hıçkıra ağlıyor, nefes nefese kalıyor. Hunter ve Rae, İleri doğru itilirken sendeliyor. Hareket etmeye çalışırken ayaklarım yere sağlam basıyor, Öfkeli Tutuşu karşı konulamayacak kadar güçlü.

"Orman," diye söze başladı Kai, kız kardeşine doğru yürürken.

"Sanırım bugünlük bu kadar ölüm sana yeter, ağabey," dedi elini havaya kaldırarak, nazik dev kardeşinin zihnine dokunarak. "Neden dinlenmiyorsun?"

Duraksayan Aaron, Kai yere düşmeden önce onu yakalayıp öne doğru hareket ediyor. Huzur içinde uykuya dalan Kai'nin gözleri kapalı, kimse ona doğru bir hamle daha yapmaya cesaret edemiyor.

İlk kez, artık ona güven içinde bakmıyorlar. Gözlerinde çok daha derin bir şey var, aynadaki yansımamla her karşılaştığımda bakışlarımda kalan bir şey.

Korku.

"Siz ikiniz," diye çıkıştı. "Dostlarım," diye devam etti, sanki dilinde zehir varmış gibi.

"Orman," diye yalvarıyor Hunter, vücudum kendini kurtarmak için çırpınırken. "Beni tanıyorsun. Ben seni tanıyorum. Şu anda yaptığın şey sen değilsin," diye bağırıyor, gözleri şoktan kaskatı kesilmiş bir halde.

Ağlayan Rae, karşısındaki kadına bakamayarak gözlerini kapatır.

"Sanırım bu benim, Hunter," diyor, elleri çenelerini kaldırıp ona bakmaya zorlarken. "Belki de beni çevreleyen korkuların haklıydı. Aynadaki yansımayla yüzleşmek zor ama ne yazık ki gördüğüm şeyden hoşlanıyorum."

Boğazlarını tutarak grubu geri çekiyor, gözleri öfkeyle kısıılıyor.

"Sevdiğim insanlarla aranızı bozmamalıydınız."

Düşünmeden ellerini kapattı, iki arkadaşının da ayağı kalkmasıyla birlikte çıkan kemik kırılma seslerini dinledi.

Hareketlerimi durdurup hareketsiz kaldım, Hunter'ın kafası betona çarptığı anda kalbim durdu.

Çiftin yere yığıldığını görenler, yanaklarından yaşlar süzüldüğünü, kalplerinin yavaş yavaş attığını ve sonra tamamen durduğunu gördüler.

Şok olmuş ve tedirgin olan grup, gördükleri manzara karşısında nefes nefese kalıyor. Korkuyla geri çekiliyor, arkadaşlarının son nefeslerini verirken ellerinin titrediğini görüyor.

Valerie ve Aaron çığlık atıp hıçkırarak nefes nefese kalmışlardı, donup kaldıkları yerden zar zor hareket edebiliyorlardı.

Bağımıza korkunun girdiğini hissederken, onu oracıkta yıkacak pişmanlık selinin onu saracağını tahmin ediyorum.

Korkularından uzaklaşarak titremeye devam ediyor, vücudu adrenalinle dolup taşıyor.

Dönüp gözlerini gözlerime diktim, tutuşu sonunda gevşedi. Gözlerinden yaşlar boşaldığını görünce gözünü bile kırpmadı. Dikkatimi yüzüne odaklayıp durdum.

Tek yapabildiği gülümsemek.

2. Kitabın Sonu

TEŞEKKÜRLER

İşte yine buradayız, umarım o okumadan sonra koltuklarımızın ucundayızdır. Umarım bu serinin ikinci bölümünü beğenmişsinizdir ve her zaman olduğu gibi, sessiz ve sessiz tüm destekçilerime, bu seri boyunca bana verdiğiniz muazzam destek için teşekkür ederim. İlk kitabımı yaratma sürecinde tanıştığım herkese (Kadence, seninle konuşuyorum) ve hayalimi gerçekleştirmeme yardımcı olan tüm okuyuculara (Discord ortaklarım, biliyorsun, seninle konuşuyorum) özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Videolar çeken, benimle etkileşim kuran ve genel olarak bu dünyaya benim kadar aşık olan herkese teşekkür ederim. Hepinize inanılmaz derecede minnettarım ve üniversite kariyerimin bu aşamasında bile bu hayalin peşinden gidebildiğim için daha da minnettarım. Gece geç saatlere kadar yazmamla sürekli ilgilenen, hatta bu hayalin peşinden gidebilmem için benimle vakit bile feda eden kocama teşekkür ederim. Seri boyunca bana verdikleri sürekli destek için en iyi arkadaşım Bekah'a ve babama teşekkür ederim. Sizin gibi okuyucular sayesinde bu hayal gerçek oldu ve sizler olmadan hiçbir yerde olamazdım. Minnettarlığımı ifade edecek kelimeler asla yeterli olmayacak. Hepinizi seviyorum.

-Katerina

YAZAR HAKKINDA

Katerina St Clair, şu anda yüksek öğrenim düzeyinde yaratıcı yazarlık eğitimini olma yolunda akademik bir yol izleyen başarılı bir yazardır. Oregon'da sevgilisi ve sevgili Labrador cinsi köpeğıyle yaşayan, çok yönlü bir yaşam tarzına sahip, kendini işine adanmış bir profesyoneldir. Bir sonraki edebi eserini planlamakla meşgul olmadığında, müzikle ilgilenirken veya sürekli genişleyen Okunacaklar listesinden kapsamlı okumalar yaparak teselli bulur. Edebi tercihleri, her romanına aşılamaya çalıştığı bir özellik olan, beklenmedik olaylarla dolu anlatılara yönelir.

AYRICA TARAFINDAN

Kitap sarhoşluğuyla mı mücadele ediyorsunuz?
Her şeyin başladığı hikayeyi yeniden yaşayın:
<https://www.katerinastclair.com/>

Düzen: Düşmüş Kül Krallığı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

